MAGGIE STIEFVATER

SERIA FRĂȚIA CORBILOR

CARTEA A IV-A

REGELE CORB

YOUNG ADULT

NEMIRA

„Să vrei să trăiești, dar să accepți moartea ca să-i salvezi pe ceilalți: ăsta era curajul. Aceasta urma să fie măreția lui Gansey.

– Trebuie să se întâmple imediat, zise el. Sacrificiul...

Acum, că venise momentul, trebuia să admită că era cumva glorios. Nu dorea să moară, dar măcar avea să o facă pentru oamenii aceia, pentru proaspăta sa familie. Aveau să beneficieze de gestul său niște oameni despre care știa cu siguranță că vor *trăi*. Sacrificiul său avea un sens, nu avea să mai fie înțepat aiurea de vreo viespe. De data aceasta, avea să conteze."

YOUNG
ADULT

MAGGIE
STIEFVATER

REGELE CORB

Traducere din limba engleză de
DAN DOBOȘ

NEMIRA

Ilustrația copertei: Jacket art © 2016 by Adam S. Doyle,
Jacket design by Christopher Stengel
Prelucrare copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Lector: Daniela ASAFTEI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a Români
STIEFVATER, MAGGIE
Regela corb / Maggie Stiefvater; trad. din lb. engleză: Dan Doboș –
București: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0895-5

I. Doboș, Dan (trad.)

821.111

Maggie Stiefvater
THE RAVEN KING
Copyright©2016 by Maggie Stiefvater
All rights reserved.
Published by arrangement with SCHOLASTIC Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

© NEMIRA, 2020

Tiparul este executat de tipografia EVEREST

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0895-5

Pentru Sarah,
care a ocupat elegant Locul Periculos[1]

[1] Loc vacant la legendara Masă Rotundă a Cavalerilor Regelui Arthur, rezervat celui care va găsi până la urmă Sfântul Graal. Dedicația se referă însă la o persoană care a adoptat un cal pe nume Arthur, care a aparținut autoarei (n. tr.).

„Să dormi, să înoți și să visezi, de-a pururi."
ALGERNON CHARLES SWINBURNE,
„Visul înotătorului"

„Aceste semne m-au făcut vestit;
Și-așa cum dovedesc prin toată fapta
Eu nu-s ursit să fiu un ins de rând."
WILLIAM SHAKESPEARE, „Henric al IV-lea"[1]

„Dragă, compozitorul s-a aruncat în foc."
ANNE SEXTON, „Sărutul"

[1] Actul III, scena I, traducere de Dan Duțescu (n. tr.).

PROLOG

Richard Gansey al III-lea nu-şi mai amintea de câte ori i se spusese că este sortit grandorii. Fusese crescut pentru ea. Firea aristocratică şi hotărârea străbăteau ambele ramuri ale arborelui său genealogic. Tatăl mamei lui fusese diplomat şi arhitect al averilor; tatăl tatălui său fusese şi el arhitect, un diplomat al stilului; mama mamei lui educase prinţese din Europa; mama tatălui său construise un colegiu pentru fete, care să-i ducă mai departe principiile de viaţă. În familia Gansey existau doar regi şi curteni, iar atunci când se nimereau într-un loc unde nu se afla niciun castel în care să fie invitaţi, construiau ei înşişi unul.

Era rege.

La un moment dat, cel mai tânăr Gansey fusese înţepat de moarte de un roi de viespi. Întreaga sa viaţă se clădise pe avantaje, iar moartea se dovedise a nu fi foarte diferită. O voce îi şoptise în ureche: *O să trăieşti datorită lui Glendower. Cineva de pe meridianul energetic va muri, deşi n-ar trebui, iar tu vei trăi, deşi n-ar trebui.*

Murise, dar nu rămăsese mort. Era rege.

Mama lui, regină la rândul ei, se aruncase în lupta pentru Congres în statul Virginia, iar faptul că urcase elegant până în vârful sondajelor de opinie nu surprinsese pe nimeni. Înainte și în sus. *Excelsior!* Existase vreodată vreun dubiu? De fapt, da, întotdeauna, fiindcă familia Gansey nu cerea favoruri. De cele mai multe ori, nici nu-și rostea dorințele. Făceau bine celorlalți, sperând în tăcere că vor fi tratați la fel. Îndoiala – de fapt, asta era preocuparea principală a familiei Gansey. Se aruncau curajos în beznă, înfruntându-și soarta nesigură, până când simțeau în palma tremurândă mânerul unei săbii.

Existase o excepție, cu doar câteva luni înainte, când un Gansey se lăsase îmbrățișat de nesiguranța întunecată a viitorului, căutând cu înfrigurare mânerul unei săbii, dar găsise în schimb o oglindă.

Dreptate. Într-un fel, păruse just.

Era 25 aprilie, ajunul zilei Sfântului Marcu. Cu câțiva ani mai înainte, Gansey citise *Marele mister: meridianele energetice ale lumii* de Roger Malory. În carte, autorul explica pe larg că o veghe pe un asemenea meridian, făcută în ajunul zilei Sfântului Marcu, putea să ducă la observarea spiritelor celor care aveau să moară în anul următor. Până atunci, Gansey văzuse tot felul de minuni care se întâmplau în apropierea sau chiar pe meridianele energetice – o fată care putea citi o carte deși era învăluită în beznă, o femeie în vârstă care ridicase o ladă cu fructe folosindu-și doar puterea minții, tripleți bruneți născuți pe meridian care plângeau cu lacrimi de sânge și prin vene le curgea apă sărată –, dar niciuna dintre ele nu-l implicase pe el însuși. Nu-i ceruse prezența. Nu i se explicase.

Nu știa de ce fusese salvat. Dar avea nevoie să afle.

Veghease toată noaptea pe meridianul energetic transformat în propriul labirint, tremurând de unul singur în parcarea ce ținuse locul unei biserici. Nu văzuse și nu auzise nimic. În dimineața următoare, se ghemuise lângă Camaro, obosit până la leșin, și ascultase înregistrarea de peste noapte.

Își auzise propria voce șoptind:

– Gansey!

După care urmase o pauză. *Asta e tot.*

Se întâmpla, în sfârșit. Încetase să mai fie un simplu observator în lumea aceea magică; devenise participant.

Încă de atunci, o părticică din Gansey bănuise ce înseamnă cu adevărat faptul că-și auzise numele. Se lămurise probabil înainte ca prietenii săi să vină să-l ajute cu mașina, o oră după aceea. Se convinsese, probabil, când femeile clarvăzătoare de la Fox Way 300 îi ghiciseră în cărțile de tarot. Dar și atunci când îi povestise totul lui Roger Malory.

Gansey știa ale cui erau vocile care șopteau pe meridianul energetic în ajunul zilei Sfântului Marcu. Își petrecuse însă câțiva ani buni înfrânându-și fricile și nu era pregătit încă să le elibereze din închisoarea lor.

Asta până când dispăruse una dintre clarvăzătoarele de la Fox Way 300, moment care dăduse morții o concretețe năucitoare, făcându-l pe Gansey să nu mai poată ocoli adevărul.

Copoii Clubului de Vânătoare Aglionby urlau în depărtare: *Înainte, înainte, înainte!*

Era rege.

Dar era și anul în care avea să moară.

1

În funcție de momentul din care începi povestea, ea poate fi despre femeile de la Fox Way 300. Poveștile se răspândesc în toate direcțiile. A fost odată ca niciodată o fată care era foarte pricepută la jocul cu timpul. Apoi faci un salt înapoi: a fost odată ca niciodată fiica unei fete care era foarte pricepută să se joace cu timpul. Acum ne întoarcem: a fost odată ca niciodată fiica unui rege care era foarte pricepută să se joace cu timpul.

Cât vezi cu ochii, numai începuturi și sfârșituri.

Cu excepția notabilă a lui Blue Sargent, toate femeile de la Fox Way 300 aveau puteri mediumnice. Asta ar putea sugera că ocupantele casei împărtășeau multe, deși, practic, aveau în comun tot atâtea lucruri precum un grup de muzicieni, de doctori sau de autopsieri. *Puterile mediumnice* nu erau un fel de a fi, ci mai degrabă un set de talente. Dar și un sistem de credințe. Acceptarea fără rezerve a faptului că timpul, la fel ca o poveste, nu e o linie, ci un ocean. Dacă nu reușeai să găsești momentul exact pe care îl căutai, se putea să fie din cauza faptului că nu înotaseși îndeajuns de departe. Sau poate că nu erai încă un înotător destul de bun. Vrând-nevrând,

femeile acceptau câteodată că era posibil ca și unele momente să fie ascunse atât de departe în timp, încât e mai înțelept să fie lăsate creaturilor ce bântuie adâncurile. Precum peștii aceia cu mulți dinți și o lanternă care le atârnă în fața ochilor. Sau precum Persephone Poldma. Dar ea murise, așa că nu era un exemplu prea bun.

Femeile rămase în viață la Fox Way 300 hotărâseră într-o luni dimineață să accepte într-un final soarta implacabilă a lui Richard Gansey, dezintegrarea vieților lor așa cum fuseseră ele până atunci, dar și legăturile, în măsura în care ele existau, dintre aceste două lucruri. De asemenea, Jimi făcuse o curățare a chakrelor, în schimbul unei sticle de whisky bun și tare, pe care o împărțise cu celelalte.

Calla ieșise înfruntând soarele cu dinți al zilei de octombrie ca să întoarcă plăcuța ce atârna sub cutia poștală, astfel încât toată lumea să poată citi ÎNCHIS, REVENIM CURÂND. Înăuntru, Jimi, care credea cu putere în magia ierburilor, scosese câțiva săculeți micuți în care îndesase pelin (cunoscut că amplifică proiecția sufletului în alte planuri ale existenței) și lemn de măceș, care trebuia ars pe cărbuni (pentru memorie și clarviziune, două aspecte opuse ale aceluiași fenomen). Orla agitase un mănunchi fumegând de frunze de salvie deasupra cărților de tarot. Maura umpluse cu apă un bol de sticlă neagră, pentru scrutare. Gwenllian cântase o melodie veselă și afurisită în timp ce aprinsese niște lumânări pe care le pusese în cerc și coborâse apoi jaluzelele. Calla se întorsese în cameră ținând la piept, cu un singur braț, trei statuete.

– Miroase în camera asta de parcă am fi într-un nenorocit de restaurant italian, îi spuse ea lui Jimi, care nu se opri din

murmurat, în timp ce agita frunzele fumegânde, ceea ce făcea să-i tremure fundul mare.

Calla așeză statueta amenințătoare și feroce a lui Oya în spatele propriului scaun și pe cea care o înfățișa pe Oshun dansând lângă cel al Maurei. Rămase cu cea de-a treia în mână: era Yemaya, o zeiță yorubană[1] a apelor, care stătuse întotdeauna lângă Persephone, atunci când cobora de pe șifonierul din camera ocupată de Calla.

– Maura, nu știu unde s-o pun pe Yemaya.

Femeia întinse un deget către Gwenllian, care-i întoarse gestul.

– Ai spus că nu vrei să faci asta în prezența lui Adam, așa că trebuie să stea lângă ea.

– Ba n-am zis asta! protestă Calla. Am spus doar că el e prea implicat în toate astea.

Adevărul era că, de fapt, cu toții erau prea implicați. Situația persista de luni bune. Erau atât de apropiate de situație, încât era destul de greu să spui dacă nu cumva ele însele erau situația.

Orla încetă pentru un moment să-și mai clefăie guma de mestecat și întrebă:

– Suntem gata?

– MmmmhmmmhmmmnueBluemmmhmmmhmmm, se auzi glasul lui Jimi.

Absența lui Blue era într-adevăr notabilă. Fiind un amplificator eficient al puterilor mediumnice, prezența ei ar fi fost folositoare într-un asemenea caz, dar femeile se puseseră de acord în șoaptă cu o seară înainte că ar fi fost o cruzime

[1] Yoruba, grup etnic african, care locuiește în vestul Africii, în principal în Nigeria și Benin (n. tr.).

să discute despre soarta lui Gansey de față cu ea, mai ales că nu era strict necesar. Puteau să se descurce și cu Gwenllian, deși aceasta nu era nici pe jumătate la fel de puternică, fiind în schimb de două ori mai dificilă.

– O să-i spunem rezultatul mai târziu, hotărâse Maura. Cred că e mai bine să-l scot pe Artemus din cămară.

Artemus: fostul iubit al Maurei, tatăl biologic al lui Blue, sfetnicul lui Glendower, locuitor în cămara de la Fox Way 300. Fusese salvat dintr-o peșteră magică cu mai bine de o săptămână în urmă, dar în timpul acesta nu reușise să aibă absolut nicio contribuție care să le sporească resursele emoționale sau intelectuale. Calla credea că n-are șira spinării (nu greșea). Maura spunea că e neînțeles (nu greșea). Jimi afirmase că avea cel mai lung nas pe care îl văzuse vreodată la un bărbat (nu greșea). Orla nu era convinsă că ușa blocată a unei cămări era o protecție suficientă împotriva cuiva cu puteri mediumnice care te ura (nu greșea). Gwenllian era, de fapt, cea care-l ura (nici ea nu greșea).

Maura avu nevoie de ceva efort pentru a-l convinge să iasă din cămară, dar, chiar și după ce li se alătură la masă, Artemus nu păru să-și găsească locul. Pe de o parte, asta se datora faptului că era bărbat, pe de altă parte, faptului că era mult mai înalt decât ele. Dar cel mai mult părea să se datoreze ochilor lui negri, îngrijorați în permanență, care arătau că văzuse lumea, iar aceasta se dovedise prea mare pentru el. Frica aceea onestă era opusul diferitelor grade de încredere în sine etalate de femeile din cameră.

Maura și Calla îl cunoscuseră dinainte să se nască Blue și considerau amândouă că Artemus era acum chiar *mai puțin* decât fusese odinioară. Mai bine zis, doar Maura credea că e *mai puțin*. Calla se limita la *puțin*, de vreme ce nu avusese

niciodată o părere prea bună despre el. Pe de altă parte, era adevărat că tipii deșirați care apăreau din crânguri mistice nu fuseseră niciodată genul ei. Jimi umplu paharele cu whisky. Orla închise ușile camerei. Femeile se așezară.

– Ce adunare! zise Calla, dând semnalul de început.

– Nu poate fi salvat, nu-i așa? întrebă Jimi.

Se referea la Gansey. Avea ochii înceţoșați de lacrimi. Asta nu se datora faptului că ținea în mod special la băiat, ci caracterului ei foarte sentimental și tulburării pe care o simțea gândindu-se la orice tânăr a cărui viață urma să se curme brusc.

– Mm, zise Maura.

Femeile luară câte o înghițitură. Nu și Artemus. El aruncă o privire speriată la Gwenllian. Femeia, care purta un coc impunător, împopoţonat cu creioane și flori, îl fixă la rândul ei. Fulgerele din ochii ei ar fi putut să aprindă alcoolul, dacă acesta i-ar mai fi rămas în pahar.

– Trebuie deci să-i punem frână? întrebă Maura.

Orla, cea mai tânără și mai zgomotoasă persoană din cameră, izbucni într-un râs cristalin, tineresc.

– Și cum i-ai putea pune frână tocmai lui?

– Nu m-am referit la Gansey, pufni Maura enervată. Nu am pretenția că-mi pot imagina vreo metodă pentru a-l împiedica pe băiatul ăla să-și caute mormântul prin toată Virginia. Dar ceilalți...

Calla își așeză cu zgomot paharul pe masă.

– O, eu i-aș putea pune frână! Dar nu asta e ideea. Toate sunt deja la locul lor.

(Toate erau la locul lor: asasinul plătit cu care se culca acum Maura; fostul lui șef obsedat peste măsură, retras acum în Boston; entitatea înfricoșătoare îngropată sub stâncile de pe meridianul energetic; creaturile neobișnuite care se târau

dincolo de gura peșterii aflate în spatele unei ferme abandonate; puterea din ce în ce mai mare a meridianului energetic; pădurea magică și conștientă de acolo; târgul pe care unul dintre băieți îl făcuse cu Cabeswater; capacitatea altuia de a aduce lucruri din vis; un tânăr mort care refuza odihna veșnică; o fată care amplifica supranatural nouăzeci la sută din toate cele de mai sus.)

Femeile mai sorbiră o dată din pahare.

– Ar trebui să se mai ducă la pădurea aia nebună? întrebă Orla.

Ei nu-i plăcea Cabeswater. Mersese cu grupul o singură dată și se apropiase îndeajuns de mult încât să... simtă pădurea. Soiul ei de clarviziune se manifesta cel mai bine la telefon sau prin e-mail; simpla vedere a chipurilor nu făcea decât să înceţoşeze adevărul. Cabeswater nu avea chip, iar meridianul energetic putea fi considerat cea mai bună linie telefonică din lume. Tocmai de aceea fusese capabilă să simtă pădurea cum îi cere lucruri. Nu-și dădea seama exact ce anume. Și nici nu credea că erau neapărat rele. Se simțea însă strivită de greutatea enormă a acestor cereri, de povara dorințelor. Simțea că i-ar fi schimbat viața. Iar ea era mulțumită de felul în care trăia – foarte mulțumesc! –, așa încât își trăsese căciula pe urechi și se îndepărtase în grabă.

– Pădurea e bună, zise Artemus, atrăgând privirile tuturor femeilor.

– Ce înțelegi prin *bună*? întrebă Maura.

– Cabeswater îi iubește, urmă Artemus, adunându-și mâinile enorme în poală și îndreptând spre femei nasul său gigantic.

Din când în când, ochii îi fugeau spre Gwenllian, de parcă s-ar fi temut de un atac. Aceasta stinse, plină de înțeles, una dintre lumânări cu paharul ei gol; camera se întunecă ușor.

– N-ai vrea să dai mai multe detalii? întrebă Calla, în zadar, fiindcă Artemus rămase tăcut.

– O să avem asta în vedere, interveni Maura, după care femeile mai băură câte un pahar.

– O să moară și cineva din această cameră? întrebă Jimi. La veghea de la biserică a mai fost observat și altcineva pe care îl cunoaștem?

– Nouă nu ni se aplică, zise Maura.

În timpul veghii din ajunul zilei Sfântului Marcu puteau fi văzute doar spiritele celor născuți în oraș sau pe meridianul energetic (sau, ca în cazul lui Gansey, *re*născuți), iar toți cei care se aflau la masă veniseră din alte părți.

– I se aplică însă lui Blue, sublinie Orla.

Maura începu să își amestece cărțile de tarot cu gesturi nervoase.

– Asta nu e o garanție a siguranței. Există sorți mai cumplite decât moartea.

– Să citim, atunci, zise Jimi.

Toate femeile își duseră pachetul de cărți la inimă, după care le amestecară și, în final, aleseră o singură carte, la întâmplare. Le așezară cu fața în sus pe masă.

Tarotul este un lucru foarte personal și de aceea ilustrațiile fiecărui pachet reflectau sufletul femeii care îl deținea. Al Maurei era împodobit cu linii întunecate și culori simple, părând deopotrivă superficial și copilăresc. Al Callei era opulent și suprasaturat, imaginile fiind sufocate de detalii. Fiecare carte din pachetul Orlei înfățișa un cuplu care se săruta sau făcea dragoste, indiferent dacă înțelesul acesteia

avea sau nu o legătură cu vreun fel de erotism. Gwenllian își alcătuise propriul set mâzgălind simboluri întunecate pe un pachet de cărți obișnuite. Jimi păstra cu sfințenie setul cu pisici sacre și femei sfinte pe care îl găsise într-un magazin de vechituri în 1992.

Femeile întorseseră cinci versiuni diferite ale Turnului. Cea a Callei descria probabil cel mai bine înțelesul: un castel pe care scria *stabilitate* era pe cale să fie lovit de fulger, incendiat și atacat de ceea ce părea a fi un ghem de șerpi. La o fereastră, o femeie părea să fie supusă efectului devastator al fulgerului. Din vârful turnului, un bărbat fusese aruncat de suflul exploziei sau poate că sărise de bunăvoie. În orice caz, era în flăcări, iar un șarpe se aruncase pe urmele lui.

– Deci o să murim cu toții dacă nu facem ceva, concluzionă Calla.

– *Owynus dei gratia Princeps Waliae*, ha la la, *Princeps Waliae*, ha la la, cântă Gwenllian.

Artemus scoase un icnet și dădu să se ridice. Maura își așeză liniștitor mâna pe cea a bărbatului.

– Cu toții vom muri, zise ea. La un moment dat. Hai să nu ne panicăm!

– Numai unul dintre noi e panicat, rosti încet Calla, privind la Artemus.

Jimi făcu din nou sticla de whisky să călătorească în jurul mesei.

– Dragile mele, a venit vremea să găsim niște soluții. Cum le căutăm?

Toate femeile se uitară la bolul întunecat pentru scrutare. Obiectul nu avea nimic remarcabil în sine: era, de fapt, un castron de unsprezece dolari cumpărat din unul dintre magazinele acelea pline cu mâncare pentru pisici, pământ de

flori și electronice la reducere. Sucul de merișoare și struguri care îl umplea nu avea nici el vreo putere mistică. Cu toate acestea, exista ceva neliniștitor la el, izvorât din felul în care fluidul părea cumva să se agite. Nu reflecta decât tavanul întunecat, dar se părea că bolul voia să arate mai mult. El trecea în revistă posibilitățile. Și nu toate dintre ele erau bune (una dintre ele era aceea ca, folosind reflexia lichidului, să-ți separi sufletul de trup și să mori). Deși Maura fusese cea care îl adusese pe masă, ea îl împinse mai încolo.

– Hai să face o citire pentru întreaga viață! propuse Orla, după care făcu imediat un balon din guma ei de mestecat.

– Ăăă, nu! zise Calla.

– Pentru toți cei prezenți? întrebă Maura, ca și cum n-ar fi existat niciun protest înaintea ei.

– Asupra vieții noastre... ca grup?

Orla flutură din braț indicând toate pachetele de cărți; brățările ei enorme din lemn se ciocniră una de cealaltă, clicăind satisfăcute.

– Mie-mi place, o aprobă Maura.

Calla și Jimi oftară.

În mod obișnuit, la citire se folosea doar o parte din pachetul de șaptezeci și opt de cărți. Trei sau zece. Poate încă una sau două, dacă era nevoie de clarificări. Poziția fiecărei cărți punea o întrebare: care e starea subconștientului tău? De ce anume îți este frică? Ce ai nevoie? Fiecare carte așezată în poziția corespunzătoare oferea un răspuns.

Șaptezeci și opt de cărți erau însă o mulțime de întrebări și de răspunsuri.

Mai ales dacă le înmulțeai cu cinci.

Calla și Jimi oftară din nou, dar începură să amestece. Fiindcă era adevărat: aveau o mulțime de întrebări. Care necesitau tot atâtea răspunsuri.

De parcă ar fi fost o singură ființă, femeile se opriră din amestecat, închiseră ochii, își duseră pachetele la inimi, concentrându-se doar la celelalte și la felul în care se împleteau viețile lor. Lumânările pâlpâiră. În spatele zeițelor se formară umbre lungi, apoi scurte, apoi lungi din nou. Gwenllian începu să zumzăie, urmată imediat de Jimi.

Artemus rămase deoparte, încruntat.

Doar că femeile îl incluseră și pe el când începură să așeze cărțile. Întâi, construiră un trunchi dintr-un șir de cărți, șoptindu-și una alteia pozițiile și înțelesurile acestora. Pe urmă, alcătuiră ramuri care se îndreptau spre Artemus, Jimi și Orla. Apoi, formară rădăcini spre Calla, Maura și Gwenllian. Într-un final, așezară cărțile unele peste altele, râzând de ceea ce li se înfățișa și certându-se cu privire la ordinea în care trebuiau să fie citite.

Într-un târziu, se contură o poveste. Era despre oamenii pe care ele reușiseră să îi schimbe și despre cei care le influențaseră pe ele. Erau incluse toate întâmplările însemnate: momentul în care Maura se îndrăgostise de Artemus, ziua în care Jimi o pocnise pe Calla, împrejurarea în care Orla golise în secret contul lor bancar comun ca să construiască un website, ce încă nu produsese niciun ban, noaptea când Blue fugise de acasă, doar pentru a fi adusă înapoi de către polițiști, moartea Persephonei.

Ramura care ducea spre Artemus era întunecată și putrezită, mânjită de săbii și de frică. Bezna din ea mergea tocmai până la trunchi, unindu-se cu un filon sinistru, topit în rădăcina venită dinspre Gwenllian. Era evident că întunecarea

aceea avea să fie motivul morţii lor dacă nu făceau nimic, deşi era imposibil de stabilit cu precizie ce anume trebuia întreprins. Clarviziunea femeilor nu reuşise niciodată să pătrundă în zona aflată exact deasupra meridianului energetic, iar această întunecime era concentrată acolo. Soluţia pentru alungarea acelei bezne exista însă şi dincolo de meridianul energetic. Era multifaţetată, nesigură şi dificil de pus în practică. Principiul după care trebuia să acţioneze se distingea însă destul de lesne.

– E musai să lucreze împreună? întrebă Calla neîncrezătoare.

– Asta e concluzia, zise Maura.

Jimi întinse mâna către sticla de whisky, dar aceasta era goală.

– Dar n-am putea să ne ocupăm noi înşine de...?

– Noi suntem doar oameni, răspunse Maura. Fiinţe obişnuite. Ei sunt speciali. Adam e legat de meridianul energetic, Ronan visează, iar Blue amplifică toate astea.

– Richie Rich[1] e însă o persoană oarecare, zise Orla.

– Da. Şi o să moară.

Femeile priviră din nou aranjamentul de cărţi.

– Şi asta înseamnă că ea e încă în viaţă? întrebă Maura, bătând cu degetul pe o carte aflată într-una dintre ramuri – dama de spade.

– Probabil, bombăni Calla.

– Şi asta înseamnă că ea o să plece? întrebă Orla, ciocănind într-o altă carte şi referindu-se la altă persoană.

– Probabil, oftă Maura.

– Şi asta înseamnă că ea se întoarce? spuse Calla, arătând spre o a treia carte şi referindu-se la o a treia femeie.

---

[1] Personaj de desene animate, un băiat blond, foarte bogat (n. tr.).

– Probabil, strigă Gwenllian, ridicându-se de la masă, după care începu să se învârtă, ţinându-şi braţele în lateral.

Niciuna dintre femei nu mai putea sta liniştită. Calla îşi dădu scaunul în spate.

– Eu trebuie să mai beau ceva.

Jimi chicoti aprobator.

– Dacă tot e sfârşitul lumii, pot să mai trag şi eu o duşcă.

În timp ce toată lumea părăsea masa, Maura rămase la locul ei, privind la ramura de cărţi otrăvită care se îndrepta spre Artemus şi la bărbatul ce stătea cocoşat în spatele ei. Tipii care apăreau la întâmplare din crânguri mistic3e încetaseră să mai fie genul ei. Chiar şi aşa însă, îşi amintea că iubise un Artemus, care fusese mai mult decât fiinţa care stătea acum în faţa ei.

– Artemus, spuse ea cu blândeţe, dar bărbatul nu-şi ridică privirea.

Femeia îi atinse bărbia cu degetul; el tresări. Ea îi ridică faţa astfel încât să se poată privi în ochi. Nu fusese niciodată genul care să se grăbească să umple tăcerile cu cuvinte. Nu se schimbase. Părea că ar fi putut să nu mai vorbească niciodată, dacă n-ar fi fost silit.

De când ieşiseră amândoi din peşteră, Maura nu-i adresase nicio întrebare despre ce i se întâmplase în anii de când nu-l mai văzuse. Dar acum venise momentul.

– Ce ţi s-a întâmplat de-ai ajuns aşa?

El închise ochii.

2

– Unde naiba e Ronan? întrebă Gansey, repetând cuvinte rostite de mii de oameni înaintea lui, încă de la inventarea vorbirii.

Ieşi din pavilionul dedicat ştiinţelor şi îşi dădu capul pe spate, de parcă Ronan Lynch – visător, luptător, chiulangiu de la ore – ar fi putut cumva să fie în zbor deasupra capului său. Nu era cazul. Văzu doar un avion traversând tăcut albastrul cerului de deasupra campusului Aglionby. De partea cealaltă a gardului din fier forjat care se afla în faţa lor, oraşul Henrietta scotea sunetele caracteristice unei amiezi aglomerate. În curte, elevii de la Aglionby produceau zgomote de adolescenţi nepăsători.

– A fost la tehnologie? întrebă Adam Parrish – magician complex, student specialist în logică, bărbat şi băiat deopotrivă –, aruncându-şi pe umăr geanta umplută cu entuziasm.

El nu avea niciun motiv să creadă, precum Gansey, că Ronan se aflase măcar în apropierea campusului. Lui Adam îi trebuia toată dârzenia pe care putea să o adune ca să se concentreze la Aglionby, după săptămâna cu peşteri magice şi adormiţi misterioşi pe care tocmai o petrecuseră. Iar el

era de departe cel mai motivat dintre elevii de acolo. Pe de altă parte, Ronan apăruse doar la latină cât de cât regulat, dar, acum, când toţi cei ce urmaseră materia aceasta fuseseră obligaţi să facă o oră suplimentară de franceză, de ce ar mai fi apărut?

– Păi, a fost? repetă Gansey.

– Credeam c-ai sesizat nuanţa retorică a întrebării.

Gansey păru furios aproximativ tot atâta timp cât îi trebui unui fluture întârziat să treacă pe lângă ei, purtat de vântul toamnei.

– Nici măcar nu încearcă.

Trecuse mai bine de o săptămână de când îi recuperaseră pe Maura, mama lui Blue, şi pe Artemus, tatăl... lui Blue? din ansamblul de peşteri. Trei zile de când îl urcaseră pe Roger Malory – anticul prieten britanic al lui Gansey – într-un avion ca să-l trimită înapoi în UK. De două zile se întorseseră la şcoală.

Iar Ronan nu venise deloc.

Era asta o irosire prostească? Da. Dar era cumva numai vina lui Ronan Lynch? Da.

În spatele lor, clopoţelul începu să sune gălăgios în clădirea dedicată ştiinţelor, la două minute după ce ora se terminase de fapt. Era un clopoţel adevărat, aflat la capătul unei frânghii adevărate, şi ar fi trebuit să sune exact la sfârşitul orei, agitat de un elev conştiincios. Cele două minute diferenţă erau genul de amănunt care îl făcea pe Adam Parrish să îmbătrânească prea devreme. Lui îi plăcea atunci când fiecare îşi făcea treaba cum trebuie.

– Zi ceva! îl îndemnă Gansey.

– Clopoţelul ăla...

– Totul e îngrozitor, îl aprobă Gansey.

Cei doi prieteni păşiră de pe trotuar şi o porniră pe poteca ce străbătea terenurile de sport. Drumul acela dintre clădirea dedicată ştiinţelor până la sala Gruber era o binecuvântare, zece minute minunate de aer curat şi soare strălucitor între ore. În general, pe Adam întotdeauna îl întrema o plimbare prin campus; se lăsa alintat de rutina aceea predictibilă. Învaţă din greu! Mergi la ore! Ridică mâna! Răspunde la întrebare! Îndreaptă-te spre absolvire! Unii colegi se plângeau de prea multă muncă. Munca! Ea era insula spre care se întorcea mereu Adam, înotător într-o mare agitată. Era o furtună a naibii. În lungul meridianului energetic de sub ei mişunau tot felul de monştri. O pădure creştea prin mâinile şi ochii cu care Adam încheiase un târg cu Cabeswater. Iar Gansey urma să moară înaintea lunii aprilie. Pentru el asta era furtuna, iar Glendower era insula. Trezirea vechiului rege şi obţinerea unui favor ar fi putut să-i salveze viaţa. Tărâmul acela fermecat avea nevoie de un rege fermecat.

În weekendul acela, Adam visase de două ori că-l descoperiseră deja pe Glendower, iar acum îl căutau din nou. În prima noapte, fusese un coşmar; în cea de-a doua, o eliberare.

– Şi acum ce-o să mai facem ca să-l găsim pe Glendower? întrebă Adam cu precauţie.

– Peştera Dittley, zise Gansey.

Răspunsul îl uimi pe Adam. În mod normal, Gansey era adeptul unor acţiuni precaute, dar explorarea cavernei de pe proprietatea Dittley era tocmai opusul. Mai întâi, fiindcă după ce o scoseseră de acolo pe fiica lui Glendower, Gwenllian, din peşteră începuseră să se târască animale ciudate. Şi, nu în ultimul rând, Piper Greenmantle îl împuşcase pe Jesse Dittley, omorându-l, la intrare. Tot ceea ce avea legătură cu subteranele acelea mirosea a morţi trecute şi viitoare.

– Nu crezi că Gwenllian ne-ar fi spus că tatăl ei e undeva mai în adânc, în loc să ne lase să căutăm aiurea schelete pe acolo?

– Eu cred că ea nu-și vede decât propriile interese, răspunse Gansey. Și încă nu m-am lămurit care sunt acestea.

– Eu totuși nu cred că e un risc pe care merită să ți-l asumi. În plus, e un loc în care s-a produs o crimă.

Dacă Ronan ar fi fost cu ei, el ar fi replicat că întreaga lume e un loc în care s-a comis o crimă.

– Și asta înseamnă că tu ai alte idei? întrebă Gansey.

– Idei? La plural?

Adam ar fi fost bucuros să aibă chiar și o singură idee. Cea mai promițătoare direcție de investigație, o peșteră în Cabeswater, se prăbușise în timpul ultimei lor excursii și nu se ivise nicio altă oportunitate în locul ei. Gansey spusese că totul părea un fel de test al valorii, iar Adam nu avea ce face decât să-i dea dreptate. Cabeswater le oferise o încercare, în care se aruncaseră ei înșiși, fiindcă și-o doriseră cumva. Li se păruse *potrivit.* El și cu Ronan lucraseră împreună ca să curețe peștera de amenințări, iar apoi grupul se folosise de talentele tuturor pentru a readuce la viață scheletele unei turme vechi care îi dusese pe Ronan și pe Blue la Maura. De când se întâmplase asta, Adam retrăia în fiecare noapte amintirea, înainte să adoarmă. Visele lui Ronan, Adam care concentrase puterea meridianului energetic, amplificarea lui Blue, Gansey punând totul în mișcare... Adam nu se simțise niciodată atât de... *intrinsec.* Împreună, funcționaseră ca un mecanism perfect.

Dar, chiar și așa, nu ajunseseră la Glendower.

– Poate ar trebui să mai vorbim cu Artemus, sugeră Adam.

Gansey scoase un *hm*. Sunetul ar fi fost o dovadă de pesimism dacă ar fi venit din partea oricui altcuiva, dar în acest caz era expresia unor dubii.

– Nu cred că vom avea probleme să ne adresăm lui Artemus. Sunt îngrijorat mai degrabă că el n-o să discute cu noi.

– Parcă te lăudai mereu că eşti foarte convingător, zise Adam.

– Ştim însă din experienţă că asta nu se aplică şi în cazul lui.

– Gansey, băiete! se auzi o voce de dincolo de terenul de sport.

Whitman, unul din foştii colegi ai lui Gansey din echipa de canotaj, ridică trei degete în semn de salut. Nu primi niciun răspuns până când Adam nu-şi atinse prietenul uşor pe umăr, ca să-l facă atent. În momentul acela, băiatul clipi, iar faţa i se transformă imediat, întorcându-i celuilalt vestitul său zâmbet Richard Campbell Gansey al III-lea. Ce minunat era acel surâs transmis din generaţie în generaţie, păstrat în cufere în cazul taţilor fără fii, expus cu mândrie atunci când era cerut de cei din jurul său.

– Whit! îi răspunse Gansey cu vechiul său accent sudist, care prelungea vocalele cu generozitate. Ţi-ai uitat cheile în uşă!

Râzând, Whitman îşi ridică fermoarul de la prohab. Li se alătură imediat, după care se lansă cu Gansey într-o discuţie lejeră. După câteva clipe li se alăturară alţi doi băieţi şi apoi încă doi. Se mişcau încetişor de pe un picior pe altul, radioşi, tineri şi vorbăreţi, ca într-o reclamă la un trai curat şi o educaţie bună.

Acesta era un obiect de studiu la care Adam nu excelase niciodată, deşi îşi petrecuse luni întregi insistând cu frenezie.

Analizase manierismele lui Gansey, disecase reacțiile celorlalți băieți și catalogase tipologiile dialogurilor. Observase cum un gest lejer poate elibera valuri de conversație bărbătească, cu eleganță, ca o magie. Analizase cu atenție tot ceea ce se petrecea în culise, de pildă cum un Gansey posac se putea transforma instantaneu într-o gazdă ospitalieră. Nu reușise însă niciodată să pună toate astea în practică. Saluturile călduroase îi înghețau gura. Un gest voit a fi lejer se transforma într-unul de despărțire. O privire ochi în ochi devenea o zgâială supărătoare.

Relua iar și iar acest curs în fiecare trimestru. Dar ajunsese să creadă că, deși putea părea incredibil, există lucruri pe care nici măcar Adam Parrish nu le putea deprinde.

– Unde e Parrish? întrebă Engle.

– Uite-l aici! răspunse Gansey.

– Nici nu știu cum n-am simțit răsuflarea ghețarului, urmă celălalt. Ce mai faci, omule?

Era o întrebare retorică, la care se putea răspunde cu un zâmbet șters. Băieții veniseră pentru Gansey. Unde e Parrish? Într-un loc prea îndepărtat ca să ajungi într-o singură zi.

Pe vremuri, aceste lucruri l-ar fi neliniștit pe Adam. S-ar fi simțit amenințat. Acum însă, pentru că era sigur de locul său, și anume că era unul dintre cei doi favoriți ai lui Gansey, se mulțumi să-și pună, pur și simplu, mâinile în buzunare și să meargă tăcut pe lângă ceilalți.

Deodată, Adam *îl simți* pe Gansey tensionat. Ceilalți continuau să strige și să râdă, dar fața prietenului său devenise gânditoare. Îi urmă privirea până la coloanele imense pe care se sprijinea acoperișul sălii Gruber. Directorul Child stătea în capul scărilor, între ele, ținând în mână un manual sau ceva de genul acesta. Arăta ca o pasăre cu fața tăbăcită, făcându-te

să te gândești imediat la creme de protecție solară și la pălării cu boruri largi.

– În regulă, domnilor, strigă el. V-am putut auzi din birou. Nu credeți c-ar trebui să ne comportăm ca niște Corbi? Clasa vă așteaptă.

Pumnii se ciocniră ușor; frezele se potoliră cât de cât; umerii se îndreptară. Ceilalți băieți se risipiră, iar Gansey și Adam rămaseră pe loc. Child ridică o mână pe care o îndreptă spre Gansey, fluturând-o puțin înainte să dispară dincolo de ușă.

Băiatul părea supărat, dar își reveni imediat, luându-și o față neutră. Porniră către clasă.

– Ce-a fost asta? întrebă Adam.

Gansey se prefăcu că nu aude întrebarea, în timp ce amândoi urcau scările pe care tocmai stătuse Child.

– Gansey, despre ce e vorba?

– Poftim?

– Mâna. Child.

– E prietenos.

Nu era de mirare atunci când lumea se comporta mai prietenos cu Gansey decât cu Adam, dar asta nu se aplica și directorului Child.

– Spune-mi că nu vrei să-mi zici, dar nu mă minți.

Gansey se prefăcu extrem de preocupat să-și bage cămașa în pantaloni și apoi să-și potrivească puloverul. Evită să-l privească pe Adam.

– Nu vreau să ne certăm.

– Ronan, ghici cu ușurință celălalt băiat.

Ochii lui Gansey îl săgetară scurt, dar coborâră repede la loc, pe pulover.

– Nu se poate! zise Adam. Ce? Nu! Doar n-ai...

Nu era sigur pentru ce l-ar fi putut acuza pe Gansey. Doar că... știa ce își dorește prietenul său pentru Ronan, dar și că e priceput să obțină ceea ce vrea.

– N-am chef să ne certăm, repetă Gansey.

Întinse mâna spre ușă, dar Adam îl împiedică, apucându-l de braț.

– Uită-te în jur. Îl vezi pe Ronan? Nu-i pasă. Faptul că-l îndopi și-i bagi pe gât n-o să-l facă să-i fie foame.

– Nu vreau să ne certăm.

Salvarea lui Gansey veni dinspre un bâzâit, care se auzi chiar de la el: îi suna telefonul. În mod normal, nu aveau voie să răspundă apelurilor în timpul școlii, dar băiatul își scoase telefonul și-l întoarse pentru ca Adam să-l poată vedea și el. Două lucruri îl izbiră pe acesta: în primul rând, ecranul arăta că apelul e de la mama lui Gansey, lucru extrem de probabil, iar, în al doilea rând, faptul că aparatul spunea că e 6.21, ceea ce nu era cazul.

Poziția lui Adam se schimbă subtil, fără să-l mai împiedice pe Gansey să intre și încercând cumva să-l protejeze de privirile indiscrete.

– Alo? O, mamă! Sunt la școală. Nu, weekendul a fost ieri. Nu. Bineînțeles. Nu, du-te repede!

În timp ce Gansey vorbea la telefon, Cabeswater se întinse la Adam, oferindu-se să-i sprijine trupul obosit, iar băiatul îi permise asta, doar pentru un minut. Preț de câteva respirații ușoare, totul deveni frunze și apă, trunchiuri și rădăcini, stânci și mușchi. Înăuntrul său zumzăia meridianul energetic, alintându-l și hrănindu-l cu pulsul său. Sau poate era invers. Adam își dădea seama că pădurea trebuia să-i spună ceva, dar nu reușea să înțeleagă ce anume. Trebuia să scruteze după școală sau să-și facă timp să meargă în Cabeswater.

Conversația se întrerupse, iar telefonul dispăru în buzunar.

– Dorea să știe dacă agreez ideea de a ține o întrunire de campanie aici, în campus, în acest weekend. Dacă asta nu ar intra în conflict cu Ziua Corbului și dacă e potrivit să-i cerem asta lui Child. I-am răspuns că... Ei bine, ai auzit ce-am zis.

De fapt, Adam n-avea habar. El ascultase pădurea Cabeswater. Adevărul era că el continua să fie atent la ea, atât de intens și de pătrunzător, încât, când aceasta se înclină, el o urmă. Dezechilibrat, se întinse spre clanță ca să-și revină. Murmurul energiei dispăruse din el.

Adam abia avu timp să se întrebe ce se întâmplase și dacă puterea aceea va renaște în el când meridianul energetic va prinde din nou viață. În străfundurile minții sale începură să se descolăcească mănunchiuri de frunze. Își luă mâna de pe clanță.

– Asta ce-a fost? întrebă Gansey.

– Pardon? răspunse Adam cu răsuflarea ușor întretăiată, dar reușind să imite tonul pe care îi vorbise Gansey mai devreme.

– Nu fi măgar! Ce s-a întâmplat?

Se întâmplase că cineva tocmai extrăsese o cantitate enormă de energie din meridian. Îndeajuns de mare încât pădurea Cabeswater să sughițe. Judecând din perspectiva experienței limitate a lui Adam, erau doar câteva lucruri care puteau produce așa ceva. În timp ce energia se aduna încet înapoi, îi spuse lui Gansey:

– Sunt destul de sigur că știu ce face Ronan.

3

În dimineața aceea, Ronan Lynch se trezise devreme, fără să aibă nevoie de vreo alarmă, gândind *acasă, acasă, acasă.* Îl lăsase pe Gansey dormind – cu telefonul strâns într-o mână și ochelarii aruncați la câțiva centimetri depărtare pe saltea – și se strecurase pe scări cu pasărea apăsată la piept îndeajuns de tare încât s-o facă pe Drujbă să rămână tăcută. Ajuns afară, strânsese pe bocanci roua așternută pe buruieni și văzuse șuvițe de ceață încolăcite în jurul cauciucurilor BMW-ului său. Cerul de deasupra Monmouth Manufacturing avea culoarea unui lac mâlos. Era frig, dar inima inflamabilă a lui Ronan luase foc.

Se așeză în mașină, permițându-i acesteia să-i devină o a doua piele. Aerul nopții stătea încă ascuns sub scaune și pândea din buzunarele portierelor; se înfioră, în timp ce-și legă corbul de catarama centurii de siguranță de pe locul de lângă el. Nu era cel mai elegant aranjament, dar era unul eficient, menit să împiedice pasărea să dea din aripi și să zboare într-o mașină sport. Drujbă îl mușcă, dar nu la fel de tare precum frigul dimineții.

– Dă-mi jacheta, găinaț ce ești! se răsti Ronan la pasăre.

Ea privea însă plină de curiozitate butoanele de control ale geamului, așa încât și-o luă singur. Haina sa de la Aglionby era și ea în mașină, mototolită dincolo de orice speranță sub un puzzle misterios, un obiect adus din vis care traducea în engleză din câteva limbi, inclusiv una imaginară. Când avea să mai meargă la școală? Niciodată? Se gândi că ar putea să plece oficial a doua zi. Sau săptămâna asta. Sau în cea viitoare. Ce-l oprea? Gansey. Declan. Amintirea tatălui său. Până la Singer's Falls era un drum de douăzeci și cinci de minute chiar și la ora aceea a dimineții, dar, când trecu prin orașul inexistent, soarele nu răsărise încă. Ajunse la Fermă pe întuneric. Măceșii, ramurile și copacii înconjurară mașina în drumul ei de aproape un kilometru până la casă. Săpată în coasta unui deal împădurit, accesibil doar pe drumul șerpuit și străjuit de copaci, proprietatea răsuna de zvonurile pădurii care o înconjura: frunze de stejar care se freacă una de alta, coioți sau căprioare ce zdrobesc crenguțele pe care calcă, șoaptele ierburilor, bufnițele care întreabă bufnițe, totul respirând a viață, undeva dincolo de ceea ce putea fi văzut. Era prea frig pentru licurici, dar o mulțime dintre ei străluceau deasupra câmpurilor.

Aceștia erau ai lui. Eleganți, inutili, dar drăguți. Lui Ronan Lynch îi plăcea să viseze lumină.

Existase o vreme în care Ferma fusese un întreg ecosistem al lui Ronan. Pe de o parte, familia Lynch plecase doar rareori de acolo în timpul copilăriei sale, fiindcă nu avea nevoie să o facă, necesita destul de mult de muncă, dar mai ales fiindcă Niall nu avea încredere în prea mulți oameni care să aibă grijă de tot ce e acolo în absența sa. Pe de altă parte, Aurora, mama lor, le explicase băieților că e mai bine ca ei

să se vadă cu prietenii lor acasă la aceştia, fiindcă „tata are o sumedenie de obiecte fragile aici la Fermă".

Unul dintre obiectele fragile era chiar Aurora Lynch. Femeia cu părul de aur fusese regina unui loc precum Ferma, un conducător blând şi voios al unui tărâm liniştit şi secret. Ea era patroana artelor fiilor săi (deşi Declan, cel mai mare, nu prea avea înclinaţii artistice), dar şi un tovarăş neobosit în jocurile lor închipuite (deşi Declan, cel mai mare, avea rareori chef). Desigur, îl iubea pe Niall – toată lumea îl iubea pe Niall, poetul flecar, regele muzicii –, dar, spre deosebire de toată lumea, îi prefera stările tăcute. Îi plăcea adevărul şi era greu să faci asta atunci când Niall Lynch începea să vorbească.

Ea era singura persoană pe care el n-o putea uimi şi tocmai de aceea o iubea.

Trecuseră mulţi ani până când Ronan aflase că regele îşi adusese regina din vis. Dar, dacă se gândea mai bine, asta avea sens. Şi tatălui lui îi plăcea să viseze lumina.

Ajuns înăuntru, Ronan aprinse câteva lămpi, ca să alunge întunericul afară. După câteva minute de căutare, găsi o găletuşă plină cu cuburi pe care erau literele alfabetului, pe care o răsturnă în faţa lui Drujbă, pentru ca ea să aibă o ocupaţie. Pe urmă, puse unul dintre vechile discuri ale tatălui său cu Bothy Band, iar, în timp ce fluierele şi cimpoaiele răsunau în lungul coridoarelor înguste, el începu să şteargă praful de pe rafturi. Pe urmă, repară o balama ruptă de la un dulap din bucătărie. În timp ce soarele dimineţii începu în sfârşit să arunce aur topit asupra ţinutului său, continuă să lustruiască lemnul uzat al scărilor care duceau spre fostul dormitor al părinţilor săi.

Inspiră. Expiră.

Uita să-şi scoată aerul din plămâni atunci când nu era acasă. Timpul era altfel aici. O zi la Aglionby era o succesiune cu tăieturi scurte de imagini care nu contează şi conversaţii imposibil de reţinut. Aceeaşi zi petrecută la Fermă era plină de un fel de aplomb molatic, iar diversitatea lucrurilor era mult mai vastă. Citea în şezlongul de lângă fereastră, se uita la filme vechi în sufragerie, repara leneş uşa unui hambar. Orele durau exact atât cât trebuie.

Încet, amintirile lui despre *înainte* – tot ceea ce fusese locul acela pentru el atâta vreme cât adăpostise întreaga familie Lynch – începeau să se suprapună peste cele ale speranţelor de *după* – fiecare minut în care Ferma fusese a lui, tot timpul pe care îl petrecuse aici, singur sau cu Adam, visând şi făcând planuri.

Acasă, acasă, acasă.

Era momentul să doarmă. Să viseze. Ronan încerca să creeze un anumit obiect şi nu era atât de prost, încât să-şi imagineze că va reuşi să-l extragă din prima încercare.

Reguli pentru vise, spusese Jonah Milo.

Ronan era la ora de engleză. Milo, profesorul, stătea în faţa clasei, lângă un smartboard strălucitor, îmbrăcat într-un costum ecosez. Degetele îi erau metronom pe tablă, marcându-i cuvintele: *reguli pentru visători, reguli pentru cei visaţi.*

Cabeswater? întrebă Ronan în clasă. Gândurile îi erau învăluite în ură. N-avea să uite vreodată mirosul acelui loc: cauciuc şi detergent industrial, mucegai şi teriyaki[1] de cantină.

– Domnule Lynch, vreţi să ne împărtăşiţi ceva?

[1] Tehnică japoneză de gătire prin fierbere sau la grătar, în care alimentele sunt învelite într-un strat de sos de soia şi zahăr (n. tr.).

– Desigur. Nu mai stau la ora asta nenorocită nici măcar o secundă...

– Nimeni nu vă reține aici, domnule Lynch. Aglionby este o opțiune.

Milo părea dezamăgit.

– Să ne concentrăm. Reguli pentru visători. Citiți cu voce tare, domnule Lynch.

Ronan nu o făcu. Nu aveau cum să-l oblige.

– Visele sunt ușor de frânt, spuse Milo pe un ton melodios.

Cuvintele sale păreau că sunt dintr-un cântecel de reclamă pentru un detergent de rufe.

– Menținerea echilibrului necesar între conștient și subconștient este un lucru dificil de atins. Aveți o diagramă la pagina patru.

Pagina trei era neagră. Patru dispăruse. Nu exista nicio diagramă.

– Reguli pentru cel visat. Domnule Lynch, poate te așezi puțin la loc, după ce-ți bagi în pantaloni cămașa aia, și-mi arăți puțină concentrare de Aglionby. Un psihopomp v-ar putea ajuta să vă păstrați gândurile din timpul treziei. Toată lumea să verifice acum dacă prietenul din vis este cu ei.

Cel al lui Ronan nu era.

În schimb era Adam, chiar în ultimul rând de scaune. Atent. Implicat. Un elev Aglionby ce reprezintă idealul american. În bula de deasupra capului său i se putea vedea manualul, un text dens, cu diagrame.

Barba lui Milo era mai lungă decât fusese la începutul orei.

– Reguli pentru visători. Serios, asta e mai mult decât o aroganță, nu-i așa? Domnule Lynch, ați vrea să vorbiți despre ideea că Dumnezeu a murit?

– Asta e un rahat, zise Ronan.

– Dacă sunteți mai competent, puteți veni aici și să predați dumneavoastră. Eu, pur și simplu, încerc să înțeleg de ce credeți că nu veți sfârși mort, ca tatăl dumneavoastră? Domnule Parrish, reguli pentru visători?

Adam răspunse ca din carte:

– Heaney enunță clar la pagina douăzeci că visătorii trebuie considerați a fi arme. Observăm în studiile de caz cum se traduce acest lucru în realitate. Exemplul A: tatăl lui Ronan e mort. Exemplul B: K e mort. Exemplul C: Gansey e mort. Exemplul D: și eu sunt mort. Exemplul E: Dumnezeu e mort, așa cum ați menționat. I-aș fi adăugat pe Matthew și pe Aurora Lynch la această listă, dar ei nu sunt umani, după definițiile studiului lui Glasser din 2012. Am aici diagramele.

– *Du-te naibii!* izbucni Ronan.

Adam îl privi ciudat. Doar că nu mai era el, ci Declan.

– Fă-ți temele, Ronan! Măcar o dată în viața asta nenorocită. Chiar nu știi ce ești?

Ronan se trezi supărat și cu mâna goală. Își părăsi canapeaua și începu să trântească ușile dulapurilor din bucătărie. Laptele din frigider se stricase, iar Matthew mâncase toți hotdogii pe care îi adusese el ultima dată. Ronan se năpusti în lumina slabă a dimineții, ajunse pe verandă și rupse un fruct dintr-un arbore ciudat care creștea într-un ghiveci și rodea pachete de alune învelite în ciocolată. Pe când se îndepărta hotărât, Drujbă se agita și fâlfâia în spatele său, năpustindu-se asupra unor puncte negre pe care le spera alune căzute pe jos.

Reguli pentru visători: Milo din vis îl întrebase unde e tovarășul său. Bună întrebare. Fata Orfană îi bântuise somnul practic dintotdeauna; era o creatură singuratică, cu o

căciulă albă trasă peste părul ei extrem de blond. O crezuse mai în vârstă odinioară, dar poate că asta se datorase faptului că era el mai tânăr. Îl ajutase să se ascundă în timpul coșmarurilor. Acum, prefera mai degrabă să se pitească ea în spatele lui Ronan, pe care continua însă să-l ajute să se concentreze la ce avea de făcut. Era ciudat că nu apăruse atunci când o pomenise Milo. Întregul vis fusese ciudat.

Chiar nu știi ce ești?

Nu știa cu exactitate, dar era convins că se împăca din ce în ce mai bine cu misterul propriei persoane. Visul n-avea decât să se ducă dracului.

– *Brek*, făcu Drujbă.

Ronan îi aruncă o alună, după care intră înapoi în casă, în căutarea inspirației. Uneori, ajuta să-și pună mâinile pe ceva real atunci când nu reușea să viseze. Pentru a extrage un obiect din vis, trebuia să știe cum e la pipăit, cum miroase, felul în care se întinde sau se îndoaie, dacă gravitația îl afectează sau nu, genul acesta de lucruri, care dau concreteței unui obiect.

Ajuns în dormitorul lui Matthew, privirile îi căzură asupra unui săculeț de mătase în care se aflau magneți. În timp ce studia țesătura, Drujbă se adăposti la picioarele sale, scoțând un sunet grav, ca un mârâit. Nu înțelesese niciodată de ce alegea pasărea atât de des să meargă și să sară. Dacă ar fi avut aripi, el, unul, n-ar fi făcut altceva decât să zboare.

– Nu e acolo, îi zise Ronan, văzând că pasărea își întinde gâtul în încercarea de a vedea ce este pe pat.

Drujbă mormăi în loc de răspuns. Căuta fără succes să se amuze. Matthew era un copil gălăgios și voios, cumva în contrast cu camera sa ordonată și curată. Ronan credea că asta se datorează faptului că fratele său își ținea toate jocurile

în minte. Începea însă să suspecteze că asta era și cauza imaginației sale insuficient de cuprinzătoare pentru a visa un om complet. La trei ani, Ronan își dorise un frate a cărui dragoste să fie totală și simplă. Micuțul îl visase pe Matthew opus în toate felurile lui Declan. Dar era uman? Adam din vis și Declan nu păreau să creadă asta, dar el știa că sunt mincinoși.

Reguli pentru visători.

Visătorii trebuie înțeleși ca fiind arme.

Ronan știa deja asta și începea să se comporte ca atare. Scopul lui din acea zi era să viseze ceva în stare să-l mențină pe Gansey în siguranță, în eventualitatea în care era înțepat din nou. Ronan mai extrăsese antidoturi, bineînțeles. EpiPenuri și leacuri, dar problema era că nu avea de unde să știe dacă sunt eficiente până când ar fi fost prea târziu, în caz că nu aveau niciun efect.

Așa că acum avea un alt plan: o piele-armură. Ceva care să-l protejeze pe Gansey înainte chiar de a fi înțepat.

Ronan nu putea accepta ideea că nu mai avea timp.

Avea să funcționeze. Avea să fie minunat.

La prânz, Ronan își părăsi patul după alte două eșecuri de a produce o armură funcțională. Își trase niște bocanci murdari și un hanorac deja soios și ieși din casă.

Ferma era un conglomerat de clădiri, șoproane și grajduri pentru animalele mari; Ronan se opri la unul dintre acestea ca să umple ieslele și să ridice un bloc de sare pe un stativ, o mică variație față de ceea ce făcea în copilărie. Pe urmă, porni spre pășune, trecând pe lângă grămezile tăcute de carne, care erau vacile din vis ale tatălui său, ce se încăpățânau să doarmă peste tot. Făcu un ocol către una din halele în care erau păstrate echipamentele mari. Se ridică pe vârfuri și pipăi

deasupra ușii până când găsi floricica pe care o lăsase acolo. O apucă între degete, dar floarea se desprinse și începu să plutească chiar deasupra capului său, aruncând împrejur o strălucire galbenă, slabă, dar îndeajuns încât să-i lumineze drumul prin hala fără ferestre. Își urmă calea printre mașinăriile stricate sau noi-nouțe, până când găsi exemplarul albinos din Teroarea Nopții încolăcit pe capota unei mașini vechi, ruginite, o amenințare albă și colțuroasă, cu ochii închiși. Ghearele ei palide și sălbatice zgâriaseră vopseaua până la metal; creatura petrecuse multă vreme deja în locul acela. Își deschise un ochi roz ca să-l privească.

– Ai nevoie de ceva, nenorocito? o întrebă Ronan.

Arătarea închise ochiul la loc.

Ronan ieși de acolo și continuă să umple ieslele, lăsând floarea din vis să-l urmărească, deși nu mai avea nevoie de lumina ei. În momentul în care ajunse la cel mai mare dintre grajduri, nu mai era singur. Iarba fremătă de o parte și de alta a picioarelor sale. Arici și șobolani și creaturi care nu există se zbăteau prin vegetația înaltă ca să-i urmeze pașii; în fața lui, la marginea pădurii, apărură căprioarele și cerbii, cu coarne încețoșate, invizibile până când nu se mișcau.

Multe dintre animale erau adevărate. Majoritatea căprioarelor erau unele obișnuite, de Virginia, hrănite și îngrijite de Ronan doar pentru propria plăcere. Domesticirea lor fusese înlesnită de prezența unui căprior adus din vis, care trăia printre ele. Era palid și încântător, avea gene lungi și tremurătoare și urechi roșcate, ca de vulpe. Acesta se dovedi primul dispus să accepte blocul de sare pe care Ronan îl rostogolise prin iarbă, permițându-i tânărului să-l mângâie pe blana scurtă și aspră; din pieptul său se auzi un hârâit în momentul în care degetele lui Ronan atinseră părul moale

de după urechi. Una dintre căprioarele sălbatice își întinse botul spre mâncarea din palmele sale făcute căuș, în timp ce restul rămaseră răbdătoare în spatele ei, până când băiatul răsturnă un sac întreg în iarbă. Probabil că era ilegal. Ronan nu reușea niciodată să țină minte ce anume avea voie să hrănească sau să împuște în Virginia.

Animalele mai mici se traseră mai aproape, unele urcându-se cu labele pe bocancii săi, altele hârjonindu-se prin iarba din apropiere sau speriind căprioarele. Le dădu și lor mâncare uscată și le verifică să vadă dacă nu au răni sau căpușe.

Inspiră. Expiră.

Se gândi cum își dorea să arate armura. Poate că nu trebuia să fie invizibilă, ci argintie. Ar fi putut avea și luminițe.

Ronan zâmbi acestui ultim gând, simțindu-se deodată caraghios, delăsător și dus cu pluta. Se ridică din iarbă, alungându-și de pe umeri perspectiva unei zile irosite. În timp ce își dezmorțea oasele, căpriorul alb își ridică privirea, ca să-l cerceteze mai atent. Celelalte animale observară asta și se concentrară și ele asupra lui. Erau frumoase în felul acela din visele lui Ronan, așa cum doar Cabeswater putea să fie, doar că acum era treaz.

Într-un fel, fără ca Ronan să poată simți exact momentul, fâșia dintre trezie și vis începuse să se îngusteze. Deși jumătate din turma aceea ciudată de animale avea să adoarmă dacă Ronan murea, atâta vreme cât el se afla aici – cât inspira și expira – și el era un rege.

Își abandonă furia acolo, pe câmp.

Ajuns în casă, începu să viseze.

4

Pădurea era Ronan.

Băiatul stătea întins cu fața în jos pe pământ, cu brațele depărtate și cu degetele înfipte în sol, în căutarea energiei meridianului. Simțea miros de frunze arse și putrezite, de moarte și de renaștere. Aerul îi era sânge. Vocile ce-i murmurau dintre ramuri erau ale lui, mănunchi de ecouri. Ronan se învârtea într-o buclă. Ronan, din nou, Ronan, din nou.

– Ridică-te! îi porunci în latină Fata Orfană.

– Nu! o repezi el.

– Ești prins în capcană? îl întrebă ea.

– Nu vreau să plec.

– Eu da.

Băiatul reuși să o privească, deși rămase cu degetele înfipte în pământ, ca niște rădăcini, în timp ce cerneala tatuajului părea să-i deseneze ramuri pe spatele gol. Fata Orfană ținea o găleată în mâini, ochii îi erau negri, adânciți în orbite, ca ai cuiva care era mereu flămând, dornic. Scufia albă era trasă în jos pe cap, acoperindu-i părul tuns scurt.

– Ești doar o parte a visului, îi spuse el. Doar un subfutai al propriei mele imaginații.

Fata scheună, ca un cățel lovit cu piciorul, ceea ce-l făcu imediat să se supere pe ea sau poate pe el însuși. De ce nu i-ar spune exact ceea ce este?

– Te-am căutat mai înainte, zise el, fiindcă tocmai își amintise asta.

Prezența ei îi amintea constant că se află într-un vis.

– *Kerah*, zise ea rănită încă de vorbele lui și făcându-l pe Ronan să se simtă agasat că fata furase numele cu care obișnuia să-l strige Drujbă.

– Găsește-ți unul al tău, zise el, descoperind însă că-și pierduse elanul, chiar dacă era vorba doar de sinceritate.

Fata se așeză lângă el, trăgându-și genunchii la piept.

Ronan își apăsă obrazul pe pământul rece și încercă să pătrundă mai adânc în subteran. Vârfurile degetelor sale se atingeau de larve și de râme, de cârtițe și de șerpi. Larvele se fereau din calea lui; râmele i se alăturau în călătorie; blana cârtițelor îl mângâia; șerpii se înfășurau în jurul brațelor sale. El era toate astea.

Oftă.

La suprafață, Fata Orfană se legăna și cânta încetișor, privind îngrijorată spre cer.

– *Periculosum*, îl preveni ea. *Suscitat.*

El nu simțea însă niciun pericol. Era doar pământul, energia meridianului și ramurile în care i se transformaseră venele. Acasă, acasă.

– E îngropat aici , zise el.

Pământul îi înghiți cuvintele, cutremurându-se.

Fata Orfană se sprijini de piciorul băiatului și zise tremurând:

– *Quid...*, începu ea, după care continuă într-o engleză chinuită. Ce-i asta?

Era o piele. Strălucitoare, aproape transparentă. Ronan pătrunsese îndeajuns în pământ încât să poată distinge forma. Fusese croită ca un corp, ca și cum germinase în pământ și așteptase să fie eliberată de acolo. Materialul era identic la atingere cu țesătura din camera lui Matthew.

– Am prins-o! zise Ronan, încercând să o apuce mai bine cu degetele.

Ajută-mă să o trag.

Se poate doar să fi gândit, nu să fi rostit cuvintele cu voce tare. Fata Orfană începu să strige:

– Ai grijă, ai grijă!

Abia termină de zis asta când Ronan simți... ceva.

Pe cineva?

Nu erau solzii reci și uscați ai șerpilor. Nu simțea nici bătăile iuți ale inimilor cârtițelor, nici moliciunea mișcătoare a râmelor sau atingerea moale a larvelor.

Era întunecat. Se prelingea.

Era mai degrabă un nelucru.

Ronan nu așteptă. Se obișnuise deja să recunoască ușor coșmarurile.

– Fato, zise el, trage-mă!

Înșfăcă pielea din vis cu o mână-rădăcină, încercând cu repeziciune să-i memoreze însușirile: greutatea, densitatea, realitatea.

Fata Orfană tropăia în jurul lui, scurmând ca un câine și scoțând sunete slabe, înfricoșate. Cât de mult ura visele băiatului! Întunericul, care nu era întuneric, începu să iasă din pământ. Înghițea toate lucrurile pe care le atingea. Sau, mai degrabă, acum erau aici și imediat nu mai existau deloc.

– Mai repede! se răsti Ronan, zbătându-se și ținând strâns pielea între degetele sale ca o rădăcină.

Ar fi putut să lase pielea în vis și să se trezească. Dar nu voia să o abandoneze. Totul era posibil.

Fata Orfană îl prinsese de un picior sau de un braț sau de una dintre ramurile sale și acum trăgea în neștire, încercând să-l scoată din pământ.

– *Kerah!* hohoti ea.

Întunericul ieșea în valuri. Dacă îi apuca mâna lui Ronan, băiatul s-ar fi putut trezi fără ea. Era posibil să trebuiască să-și minimizeze pierderile...

Fata Orfană căzu pe spate, eliberându-l din pământ. Întunericul țâșni din pământ în spatele lui. Fără să se gândească, Ronan se aruncă protector deasupra fetei. *Nimic nu e imposibil*, zise pădurea sau întunericul sau Ronan.

Se trezi. Era prizonier într-un loc, într-o stare, așa cum se afla întotdeauna după ce aducea un obiect din vis. Nu-și putea simți mâinile – *o*, gândi el, *fie să mai am încă mâini* – și nici picioarele – *o*, gândi el, *fie să mai am încă picioare.* Petrecu câteva minute interminabile cu ochii în tavan. Era în sufragerie, pe canapeaua veche, privind la cele trei crăpături ce formaseră cu multă vreme în urmă litera *M*. Peste tot mirosea a lemn de nuc. Drujbă își agită aripile pe deasupra lui și ateriză pe piciorul său stâng.

Deci mai avea cel puțin un picior.

Nu putea explica exact de ce-l înspăimântase atât de tare întunericul acela, acum că nu se mai uita la el.

Degetele începură să se miște încetișor, ceea ce însemna că încă le avea. Pielea din vis o avea lângă el și atârna de pe canapea. Arăta transparent și imaterial, era pătată de noroi și sfâșiată. Își păstrase membrele, dar obiectul nu putea fi folosit. În plus, îi era și o foame de lup.

Își auzi telefonul bâzâind, iar Drujbă sări pe spătarul canapelei. În mod normal, nu i-ar fi dat nicio atenție, dar era atât de tulburat de amintirea nimicului înspăimântător din vis, încât își folosi abia regăsita mobilitate a degetelor ca să scoată aparatul din buzunar și să se asigure că nu e Matthew.

Era Gansey. *Parrish vrea să știe dacă tocmai te-ai sinucis în vis. Te rog, răspunde.*

Înainte ca Ronan să reușească să formuleze un mesaj în care să comenteze îngrijorarea lui Adam, Drujbă își plecă brusc capul până aproape de spătarul canapelei. Penele de pe gât i se ridicară în semn de concentrare. Privirea îi era fixată într-un punct din partea cealaltă a camerei. Ridicându-se, Ronan se uită și el în aceeași direcție. La început nu văzu nimic în afara înghesuielii familiare: măsuța de cafea, televizorul, dulapul cu jocuri, coșul pentru bastoane. Apoi, surprinse o mișcare sub masa din partea cealaltă a camerei.

Îngheță.

Încet, începu să realizeze la ce se uita.

– Rahat!

5

Blue Sargent fusese exmatriculată de la şcoală. Doar pentru o zi. Douăzeci şi patru de ore reprezentau un răgaz care ar fi trebuit să o lecuiască de a mai distruge cu intenţie tot felul de lucruri şi... *serios, Blue, de această atitudine surprinzătoare.* Fata nu reuşea însă să se simtă pe cât de vinovată ştia că ar fi trebuit să fie; niciun amănunt legat de şcoală nu i se părea cu adevărat real în comparaţie cu restul vieţii ei. În timp ce stătuse pe coridor, la uşa dincolo de care erau birourile administraţiei, o auzise pe mama ei explicând că avuseseră recent un deces în familie şi că tatăl ei biologic tocmai se întorsese în oraş, ceea ce făcea ca totul să fie traumatic. Probabil, adăugase Maura – care mirosea a pelin, ceea ce însemna că făcuse un ritual cu Jimi, în timp ce Blue era la şcoală –, că fiica acţiona fără să fie conştientă de consecinţe.

Ah, dar Blue era conştientă.

Acum stătea sub fagul din curtea casei sale, irascibilă şi scoasă din minţi. O părticică îndepărtată din mintea ei realiza că are probleme – mai multe şi mai serioase decât avusese vreodată. O porţiune mai mare şi mai vizibilă a minţii ei era însă eliberată, pentru că preţ de o zi întreagă nu mai

trebuia să pretindă că-i pasă de școală. Aruncă un jir pe jumătate mâncat de viermi; când se lovi de gard, răsună ca un glonț.

– OK, uite care-i ideea.

Întâi se auzi vocea, apoi simți răcoare pe piele. În clipa următoare i se alătură Noah Czerny, îmbrăcat ca de obicei în hainele sale albastre de Aglionby. *I se alătură* – nu era tocmai exact. *Se manifestă* – era mai bine. Sintagma *joc de lumină* era chiar și mai bună. *Joc al minții* – era însă ideală. Asta fiindcă Blue reușea doar rareori să observe momentul în care apărea Noah. Nu fiindcă el devenea încet realitate, ci pentru că mintea fetei rescria imediat minutul de dinainte, pentru a pretinde că Noah era de multă vreme lângă ea. Uneori, era destul de înspăimântător să ai un prieten mort.

– Deci trebuie să-ți iei o rulotă, continuă afabil Noah. Nu o rulotă-Adam. Una comercială.

– Poftim? Eu?

– Tu, tu. Cum se spune atunci când te referi la mai multe persoane, dar zici *tu*? Gramatical, adică...

– Nu știu. Ar trebui să-l întrebăm pe Gansey. Dar ce vrei să spui prin rulotă-Adam?

– Eul interior, presupuse băiatul, de parcă ea n-ar fi zis nimic. Oricum, mă refer la tu-ul tău general. Deci trebuie să găsești vreo cinci rețete superfaine de pui. Rotiserie, vreau să zic. Știi tu, alea care nu se termină niciodată de gătit, urmă el rotindu-și degetele. Ar putea fi, ăăă, mexican, cu miere și curry, barbeque, ăăă, teriyaki și... ceva cu usturoi. Și mai ai nevoie și de niște băuturi. Unele care să dea cu adevărat dependență. Oamenii trebuie să se gândească așa: mor după puiul acela cu miere și curry scăldat în, ăăă, ceai cu lămâie. La naiba! Da, porții mari, da, pui-pui-pui!

Nu-l mai văzuse niciodată atât de... viu. Această versiune veselă și vorbăreață a lui Noah era, cu siguranță, mai apropiată de ceea ce fusese băiatul, de elevul cu skateboardul de la Aglionby, care conducea un Mustang roșu-aprins. Fata își dădu brusc seama că probabil n-ar fi fost niciodată prietenă cu acest Noah. Nu era îngrozitor, ci doar *tânăr*, într-un fel în care ea nu fusese niciodată. Nu-i plăcea deloc gândul acela.

– Și i-aș spune... ești pregătită? HAI PUI. Te-ai prins? Unde vrei să mergem în seara asta? Ah, mamă, HAI PUI! exclamă Noah, scuturând coada scurtă a fetei, astfel încât aceasta o lovi peste creștet. Ai putea purta un coif de hârtie. Ai putea fi imaginea HAI PUI.

Deodată, Blue își pierdu răbdarea și explodă:

– În regulă, Noah. Încetează să...

Cuvintele i se pierdută într-un hohot de râs care izbucni de deasupra lor. Câteva frunze uscate porniră spre pământ. Blue și Noah își dădură capetele pe spate.

Era Gwenllian, fiica lui Glendower, cocoțată pe crengile groase de deasupra lor, cu trupul ei lung sprijinit pe trunchiul copacului și picioarele încolăcite în jurul unei ramuri cu scoarța fină.

Ca de obicei, era o priveliște deopotrivă înspăimântătoare și minunată. Coafura ei, ca un nor de furtună, era brăzdată de pixuri, chei și bucăți de hârtie. Purta cel puțin trei rochii și toate reușiseră să i se adune sus pe coapsă, fie din cauza cățăratului, fie cu intenție. Noah se zgâi.

– Salut, mortăciune! începu să cânte Gwenllian, scoțând o țigară dintr-o parte a cocului ei imens și o brichetă din cealaltă.

– De când ești acolo? Fumezi? întrebă Blue. Să nu-mi omori copacul.

Gwenllian scoase un nor de fum cu aromă de cuişoare.

– Parc-ai fi Artemus.

– Cum aş putea? întrebă Blue, încercând să nu pară supărată, deşi era.

Nu se aşteptase ca bărbatul acela să umple hăul din sufletul ei, dar nici nu-şi imaginase că se va închide, la propriu, în cămara lor.

Suflând un rotocol spectaculos de fum printre frunzele uscate, Gwenllian se depărtă de trunchi şi apoi coborî pe o altă ramură.

– Boschetarul ăsta de taică-tău nu e foarte uşor de cunoscut, o, Blue Lily, Lily Blue. Dar, pe de altă parte, nici chestia aia de lângă tine nu e prea uşor de înţeles, nu-i aşa?

– Ce chestie... Noah? El nu e o *chestie*!

– Am văzut o vrabie-n tufiş, vrabie-n tufiş, vrabie-n tufiş, începu Gwenllian să cânte, după care coborî îndeajuns de mult încât bocancii săi ajunseră să se bălăngăne la nivelul ochilor lui Blue. Şi încă treizeci de vrăbii prietene! Te-ai simţit tare în viaţă între noi două, mortăciune mică, nu-i aşa? Lily Blue, cu puterea ei, şi Lily Gwen, alături de ea, iar tu între ele, aducându-ţi aminte cum e să fii în viaţă.

Era supărător să-ţi dai seama că Gwenllian avea probabil dreptate. Acest Noah efervescent şi vivace putea exista doar alimentat de energiile celor două. Şi era chiar mai supărător să constaţi că Gwenllian reuşise să alunge complet buna dispoziţie a băiatului. Îşi băgase capul între umeri atât de mult, încât nu se mai vedea decât gulerul puloverului.

– Eşti oribilă! zise Blue cu însufleţire.

– Mulţumesc.

Gwenllian sări pe pământ, ateriză cu o bufnitură seacă, după care îşi înfipse ţigara în trunchiul fagului. Blue simţi

că semnul negru pe care îl lăsase acolo era imaginea perfectă a sufletului ei.

Blue se încruntă la Gwenllian. Fata era foarte scundă, iar femeia foarte înaltă, dar fiindcă Blue se încrunta atât de înverşunat, iar Gwenllian părea hotărâtă să suporte asta, reuşiră ceea ce părea imposibil.

– Ce-ai vrea să spun? Că e mort? Ce sens are să-l baţi la cap cu asta?

Gwenllian se aplecă îndeajuns de mult încât nasurile aproape că li se atinseră. Cuvintele îi ieşiră într-o şoaptă cu aromă de cuişoare.

– Ai găsit vreodată răspunsul unei ghicitori pe care nu ţi-a zis-o nimeni niciodată?

Calla era de părere că Gwenllian începuse să cânte şi să spună ghicitori din cauză că fusese îngropată de vie timp de şase sute de ani. Privind însă la ochii ei sfredelitori şi având în vedere că fusese îngropată fiindcă încercase să-l înjunghie pe poetul lui Glendower, Blue credea că existau toate premisele pentru a presupune că femeia fusese dintotdeauna aşa.

– N-ai cum să-l rezolvi pe Noah, răspunse Blue. Cu excepţia eventualităţii în care... îl faci să... plece. Iar el nu vrea asta.

– Ceea ce vrei şi ceea ce poţi sunt lucruri diferite, animăluţul meu drag, chicoti Gwenllian, după care îl împunse pe Noah cu bocancul în ceafă.

– Arată-i ce ai ascuns, mortăciune!

– Nu ai niciun motiv să faci ceea ce-ţi spune, Noah, zise Blue atât de repede, încât îşi dădu imediat seama că o crezuse pe Gwenllian şi că se temea de adevăr.

Ştiau cu toţii că existenţa lui Noah era fragilă, dependentă de toanele meridianului energetic şi de locul în care se aflau rămăşiţele pământeşti ale băiatului. Blue şi Gansey văzuseră

mai limpede în ultima vreme cum lui Noah părea să-i fie din ce în ce mai greu să accepte neajunsurile de a fi mort. Fata știa deja lucruri înspăimântătoare despre el. Dacă acestea erau mai rele, nu era convinsă că vrea să le afle.

– Meriți să știi adevărul. Doar că... Îmi pare rău, Blue, oftă Noah.

Fata își simțea nervii întinși la maximum.

– N-ai de ce să-ți ceri scuze.

– Ba da, rosti el cu un glas pierit, am. Să nu..., doar că..., în regulă.

Gwenllian se trase un pas înapoi ca să-i permită băiatului să se ridice. Acesta o făcu încet, țeapăn, întorcându-se cu spatele la Blue. Își îndreptă umerii, de obicei cocârjați, ca și cum s-ar fi pregătit de bătălie. Fata simți momentul exact în care el încetă să mai împrumute energie de la ea. Era ca și cum și-ar fi luat un rucsac din spate.

Apoi se întoarse cu fața la ea.

În fiecare vară în Henrietta venea bâlciul. Se stabilea în câmpia întinsă din spatele magazinul Walmart și pentru câteva zile iarba se turtea, mirosea a plăcinte și luminile spărgeau întunericul. Blue își dorise întotdeauna să-i placă – se dusese de câteva ori cu niște colegi (se chinuise întotdeauna să-i placă și pe ei) –, dar sfârșea mereu cu senzația că se așteptase să urmărească ceva mai adevărat. Crezuse că are nevoie de adrenalină și încercase turnul cu cădere liberă. Liftul îi ridicase încetișor pe toți – *clanț-clanț, clanț-clanț* – și apoi nimic. O stricăciune de un fel oarecare îi împiedicase să cadă și aventura se sfârșise cu ei fiind coborâți în același ritm – *clanț-clanț, clanț-clanț*. Deși nu se prăbușiseră niciun moment, Blue își simțise stomacul ridicându-se, de parcă ar fi fost în cădere liberă, un sentiment a cărui stranietate fusese

amplificată de faptul că restul corpului nu se mutase nici măcar un centimetru.

Exact asta simţea şi acum.

– Ah! făcu Blue.

Avea găvane goale şi rânjet de craniu, iar sufletul i se vedea pulsând printre oasele descărnate. Nu mai fusese în viaţă de ani buni. Era imposibil să nu observi cât de descompus era sufletul, cât de îndepărtat de umanitate, cât de puţin îl despărţea de a rămâne doar un puls. Noah Czerny murise.

Doar atât rămăsese. Ăsta era adevărul.

Blue fu cuprinsă de un fior puternic. Sărutase chestia asta. Amintirea aceea subţire şi rece.

Fiindcă era doar energie, îi putea citi la fel de uşor memoria, precum şi cuvintele. O simţi bântuindu-i gândurile şi apoi ieşind din mintea ei.

– Ţi-am spus că-mi pare rău, şuieră Noah.

– Iar eu ţi-am zis că nu ai de ce să te scuzi, îi răspunse ea, după ce inspiră adânc.

Şi era sinceră.

Lui Blue nu-i păsa că el..., chestia aia... Noah era ciudat, descompus şi înfricoşător. Ştiuse că el..., chestia aia... Noah era ciudat, descompus şi înfricoşat şi cu toate astea îl iubise.

Fata îl îmbrăţişă. Pe el. Pe Noah. Nu-i păsa că nu mai era tocmai uman. Avea să continue să numească Noah ceea ce stătea în faţa ei atâta vreme cât spiritul băiatului avea să-şi dorească asta. Şi chiar era bucuroasă că el îi putea citi gândurile în momentul acela, fiindcă îşi dorea ca el să ştie cu câtă putere credea lucrul acela.

Corpul i se răci puternic când îl lăsă din nou pe Noah să extragă energie din ea, aşa cum rămăsese cu braţele în jurul lui.

– Să nu le spui celorlalţi, o rugă el.

Când fata făcu un pas înapoi, observă că Noah își recompusese fața de băieț andru.

– Chiar trebuie să pleci? întrebă Blue.

Dorise să zică *pentru totdeauna*, dar nu reușise să rostească vorbele cu voce tare.

– Nu încă, șopti băiatul.

Blue își șterse o lacrimă cu dosul palmei, iar el o luă pe cea de pe celălalt obraz pe degetele sale. Bărbia băiatului începu să tremure, în felul acela care prevestește lacrimile, dar Blue i-o cuprinse în palmă și totul se liniști.

Se îndreptau spre un sfârșit și știau amândoi asta.

– Bun, zise Gwenllian. Urăsc mincinoșii și lașii.

Imediat, femeia începu să se urce la loc în copac.

Blue se întoarse înapoi spre Noah, dar acesta dispăruse. Era posibil să fi plecat înainte ca Gwenllian să fi vorbit; era la fel ca atunci când apărea, greu de zis cu exactitate în ce moment înceta să mai fie cu tine. Mintea lui Blue rescrisese deja toate secundele din jurul dispariției băiatului.

Ziua în care fusese suspendată de la școală părea acum un vis îndepărtat. Ce era real? Asta!

Fereastra bucătăriei se deschise cu un scârțâit, iar Jimi începu să strige:

– Blue, băieții ăștia ai tăi sunt în fața casei, arătând de parcă se pregătesc să îngroape un cadavru.

Din nou? se gândi Blue.

6

Când Blue se urcă în SUV-ul negru al lui Gansey, observă imediat că Ronan se instalase deja pe bancheta din spate. Era proaspăt ras pe cap, își ridicase picioarele și părea îmbrăcat de parcă ar fi mers să bată pe cineva. Prezența lui acolo, o excepție față de locul în care călătorea de obicei, în față, ca pe tron, sugera că lucrurile nu erau în regulă. Adam – într-un tricou alb și o salopetă curată de lucru, ale cărei bretele îi atârnau pe talie – se așezase în locul acela. Gansey stătea la volan, etalând deopotrivă uniforma sa de Aglionby și o expresie electrizantă pe față, care o uimi pe Blue. Părea să fie foarte prezent și radios, cu ochii arzând ca un chibrit abia aprins. Îl mai văzuse pe acest Gansey, dar, de obicei, doar atunci când erau singuri.

– Salut, Jane! zise el cu o voce la fel de luminoasă și de intensă precum ochii săi.

Nu puteai să nu fii impresionat de acest Gansey; era puternic și precaut în același timp.

Nu te zgâi... Prea târziu. Adam îi observase privirea. Își feri ochii și-și făcu apoi de treabă, trăgându-și în sus jambierele.

– Salut! repetă Gansey. Ai timp să facem împreună un comision? Ai treabă? Teme?

– Teme, nu. Sunt exmatriculată, răspunse Blue.

– Băga-mi-aș! strigă Ronan plin de admirație. Sargent, nenorocito!

Blue îi răspunse ezitant, dar ciocni pumnul cu el, în timp ce Gansey o privea cu subînțeles din oglinda retrovizoare.

Adam se depărtă cumva, întinzându-se spre dreapta, în loc să vină spre stânga, astfel acum o privea de după partea îndepărtată a tetierei. Părea că vrea să se ascundă, dar Blue știa că asta se datora faptului că-și întorsese urechea bună către ei.

– Din ce motiv?

– Am vărsat rucsacul unui coleg pe capota mașinii sale. N-am chef să vorbesc despre asta.

– Dar eu am, anunță Ronan.

– Ei bine, eu nu. Nu-s mândră de asta.

– Lasă c-o să fiu eu și pentru tine, zise Ronan, bătând-o ușor pe picior.

Blue aruncă o privire nimicitoare în direcția băiatului, dar se simți imediat pedepsită pentru prima dată în ziua aceea. Nu că femeile de la Fox Way 300 nu ar fi fost familia ei – fiind însă locul în care erau înfipte rădăcinile ei, lucru de a cărui importanță nu se putea îndoi nimeni. Simțea însă că există ceva nou și puternic în ceea ce privește familia ei din mașina aceea. Creșteau cu toții și stăteau unii lângă ceilalți ca niște copaci care se unesc în calea soarelui.

– Deci ce se întâmplă?

– Nu știu dacă o să-ți vină să crezi, începu Gansey pe tonul său superpoliticos, care indica faptul că e supărat, dar eu intenționam să vin aici ca să vorbesc cu Artemus despre Glendower. Ronan a decis însă să schimbe asta. Are alte idei

despre cum ar trebui să ne petrecem după-amiaza. Spune că ne putem folosi timpul într-un fel mai *important.*

– Spune-mi, tată, răspunse Ronan aplecându-se înainte, ești supărat fiindcă am belit-o? Sau te-a enervat doar faptul că am chiulit?

– Părerea mea e c-ai belit-o în ambele cazuri, nu-i așa? răspunse Gansey.

– O, vai, nu! replică Ronan. Sună atât de vulgar când o spui *tu*.

În timp ce Gansey ieșea pe șosea accelerând brusc, Adam îi aruncă lui Blue o privire plină de semnificații. Expresia de pe fața lui spunea *Da, se ceartă de ceva vreme.* Blue se simțea ciudat de recunoscătoare pentru acest dialog fără cuvinte. După despărțirea lor bruscă (dar oare fuseseră vreodată împreună?), Blue prefera să creadă că Adam e prea rănit sau prea jenat ca să mai fie prieten cu ea. Dar încerca. La fel și ea. Și lucrurile păreau să meargă.

Doar că-l iubea pe cel mai bun prieten al său și nu-i spusese încă.

Senzația de pace a lui Blue se disipă imediat, înlocuită de exact aceleași simțăminte pe care le avusese în momentul în care golise rucsacul lui Holtzclaw pe capota mașinii sale. Emoții colorate, amestecate până la alb.

Avea nevoie să găsească rapid câteva modalități de a le domina.

– GANSEY, BĂIETE!

Tresăriră cu toții la auzul strigătului care intră prin fereastra din dreptul șoferului. Se opriseră la un semafor aflat în fața porții principale de la Aglionby; un grup de elevi ocupase trotuarul, ținând în mâini pancarte. Ezitant, Gansey ridică mâna salutându-i cu trei degete, ceea ce provocă alte strigăte.

Vederea atâtor băieți în uniformă îi provocă imediat lui Blue o emoție neplăcută. Era un sentiment pe care îl înăbușea de mult, cu multe capete, care se hrăneau din judecata, experiența și invidia ei. Nu era neapărat faptul că se convinsese recent că ideile ei despre băieții Corbi fuseseră greșite. Problema era că după ce îi cunoșteai pe Gansey, Adam, Ronan și pe Noah lucrurile tindeau să devină mai complicate în această privință. Fusese mult mai simplu să presupună că e îndreptățită să-i disprețuiască, pur și simplu, pe criterii morale.

Blue își întinse gâtul încercând să vadă ce e scris pe pancarte, dar niciunul dintre băieți nu făcea o treabă prea bună și nu înțelegea că ele trebuie îndreptate spre drum. Se întrebă dacă Blue Sargent, elevă la Aglionby, ar fi ținut în mână o pancartă.

– La adresa cui protestează?

– A vieții, răspunse Adam sec.

Își dădu seama că îl cunoaște pe unul dintre elevii de pe trotuar. Avea un ciuf inconfundabil de păr negru și o pereche de bascheți înalți, care ar fi putut arăta mai scumpi doar dacă ar fi fost înveliți în bancnote. Henry Cheng.

Îl văzuse în timpul unei întâlniri secrete pe care o avusese cu Gansey. Nu-și mai amintea toate amănuntele, ci doar faptul că supermașina electrică a băiatului se stricase în drum, că el făcuse o glumă care nu o amuzase și că îi amintise de toate lucrurile care o deosebeau de Gansey. Nu fusese o încheiere prea fericită a întâlnirii.

Henry își aminti și el în mod evident de ea, fiindcă îi zâmbi larg înainte să-și îndrepte două degete întâi spre ochii lui și apoi spre ai ei. Sentimentele fetei, deja destul de amestecate, deveniră și mai ambigue.

– Cum se cheamă atunci când spui „tu", dar te referi la toată lumea, în general? întrebă Blue, continuând să-l privească pe Henry.

– *Tu-ul universal*, răspunse Gansey, așa cred.

– Da, îl aprobă Adam.

– Ce papițoi! făcu Ronan.

Era greu de zis dacă se referea la Gansey și la Adam, experții în gramatică, sau la elevii de la Aglionby care stăteau în fața porții cu pancartele lor scrise de mână.

– O, desigur, interveni Gansey pe un ton rece și supărat în continuare. Ferească Dumnezeu ca tinerii să-și enunțe principiile în proteste inutile, dar publice, în loc să chiulească de la școală și să-i judece pe alții de pe bancheta din spate a unui automobil.

– Principii? Problema lui Henry Cheng e dimensiunea fontului din newsletterul școlii, protestă Ronan, după care continuă cu o voce care o imita vag pe cea a lui Henry: Serif? Sans serif? Mai bold? Mai puțin italic?

Blue îl văzu pe Adam rânjind și întorcându-se repede ca să nu fie văzut, dar era prea târziu.

– *Et tu, Brute?* îl întrebă Gansey. Dezamăgitor.

– Dar n-am spus nimic! protestă Adam.

Semaforul deveni verde; mașina începu să se îndepărteze de protestatari.

– Gansey! Gansey! Băi, Richard!

Era fără îndoială vocea lui Henry; o recunoscu până și Blue. În spatele lor nu era niciun vehicul, așa încât opriră, iar Gansey își scoase capul pe fereastră.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule Cheng?

– Haionul e deschis... cred.

Expresia senină de pe faţa lui Henry devenise una complicată. Zâmbetul vesel nu-i dispăruse cu totul, dar părea acum să ascundă ceva. Blue simţi din nou un val de incertitudine; ştia cum e Henry, dar nu cunoştea prea bine ce este el.

Gansey privi în bord la indicatoarele luminoase.

– Nu e..., ah, făcu el, iar glasul i se schimbă imediat, acordându-se cumva cu expresia lui Henry. *Ronan!*

– Ce? pufni băiatul, a cărui gelozie faţă de Henry era vizibilă din spaţiu.

– Haionul e deschis.

În spatele lor se auzi un claxon. Gansey făcu un gest cu mâna, îl salută pe Henry şi porni de pe loc. Blue privi peste umăr şi-l văzu pe băiat cum se alătură protestatarilor, pe faţa lui aşternându-se din nou zâmbetul simplu şi larg pe care îl avusese înainte.

Interesant.

Între timp, Ronan se întorsese ca să privească în spate, în spaţiul pentru bagaje.

– Stai jos! şuieră el.

Era limpede că nu vorbea cu Blue. Fata îşi mişi ochii şi întrebă nesigur:

– Dar despre ce comision mai exact este vorba?

Gansey îi răspunse bucuros:

– Lynch, în înţelepciunea sa infinită, a hotărât să viseze, în loc să meargă la şcoală, şi a adus mai mult decât şi-a dorit.

Întâlnirea cu Henry îl agitase în mod evident pe Ronan, a cărui agresiune voioasă părea să se fi topit în furie.

– Ai fi putut foarte bine să mă laşi să mă descurc singur. Visele sunt doar treaba mea.

– O, vai, Ronan! interveni Adam. Nu iau partea nimănui... dar asta-i o prostie.

– Mulțumesc! zise Gansey.

– Hei, bătrâne...

– Să nu începi! pufni Gansey. Jesse Dittley a murit din cauza unor oameni interesați de felul în care visează familia ta, așa că nu mai pretinde că oamenii nu sunt afectați dacă acest secret rămâne ascuns. Desigur, este mai ales al tău, dar suntem cu toții în raza lui de acțiune.

Cuvintele îl reduseră pe Ronan la tăcere. Se aruncă înapoi pe banchetă, își îndreptă privirea spre fereastră și luă între dinți una dintre brățările sale de piele.

Blue auzise destul. Trase de centura de siguranță pentru a-și face loc și apoi își puse bărbia pe spătarul de piele ca să privească în portbagajul din spate. La început, nu reuși să vadă mare lucru. Sau poate că nu-și dori să accepte ceea ce zărea, fiindcă de îndată ce ochii ei cuprinseră visul lui Ronan îi deveni imposibil să înțeleagă cum de nu se lămurise imediat. Blue făcuse întotdeauna față șocurilor.

Dar acum era cu adevărat șocată.

– Ăla e... ăla e un copil? întrebă ea.

În spatele unei genți cu echipament sportiv și al celei de poștaș a lui Gansey, se vedea o creatură mică, ghemuită. Avea ochi imenși, aproape ascunși de o scufie trasă până jos. Purta o bluză de pescar sfâșiată și murdară și avea fie picioare cenușii, fie ciorapi gri. La capătul acestora se vedeau două lucruri care ar fi putut fi bocanci sau copite. Mintea lui Blue era spulberată.

– Obișnuiam să-i spun Fata Orfană, zise Ronan pe un ton plat.

7

Adam sugerase Cabeswater, așa că o duseseră acolo.

Băiatul nu era foarte sigur ce aveau să facă; fusese, pur și simplu, primul gând care îi venise în minte. De fapt, al doilea, dacă nu lua în considerare și o idee care i se păruse imediat atât de rușinoasă, încât o regretase amarnic.

Aruncase o privire asupra fetei și se gândise că dacă ar fi fost o altă Oroare a Nopții ar fi putut să o ucidă, pur și simplu, sau să o lase pe undeva. O secundă mai târziu – nu, mai puțin, o jumătate, instantaneu – se urâse pentru ideea aceea. Era exact genul de gând la care te-ai aștepta să se nască în mintea fiului tatălui său.

Ce? Vrei să pleci? Ai de gând să te duci? Ți-ai făcut bagajele? Crede-mă, dacă mi-ar fi fost permis să te alung, te-aș fi aruncat de mult într-un șanț eu însumi. Cu tine, totul e o problemă.

Se urâse pe el însuși și apoi pe tatăl său, după care transferase această emoție în Cabeswaterul din mintea lui, iar pădurea o absorbise și o aruncase departe.

Iar acum erau chiar în Cabeswater, în esența pădurii, unde cea de a doua idee a lui Adam, pe care și-ar fi dorit să o aibă întâi, era să o ducă pe Fata Orfană la mama lui Ronan, Aurora.

Ajunseseră pe câmpul pe care văzuseră din aer cu ceva vreme în urmă un corb uriaș desenat din scoici. Gansey nu avea cum să nu treacă peste ele, dar avu grijă să evite corbul. Lui Adam îi plăcea această parte a lui Gansey, preocuparea nesfârșită pentru lucrurile pe care le avea în grijă.

Mașina se opri. Gansey, Blue și Adam ieșiră. Ronan și fetița aceea stranie nu îi urmară; se părea că are loc un fel de negociere.

Așteptară.

Cerul era jos și gri, sfâșiat de vârfurile maro și roșii, și negre ale copacilor din Cabeswater. De unde stăteau ei, puteai lesne să-ți imaginezi că sunt într-o pădure obișnuită, pe un munte oarecare din Virginia. Dar, dacă priveai spre Cabeswater îndeajuns de mult, dacă te uitai așa cum trebuie, puteai vedea secrete cum trec ca o săgeată de la un copac la altul. Umbre ale unor animale cu coarne care nu apăreau niciodată. Luminile pâlpâitoare ale unor licurici din altă vară. Foșnetul grăbit a mii de aripi, zvonul unui stol de păsări pe care nu le poți vedea.

Magic.

Atât de aproape de pădure, Adam se simțea... Adam. În mintea lui se înghesuiau senzația obișnuită a salopetei căzute pe șale și perspectiva neliniștitoare a examenului la literatură de a doua zi. S-ar fi putut crede că el trebuia să devină mai ciudat, diferit, atunci când se afla lângă Cabeswater, dar, în realitate, cu cât se apropia de pădure, cu atât se ancora mai ferm în prezent. Mintea lui nu mai trebuia să rătăcească în depărtări pentru a vorbi cu pădurea atunci când corpul său putea să o atingă cu mâna.

Ciudat era că nu avusese nicio premoniție cu privire la ceea ce avea să devină locul acela pentru el. Sau poate că era

imposibil. Atâta magie – energie, în general – necesita să crezi *a priori*.

Gansey răspunse la telefon. Adam se uşură. Ronan rămase în SUV.

Adam i se alătură lui Blue, pe cealaltă parte a vehiculului. Făcea eforturi dureroase să nu se uite nici la sânii şi nici la buzele ei – nu mai erau împreună, afirmaţia asta funcţiona sub premisa că fuseseră vreodată –, iar faptul că se despărţiseră, conştienţi că aşa e mai bine pentru amândoi, nu diminuase cu nimic efectul estetic al celor două seturi de părţi anatomice. Părul îi devenise mai sălbatic decât prima dată când o întâlnise, mai puţin stăpânit de clame, iar gura părea mai obraznică, dorindu-şi parcă mai multe săruturi interzise, în timp ce postura i se asprise, fiindcă stătea mai dreaptă din cauza pericolelor şi a durerii.

– Cred că noi doi ar trebui să vorbim despre..., începu fata.

Nu-şi termină propoziţia, dar ochii îi erau aţintiţi asupra lui Gansey. Adam se întrebă dacă era conştientă cât de transparentă putea fi căutătura aceea. Oare fusese vreodată atât de flămândă când îl privise pe el?

– Da, răspunse Adam.

Realiză prea târziu că ea se referea probabil la obţinerea favorului lui Glendower şi nu avea de gând să-şi mărturisească relaţia secretă cu Gansey. Oricum, trebuia să vorbească despre ambele subiecte.

– Când?

– Te sun diseară. Stai..., sunt la muncă. Mâine, după şcoală?

Dădură amândoi din cap. Era hotărât.

Gansey continua să vorbească la telefon:

– Nu. Traficul nu există, cu excepţia serilor în care se joacă bingo. Un autocar? Dar câţi oameni te aştepţi să vină?

Nu-mi dau seama... Aha. Autobuzul nostru pentru activități ar putea fi, desigur, pus în funcțiune.

– KERAH.

Atât Blue, cât și Gansey tresăriră puternic auzind strigătul sălbatic. Recunoscând numele pe care Drujbă i-l dăduse lui Ronan, Adam ridică privirea spre cer.

– Isuse Hristoase! mârâi Ronan. Încetează să mai fii imposibilă!

Fiindcă nu fusese Drujbă cea care îl strigase pe Ronan, ci mica Fată Orfană. Se ghemuise într-o formă imposibil de mică în iarba lipsită de culoare din spatele SUV-ului, arătând ca o grămadă de haine. Se legăna și refuza să se ridice. Când Ronan îi șuieră ceva la ureche, fata îi strigă din nou în față. Dar nu era un sunet omenesc, ci cel al unei creaturi sălbatice.

Adam văzuse multe dintre visele lui Ronan aduse în realitate și știa cât de sălbatice, încântătoare, terifiante sau jucăușe puteau fi. Fata aceea era însă cel mai *Ronan* dintre ele: un monstru înspăimântat.

– Va fi o apocalipsă. Anunță-mă prin SMS dacă te mai gândești la altceva, zise Gansey, întrerupând conversația. Dar ce a pățit? continuă el pe un ton ezitant, de parcă s-ar fi străduit să stabilească dacă se întâmplase ceva rău cu Fata Orfană sau, pur și simplu, așa era ea de obicei.

– Nu vrea să intre în pădure, îi răspunse Ronan.

Fără vreo ceremonie, băiatul se aplecă, o înșfăcă pe fată și începu să meargă spre linia copacilor. Reușiră cu toții să vadă limpede, acum, când picioarele ei subțiri se bălăngăneau sub unul din brațele lui, că Fata Orfană avea copite. Aflată în spatele lui Adam, Blue își puse două degete pe buze și apoi le lăsă să cadă, cu o voce șoptită, zise:

– O, Ronan!

La fel de bine, șoapta ar fi putut fi:

O, Doamne!

Fiindcă era imposibil. Creatura din vis era o fetiță și nu prea; era orfană; ei nu îi erau părinți. Adam nu știa ce să spună despre cât de vast visa Ronan; la urma urmei, și el însuși apela la o magie pe care n-o înțelegea perfect. În zilele acelea, păreau că-și înfipseseră cu toții mâinile în cer, sperând să apuce vreo cometă de coadă. Singura diferență era că universul sălbatic și în continuă expansiune al lui Ronan Lynch exista doar înăuntrul minții sale.

– *Excelsior*, zise Gansey.

Îl urmară pe Ronan în pădure.

Murmurul din Cabeswater îi învălui imediat: dinspre copacii împovărați de toamnă susurau voci care dispăreau topite în stâncile acoperite de mușchi. Locul acela însemna ceva diferit pentru fiecare dintre ei. Adam, paznicul pădurii, făcuse legământul de a fi mâinile și ochii acesteia. Puterea de amplificare a lui Blue era cumva legată de Cabeswater. Ronan – Greywaren – fusese aici cu mult înaintea celorlalți, destul de devreme ca scrisul său să fie mâzgălit pe pietre. Iar Gansey..., Gansey o iubea, pur și simplu, fără teamă, cu evlavie și mirare.

Deasupra, copacii susurau în limba lor secretă și în latină și apoi într-o versiune combinată, în care aruncau și cuvinte englezești. Nu vorbiseră englezește când adolescenții îi descoperiseră prima dată, dar învățau. Repede. Adam credea că în spatele acestei evoluții se ascundea un secret. Oare chiar ei fuseseră primii vorbitori de engleză cu care se întâlniseră copacii? Și, dacă nu, de ce începeau abia acum să se bâlbâie în engleză? Și de ce în latină?

Băiatul simțea că e foarte aproape să vadă adevărul din spatele acestui puzzle.

– *Salve!* salută Gansey copacii, în felul lui întotdeauna politicos.

Blue întinse mâna să atingă o ramură; ea nu avea nevoie de cuvinte pentru salut.

– *Hello!* îi răspunse foșnit pădurea.

Frunzele se grăbiră să mângâie degetele fetei.

– Adam? zise Gansey.

– Lasă-mă o secundă.

Îl așteptară pe Adam să-și scoată ustensilele. Fiindcă timpul și spațiul erau negociabile pe meridianul energetic, se putea să iasă din pădure într-un cu totul alt moment sau loc decât intraseră. La început, acest fenomen li se păruse un capriciu, dar încet, pe măsură ce Adam începuse să se acordeze cu meridianul, băiatul înțelesese că există niște reguli, doar că ele nu erau cele liniare cu care se obișnuiseră în cealaltă lume. Era cumva ca respirația – poți să ți-o ții, să inspiri mai repede sau mai încet, ți-o poți acorda cu cea a cuiva care stă lângă tine. A te mișca prin Cabeswater într-un mod predictibil necesita să înțelegi felul în care respiră pădurea. Trebuia să o urmezi, nu să i te opui, dacă doreai să te întorci în timpul și în locul din care plecaseși.

Închizând ochii, Adam permise meridianului să pună stăpânire pe inima sa preț de câteva bătăi. Acum știa în ce direcție se scurge energia de sub picioarele lor și cum aceasta se intersectează cu un alt meridian la mulți kilometri, undeva în stânga lor și cu altele două, mult mai departe, undeva în dreapta. Dându-și capul pe spate, simți stelele ce atârnau deasupra lor și cum să se orienteze în relație cu ele. Înăuntrul său, Cabeswater întinse câteva ramuri subțiri, încercând să-i

înțeleagă starea, fără să treacă peste voința lui dacă nu era strict necesar; îi folosea mintea și ochii pentru a căuta în pământul de sub ei, săpând după apă și pietre și orientare.

Pentru că Adam făcea foarte multe lucruri, devenise bun la ele, dar acesta..., nici măcar nu știa cum să-l numească. Scrutare, simț, magie, magie, magie? Nu numai că devenise priceput, ci tânjea după ea, o dorea, o iubea într-un fel în care se simțea copleșit de recunoștință. Nu știuse că poate să iubească, nu cu adevărat. Se certase odată cu Gansey în legătură cu asta. *Încetează să mai spui privilegiu. Dragostea nu e un privilegiu*, se răstise acesta cu dezgust. Dar el avusese dintotdeauna iubire, fusese mereu capabil de așa ceva. Acum, când Adam descoperise în el însuși acest sentiment, era mai convins ca niciodată că are dreptate. *Nevoia* era baza ființei lui Adam. *Iubirea* era un privilegiu. Adam era privilegiat și nu voia să renunțe la asta. Își dorea să-și amintească neîncetat acest sentiment.

Acum, când Gansey își deschisese pe deplin simțurile, Cabeswater încercă neîndemânatic să comunice cu magicianul ei uman. Îi luă amintirile și i le întoarse pe toată părțile, modelându-le într-un limbaj hieroglific al visurilor: un burete pe un copac; Blue împiedicându-se zdravăn în încercarea de a se depărta de el; o rană veche la încheietură; cutele despre care Adam știa că se formează între sprâncenele lui Ronan când băiatul se încruntă; un șarpe dispărând în apa murdară a unui lac; degetul mare al lui Gansey pus pe buza superioară; ciocul întredeschis al lui Drujbă, din care un vierme iese în loc să intre.

– Adam? întrebă Blue.

– O, da, sunt gata, zise băiatul smulgându-se dintre gânduri.

Plecară. Era greu de zis cât avea să le ia ca să ajungă în locul în care locuia mama lui Ronan – uneori o găseau instantaneu, iar alteori părea să dureze o eternitate, drept care Ronan începu să se plângă, în timp ce o ducea în brațe pe Fata Orfană. Încercase să o convingă să meargă de una singură, dar ea se prăbușise imediat la pământ, de parcă n-ar fi avut oase. Nu se mai obosise să se certe cu ea; o culesese, pur și simplu, de pe jos cu o față nedumerită.

Fata Orfană părea să adore să-l chinuie pe Ronan. La fiecare pas al băiatului, ea scotea o singură notă prelungă și își lovea copitele una de alta, marcând ritmul deplasării cu un zgomot sec. La un moment dat, o pasăre nevăzută cântă o notă cu trei tonuri deasupra sunetului fetei. Apoi fata cântă o altă notă, dar cântă cu un ton deasupra ultimei, ceea ce făcu o altă pasăre nevăzută să articuleze un sunet cu trei tonuri mai sus. A treia notă: a treia pasăre. Cu sunete care se întretăiau înainte și înapoi, continuară să meargă până când în jurul tinerilor se formă un cântec, un marș sincopat cântat de vocea unui copil și de un cor ascuns de păsări, care ar fi putut să existe la fel de bine cum ar fi putut să nu fie real.

Ronan o privi încruntat pe Fata Orfană, dar esența încruntării sale era mai mult decât evidentă. O ținea cu brațe protectoare. Adam observase cât de bine se cunosc unul cu celălalt. Fata Orfană nu era o creatură întâmplătoare, zămislită într-un vis bezmetic. Știa exact cum să navigheze pe apele învolburate ale sufletului lui Ronan; el părea să cunoască la rândul său foarte exact cât de aspru putea fi cu ea. Erau prieteni, deși nici măcar creaturile visate de Ronan nu se înțelegeau prea bine cu băiatul. Fata Orfană continuă să intoneze partea ei a marșului, iar curând deveni limpede că melodia aceea ritmată le făcea bine lui Gansey și lui Ronan.

Cearta din mașină li se topise din minți, iar primul dintre ei avea acum brațele ridicate deasupra capului, marcând ritmul muzicii ca un dirijor și încercând să prindă frunzele care cădeau pe de ramurile învăluite de toamnă, atunci când ele erau destul de aproape. Fiecare frunză moartă pe care reușea să o atingă cu vârfurile degetelor se transforma într-un pește de aur care începea să înoate prin aer. Cabeswater îi făcu atent pe plac, trimițând și mai multe frunze pe care să le mângâie. Curând, se treziră înconjurați de un banc de pești aurii, scânteind și țâșnind și schimbându-și culoarea în funcție de felul în care soarele le lumina solzii.

– Tu ai ceva cu peștii, zise Blue râzând, în timp ce aceștia o gâdilau, atingând-o pe gât și pe mâini.

Gansey o privi scurt, după care întinse mâna către o altă frunză pe care s-o transforme. Erau amândoi veseli, pur și simplu, iubeau locul acela.

Aici grijile dispăreau de la sine.

Cabeswater sondă cu gingășie gândurile lui Adam, aducându-i în minte o mulțime de momente fericite din ultimul an – ei bine, nici n-aveau cum să fie din alte timpuri, pentru că până și pădurea aceea magică ar fi trebuit să sondeze serios ca să găsească lucruri plăcute în timpurile de dinainte de Gansey și de Ronan. Când Adam se împotrivi, în minte îi apărură imagini ale sale văzute de ceilalți. Zâmbetul său discret, râsul surprins, degetele întinse spre soare. Cabeswater nu îi înțelegea pe oameni, dar învăța să o facă. Fericire, insistă pădurea. Fericire.

Adam se liniști. În timp ce continuau să meargă și Fata Orfană își cânta cântecul, iar peștii îi urmau prin aer, se hotărî să intervină și el.

Puterea bubuitului îl surprinse până și pe el: îl auzi într-o ureche și-l simți în ambele picioare. Ceilalți tresăriră, dar urmă un al doilea sunet de bas, la începutul măsurii următoare a cântecului. Odată cu al treilea, deveni limpede că bubuiturile țineau ritmul muzicii. Fiecare dintre copacii pe lângă care treceau răsuna de un bufnet acordat, până când sunetul din jurul lor deveni pulsul electronic care însoțea invariabil muzica ascultată de Ronan în mașină sau la căști.

– O, Doamne! exclamă Gansey, începând imediat să râdă. Trebuie să îndurăm chestia asta și aici? *Ronan!*

– Dar n-am fost eu! protestă băiatul.

O privi în ochi pe Blue, care ridică din umeri. După aceea îl observă pe Adam. Când buzele acestuia se strâmbară, fața lui Ronan împietri pentru un moment înainte de a afișa un zâmbet blând, rezervat în mod normal pentru prostiile lui Matthew. Adam simți un val de împlinire și încordare. Era pe muchie. A-l face pe Ronan Lynch să zâmbească era un lucru la fel de complicat precum înțelegerea pe care o avea cu Cabeswater. Acestea nu erau forțe pe care să le iei în joacă.

Fata Orfană tăcu brusc. Adam se gândi la început că îi simțise cumva încordarea. Dar nu: ajunseseră la grădina cu trandafiri.

Aurora Lynch trăia într-o poiană mărginită pe trei părți de tufe dese și colorate de trandafiri, iederă și copaci. Pe cea de-a patra latură, se revărsa până la pământ un covor de flori ce cobora de pe versantul abrupt al unui munte. În Cabeswater totul era miraculos, dar poiana cu trandafiri era un vis dintr-un vis.

– Poate că fata o să-i țină de urât Aurorei, zise Gansey, privind ultimii pești care plecau din poiană.

– Nu cred că poţi să dai cuiva un copil şi să te aştepţi să fie încântat, protestă Blue. Doar nu e o pisică.

Gansey deschise gura, iar Adam aproape că putu să vadă câteva comentarii ofensatoare care se pregăteau să iasă. Cei doi tineri avură un scurt schimb de priviri. Gansey închise gura. Momentul trecu.

Adevărul era însă la mijloc. Aurora fusese creată ca să iubească, iar asta şi făcea – într-un fel adecvat fiecărui obiect al afecţiunii ei în parte. De aceea, îl îmbrăţişa adesea pe cel mai tânăr dintre fiii ei, pe Matthew, iar pe Gansey îl întreba despre figuri faimoase ale istoriei. Lui Blue îi aducea flori ciudate pe care le găsea în timpul plimbărilor ei, în vreme ce pe Ronan îl lăsa să-i arate ce visase sau ce făcuse în timpul săptămânii. Pe Adam însă îl întreba lucruri precum „de unde ştii că vezi culoarea galbenă la fel ca mine?", după care asculta cu atenţie ceea ce-i explica băiatul. El încerca uneori să o facă pe ea să înţeleagă, doar că femeii nu-i păsa prea mult de propriile gânduri, fiindcă era creată să-i facă pe alţii fericiţi atunci când pot explica.

Ştiau deci că avea să o iubească pe Fata Orfană. Era însă o cu totul altă problemă dacă puteau să-i dea Aurorei şi pe altcineva de iubit.

– Mamă, eşti aici?

Vocea lui Ronan suna diferit atunci când vorbea fie cu mama sa, fie cu Matthew. Era el însuşi, nu juca vreun rol.

Nu. Era Ronan, lipsit de orice armură.

Tonul său îi aminti lui Adam de zâmbetul de dinainte. *Nu te juca*, îşi spuse el, *ăsta nu e un joc.*

Nici nu-l simţea ca atare, dacă era sincer cu sine însuşi. Adrenalina îi şoptea din inimă.

Apăru Aurora Lynch.

Nu păși afară din casă și nici pe aleea pe care o folosiseră ei. Se materializă în schimb din zidul de trandafiri cățărători care masca stânca. Era, desigur, imposibil pentru o femeie să pășească prin piatră și printr-un strat de trandafiri, dar ea reuși. Părul ei auriu îi atârna drept în jurul tâmplelor, împletit cu boboci de trandafir și cu perle. Pentru un moment, li se păru că e femeie și trandafiri deopotrivă, dar deveni imediat Aurora. Cabeswater se comporta diferit pentru ea față de cum o făcea pentru restul; la urma urmei, ei erau oameni, în timp ce ea era un vis. Ei veneau ocazional acolo. Aurora aparținea locului aceluia.

– Ronan! zise Aurora cu adevărat fericită, așa cum era întotdeauna. Unde e Matthew al meu?

– Lacrosse sau vreun rahat de genul ăsta, răspunse Ronan. Ceva cu transpirație, în orice caz.

– Dar Declan ce face? întrebă Aurora.

Urmă o pauză cu doar o respirație prea lungă.

– Muncește, minți Ronan.

Toată lumea din poiană își îndreptă privirile asupra lui.

– Desigur. A fost întotdeauna atât de silitor, zise Aurora, făcându-le semn cu mâna lui Adam, Blue și Gansey, iar aceștia îi răspunseră la rândul lor. L-ai găsit pe regele ăla, Gansey?

– Nu, răspunse băiatul.

– Ei, asta e! zise Aurora.

Îl îmbrățișă pe Ronan, apăsându-și obrazul palid pe cel la fel de lipsit de culoare al fiului ei, de parcă acesta din urmă ar fi ținut în brațe o sacoșă cu legume, și nu o fetiță ciudată.

– Ce mi-ai adus de data asta?

Ronan așeză fata la pământ fără prea multă ceremonie. Ea se prinse imediat de picioarele lui, moale ca o cârpă, și se văită într-o engleză cu accent ciudat:

– Vreau să plec.

– Iar eu aș vrea să-mi simt din nou brațul drept, pufni Ronan.

– *Amabo te*, Greywaren! zise ea. Te rog, Greywaren!

– Ei, hai, ridică-te!

Ronan îi luă mâna, iar fata ajunse în picioare foarte dreaptă lângă el, cu copitele ei maronii înfipte în pământ.

Aurora îngenunche, astfel încât ochii ei să fie la același nivel cu ai fetei.

– Cât de frumoasă ești!

Dar Fata Orfană nu se uită la ea. Nici măcar nu se mișcă.

– Uite o floare minunată care are culoarea ochilor tăi: ai vrea să o ții în mână?

Aurora îi oferi un trandafir. Avea într-adevăr nuanța de albastru din ochii fetei, neguroasă și stinsă. Trandafirii nu aveau de obicei o asemenea culoare. Până acum.

Fata nu-și întoarse capul în direcția florii. În schimb, ochii ei se fixară într-un punct chiar deasupra capului lui Adam, iar expresia feței ei era fie goală de orice sentiment, fie plictisită. Băiatul simți că știe despre ce este vorba. În privirea fetei nu era nici bănuială, nici mânie. Pur și simplu, nu intra în jocul acela.

Adam fusese acolo, ghemuit sub dulapul din bucătărie, uitându-se la neonul din tavan, în timp ce taică-său îi scuipa în ureche. Recunoștea felul acela de frică atunci când o vedea.

Nu se putea uita la fată.

În timp ce Adam își îndreptă privirea la ramurile golite de toamnă, Ronan și mama lui începură să vorbească șoptit. Incredibil, mobilul lui Gansey începu să bâzâie; băiatul îl scoase din buzunar și se uită la el. Cabeswater se strânse în jurul lui Adam. Blue începu să-și aranjeze petale de trandafir

pe antebraț. Copacii cei mari, de dincolo de poiană, continuau să le șoptească în latină.

– Nu, mamă, zise Ronan nerăbdător, atrăgând atenția celorlalți cu tonul cu care se adresase. Nu e ca înainte. Ăsta a fost un accident.

Aurora îl privi cu îngăduință blândă, ceea ce îl înfurie pe fiul ei mijlociu.

– Serios, insistă el, deși ea nu spusese nimic. A fost un coșmar, ceva diferit.

– În ce fel? interveni brusc Blue.

– De data asta ceva era fu... era în neregulă. A existat ceva întunecat în vis, ceva ciudat, urmă Ronan, oprindu-se și privind la copaci, de parcă aceștia i-ar fi putut sugera cuvintele potrivite ca să explice mai bine. Putreziciune, adăugă el într-un final.

Cuvântul acesta îi afectă pe toți. Blue și Gansey se priviră unul pe celălalt de parcă ar fi continuat o conversație anterioară. Adam își aduse aminte imaginile neliniștitoare pe care i le arătase Cabeswater când păși la început în pădure. Până și expresia strălucitoare a Aurorei păru că se estompează.

– Cred că e mai bine să vă arăt ceva, zise ea.

8

Spre enervarea lui Gansey, de data asta avea semnal la telefon. În mod normal, ceva din pădurea Cabeswater bloca celularele, dar astăzi aparatul vibra adesea ca să semnaleze mesajele legate de organizarea galei pentru strângerea de fonduri de la Aglionby. Chiar și atunci când urca și cobora un versant.

Mesajele mamei sale păreau niște documente administrative:

Directorul Child este de acord că programul va fi strâns, dar, din fericire, echipa mea este îndeajuns de experimentată ca să organizeze totul repede. Va fi extraordinar să facem toate astea împreună cu tine, la școală.

SMS-urile tatălui său erau mai joviale, ca de la bărbat la bărbat:

Ideea nu este despre bani, ci despre a face ceva. Nu te gândi ca la o strângere de fonduri, o să fie mai degrabă o petrecere la care să ne simțim bine.

Sora lui, Helen, spunea lucrurilor pe nume:

Să-mi spui cât public, în afară de presă, o să fie prezent dintre colegii tăi, ca să văd cum mă descurc.

Gansey nu înceta să spere că semnalul avea să se întrerupă, dar acesta rămânea la cote maxime. Asta însemna că primea simultan un SMS despre situația hotelurilor din Henrietta, unde aveau să se cazeze oaspeții care nu locuiau acolo, în timp ce trebuia să observe un copac magic care sorbea un fel de lichid negru, cu înfățișare toxică.

Greywaren, șopti o voce dintre niște ramuri îndepărtate, *Greywaren.* Broboanele de lichid ieșeau prin scoarță precum sudoarea, adunându-se într-o cascadă lentă și vâscoasă. O priviră cu toții, în afara fetei ciudate, care își apăsă fața în coasta lui Ronan. Gansey nu o învinuia. Copacul era... destul de greu de privit. Nu se gândise niciodată cât de puține lucruri din natură sunt cu adevărat negre până când nu văzuse dârele acelea de smoală. Întunecimea absolută care fierbea rece pe trunchi părea otrăvitoare sau artificială.

Telefonul lui Gansey bâzâi din nou.

– Băi, omule, timpul copacului ăstuia bolnav interferează cumva cu timpul tău digital? întrebă Ronan.

De fapt, timpul digital interfera cu timpul copacului bolnav. Cabeswater fusese întotdeauna un soi de adăpost pentru el. Faptul că primea mesaje i se părea la fel de deplasat precum întunericul care transpira din copac. Își închise telefonul și întrebă:

– Acesta e singurul care se comportă așa?

– N-am mai întâlnit altul în timpul plimbărilor mele, răspunse Aurora.

Fața nu îi trăda îngrijorarea, dar femeia își trecea întruna degetele prin păr.

– Răneşte copacul, zise Blue, întinzându-și capul ca să vadă mai bine crengile de deasupra.

Arborele întunecat era opusul lui Cabeswater. Pe măsură ce Gansey petrecea mai mult timp în pădurea magică, era mai uimit de aceasta. Cu cât se uita mai mult la lichidul negru, cu atât era mai tulburat.

– Păi, și face ceva? întrebă el.

– Ce vrei să zici? întrebă Aurora, îndreptându-se spre el. Altceva decât ceea ce face?

– Nu știu, zise el. Nu mi-e clar ce vreau să spun. E, pur și simplu, o boală urâtă sau e ceva magic?

Aurora ridică din umeri. Capacitatea ei de a rezolva problemele se rezuma la a găsi pe cineva capabil să o facă. În timp ce Gansey se apucă să dea ocol copacului, încercând măcar să pară folositor, îl văzu pe Adam care îngenunche în fața Fetei Orfane. Ea continuă să privească undeva deasupra lui, în timp ce el își desfăcu ceasul ieftin de la mână. O ciocăni ușor pe dosul palmei, doar ca să-i arate ceea ce-i oferă. Gansey se așteptă ca ea să-l ignore sau să-i respingă darul, așa cum făcuse cu trandafirul Aurorei, dar fata îl acceptă fără ezitare. Începu să-l întoarcă foarte concentrată, în timp ce Adam rămase ghemuit în fața ei, cu sprâncenele unite.

Gansey i se alătură lui Ronan lângă copac. De la distanța aceea, întunericul părea că bâzâie de o absență a oricărui sunet. Ronan îi spuse copacului ceva în latină. Nu se auzi niciun răspuns.

– Se pare că nu are voce, zise Aurora. E foarte ciudat. Mă pomenesc mereu aici, deși nu-mi doresc asta.

– Îmi amintește de Noah, zise Blue. Descompunere.

Vocea îi era atât de melancolică, încât Gansey realiză brusc ceea ce el și cu Blue pierduseră cu adevărat când hotărâseră să-și țină relația secretă. Fata radia energie pentru alții și și-o recăpăta prin atingere. O îmbrățișa întotdeauna pe mama ei,

îl ţinea pe Noah de mână, îl atingea cu cotul pe Adam sau îşi punea bocancii peste cei ai lui Ronan atunci când stăteau pe canapea. Iar lui Gansey îi punea degetele între guler şi păr. Îngrijorarea din vorbele ei cereau degete împletite, braţe sau umeri, obraji sprijiniţi de piepturi.

Dar, cum Gansey era prea laş ca să-i spună lui Adam că se îndrăgostise de ea, fata trebuia acum să-şi înfrunte singură tristeţea.

Aurora o luă de mână pe Blue.

Gansey simţi că ruşinea iese din el precum broboanele de întuneric din copac.

Ăsta e felul în care îţi doreşti să-ţi petreci restul timpului?

Privirea lui Gansey zbură spre o mişcare pe care o văzu între copaci.

– Vai! exclamă Blue.

Trei siluete. Familiare, imposibile.

Erau trei femei care aveau faţa lui Blue... într-un fel. Nu purtau atât chipul ei, cât felul în care cineva şi-ar fi putut-o *aminti* pe Blue. Probabil că nuanţa aceea nu ar fi devenit atât de evidentă dacă fata nu ar fi fost împreună cu ei. Ea era realitatea; ele erau visul.

Se apropiară în felul în care o făceau lucrurile în Cabeswater. Mergeau? Gansey nu-şi putea aminti, deşi asista la lucrul acela. Se apropiară. Asta era tot ceea ce ştia. Îşi ţineau palmele de o parte şi de alta a feţelor, iar pielea de pe ele era roşie.

– Faceţi loc! spuseră ele deodată.

Ronan îi căută privirea lui Gansey.

– Faceţi loc pentru Regele Corb! continuară ele la unison.

Fata Orfană începu să plângă.

– Încearcă oare Cabeswater să ne spună ceva? întrebă Gansey șoptit.

Femeile se apropiară. Umbrele le erau negre, iar acolo unde atingeau pământul ferigile mureau.

– E un coșmar, zise Adam, ducându-și mâna dreaptă pe încheietura celei stângi, apăsând cu degetul mare în punctul de unde se ia pulsul. Al meu. N-am vrut să mă gândesc la ele. Cabeswater, ia-le de-aici!

Umbrele femeilor se întinseră către întunecimea de pe copac, niște dâre întunecate care păreau că se scurg acolo. Întunericul bolborosi pe scoarță; o ramură de deasupra lor începu să geamă.

– Faceți loc! ziseră ele.

– Ia-le de-aici! se văită Fata Orfană.

– Cabeswater, *dissolvere*! exclamă Ronan.

Aurora păși deja în fața lui, ca și cum și-ar fi dorit să-și apere fiul. În momentul acela, nu mai exista nimic vag în legătură cu ea.

Cele trei femei se apropiară și mai mult. Gansey nu reuși nici de data aceasta să înțeleagă cum se deplasaseră. Fuseseră la distanță, iar acum erau aproape. Simțea mirosul putregaiului. Nu pe acela dulceag al plantelor moarte sau al mâncării stricate, ci pe cel al cărnii care se descompune.

Blue țâșni de lângă ele. Gansey se gândi că fetei îi este frică, dar ea nu făcea decât să se apropie de el. Îl apucă de mână.

– Da, zise Adam, înțelegând intenția lui Blue înaintea celuilalt. Gansey, *spune-o*!

Spune-o! Își doreau ca el să le ceară femeilor să plece. Să fie auzit cu adevărat. În caverna cu oase, Gansey poruncise scheletelor să se trezească, iar acestea îl ascultaseră. Se folosise deopotrivă de energia lui Blue și de propria hotărâre

pentru a rosti o comandă care trebuia să fie ascultată. Gansey nu înțelegea însă de ce funcționase, de ce trebuise să fie *el*, la fel cum nu pricepea felul în care Adam, Ronan sau Blue își înțeleseseră propriile abilități magice, fiindcă el nu reușea defel.

– Faceți loc pentru Regele Corb! spuseră femeile din nou.

Acum erau în fața lui Gansey. Trei false Blue în fața originalului, care îl ținea de mână.

Spre marea mirare a băiatului, fata scoase un briceag, pe care îl deschise cu mâna liberă. Nu avea nicio îndoială că era hotărâtă să îl folosească. La urma urmei, îl înjunghiase și pe Adam. Se îndoia însă cu putere că arma avea să aibă vreun efect împotriva celor trei creaturi de coșmar care stăteau în fața lui.

Gansey le privi în ochii întunecați și porunci cu toată fermitatea de care era în stare:

– Cabeswater, vrem să fim în siguranță!

Cele trei femei se transformară în lichid.

Se prăbușiră pe hainele lui Blue, pe umerii săi, dar apa se scurse imediat în pământ. Blue oftă ușurel, lăsându-și umerii să-i cadă.

Vorbele lui Gansey funcționaseră încă o dată, dar el nu era deloc mai lămurit cu privire la motivele sau modalitățile de manifestare ale acestei abilități. Glendower putuse controla vremea cu cuvintele sale și vorbise păsărilor; Gansey se agăța de posibilitatea ca regele său, atunci când va fi fost găsit și trezit, să-i poată explica toate lucrurile acelea.

– Îmi pare rău! zise Adam. A fost o prostie din partea mea. Trebuia să am mai multă grijă, iar copacul ăsta... cred că a amplificat toată chestia.

– La fel se poate să fi făcut și eu, interveni Blue.

Continua să se uite la umerii uzi ai lui Gansey; părea să se mire că lichidul nu făcuse găuri în materialul puloverului.

– Am putea să... Am putea să plecăm de-aici?

– Cred că așa ar fi mai înțelept, o aprobă Aurora.

Femeia nu părea să fie cu adevărat îngrijorată, ci doar pragmatică, iar Gansey se întrebă dacă nu cumva un coșmar putea fi mai degrabă conștientizarea unui fapt neplăcut decât ceva răuvoitor.

– Ar trebui să nu mai vii pe-aici, îi zise Ronan mamei sale.

– Dar mă cheamă, îi răspunse ea.

– *Operae pretium est*, zise Fata Orfană.

– Nu fi ciudată! o contră Ronan. Nu mai suntem într-un vis. În engleză, te rog.

Fata nu se grăbi să traducă, iar Aurora o mângâie pe creștetul acoperit cu scufia albă.

– O să fie micul meu ajutor. Haide, vino să-ți arăt!

Aurora îi conduse dincolo de marginea pădurii, până la SUV. Se afla dincolo de hotarele pădurii, dar nu adormea niciodată imediat. Spre deosebire de creaturile pe care le visa Kavinsky, care deveniseră nemișcate instantaneu după moartea sa, soția lui Niall Lynch reușea întotdeauna să întârzie puțin, de una singură. Fusese trează trei zile după moartea lui. Odată stătuse conștientă o oră în afara pădurii. Până la urmă însă, visul avea nevoie de visător.

Aurora îi conduse până la SUV, părând acum mai asemănătoare unui vis, o viziune care se zbătea în viața reală, îmbrăcată în flori și în lumină.

– Să-i spui lui Matthew că-l iubesc, zise Aurora, în timp ce îl îmbrățișa pe Ronan. A fost atât de plăcut să vă reîntâlnesc.

– Rămâi cu ea, îi porunci Ronan Fetei Orfane, care îl înjură. Ai grijă cum vorbești în prezența mamei mele.

Fata mai zise ceva repede și încântător, dar el pufni supărat.

– Nu te înțeleg când sunt treaz. Trebuie să folosești engleza sau latina. Ai vrut să ieși și acum ești afară. Lucrurile s-au schimbat.

Tonul vocii sale atrase atenția Aurorei și a lui Adam.

– Nu fi trist, Ronan, îl îndemnă mama sa, ceea ce-l făcu pe băiat să evite privirile tuturor și să-și înțepenească umerii într-o postură imobilă și furioasă.

Femeia se roti, cu brațele ridicate în lateral.

– O să plouă, zise ea, după care căzu încet în genunchi.

Întunecat și înțepenit, foarte real, Ronan închise ochii.

– Haide! Te ajut eu să o ducem, îi zise Gansey.

9

Imediat după ce ieşi din Cabeswater, Blue intră într-o belea şi mai mare. După ce băieţii o lăsară în faţa casei, fata se năpusti în bucătăria de la Fox Way 300 şi începu un interogatoriu unilateral cu Artemus, care era ascuns încă în spatele uşii încuiate a cămării cu provizii. Când el refuză să-i răspundă chiar şi la cele mai rezonabile dintre întrebările despre femeile cu mâinile mânjite de sânge ce purtau faţa lui Blue şi despre locul în care s-ar fi putut afla Glendower, fata deveni din ce în ce mai zgomotoasă, apelând şi la şuturi în uşă. Sufletul i se umpluse până la refuz de imaginile cu umerii uzi ai unui Gansey îmbrăcat cu puloverul său Aglionby – exact ceea ce purta atunci când îl văzuse la biserică –, iar mintea îi era paralizată de frustrare, fiindcă Artemus ştia mult mai multe despre toate astea decât le spunea lor.

Gwenllian o privea încântată din colţul mesei.

– Blue! se auzi vocea mamei ei de undeva din casă. Bluuuuuuuue! De ce nu vii puţin până la noi, ca să avem o conversaţie?

Dulceaţa excesivă din tonul mamei sale îi indică fetei că are probleme. Îşi luă pumnul de pe uşa cămării şi începu să

urce scările. Vocea mamei ei venea din singura baie comună, iar, când Blue ajunse acolo, le văzu pe Maura, pe Calla și pe Orla stând în cada plină cu apă, toate complet îmbrăcate și la fel de ude. Jimi se așezase pe capacul toaletei și ținea în mâini o lumânare aprinsă. Era clar că plânseseră toate, dar acum niciuna nu mai avea lacrimi în ochi.

– Ce-i? întrebă Blue.

Fata simți o iritație în gât, ceea ce însemna că era posibil să fi țipat mai tare decât intenționase.

Maura îi aruncă o privire mai autoritară decât ar fi fost normal posibil din partea unei persoane în poziția ei.

– Ție ți-ar plăcea să bată cineva în ușa dormitorului tău și să-ți poruncească să ieși de-acolo?

– O cămară pentru provizii nu este un dormitor, începu Blue. Asta în primul rând.

– Ultimele decenii au fost foarte stresante pentru el, îi explică Maura.

– Ultimele câteva *secole* au fost stresante pentru Gwenllian, dar ea stă bine-mersi pe masa din bucătărie.

– Nu poți compara capacitatea oamenilor de a suporta încarcerarea, drăguță, interveni Jimi de pe toaletă, făcând-o pe Calla să pufnească.

– Ăsta e motivul pentru care v-ați băgat în cadă? întrebă Blue.

– Nu fi rea! răspunse Maura. Încercam să luăm contact cu Persephone. Și nu, înainte să ne întrebi, nu a funcționat. Dar fiindcă tot am ajuns la subiectul lucrurilor lipsite de înțelepciune, poți să-mi spui unde-ai dispărut? Faptul că te-au suspendat de la școală nu înseamnă că ești în vacanță.

Blue se înroși la față.

– Nu am fost în *vacanță*! Ronan a visat un copil sau ceva de genul ăsta și a trebuit să ducem fetița aceea la mama lui. În timp ce ne aflam acolo, le-am văzut pe cele trei femei de pe tapiseria despre care v-am spus, un copac ce părea că are mari probleme, iar Gansey ar fi putut să moară foarte ușor, cu mine chiar lângă el.

Se părea că femeilor le este milă de ea, ceea ce o supără pe Blue și mai tare.

– Vreau să-l previn! zise ea, făcând apoi să se lase o tăcere grea.

Nu știuse ce urma să zică până când nu rostise cuvintele, dar acum știau cu toții. Simți nevoia să umple liniștea.

– Știu că mi-ai spus deja că viața unui om care știe că va muri se transformă într-un coșmar și că, mai ales, asta nu l-ar ajuta în niciun fel. Înțeleg. Dar aici e altceva. Îl vom găsi pe Glendower și-i vom cere să îi salveze viața lui Gansey. Deci avem nevoie ca el să rămână printre noi până atunci, iar asta nu se poate decât dacă va înceta să se mai arunce în calea pericolelor.

În momentul acela, speranța ei firavă nu ar fi putut îndura și mai multă milă, dar, din fericire, nu primi așa ceva. Femeile schimbară priviri gânditoare. Era greu să zici dacă luau decizii bazate pe argumente obișnuite sau pe puterile lor mediumnice.

– În regulă, ridică Maura din umeri.

– În regulă?

– Da, întări femeia, privind din nou spre Calla, care își ridică sprâncenele. Spune-i!

– Serios?

Blue se așteptase probabil ca ele să se opună mai hotărât, iar acum, că nu fusese cazul, se simțea de parcă i-ar fi tras

cineva scaunul de sub fund. Era una să le informezi că ai de gând să-i spui lui Gansey că va muri și cu totul altceva să-ți imaginezi cum îi poți zice lui. Nu mai era însă cale de întors. Blue închise strâns ochii – *fii rezonabilă, adună-te* – și apoi deschise pleoapele.

Mama se uită la fiică. Fiica se uita la mamă.

– Blue, zise Maura.

Fata reuși în sfârșit să se dezumfle.

Jimi suflă în lumânarea pe care o ținea în mână, așezând-o lângă toaletă. Pe urmă, își încolăci brațele în jurul coapselor lui Blue și o obligă să i se așeze în poală, așa cum făcuse când fata era doar un copil. E drept că Blue nu se înălțase prea mult. Acum era însă *tânără*. Vasul de toaletă gemu sub greutatea lor.

– O să spargem WC-ul, zise Blue, dar nu se împotrivi când Jimi își puse brațele în jurul ei, obligând-o să-și așeze capul pe pieptul ei imens.

Oftă tremurat, în timp ce Jimi începu să o mângâie pe spate. Fata nu reușea să înțeleagă cum alinarea aceea copilărească putea să o elibereze și să o sufoce deopotrivă. Era recunoscătoare pentru ea, dar își dorea și să fi fost în alt loc, unul în care să nu fi existat atâtea fire nevăzute care să o lege de încercările și tristețile vieții ei.

– Blue, știi că dorința ta de a pleca din Henrietta nu e neapărat un lucru rău, zise mama ei din cadă.

Vorbele se suprapuneau atât de exact peste ceea ce gândea Blue, încât nu reuși să-și dea seama dacă mama ei se folosise de clarviziune sau, pur și simplu, o cunoștea foarte bine.

Fata încercă zadarnic să se depărteze de Jimi.

– Fleoșc!

– Nu înseamnă întotdeauna că dai bir cu fugiții, explică Jimi, iar vocea adâncă a femeii trecu prin pieptul ei în urechea lui Blue.

– Dacă pleci, adăugă Calla, n-o să credem că urăști casa asta.

– Păi, nici nu e cazul.

Maura îndepărtă mâna Orlei, care încerca să-i aranjeze părul ud.

– Știu. Fiindcă noi suntem minunate. Adevărul este însă că diferența între o casă drăguță și o închisoare, de asemenea, poate fi adeseori foarte mică. Noi am ales Fox Way. Am creat-o, Calla, Persephone și cu mine. Pentru tine este însă doar un loc de plecare, nu și o destinație finală.

Înțelepciunea Maurei o nedumeri puțin pe Blue.

– Zi ceva! o îndemnă Orla.

Fata nu știa cum să-și aleagă cuvintele; nu era nici foarte sigură ce anume trebuia să spună.

– E ca o... Simt o imensă irosire, dragostea asta a mea pentru toate.

Toate însemna de fapt casa de la Fox Way 300, băieții, Jesse Dittley. Deși era o persoană sensibilă, Blue simțea că are o problemă cu dragostea. Adăugă pe un ton periculos:

– Și să nu-mi spuneți că e o experiență de viață pozitivă. Să nu îndrăzniți!

– Eu am iubit o mulțime de oameni, medită Orla. Aș zice că a fost o experiență bună. Oricum, ți-am spus de multă vreme că băieții ăia te vor părăsi.

– Orla! pufni Calla, în timp ce Blue începu să respire neregulat. Mă întreb uneori ce naiba le spui bieților clienți de la telefon!

– Nu contează, zise Orla.

Maura îi aruncă o privire întunecată peste umăr și apoi interveni:

– Eu n-aveam de gând să zic că e o experiență bună. Părerea mea este că uneori ajută să pleci, pur și simplu. Și nu e neapărat un adio. Există plecări și întoarceri.

Jimi începu să o legene pe Blue. Capacul toaletei se crăpă.

– Nu cred că pot să merg la niciuna dintre facultățile pe care mi le-aș dori, mărturisi Blue. Consiliera nu crede.

– Dar ce-ți dorești? întrebă Maura. Nu de la un colegiu. De la viață.

Blue înghiți adevărul prima dată, ca să-și dea timp să se pregătească să treacă de la crize și lacrimi la soluții și stabilitate. După aceea, îl rosti încet, cu grijă, ca să îl poată controla:

– Ceea ce mi-am dorit întotdeauna. Să văd lumea. Să o fac mai bună.

Maura păru și ea că-și alege cuvintele cu grijă.

– Și ești convinsă că facultatea aceea e singura modalitate de a face asta?

Era genul de răspuns imposibil pe care consilierul de carieră i l-ar fi dat după analiza situației sale financiare și academice. Da, era sigură. Cum altfel ar fi putut să schimbe lumea în bine decât aflând mai întâi cum anume să procedeze? Cum putea obține o slujbă al cărei salariu să-i permită să meargă în Haiti sau în India, sau în Slovacia dacă nu mergea la facultate? Își aminti însă că întrebarea nu-i fusese adresată de consilier, ci de mama ei clarvăzătoare.

– Și ce voi face? întrebă Blue ezitantă. Voi cum m-ați văzut în viitor?

– Călătorind, răspunse Maura. Schimbând lumea.

– Cu copaci în ochi, adăugă Calla, mai amabilă decât de obicei.

– Cu stele în inimă.

– Cum? întrebă Blue, făcând-o pe Maura să ofteze.

– Gansey s-a oferit să te ajute, nu-i așa?

Era o presupunere care nu avea nevoie de clarviziune, ci doar de înțelegerea minimală a personalității lui Gansey. Blue încercă supărată să se ridice; Jimi o împiedică.

– N-am de gând să mă urc în trenul pomenilor lui Gansey.

– Nu fi așa! o sfătui Calla.

– Așa... cum?

– Amarnică, zise Maura, după care făcu o pauză. Nu-mi doresc decât să știu că privești viitorul ca pe o lume în care orice se poate întâmpla.

– Cum ar fi, de pildă, una în care Gansey să nu moară înainte de aprilie? Cum ar fi să nu-mi ucid sufletul-pereche cu un sărut? Măcar una din astea două?

Mama ei rămase tăcută pentru mai bine de un minut, făcând-o pe Blue să-și dea seama că tânjea naiv după asigurările Maurei, că-și dorea ca ea să-i spună că niciuna dintre predicțiile acelea nu se va adeveri, că Gansey va fi în regulă. Într-un final, mama ei îi răspunse simplu:

– Viața va continua și după ce moare el. Trebuie să te gândești la ce vei face *apoi.*

Blue meditase adeseori la ce avea să facă după aceea și tocmai acela fusese motivul care îi declanșase criza.

– Eu n-am de gând să-l sărut, așa că nu acesta va fi motivul.

– Eu nu cred în conceptul iubirii adevărate, zise Orla. E constructul unei societăți monogame. Suntem animale. Facem dragoste în tufișuri.

– Îți mulțumim pentru amănuntul ăsta, zise Calla. Hai să amânăm o hotărâre în privința prevestirii.

– Îl iubești? întrebă curioasă Maura.

– N-aș vrea, răspunse Blue.

– Are o mulțime de defecte, iar eu te pot ajuta să le observi, se oferi mama ei.

– Sunt deja conștientă de ele. Infinit. Oricum e o prostie. Dragostea adevărată e un concept. A fost Artemus dragostea ta adevărată? Este domnul Gray? Înseamnă că vreuna dintre ele nu a fost adevărată? Avem parte doar de o singură încercare și apoi gata?

Ultima întrebare se adresase tuturor femeilor, dar numai fiindcă era cea care durea cel mai mult. Blue nu era nicidecum pregătită să accepte moartea lui Gansey, dar era chiar și mai departe de acceptarea ideii că, după dispariția lui, ea va fi îndeajuns de fericită încât să valseze într-o relație cu o persoană pe care nu a întâlnit-o încă. Își dorea să fie cea mai bună prietenă a lui Gansey pe veci și, poate într-o zi, să-l cunoască și din punct de vedere carnal. Asta părea o dorință complicată, iar Blue, care se crezuse pe ea însăși complicată toată viața ei, era destul de sigură că amănuntul acela îi va fi refuzat.

– Presupune că sunt mama ta, zise Maura. Apoi, ia-mă drept clarvăzătoare. Nu știu însă răspunsurile la aceste întrebări. Mi-ar fi plăcut să ți le pot spune.

– Biet copilaș! murmură Jimi în părul lui Blue. Mmm, sunt așa de fericită că nu te-ai mai înălțat!

– Ei, hai, dă-o naibii! exclamă Blue.

Calla se ridică din cadă, sprijinindu-se de suportul dușului ca să-și găsească echilibrul. Apa începu să se agite sub ea. Înjură. Orla încercă să-și ferească părul de șuvoaiele care curgeau de pe bluza Callei, care rosti hotărât:

– Gata cu smiorcăiala! Hai să facem o plăcintă!

– Bună idee!

10

La opt sute de kilometri depărtare, Laumonier fuma o ţigară în sala principală a unui feribot vechi. Încăperea era lipsită de farmec, utilitaristă – ferestre murdare încastrate în metal, pereţi la fel de reci precum portul negru unde pluteau şi, în aer, un miros pătrunzător de peşte. Ici-colo se mai vedeau decoraţiunile unei petreceri de demult, dar timpul şi lumina slabă le făceau să pară lipsite de culoare şi cumva vagi în legănarea lor datorată curentului. Ochii lui Laumonier erau aţintiţi asupra luminilor oraşului Boston, care se vedea la orizont. Mintea lui zburase însă în Henrietta, Virginia.

– Prima mişcare? întrebă Laumonier.

– Nu sunt convins că e tocmai o acţiune, răspunse Laumonier.

– Aş vrea nişte răspunsuri, interveni şi Laumonier.

Tripleţii Laumonier erau aproape identici. Existau câteva diferenţe minore – unul era o idee mai scund, de exemplu, iar altul avea fălcile puţin mai mari. Individualitatea pe care o păstrau însă în privinţa înfăţişării era distrusă de obiceiul îndelungat de a-şi folosi doar numele de familie. Un străin ar fi observat că nu vorbeşte cu acelaşi Laumonier pe care

îl întâlnise într-o vizită anterioară, dar fraţii se refereau la ei înşişi folosind acelaşi nume, aşa încât musafirul trebuia să-i trateze ca pe o aceeaşi persoană. Tripleţii Laumonier nu existau. Era doar Laumonier.

– Şi cum vrei să obţii aceste răspunsuri? întrebă Laumonier plin de îndoială.

– Unul dintre noi va merge acolo şi-l va întreba.

„Acolo" însemna casa din Back Bay a vechiului lor rival Colin Greenmantle, iar „întreba" se referea de fapt la a-i face ceva neplăcut, în schimbul unei jumătăţi de deceniu de necazuri. Laumonier se ocupase de negoţul cu artefacte magice de când se mutase la Boston şi avusese doar o concurenţă firavă, până când hotărâtul Greenmantle se implicase şi el pe piaţă. Vânzătorii deveniseră lacomi. Artefactele – scumpe. Trebuiseră să angajeze oameni care să rezolve lucrurile cu forţa. Laumonier credea că atât Colin Greenmantle, cât şi soţia lui, Piper, văzuseră prea multe filme cu mafioţi.

Acum însă, Colin dăduse dovadă de slăbiciune, retrăgându-se de pe teritoriul său din Henrietta. Singur. Piper era de negăsit.

Iar Laumonier dorea să ştie ce înseamnă asta.

– Nu mă opun acestui lucru, zise unul dintre tripleţi, suflând un nor de fum de ţigară spre tavan.

Hotărârea cu care refuzase să se lase de fumat îi obligase şi pe ceilalţi doi să continue, o scuză pe care o apreciau cu putere.

– Ba, eu mă opun, răspunse Laumonier. Nu vreau să facem deranj. Iar mercenarul ăla al lui e înspăimântător.

Laumonier scutură scrumul ţigării şi privi la norişorii de fum de parcă i-ar fi văzut pentru prima dată.

– Merge vorba că Omul Cenuşiu nu mai lucrează pentru el. Iar noi putem să fim absolut discreţi.

Laumonier aveau aceleaşi nume şi scopuri, dar nu şi metodologii. Unul dintre ei era mai înclinat spre precauţie, în timp ce al doilea îşi dorea sânge, ceea ce îl punea pe ultimul în postura de negociator al păcii sau de avocat al diavolului.

– Mai există, desigur, şi o altă modalitate de a afla despre..., începu Laumonier.

– Să nu spui numele ăla! îl întrerupseră ceilalţi doi la unison.

Vorbitorul îşi ţuguie buzele. Era o mimică dramatică, artă pe care toţi fraţii o stăpâneau, însă ceea ce putea fi considerat drăguţ, oarecum, la unul dintre ei, la altul putea părea obscen, într-o oarecare măsură.

– Deci mergem acolo să vorbim..., începu Laumonier din nou.

– Să vorbim, pufni Laumonier, jucându-se cu bricheta.

– Încetează, te rog! Te comporţi de parcă ai fi un golănaş de şcoală primară.

Acest Laumonier îşi păstrase accentul ca să-l folosească în situaţii de genul acela. Îi punea în evidenţă nemulţumirea.

– Avocatul mi-a zis că nu trebuie să mai am nicio abatere în următoarele şase luni, zise Laumonier pe un ton plat, după care îşi înfipse ţigara în scrumieră.

Laumonier începu să bâzie încetişor.

Deşi sunetul acela ar fi fost neliniştitor venind din partea oricăruia dinspre fraţi, de data aceasta le dădu fiori de gheaţă.

Ceilalţi doi se priviră bănuitor unul pe celălalt, temători nu pentru acţiunile celuilalt, ci pentru orice altceva nu ar fi venit de la ei. Îl examinară pe fratele care bâzâia în căutarea semnelor vreunei infirmităţi, iar apoi a unei amulete antice furate dintr-un mormânt francez, a unei brăţări misterioase

dobândite dubios în Chile, a unei catarame de centură traficate din Mongolia sau a unei eşarfe croite din pânza în care fusese învelită o mumie peruviană. Se uitară după orice ar fi putut avea un efect supranatural.

Nu găsiră nimic, dar bâzâitul continuă, aşa încât începură să caute metodic prin cameră, trecându-şi degetele pe sub scaune şi pe marginile mobilei, privind din când în când unul la celălalt, ca să se asigure că există doar un singur bâzâit. Dacă fenomenul acela era malefic, Greenmantle era cea mai probabilă sursă. Mai aveau, desigur, şi alţi duşmani, dar el se afla cel mai aproape de casa lor. În toate sensurile posibile.

Laumonier nu găsi nimic supranatural, ci doar o ascunzătoare plină cu buburuze uscate.

– Hei, eu sunt!

Laumonier se întoarseră către fratele care bâzâia, descoperind că acesta încetase să mai scoată sunetul acela şi îşi scăpase ţigara, care strălucea neputincioasă pe podeaua de metal. Se încruntă privind portul într-un fel introspectiv deloc obişnuit pentru el.

– El a vorbit? întrebă Laumonier, făcându-l pe Laumonier să se încrunte.

– N-a fost vocea lui, nu-i aşa?

– Mă puteţi auzi? Nu prea mă pricep la asta, spuse fratele care bâzâise până atunci.

Cu siguranţă, nu era glasul său. Şi nici expresia feţei nu îi aparţinea. Sprâncenele se mişcau într-un fel în care îi fusese, desigur, accesibil dintotdeauna, dar pe care nu-l arătase niciodată. Asta îl făcea să pară mai tânăr şi mai hotărât.

Fraţii Laumonier se aflau foarte aproape de a înţelege ce se petrece.

– Cine eşti?

– Piper.

Numele acela avea un efect imediat și visceral asupra fraților Laumonier: furie, trădare, șoc și apoi, din nou, furie și trădare. Piper Greenmantle. Soția lui Colin. Numele ei nu fusese rostit până atunci, dar cu toate astea femeia intervenise în conversația lor.

– Piper? Cum să fii Piper? Ieși din el! se răsti Laumonier.

– Aha, deci așa funcționează! zise femeia cu un glas plin de curiozitate. E îngrozitor? Un fel de telefon posedat?

– Chiar ești tu! zise Laumonier mirat.

– Salut, tată! îi răspunse Piper.

Deși trecuseră o mulțime de ani, Laumonier nu uitase manierismele fiicei sale.

– Nu-mi vine să cred, răspunse el. Ce vrei? Ce-ți mai face nenorocitul soț zilele astea?

– E în Boston fără mine, răspunse Piper. Probabil.

– Te întrebam doar ca să văd ce-mi spui, răspunse Laumonier. Știam asta deja.

– Ai avut dreptate, eu m-am înșelat. Nu vreau să ne mai certăm, răspunse Piper.

Fratele Laumonier care își stinsese țigara privi scena ușor înduioșat.

Laumonierul care nu se oprise niciodată din fumat pufni furios:

– Au trecut zece ani și acum tu nu vrei să te mai certi?

– Viața e scurtă. Aș vrea să intru în afaceri cu tine.

– Lasă-mă să văd dacă am înțeles bine. Anul trecut aproape că ne-ai aruncat în închisoare. Soțul tău a ucis un comerciant pentru un artefact care nu există. Intri în trupurile noastre prin posesie. Iar acum vrei să faci afaceri cu noi? Asta nu prea sună ca venind din partea nevesticii lui Colin Greenmantle.

– Nu, nu pare. Tocmai de aceea v-am contactat. Am ajuns la o pagină nouă.

– Și din ce carte face parte pagina asta? întrebă Laumonier suspicios.

– Una drăguță, cu subiect supranatural, răspunse Piper. Am descoperit ceva uluitor aici. Imens. Achiziția vieții. A secolului. Am nevoie de tine să tragi sforile și să-i aduci pe toți aici ca să liciteze. Va fi uriaș.

Laumonier părea plin de speranță.

– Noi...

Singurul Laumonier care mai fuma îl întrerupse.

– După ceea ce a fost în august? Nu prea cred că te poți aștepta din partea noastră să ne aruncăm, pur și simplu, în chestia asta. Poate că sunt nebun, iubire, dar nu am încredere în tine.

– Și totuși va trebui să mă crezi pe cuvânt.

– Acesta este cel mai puțin valoros lucru pe care ni l-ai putea oferi, răspunse Laumonier glacial.

Îi dădu țigara sa celuilalt frate, pentru ca să-și înfigă degetele pe sub gulerul hainei și al puloverului în căutarea rozariului pe care îl purta la gât.

– Ți-ai cam devalorizat cuvântul în ultimii zece ani!

– Ești cel mai rău tată din lume! pufni Piper.

– Ca să nu rămâi mai prejos, tu ești cea mai rea fiică!

Își așeză rozariul pe capul fratelui care bâzâise. Imediat, acesta scuipă sânge și căzu în genunchi, recompunându-și expresia feței cu care se obișnuiseră ceilalți doi frați.

– Asta-i! zise Laumonier, așa cum am bănuit.

– Nu-mi vine să cred că ai închis înainte să-mi iau la revedere, zise Laumonier rănit.

– Cred că tocmai am fost posedat, bâigui Laumonier.

11

În Henrietta noaptea era în continuare plină de evenimente.

Richard Gansey nu reușea să adoarmă. Când închidea ochii, vedea mâinile lui Blue, își auzea propria voce și se înfiora în fața sângelui negru ce curgea din copac. Începea, începea. Ba nu. Se termina. El ajunsese la sfârșit. Contempla peisajul propriei apocalipse. Surescitarea pe care o simțea atunci când era treaz se topea în spaimă când era obosit.

Deschise ochii.

Crăpă ușa lui Ronan doar puțin, ca să se convingă că prietenul său e înăuntru, dormind cu gura deschisă și cu căștile pe urechi, în timp ce Drujbă părea un ghem de lână nemișcat în colivia ei. Îi lăsă pe toți și merse cu mașina până la școală. Își folosi una dintre cartelele mai vechi ca să intre în complexul sportiv de la Aglionby, după care se dezbrăcă și înotă în apa neagră din piscină, în întuneric, ascultând cum toate sunetele nopții se sparg straniu. Făcu nenumărate ture, la fel ca atunci când venise prima dată la școala aceea, pe vremea când era în echipa de canotaj și ajungea mult înaintea antrenamentului, ca să poată înota. Aproape că uitase cum e să fii în apă: era ca și cum corpul său n-ar fi existat;

devenise doar o minte fără frontiere. Împinse cu picioarele într-un perete abia vizibil, îndreptându-se spre un altul pe care abia dacă-l putea ghici, uitând de toate grijile sale concrete. De şcoală, de directorul Child, chiar şi de Glendower. Exista doar în prezent. De ce renunţase la asta? Nu-şi mai putea aminti.

Acum, în apa neagră, era doar Gansey. Nu murise niciodată şi nu avea să mai moară din nou. Era doar el acum, acum, doar acum.

Nevăzut, Noah stătea şi el pe marginea piscinei, privindu-l. Odinioară şi el fusese înotător.

Adam Parrish era la muncă. Lucra în schimbul al treilea la depozit în noaptea aceea, descărcând borcane, electronice ieftine şi jocuri. Uneori, când trebuia să muncească târziu şi era obosit, mintea îi zbura către existenţa sa din parcul de rulote. Nu era nici înfricoşat şi nici nostalgic, ci doar iertător. În mod ciudat, nu reuşea uneori să-şi aducă aminte că lucrurile se schimbaseră şi ofta gândindu-se că urma să se întoarcă la rulotă odată cu sfârşitul schimbului. Apoi intervenea tresărirea surprinsă a părţii lui conştiente care îl conecta la realitatea apartamentului său de la St. Agnes.

În seara aceea, uită din nou care este realitatea şi că reuşise să îmbunătăţească lucrurile, fiindcă îl bântuia amintirea Fetei Orfane, cu faţa ei înspăimântată. Din câte ştia el, visele lui Ronan erau adeseori înfricoşătoare, dar, spre deosebire de el, ea nu putea spera că se va trezi vreodată. Când o adusese în lumea reală, probabil că fetiţa îşi imaginase o viaţă nouă, o altă existenţă. În loc să-i ofere asta, ei o mutaseră imediat într-un alt coşmar.

Încercă să se convingă singur că Fata Orfană nu e reală. În suflet îi încolţise însă vinovăţia.

Se gândi că el avea să se întoarcă acasă în noaptea aceea, în timp ce ea rămânea captivă în universul acela din vis, purtând vechiul său ceas la mână și frica ei obișnuită în suflet.

În timp ce începu să verifice inventarul, în minte îi năvăliră gânduri despre Cabeswater, amintindu-i neplăcut că nu aflase încă originea copacului aceluia întunecat. Când își încheie munca, își aduse aminte de Aglionby și că încă are de scris o lucrare despre economia anilor treizeci, cu termen de predare a doua zi. Se urcă în mașină, iar demarorul gemu chinuit, amintindu-i că trebuie să se uite la el înainte să se strice definitiv.

N-avea timp pe care să îl dedice ființelor desprinse din visul lui Ronan; se confrunta cu propriile sale probleme.

Dar gândurile îi reveneau la ea.

Mintea i se limpezi când degetele începură să-i alunece pe volan. Îi trebui câteva secunde ca să-și dea seama ce se întâmplă, deși lucrurile se desfășurau chiar sub ochii săi. Mâna îi trecu pe deasupra volanului, pipăindu-l, simțind toate suprafețele.

Adam nu-i poruncise mâinii să se miște.

Își luă degetele de pe volan și strânse pumnul. Apoi se apucă de încheietură cu cealaltă mână.

Cabeswater?

Pădurea magică nu părea însă să fie mai prezentă înăuntrul său decât o făcea atunci când nu încerca să-i atragă atenția. Adam își studie palma în lumina vagă a lămpilor de pe stradă, uimit de imaginea propriilor degete care se agitau precum picioarele unei insecte, fără ca mintea lui să le comande asta. Acum, că se uita mai bine la mâna lui, brăzdată de praful de pe cutii și rugina de pe rafturi, i se părea că e produsul imaginației sale. Ca și cum Cabeswater i-ar fi transmis o imagine.

Ezitant, își aduse aminte cum suna legământul pe care îl făcuse pădurii: *voi fi mâinile tale, voi fi ochii tăi.*

Își așeză din nou mâna în centrul volanului. Rămase acolo, stranie, din cauza dungii decolorate din locul în care își purtase ceasul. Nu se mișca.

Cabeswater? gândi el din nou.

În minte începură să i se întindă frunze somnoroase și apoi o întreagă pădure scăldată în noapte, rece și molatică. Mâna îi rămase acolo unde o așezase. Inima continua să-i bată cu putere la amintirea degetelor care se mișcaseră fără ca el să le poruncească.

Nu știa dacă fusese real. *Real* devenea un termen din ce în ce mai puțin folositor.

La Monmouth, Ronan Lynch visa. Visul era o amintire. Ferma răsuna a verde, luxuriantă și plină de insecte, de umiditate. Apa țâșnea din aspersoarele ascunse între ierburi. Matthew alerga printre ele purtând doar un slip. Mic. Pufos. Cu buclele sclipind alb în lumina soarelui. Râdea în felul acela al lui, în cascadă, molipsitor. O secundă mai târziu, un alt băiat se năpusti la el, trântindu-l la pământ fără ezitare. Se rostogoliră amândoi, acoperiți de fire ude de iarbă.

Acest al doilea băiat se ridică primul. Era mai înalt, mai zvelt, mai stăpân pe sine. Părul lung, negru și creț îi ajungea până aproape de umeri. Era Ronan. Cel de dinainte.

Apăru și un al treilea băiat, care sări grijuliu peste aspersor.

Jack be nimble, Jack be quick.[1]

---

[1] *Jack be nimble, Jack be quick,/Jump over the candle stick*, versurile unui cântec american pentru copii care se referă la credința populară că, dacă sari peste o lumânare aprinsă, poți prezice viitorul (n. tr.).

Ha. N-ai crezut că voi veni, zise Gansey, așezându-și palmele pe genunchii goi.

Gansey!

Vorbise Aurora, care începuse să râdă înainte să-i rostească numele. Erau aceleași hohote de nestăvilit ca ale lui Matthew. Îndreptă aspersorul direct spre el, udându-l imediat din cap până în picioare.

Ronan, cel de dinainte, îl privi pe Ronan, cel de după.

Simți exact momentul în care își dădu seama că visează – auzi căștile cum îi urlă în urechi – și știu că e capabil să se trezească. Dar amintirea aceea, imaginea perfectă... Deveni Ronan cel de dinainte sau poate că acesta se topi în Ronan cel de după.

Soarele continua să devină mai strălucitor. Și mai strălucitor. Și mai strălucitor.

Era ca un ochi electric, incandescent. Lumea se transforma în lumină sau în umbră, fără nuanțe intermediare. Gansey își duse protector mâna la ochi. Cineva ieși din casă. Declan. Ținea ceva în mână. Un lucru întunecat chiar și în lumina aceea orbitoare. O mască.

Ochi rotunzi, zâmbet ca o crevasă.

Ronan nu avea alte amintiri despre obiectul acela decât oroarea. Simțea că e înconjurat de ceva teribil, dar nu-și putea aminti ce anume. Fiecare gând devenise arzător în amintirea sa transformată într-un deșert nuclear.

Cel mai mare dintre frații Lynch se îndreptă spre ei cu hotărâre, clefăind cu papucii pe peluza inundată.

Visul se cutremură.

Declan începu să alerge direct către Matthew.

– Fată Orfană! strigă Ronan, căzând din picioare. Cabeswater! *Tir e e'lintes curralo?*

Visul se cutremură din nou. Era ca și cum peste întreaga imagine s-ar fi suprapus cea a unei păduri.

Ronan începu să alerge peste iarba de un alb bolnăvicios.

Declan ajunse însă primul la Matthew. Cel mai tânăr dintre frații Lynch își dădu încrezător capul pe spate, iar totul se transformă în coșmar.

Maturizează-te, boule! strigă Declan către Ronan, după care așeză masca pe fața lui Matthew.

Acesta era coșmarul.

Ronan îl înșfăcă pe fratele său mai mic de la Declan; visul se cutremură din nou. Ținea în brațe silueta familiară a fratelui său, dar era prea târziu. Masca aceea primitivă devenise imediat o parte a feței lui Matthew.

Pe deasupra lor, un corb zbură, doar ca să dispară undeva la orizont.

O să fie în regulă, îi zise Ronan fratelui său. Poți trăi foarte bine și așa. Doar că nu va trebui să o scoți vreodată.

Matthew îl privea fără urmă de frică. Acesta era coșmarul. Acesta era coșmarul...

Declan smulse masca.

În spatele său, un arbore începu să transpire broboane negre.

Fața lui Matthew se redusese la linii mișcătoare. Nu era însângerată, nici îngrozitoare, dar nu mai era o față, ceea ce era teribil. Încetase să mai fie o persoană, devenise o schiță desenată.

Pieptul lui Ronan tremura tăcut, fără aer. Nu mai plânsese așa de atâta vreme...

Visul se cutremură din nou. Și nu mai era vorba doar de Adam, care se descompunea, ci totul se sfărâma. Mâinile Aurorei erau împreunate, cu degetele îndoite spre piept,

doar linii, neterminate. În spatele lor, Gansey căzuse în genunchi, cu ochii morți.

Gâtul lui Ronan se asprise.

Fac orice! Fac orice! Fac ori...

Tot ceea ce iubea Ronan se dezmembra.

Te rog!

În căminul de la Aglionby, Matthew Lynch se trezi brusc. Când dădu să se întindă, lovi peretele cu fruntea; se părea că se rostogolise până acolo în somn. Abia când colegul său de cameră, Stephen Lee, scoase un sunet de frustare grotescă realiză că s-a trezit, sesizând că-i sună telefonul.

Duse aparatul la ureche.

– Da.

Nu se auzi niciun răspuns. Clipi somnoros privind ecranul, ca să vadă cine-l sună, după care duse telefonul din nou la ureche. Șopti cu un glas somnoros.

– Ronan?

– Unde ești? În camera ta?

– Oare?

– Vorbesc serios.

– Da.

– Matthew!

– Da, da-s în camera mea. S.L. te urăște. Adică suntem doi. Ce vrei?

Ronan nu-i răspunse imediat. Matthew nu-l putea vedea, dar el era ghemuit în patul de la Monmouth cu fruntea rezemată de genunchi, cu o mână ținându-se de ceafă și cu telefonul la ureche.

– Voiam doar să știu că ești în regulă.

– Hai că îs!

– Culcă-te, atunci.

– Nici nu cred că m-am trezit.

Cei doi fraţi închiseră telefoanele.

În afara oraşului Henrietta, cuibărit pe meridianul energetic, un lucru întunecat privea tot ce se petrecea în noaptea aceasta în oraş şi-şi repeta: *Sunt treaz, sunt treaz, sunt treaz!*

12

Dimineața următoare se dovedi prea luminoasă și prea călduroasă, iar Gansey și Adam stăteau în fața ușii duble de la Teatrul Gladys Francine Mollin Wright Memorial, cu brațele înfășurate politicos la piept. Serveau drept ușieri – de fapt, doar Adam fusese desemnat, dar Gansey se oferise să îi ia locul lui Brand, ca să-i țină de urât. Ronan era de negăsit. În sufletul lui Gansey zbârnâia iritarea.

– Ah, Ziua Corbilor e mai mult decât mândria de a învăța aici, zise directorul Child. Fiindcă pe asta o avem oricum, în fiecare zi.

Stătea pe scenă. Toată lumea transpira puțin, dar nu și el. Părea un cowboy, înalt și noduros, proțăpit în drumul colbuit al propriei vieți, cu pielea atât de ridată, încât părea peretele striat al unui canion săpat în calcar. Gansey se convinsese de mult că Child se irosea acolo. A îmbrăca un asemenea supraviețuitor într-un costum gri deschis și a-l obliga să poarte cravată însemna să irosești oportunitatea de a-l urca în spinarea unui cal sur, sub o pălărie imensă.

Adam îi aruncă o privire plină de înțelesuri lui Gansey. Scoase un *i iii haa* mut. Rânjiră și fiecare privi în altă parte,

ca să nu izbucnească în râs. Ochii lui Gansey căzură asupra lui Henry Cheng și a prietenilor săi, așezați împreună în spatele sălii. De parcă l-ar fi simțit, acesta privi peste umăr. Își ridică o sprânceană. Gansey își aminti neplăcut de faptul că Henry o văzuse pe Fata Orfană în portbagajul SUV-ului. La un moment dat, trebuia să-i ofere o explicație, o diversiune sau o minciună.

– ...pentru *această* Zi a Corbilor, insistă Child.

În mod obișnuit, Gansey era încântat de sărbătoarea aceea, fiindcă ea presupunea numai lucruri care îi plăceau: elevii se îmbrăcau cu toții în tricouri albe și pantaloni kaki, de parcă ar fi fost figuranți într-un documentar despre Primul Război Mondial, erau înălțate drapele, echipe de tot felul se înfruntau în uralele publicului; însemna pompă, etichetă, glume de interior; tot peisajul se umplea de Corbi pictați. Un grup de boboci făcuse costume pentru toți elevii, pentru a regiza un conflict închipuit în holul principal, ocazie cu care fotografii școlii capturaseră îndeajuns de multe instantanee cu fețe radiante pentru un an întreg de materiale promoționale. Acum în mintea lui Gansey nu era decât un singur gând: căutarea. Simțea că misiunea lui e ca un lup, iar animalul era hămesit.

– Aceasta este cea de-a zecea aniversare pentru Ziua Corbilor, zise Child. Cu un deceniu în urmă, festivitățile de care ne bucurăm astăzi au fost propuse de un elev care a urmat cursurile aici, la Aglionby, pentru câțiva ani. Din păcate, Noah Czerny nu poate fi cu noi astăzi să sărbătorească, dar, înainte ca noi să o facem, vă anunț că suntem norocoși s-o avem printre noi pe una dintre surorile sale mai mici, care ne va spune câte ceva despre Noah și despre originile acestei zile.

Gansey ar fi crezut că nu a auzit bine dacă Adam nu s-ar fi întors spre el, adresându-i o întrebare mută: *Noah?*

Da, Noah. Pentru că pe scenă urca una dintre surorile Czerny. Chiar dacă Gansey n-ar fi recunoscut-o de la înmormântare, n-ar fi avut oricum niciun dubiu, pentru că fata avea buze subțiri, ochi mici deasupra unor pomeți înalți și urechi mari ascunse de un păr frumos. Era ciudat să vezi trăsăturile lui Noah transpuse pe fața unei tinere. Cu totul straniu era să le contempli însă la o persoană în viață. Părea totuși prea mare ca să fie sora mai mică a lui Noah, dar asta se putea doar pentru că Gansey pierduse din vedere că prietenul lor exista într-un timp suspendat. Ar fi avut douăzeci și patru de ani acum dacă meridianul ar fi ales să-l salveze pe el, și nu pe Gansey.

Un elev mai mic comentă ceva, un lucru pe care băieții nu-l auziră, și se trezi imediat escortat în afara sălii pentru obrăznicia lui. Sora lui Noah se aplecă asupra microfonului, rostind la rândul ei câteva cuvinte cu o voce prea slabă pentru a putea fi auzită până în spate și, apoi, altele înghițite însă de scâncetul produs de stația de amplificare bruscată de responsabilul cu sonorizarea. Într-un târziu, auziră cu toții:

– Bună! Sunt Adele Czerny. Cuvântarea mea nu e deloc lungă. Adică... vreau să spun că-mi aduc aminte că la vârsta voastră asemenea lucruri mi se păreau plictisitoare. Vreau să spun doar câteva lucruri despre Noah și Ziua Corbilor. Dar mai întâi: l-a cunoscut vreunul dintre voi pe fratele meu?

La unison, Gansey și Adam dădură să-și ridice brațele, dar le lăsară repede să cadă. Da, îl cunoscuseră. De fapt, nu cu adevărat. Noah cel viu trăise acolo cu mult înainte să vină ei. Noah cel mort era un fenomen, nu o cunoștință.

– Să știți că ați pierdut ceva extraordinar, zise ea. Mama noastră spunea mereu că Noah era ca o artificie. Că lua multe amenzi pentru depășirea vitezei, că se urca pe mese la întrunirile de familie și tot așa. Avea mereu foarte multe idei. Era... hiper.

Adam și Gansey se priviră unul pe celălalt. Avuseseră dintotdeauna senzația că Noah pe care îl știau ei nu era cel adevărat. Era, pur și simplu, deconcertant să audă câtă esență de Noah risipise moartea. Nu aveau cum să nu se întrebe ce s-ar fi ales de prietenul lor dacă acesta ar fi continuat să trăiască.

– În orice caz, sunt acum în fața voastră pentru că am fost prima persoană căreia i-a împărtășit Noah ideea Zilei Corbilor. M-a sunat într-o seară, cred că pe atunci avea vreo paisprezece ani, și mi-a spus că a *visat* niște corbi care se luptă. Se făcea că aveau culori, dimensiuni și forme diferite, iar el era înăuntrul lor, deși păsările îl și înconjurau, zburând pe lângă el, zise tânăra rotindu-se, pentru a sugera un vârtej; avea mâinile lui Noah și coturile lui Noah. Iar el mi-a zis: „Cred că ar putea fi un proiect interesant pentru Arte", iar eu l-am încurajat spunându-i că sunt convinsă că, și dacă fiecare elev ar fi venit cu o propunere, tot a lui ar fi fost cea mai bună.

Gansey constată că i se zbârlise părul de pe antebrațe.

– Așa că acum corbii se fugăresc și se îmbrâncesc și nu mai există nimic altceva, doar vise care te înconjoară din toate părțile, zise Adele, dar Gansey nu era tocmai sigur că ea rostise cuvintele, fiindcă era posibil ca el să-și fi adus aminte vorbe pe care ea le mai rostise deja.

– În orice caz, știu că i-ar plăcea sărbătoarea de azi, așa că vă mulțumesc fiindcă v-ați amintit de unul din visele lui nebunești.

În timp ce Adele cobora de pe scenă, Adam își acoperi un ochi cu o mână, gest cu care elevii de la Aglionby fuseseră rugați să înlocuiască obișnuitele aplauze.

– Să mergem, Corbi! exclamă Child.

Acesta era semnul pe care Adam și Gansey îl așteptau pentru a deschide ușile. Elevii se năpustiră afară. Umiditatea și lumina se grăbiră înăuntru. Directorul Child li se alătură în prag, unde strânse întâi mâna lui Gansey și apoi pe cea a lui Adam.

– Vă mulțumesc, domnilor, pentru serviciul dumneavoastră! Domnule Gansey, n-am crezut că mama dumneavoastră va reuși să organizeze evenimentul de strângere de fonduri și să completeze lista de oaspeți în acest weekend, dar uite că suntem aproape. Are votul meu chiar și pentru președinția țării.

Schimbă cu Gansey genul acela de zâmbet camaraderesc afișat de obicei de oamenii care semnează un contract împreună. Dacă lucrurile s-ar fi oprit aici, momentul ar fi fost în regulă, dar Child se încăpățână să rămână pe loc ca să sporovăiască politicos cu Gansey și Adam – cel mai bun și, respectiv, cel mai strălucit dintre elevii săi. Timp de șapte minute chinuitoare, vorbiră despre vreme, despre vacanța de Ziua Recunoștinței, împărtășiră experiențele avute la Muzeul Williamsburg și apoi, într-un final, epuizați, plecară în direcții opuse, în timp ce bobocii apăreau îmbrăcați în costumele lor de războinici corbi.

– Isuse Hristoase! zise Gansey, oftând de parcă ar fi făcut efort.

– Credeam că nu mai pleacă, zise și Adam, care își atinse colțul ochiului stâng, clipind des și privind undeva dincolo

de Gansey. Dacă... Ah, mă întorc imediat! Cred că mi-a intrat ceva în ochi.

Îl părăsi pe Gansey. Rămas singur, acesta se lăsă învăluit de atmosfera Zilei Corbilor. Stătea lângă scările de unde elevii salutau corbii. Stolul era alcătuit din hârtie, obișnuită sau creponată, folie de aluminiu, lemn și alamă. Unele păsări pluteau, fiindcă aveau baloane cu heliu în burți. Altele planau. Câteva se sprijineau pe mai multe suporturi, cu vergele care le controlau aripile, ca să mimeze zborul.

Noah făcuse asta. El *visase* asta.

– Îți înmânez o pasăre, zise un boboc, oferindu-i un corb negru făcut din niște ziare întinse pe o ramă de lemn.

Gansey păși în mulțime. În mulțimea lui Noah. Într-o lume ideală, acesta ar fi vorbit el însuși la cea de-a zecea aniversare a Zilei Corbilor.

La nivelul pământului, nu se vedeau decât bețe, brațe, tricouri albe, mecanisme și sfori. Dacă priveai însă spre cerul mult prea strălucitor, suporturile și elevii dispăreau, lăsând locul unui stol de corbi. Se învolburau și se atacau, plonjau și se ridicau, fluturau și se învârteau.

Era foarte cald.

Gansey simți timpul cum alunecă. Foarte puțin. Totul se datora faptului că priveliștea aceea semăna ciudat cu ceva din cealaltă viață, din cea reală; păsările acelea erau verii lucrurilor pe care le scotea Ronan din vis. Părea nedrept că Noah murise, iar Gansey nu, fiindcă el trăia atunci când fusese ucis, în timp ce Gansey se afla în agonie.

– Și care sunt regulile acestei bătălii? întrebă el pe cineva.

– Nu există așa ceva într-un război. Trebuie doar să rămâi în viață.

Gansey se întoarse, dar nu văzu decât nişte aripi fluturându-i în dreptul ochilor. Se trezi îmbrâncit de umerii şi de spinările care îl înconjurau. Nu-şi dădu seama cine vorbise şi nici măcar – acum, când nu găsise nicio faţă pe care să o privească – dacă vorbele acelea fuseseră rostite cu adevărat.

Timpul îi sfâşia sufletul.

Orchestra Aglionby începu să cânte. Prima măsură răsună armonios, dar una dintre alămuri greşi flagrant nota de început a frazei următoare. În acelaşi moment, o insectă bâzâi în dreptul chipului lui Gansey, îndeajuns de aproape ca să o poată simţi. Deodată, totul păru că alunecă în părţi. Soarele de deasupra capului ardea alb. În timp ce-i căuta cu disperare din priviri pe Adam, pe Child sau orice altceva ce nu era un tricou alb, o mână sau o pasăre fâlfâind din aripi, Gansey se trezi înconjurat doar de corbi. Îşi privi ceasul de la încheietura mâinii. Era 6.21.

Fusese cald şi când murise.

Era acum într-o pădure de beţe şi de păsări. Alămurile cântau în fundal; fluierele strigau. În jurul lui, bâzâiau, murmurau şi tremurau aripi. Putea simţi viespile care îi intraseră în urechi.

Nu sunt reale.

Insecta aceea mare îl atinse însă din nou, părând că se învârte în jurul lui.

Trecuseră ani de când Malory fusese obligat să se oprească la mijlocul unei drumeţii ca să aştepte, în timp ce Gansey căzuse în genunchi, cu mâinile duse la urechi, tremurând, murind.

Se străduise foarte mult să uite lucrurile acelea.

Nu sunt reale. Eşti la Ziua Corbilor. O să mănânci sendvişuri după asta. Pe urmă, vei împinge maşina ca s-o porneşti,

în parcare. Apoi vei pleca la Fox Way 300. Și-i vei povesti lui Blue despre ziua asta.

Insectele i se strecurară în nări, îi acoperiră părul, mișcându-se coordonat. Simțea un șuvoi de sudoare care i se scurgea pe șira spinării. Muzica păru să se îndepărteze. Elevii deveniseră doar spirite care se ștergeau de el, dansând în jurul lui. Genunchii aveau să i se înmoaie; iar el nu avea de gând să li se împotrivească.

Nu putea recrea acolo scena morții sale. Nu acum, nu într-un moment care ar fi făcut ca amintirea să fie vie în mintea tuturor celor veniți la evenimentul de strângere de fonduri – *Gansey al III-lea a murit la Ziua Corbilor, ați auzit? Doamnă Gansey, vă putem pune o întrebare despre fiul dumneavoastră?* –, care nu ar fi trebuit să fie despre el.

Timpul se încăpățâna să alunece, la fel ca el. Prin inimă îi curgea un sânge negru, întunecat.

– Băi, Gansey!

Băiatul nu reuși să se concentreze la cuvinte. În fața lui stătea Henry Cheng, tot numai o freză și un surâs, cu ochi strălucitori.

Îi luă corbul lui Gansey, pentru a-i pune în mână ceva rece. Ceva ce devenea din ce în ce mai rece.

– Mi-ai dat odată o cafea, zise Henry, într-un moment în care îmi pierdeam mințile. Consideră că ți-am întors favoarea asta.

Gansey se trezi ținând în mână un pahar de plastic în care era apă cu gheață. N-ar fi trebuit să aibă niciun efect, dar se petrecu un declic: diferența șocantă de temperatură, zgomotul obișnuit al cuburilor de gheață care se lovesc unul de altul, contactul vizual... Elevii continuau să se miște ca o morișcă în jurul lor, dar redeveniseră reali, în carne și oase.

Muzica revenise la rândul ei la interpretarea unei orchestre şcolare care se încăpăţâna ambiţios să cânte o piesă nouă într-o dimineaţă incredibil de călduroasă.

– Ia de-aici! zise Henry. În seara asta avem toga party, Richard, la Casa Litchfield. Să-ţi aduci şi băieţii, dar şi mireasa aia copil.

Dispăru, lăsând locul să fie ocupat imediat de corbi care fluturau din aripi.

13

Adam crezuse că i-a intrat ceva în ochi. Senzația începuse în timp ce stătea în picioare în sala de teatru mult prea înfierbântată. Nu fusese neapărat o iritație, ci o oboseală, ca și cum se uitase prea multă vreme la un ecran. Ar fi putut s-o suporte până la sfârșitul orelor, dacă ar fi rămas așa, dar vederea începuse să i se încețoșeze. Nu într-o măsură îngrijorătoare, dar, combinată cu posibilitatea de a-și *simți* ochiul, părea că impune necesitatea de a se uita mai bine.

În loc să se întoarcă într-una din clădirile școlii, se strecură în jos pe scările teatrului, intrând pe o ușă laterală. În zona de sub scenă se aflau toaletele, ținta lui. Trecu pe lângă o mulțime de miriapozi ciudați, alcătuiți din scaune vechi suprapuse, siluete stranii de copaci-decor și falduri nesfârșite de perdele negre care păreau să atârne de peste tot. Coridorul era întunecat și strâmt, pe pereții săi înfloreau orori desenate de felul în care se cojise vopseaua, iar Adam constată că totul arăta chiar mai rău atunci când era privit cu un singur ochi, pentru că își pusese degetele peste celălalt. Își aminti încă o dată imaginea mâinii sale descărnate.

Trebuia să se consulte, să lucreze cu Cabeswater, gândi el, ca să-şi dea seama ce se întâmpla cu copacul acela.

Luminile din baie erau stinse. Asta nu era un obstacol în sine – întrerupătorul se afla chiar lângă uşă –, dar chiar şi aşa Adam nu era nerăbdător să-şi strecoare mâna în întuneric ca să-l găsească. Rămase în prag, cu inima bătând un pic prea repede, şi privi în urma lui.

Coridorul era întunecat şi strâmt, nemişcat sub lumina fluorescentă şi bolnăvicioasă. Umbrele erau totuna cu cortina scenei. Erau legate de fâşii imense de întunecime.

Aprinde lumina, gândi Adam.

Cu mâna liberă, cea cu care nu îşi acoperise ochiul, bâjbâi pe peretele băii.

O făcu repede, cu degetele căutând pe zidul întunecat şi rece, şi atinse ceva...

Nu, era o iederă din Cabeswater, doar în mintea lui. Îşi trecu mâna peste ea şi aprinse lumina.

Toaleta era goală.

Bineînţeles că era goală. Bineînţeles că era goală. Bineînţeles că era goală.

Două cabine, făcute din placaj vopsit în verde, departe de regulamentul privind accesibilitatea şi mult mai îndepărtate de normele de igienă. Un pisoar. O chiuvetă cu un inel galben în jurul scurgerii. O oglindă.

Adam păşi în faţa acesteia, ţinându-şi încă mâna pe ochi, şi-şi privi faţa suptă. Sprânceana care i se vedea era arcuită a îngrijorare. Îşi coborî mâna şi se mai privi o dată. În jurul ochiului stâng nu exista nicio zonă congestionată. Şi nici nu părea să lăcrimeze. Era..., îşi miji ochii. Era puţin saşiu? Aşa se spune ochilor care nu se uită simultan în aceeaşi direcţie, nu-i aşa? Clipi.

Nu, era bine. Fusese doar o iluzie datorată luminii aceleia reci. Se apropie de o oglindă ca să vadă dacă exista vreo roșeață în colțul ochilor.

Dar *era* sașiu.

Adam clipi. Nu și ochiul. Închise pleoapele încă o dată. De data aceasta reuși să le coordoneze. Era ca unul dintre visele acelea proaste, nu chiar un coșmar, nu exact, în care încercai să-ți pui o pereche de șosete și descopereai că una dintre ele nu ți se potrivește.

În timp ce se privea în oglindă, ochiul său stâng coborî încet ca să se uite la podea, desprins de direcția celui drept.

Privirea i se încețoșă, dar se limpezi imediat în timp ce ochiul său drept deveni dominant. Respirația lui Adam era neregulată. Își pierduse deja auzul unei urechi. Nu-și permitea să piardă și un ochi. Era cumva din cauza tatălui său? Un efect întârziat al loviturii la cap?

Ochiul începu să-i tremure ușor, ca o bilă de sticlă care cade într-un pahar cu apă. Putea simți oroarea momentului aceluia cum îi crâmpoțește stomacul.

I se păru că vede în oglindă cum se schimbă umbra uneia dintre cabine.

Se întoarse ca să vadă mai bine: nimic. Nimic.

Cabeswater, ești cu mine?

Se întoarse spre oglindă. Ochiul său stâng începuse să se miște, hoinărind înainte și înapoi, în sus și în jos. Pieptul lui Adam tresări spasmodic.

Ochiul îl privi.

Adam se smulse din fața oglinzii, cu mâna peste orbită. Dădu cu omoplatul în peretele din spate și rămase acolo, trăgând disperat aer în piept, speriat, speriat, speriat, pentru că

avea nevoie de un soi mai special de ajutor, dar cui i l-ar fi putut cere?

Umbra de deasupra cabinei *chiar* se schimba. Se transforma dintr-un pătrat, din cauză că – o, Doamne! – ușa începuse să se deschidă.

Coridorul lung care ducea înapoi părea o galerie a ororilor. Întunecimea se revărsa de peste tot.

– Cabeswater, am nevoie de tine! zise Adam.

Bezna începu să se răspândească și pe podea.

Adam nu reușea să se gândească decât că întunericul nu avea voie să-l prindă. Gândul că i-ar fi putut atinge pielea era mai înfricoșător decât inutilitatea propriului ochi.

– Cabeswater! Apără-mă! *Cabeswater!*

Se auzi un sunet ca o împușcătură – și Adam se sperie – când oglinda se crăpă. Un soare străin ardea de cealaltă parte a ei. Se vedeau frunze lipite de sticlă, ca și cum ar fi devenit o fereastră. Pădurea șoptea și șuiera în urechea surdă a lui Adam, poruncindu-i să găsească un canal prin care să comunice.

Băiatul simți că recunoștința e aproape la fel de greu de îndurat ca frica. Dacă urma să i se întâmple ceva, măcar nu avea să fie singur. *Apă*, ceru Cabeswater. *Apă, apă, apă.*

Adam se năpusti asupra chiuvetei și răsuci robinetul. Șuvoiul năvăli afară, îmbrăcat în sclipiri de ploaie și de gheață. Băgă mâna ca să fixeze dopul. Întunecimea de cerneală se undui spre el la doar câțiva centimetri de pantofi.

N-o lăsa să te atingă...

Se urcă pe marginea chiuvetei, privind cum întunericul ajunge la baza zidului. Avea să urce, Adam era sigur. Dar în momentul acela, în sfârșit, apa umplu chiuveta și începu să se reverse pe podea. Spălă întunecimea, fără zgomot, incolor,

scurgându-se spre sifonul din pardoseală. Lăsa în urmă doar cimentul gri, palid.

Adam se mulțumi să se uite la apa care se revărsa, mult după momentul când dispăruse întunecimea. Sări de pe marginea chiuvetei și își udă pantofii. Luă apă în mâinile sale împreunate, apă care mirosea a pământ reavăn, și și-o aruncă peste față, peste ochiul stâng. Iar și iar, iar și iar, iar și iar, până când simți că pleoapa nu-i mai este obosită. Până când nu-și mai putu *simți* ochiul deloc, până când acesta își reveni și-l ajută să se uite în oglindă din nou. Își văzu doar chipul. Nu mai era niciun semn al unui alt soare sau al vreunui iris hoinar. De genele lui Adam atârnau stropi din apa râurilor din Cabeswater. Pădurea magică susura și gemea, cu rădăcini și liane înconjurându-l pe Adam, sclipind în fundul ochilor săi, apăsându-și stâncile de palmele sale.

Cabeswater îi venise cu greu în ajutor. Cu doar câteva săptămâni mai înainte, mai multe țigle căzuseră deasupra lui, iar pădurea se mobilizase instantaneu ca să-l salveze. Dacă același lucru s-ar fi întâmplat astăzi, ar fi fost mort.

Pădurea îi șopti în limba ei, alcătuită din imagini și cuvinte în părți egale, și îl făcu să înțeleagă de ce întârziase atât de mult să-i sară în ajutor.

Exista ceva ce-i atacase pe amândoi.

14

Aşa cum Maura subliniase deja, faptul că era suspendată nu însemna pentru Blue că intrase în vacanţă, aşa încât trebui să meargă să-şi facă schimbul la Nino. Deşi soarele revărsa torente de lumină, restaurantul era ciudat de întunecat, din cauza piscurilor care obturau la vest orizontul. Umbrele de sub mesele cu picioare de metal erau gri şi difuze; era greu de zis dacă se întunecase destul pentru a aprinde lămpile atârnate deasupra fiecărei mese. Oricum însă, decizia aceea trebuia să mai aştepte: în restaurant nu era nimeni.

Neavând altceva care să-i ocupe mintea, cu excepţia măturatului fărâmiţelor de parmezan, ajunse nu se ştie cum în colţurile încăperii, Blue îşi îndreptă gândurile spre invitaţia lui Gansey, care o chemase la o toga party în seara aceea. Spre marea ei surprindere, Maura îi poruncise să meargă. Blue îi spusese că o toga party de la Aglionby era împotriva tuturor principiilor sale. Dar mama ei îi răspunsese scurt: „Băieţi care studiază la şcoli private? Folosirea unor bucăţi oarecare de pânză în loc de haine? Mie mi se pare că zilele astea nu faci nimic altceva."

Șuf-șuf. Blue măturа cu agresivitate. Simțea cum se îndreaptă spre o conștiință de sine pe care nu era convinsă că o poate suporta.

Din bucătărie, șeful de tură hohoti cu poftă. O melodie disonantă și ritmată interfera cu vaietele chitarei electrice, care cânta în sala de mese; probabil se uita la clipuri pe telefon, împreună cu bucătarii. Ușa restaurantului se deschise, făcând clopoțelul atârnat deasupra ei să răsune furios. Spre surpriza fetei, Adam intră și începu să privească nedumerit mesele goale. Uniforma îi era într-o stranie neorânduială: pantalonii – mototoliți și murdari de noroi, cămașa albă – pătată și umedă pe alocuri.

– Nu stabilisem să vă sun eu mai încolo? întrebă Blue privind la uniforma băiatului, care de obicei era absolut impecabilă. Ești în regulă?

Adam se așeză pe un scaun și-și atinse cu grijă ochiul stâng.

– Mi-am adus aminte că am „greutăți și descoperiri" după ore și n-am vrut să-mi duci dorul. Adică... fizică și un curs opțional...

Blue porni spre el, fără să se oprească din măturat.

– Nu mi-ai spus dacă ești în regulă.

Băiatul flutură nervos din degete, arătând spre un petic umed de pe mâneca albă.

– Cabeswater. S-a întâmplat ceva acolo. Nu știu. Trebuie să mă ocup de asta. Am nevoie de cineva care să mă însoțească, așa cred. Ce faci în seara asta?

– Mama zice că trebuie să merg la o toga party. Vii și tu?

Adam răspunse fără a încerca să-și disimuleze disprețul.

– Nu am de gând să merg la o petrecere organizată de Henry Cheng. Nu.

Henry Cheng. Lucrurile începură să se limpezească. Într-o diagramă Venn, în care într-un cerc ar fi scris *toga party*, iar în celălalt *Henry Cheng*, Gansey s-ar fi putut afla probabil în zona de intersecție. Blue se pomeni că plutește iarăși pe marea agitată a sentimentelor ei contradictorii.

– De fapt, care-i treaba cu tine și cu Henry Cheng? Așa, și nu vrei niște pizza? Cineva a dat o comandă greșită și avem în plus.

– L-ai văzut și tu. N-am timp de așa ceva. Și, da, vreau, te rog.

Ea îi aduse pizza și se așeză în fața lui, în timp ce el începu să o mănânce pe cât de manierat se simțea în stare. Adevărul era că, până când Adam nu intrase pe ușă, Blue pierduse cu desăvârșire din vedere că hotărâseră să vorbească despre Gansey și Glendower. Se simțea secătuită de idei după discuția cu membrii familiei ei aflați în cada de baie.

– Ar trebui să spun că nu am altă idee în ce-l privește pe Gansey decât să-l găsim pe Glendower, mărturisi ea, dar nu știu ce ar trebui să facem pentru asta.

– Nici eu..., n-am avut prea mult timp să mă gândesc, fiindcă..., se opri Adam, arătând spre uniforma sa mototolită și făcând-o pe Blue să se întrebe dacă se referea la Cabeswater sau la școală. Așa că nici eu nu am nicio idee, ci doar o întrebare: crezi că ar fi posibil ca Gansey să-i *poruncească* lui Glendower să apară?

Blue resimți cuvintele băiatului ca pe un pumn în stomac. Nu era vorba că nu se gândise la puterea lui Gansey de a porunci; problema apărea atunci când tonul său autoritar devenea foarte greu de deosebit de vocea sa oricum poruncitoare, dar ea presupusese întotdeauna în mintea ei că băiatul avea asemenea puteri. Dar, și dacă admitea acest lucru – fiindcă,

de exemplu, le dizolvase pe falsele Blue în timpul ultimei lor vizite în Cabeswater –, îi era totuși greu să accepte esența lui magică. Preferase întotdeauna să creadă că așa e normal. Acum, când se gândea mai atent la toate astea, privind lucrurile din toate părțile, își dădea seama că puterea vocii lui Gansey semăna cu aparițiile și disparițiile lui Noah, cu logica visului în care Aurora ieșea dintr-o stâncă. Mintea ei prefera să se convingă că nu era nimic magic și că Gansey era, pur și simplu, Gansey.

– Nu știu, zise Blue. Dar, dacă ar fi putut, oare n-ar fi făcut-o până acum?

– Sincer..., începu Adam, după care se opri.

Expresia feței lui era alta când întrebă:

– Te duci la petrecere în seara asta?

– Cred că da.

Fata își dădu seama prea târziu că întrebarea era mai mult decât suma cuvintelor pe care le auzise.

– Cum ți-am zis, mama m-a obligat să mă duc, așa că...

– Cu Gansey.

– Da, presupun. Și cu Ronan, dacă vine.

– Nu merge la Henry.

– Atunci, da, presupun că o să merg cu Gansey, zise Blue cu grijă.

Adam se încruntă, privindu-și propria mână așezată pe marginea mesei. Era limpede că se pregătea, că își măsura cuvintele, rostogolindu-le întâi în minte, înainte de a le rosti.

– Știi, când l-am cunoscut pe Gansey, nu mi-am putut da seama de ce era prieten cu un tip ca Ronan. El venea mereu la școală. Era foarte conștiincios, preferat mereu de profesori. În timp ce Ronan e ca un infarct care nu se oprește niciodată. Știam că nu am de ce să mă plâng, fiindcă venisem mai

târziu. Ronan era deja acolo. Într-o zi însă, el a făcut o prostie, ceva ce nu-mi mai amintesc, și eu, pur și simplu, nu am mai putut suporta. Și l-am întrebat pe Gansey de ce era prieten cu cineva care se comporta tot timpul ca un nenorocit. Îmi amintesc foarte bine ce mi-a zis: „Ronan spune întotdeauna adevărul și ăsta e cel mai important lucru din lume."

Nu era deloc dificil să ți-l imaginezi pe Gansey zicând așa ceva.

Adam ridică ochii spre Blue, țintuind-o cu privirea. Vântul de afară lipi câteva frunze de fereastră.

– Și tocmai de aceea vreau să știu de ce nu-mi spuneți adevărul despre ceea ce se petrece între voi.

Stomacul fetei porni în cealaltă direcție. *Voi*, adică Gansey și ea. Ea și Gansey. Blue își imaginase de zeci de ori această conversație. Făcuse nenumărate permutări ale frazelor pe care ar fi trebuit să le spună în funcție de reacțiile lui și se străduise să prevadă cum se va încheia. Era în stare să o ducă la bun sfârșit. Era pregătită. Ba nu, nu era.

– Despre noi? rosti ea jalnic.

Blue nu crezuse că fața lui Adam putea să exprime și mai mult dispreț decât cel rezervat lui Henry Cheng.

– Știi ce mă rănește cel mai mult? Faptul că asta arată ce credeți despre mine. Nici măcar nu mi-ați dat ocazia de a nu avea nicio problemă. Ați fost, pur și simplu, siguri că voi fi ros de gelozie. Asta e părerea voastră despre mine?

Nu se înșela. Dar, pe vremea când ei luaseră hotărârea să nu îi spună, Adam fusese ceva mai fragil. Fata considera însă că nu se cuvenea să rostească asta cu voce tare, așa că încercă să se eschiveze.

– Tu... *lucrurile*... erau diferite pe-atunci.

– „Pe-atunci"? Dar de când se întâmplă asta?

– „Se întâmplă"... nu e o sintagmă tocmai potrivită, zise Blue.

O relație strivită între o privire furișată și niște convorbiri telefonice secrete era mult mai puțin decât și-ar fi dorit, așa încât nu putea considera că *se întâmplă*.

– Și nu e ca și cum ți-ai lua o slujbă nouă. „Începi din data cutare!" Nu-ți pot spune exact de când se întâmplă.

– Tocmai ai spus „se întâmplă", o atenționă Adam.

Mintea lui Blue plutea periculos pe creasta unui val care despărțea empatia de frustrare.

– Nu fi imposibil! Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să se întâmple nimic, dar apoi n-a mai fost cazul, iar eu n-am mai știut ce să zic. Nu mi-am dorit să stric prietenia noastră.

– Deci să înțeleg: deși s-ar fi putut foarte bine ca eu să accept decent lucrul ăsta, o părticică din tine a crezut că sunt atât de implicat într-o competiție de rahat cu Gansey, încât te-ai gândit că e mai bine să minți?

– Nu am *mințit*.

– Desigur, *Ronan*. A minți prin omisiune înseamnă totuși să minți, zise Adam.

Pe buze îi înflorise o jumătate de zâmbet, expresia aceea pe care o afișează oamenii mai degrabă atunci când sunt agasați decât amuzați. În fața ușii restaurantului, un cuplu se opri ca să citească meniul de pe geam; Blue și Adam așteptară într-o tăcere iritată până când cei doi plecară, lăsându-i din nou singuri. Adam își deschise palmele, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să le umple cu o explicație satisfăcătoare. Partea corectă a lui Blue știa bine că fata greșise și că era treaba ei să aline cumva supărarea legitimă a băiatului, dar porțiunea mândră a sufletului ei prefera în continuare să se agațe de problemele pe care le avea el în momentul în care

ea și Gansey își dăduseră pentru prima dată seama că au sentimente unul față de celălalt. Nu fără un efort considerabil, Blue porni pe calea de mijloc.

– Lucrurile n-au fost nici pe departe atât de calculate, pe cât le faci tu să pară.

Adam refuză calea de mijloc.

– Dar v-am văzut cum încercați s-o ascundeți. Chestia tâmpită e... Hei, *sunt chiar aici*! Ne vedem în fiecare zi. Chiar crezi că n-am observat? El e cel mai bun prieten al meu. Nici pe el nu-l cunosc?

– Atunci, de ce nu ai cu Gansey discuția asta? Știi, el e cealaltă jumătate a problemei.

Băiatul întinse mâinile în lături, de parcă și el ar fi fost uimit de sensul în care deviase discuția.

– Fiindcă am venit aici să vorbesc cu tine despre cum să-l salvăm de la moarte. Am aflat însă că aveți de gând să mergeți împreună la o petrecere și nu mi-a venit să cred cât de iresponsabili puteți fi.

Blue își întinse și ea brațele. Gestul nu era la fel de elegant ca al lui Adam, amintind mai degrabă de încleștarea unor pumni.

– Iresponsabili? Pardon?

– Știe de blestemul tău?

– O, nu începe! protestă fata, ai cărei obraji erau însă în flăcări.

– Nu crezi în relevanța faptului că tipul care urmează să moară în mai puțin de un an e într-o relație cu fata care își va ucide sufletul-pereche cu un sărut?

Blue era prea nervoasă pentru a mai face altceva decât să clatine din cap. În replică, el abia dacă ridică o sprânceană, gest care încălzi sângele lui Blue cu încă un grad.

– Mă pot controla! pufni ea.

– În orice circumstanță? N-ai să te arunci asupra lui sau nu vei fi păcălită să o faci? Poți garanta că nu vă va apropia magia din Cabeswater? Nu prea cred.

Fata alunecase deja de pe creasta valului și plutea în apele furiei.

– Știi ceva? Eu trebuie să accept lucrul ăsta de mult mai multă vreme decât știi tu și de aceea nu cred că pot primi sfaturi de la tine despre cum să mă descurc...

– Ba poți! Fiindcă el e cel mai bun prieten al meu.

– Dar și al meu!

– Dacă așa ar sta lucrurile, n-ai fi atât de al dracului de egoistă.

– Dacă i-ai fi cu adevărat prieten, te-ai bucura că are pe cineva.

– Și cum s-o fac atâta vreme cât n-*ar fi trebuit să aflu?*

– E chiar uluitor cum discuția asta a devenit despre tine, și nu despre el, zise Blue ridicându-se.

– Ciudat! acceptă Adam, imitând-o. Exact asta voiam să spun și eu.

Se uitară unul la celălalt, ambii furioși. Blue putea simți înăuntrul ei o mulțime de cuvinte otrăvite, care bolboroseau într-un șuvoi întunecat, la fel ca pe scoarța copacului magic. Nu avea de gând să le rostească. Nu. Buzele lui Adam se subțiară foarte tare, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar băiatul se mulțumi să ia cheile de pe masă și ieși din restaurant.

De afară se auzi urletul tunetului. Nu se mai vedea nici urmă de soare; vântul adunase nori negri pe tot cerul. Urma să fie o noapte sălbatică.

15

Cu mulți ani înaintea acelei după-amiezi, un medium îi spusese Maurei Sargent că este „o clarvăzătoare cu prejudecăți, dar înzestrată, și cu talent pentru decizii greșite".

Cele două stăteau pe marginea unei bretele de acces pe autostradă, la treizeci de kilometri de Charleston, Virginia. Amândouă aveau genți pe spate și-și țineau degetele mari în sus. Maura se întorcea dintr-o drumeție din vest. Cealaltă, din sud. Nu se cunoșteau una pe alta. Încă.

– O să iau asta ca pe un compliment, zise Maura.

– Șocant, mârâise cealaltă femeie, însă într-un fel care părea că prelungește cumva complimentul.

Era mai dură decât ea, mai necruțătoare, rănită deja. Maura o plăcu pe loc.

– Unde te duci? întrebă Maura.

Se apropia o mașină; amândouă își ridicară degetele mari. Automobilul dispăru, topindu-se în traficul de pe autostradă; lăsară mâinile în jos. Încă nu erau descurajate; era soiul acela de vară verde și vivace, în care se părea că totul e posibil.

– La est, presupun. Tu?

– Tot așa. Pașii mi se îndreaptă, pur și simplu, acolo.

– Ai mei aleargă deja, răspunse cealaltă femeie, cu o grimasă.

– Cât de mult la est?

– Presupun că voi ști când ajung acolo, zise Maura gânditoare.

– Am putea călători împreună. Să înființăm un atelier când ajungem.

Cealaltă clarvăzătoare ridică o sprânceană.

– Să ghicim?

– Să ne continuăm educația.

Izbucniră amândouă în râs, dându-și seama că se vor înțelege. Trecu o altă mașină; degetele se ridicară în sus; degeaba.

După-amiaza continuă.

– Ce-o fi aia? întrebă cealaltă clarvăzătoare.

La capătul bretelei de acces, apăruse un fel de miraj, dar, de fapt, dacă se uitau mai bine, era o persoană adevărată care se comporta ca o fantomă. Femeia se îndrepta direct spre ele, tăind de-a dreptul peste fâșia de asfalt, în timp ce strângea într-o mână o geantă mult prea plină, în formă de fluture. Purta cizme înalte, de modă veche, legate până sus, dincolo de tivul rochiei sale ciudate. Părul era de culoarea spumei de lapte, iar tenul părea de cretă. Cu excepția ochilor negri, toate celelalte amănunte ale femeii aceleia erau la fel de palide pe cât erau de întunecate cele ale clarvăzătoarei de lângă Maura.

O priviră amândouă cum se chinuie să urce spre ele, fără vreo grijă evidentă pentru un eventual vehicul.

Exact în momentul în care tânăra palidă ajunsese lângă ele, la capătul de jos apăru un Cadillac. Femeia avea îndeajuns timp ca să se dea de-o parte, dar nu o făcu. În loc de asta, se opri și trase de fermoarul genții sale în formă de fluture, în timp ce frânele mașinii scârțâiră ușor. Automobilul se opri la doar câțiva centimetri de picioarele ei.

Persephone le privi pe Maura și pe Calla.

– Cred că urmează să aflați, le zise ea, că doamna asta ne va lua cu ea.

Trecuseră douăzeci de ani de la întâlnirea aceea, iar Maura continua să fie o clarvăzătoare cu prejudecăți, dar înzestrată, cu talent pentru deciziile proaste. În această perioadă însă, ea se obișnuise să fie un membru al acestei entități tricefale, unde hotărârile se luau prin vot egal. Se iluzionaseră că lucrurile aveau să rămână așa pe vecie.

Fără Persephone, era mult mai greu să vezi lucrurile cu claritate.

– Ai simțit ceva? întrebă domnul Gray.

– Mai fă o tură, îl îndemnă Maura.

Se întoarseră spre Henrietta, lăsând vitrinele magazinelor să se scurgă pe lângă ei. Ploaia se oprise, dar se lăsase deja întunericul, iar domnul Gray aprinse farurile înainte să-și împletească din nou degetele cu cele ale Maurei. El era șofer, în timp ce femeia încerca să dea concreteţe unei presimțiri din ce în ce mai apăsătoare. Totul începuse în dimineața aceea, când se trezise; era un sentiment ambiguu, ca acela pe care îl ai după ce te trezești dintr-un coșmar. În loc să se estompeze cu timpul, senzația aceea se accentuase de-a lungul zilei, devenind mai precisă, concentrându-se asupra lui Blue și a casei lor, luând consistența unui întuneric îngrozitor care semăna cu un leșin.

De asemenea, o durea și ochiul.

Se cunoștea mult prea bine pentru a nu ști că nu era nimic în neregulă cu el. Se întâmpla ceva rău cu ochiul unei alte persoane, undeva în timp, iar Maura se acordase, pur și simplu, la vibrația aceea. O irita, dar n-avea de gând să se ocupe

de asta. Presimțirea era mai importantă. Problema care survenea atunci când îți urmăreai premonițiile nefaste era că nu se putea ști niciodată cu siguranță dacă acela care se îndreaptă spre o problemă o face pentru a o repara sau pentru a o crea. Ar fi fost mai simplu dacă ar fi rămas toate trei împreună. De obicei, Maura inițiia un proiect, Calla îl transforma într-un lucru tangibil, iar Persephone îl lansa în eter. Acum, că rămăseseră doar două, lucrurile nu mai funcționau așa.

– Cred că trebuie să mai încercăm, îi zise Maura domnului Gray.

Îi putea simți gândurile: poezie și eroi, romantism și moarte. Un poem despre un phoenix. El fusese cea mai proastă decizie pe care o luase până atunci, dar nu se putea opri să n-o facă iar și iar.

– Te deranjează dacă vorbesc? o întrebă el. O să strice totul?

– N-am noroc. Poți să faci ce vrei. Dar la ce te gândești? La păsări care renasc din cenușă?

Bărbatul o privi, încuviințând tăcut din cap, iar ea îi zâmbi vinovată. Era o scamatorie de bâlci, cel mai simplu dintre lucrurile pe care le putea face – să pescuiască un gând dintr-o minte apropiată și neprotejată –, dar se simțea bine că fusese apreciată.

– M-am tot gândit la Adam Parrish și la gașca lui veselă, o aprobă domnul Gray. Și la lumea periculoasă prin care bântuie.

– E un fel straniu de a vedea lucrurile. Eu aș fi spus că mă gândesc la Richard Gansey și la gașca lui veselă.

Bărbatul își înclină capul ca și cum ar fi înțeles punctul ei de vedere, fără a-l accepta însă.

– Mă gândeam la pericolul ce planează asupra lor. Colin Greenmantle a plecat din Henrietta, dar asta nu înseamnă că locul ăsta e mai sigur; ba chiar mi se pare mai periculos.

– Fiindcă el îi ţinea pe ceilalţi la distanţă.

– Exact!

– Iar tu crezi că alţi oameni se vor grăbi să vină aici, deşi nu e nimic de găsit? De ce ar mai fi interesaţi?

Domnul Gray arătă cu degetul un stâlp de iluminat care bâzâia, în timp ce maşina trecu dincolo de judecătorie. Pe deasupra clădirii trecură trei umbre, produse de lucruri pe care Maura nu le putu vedea.

– Henrietta e unul din locurile acelea care pare supranatural chiar şi de la distanţă. Va fi întotdeauna un reper pentru cei care se ocupă cu aşa ceva, care caută cauzele sau efectele acestei stări.

– Şi asta e periculos pentru gaşcă fiindcă chiar există ceva ce poate fi descoperit? Cabeswater?

– Mmm..., făcu domnul Gray, înclinând din nou capul. Şi proprietatea aceea, ferma Lynch. Am şi eu partea mea de vină, de asemenea...

– N-ai cum să repari asta, îl consolă Maura.

– Nu. Dar...

Pauza care suveni în punctul acela al conversaţiei lor era dovada că Omul Cenuşiu îşi recucerise inima. Era păcat că sufletul său trebuia să revină la viaţă în acelaşi spaţiu pârjolit care îl ucisese deja. Consecinţele, aşa cum spunea Calla, erau de rahat.

– Pe mine cum mă vezi? O să rămân aici?

Văzând că Maura nu răspunde, bărbatul insistă.

– O să mor?

Femeia îşi retrase mâna din strânsoarea bărbatului.

– Chiar vrei să ştii?

– *Simle þreora sum þinga gehwylce, ær his tid aga, to tweon weorþeð; adl oþþe yldo oþþe ecghete fægum fromweardum feorh oðþringeð.*

Bărbatul oftă, ceea ce îi spuse Maurei mult mai multe despre starea sa de spirit decât poemul netradus anglo-saxon.

– „Era mai simplu să-i deosebeşti pe eroi de ticăloşi când miza era viaţa sau moartea. Tot ceea ce este între ele e mai complicat."

– Bine ai venit în cealaltă jumătate a omenirii! zise Maura, după care, pradă unei viziuni subite, desenă un simbol neclar cu degetul în aer. Care e compania cu acest logo?

– Disney.

– Pf.

– Trevon-Bass e aproape.

– Şi e şi o fermă de lactate lângă ea?

– Da, răspunse domnul Gray, aşa este.

Bărbatul întoarse în loc, în siguranţă, dar ilegal. În câteva minute, trecură pe lângă totemul de beton crăpat, care marca fabrica Trevon-Bass, după care cotiră prin spatele acesteia şi ajunseră pe un drum de ţară, mărginit de un gard făcut din patru scânduri. Mintea Maurei era inundată de o senzaţie de împlinire, de parcă s-ar fi întors către o amintire plăcută şi ar fi găsit-o neschimbată.

– De unde ştii locul ăsta? întrebă Maura.

– Am mai fost pe-aici, zise domnul Gray, pe un ton vag şi nehotărât.

– Sper că n-ai ucis pe cineva.

– Nu, dar i-am pus unuia pistolul la tâmplă şi m-ar fi putut vedea oricine.

Un semn abia vizibil întâmpina vizitatorii acelei proprietăţi de vacanţă. Drumul se termina într-o parcare acoperită

cu pietriș; farurile luminară un hambar care fusese convertit într-o casă cu stil.

– Ăsta e locul în care a stat familia Greenmantle. Ferma e în partea aceea.

– Crezi că putem pătrunde înăuntru? întrebă Maura, deschizând ușa mașinii.

– Atâta vreme cât ne grăbim.

Ușa din lateral era deschisă. Clarviziunea Maurei, la fel și inima ei îl simțeau pe domnul Gray urmând-o îndeaproape, în timp ce intrară, încordați și atenți.

De undeva de aproape, se auzi mugetul unor vaci, care, după sunet, păreau mult mai mari decât trebuie să fi fost în realitate.

Interiorul era scăldat în întuneric, existau doar umbre și niciun colț. Maura închise ochii, lăsându-i să se acomodeze ideii de întunecime deplină. Nu îi era frică de întuneric și nici de lucrurile care se ascundeau în el. Spaima nu era demnă de misiunea ei; era doar credință.

Se agăță de gândul acela.

Deschise ochii și ocoli o formă care era probabil canapeaua. Certitudinea îi bubui în suflet și mai puternic când găsi un rând de scări pe care începu să-l urce. În vârful lor era o bucătărie spațioasă, luminată în violet de ferma din depărtare și verde-albăstrui de panoul cuptorului cu microunde.

Era neplăcut. Nu-și dădea seama dacă senzația aceea se datora încăperii ca atare sau amintirilor domnului Gray, care se năpusteau peste ale ei. Continuă.

Ajunse într-un hol scufundat în beznă, fără ferestre, fără vreo lumină. Era mai mult decât întuneric.

În timp ce înainta cu grijă, întunericul încetă, lăsând loc absenței luminii. Cele două stări sunt similare în multe privințe, dar nu și atunci când te cufunzi într-una din ele.

Ceva șopti în urechea Maurei: *Blue.*

Toate simțurile intrară în alertă; nu-și dădea seama dacă trebuia să înainteze sau nu.

Domnul Gray îi atinse spatele.

Doar că nu era el. Nu trebui decât să întoarcă puțin capul spre dreapta ca să-și dea seama că bărbatul rămăsese undeva la marginea întunericului lichid. Maura își permise răgazul de a vizualiza un scut protector în jurul ființei ei. Putea vedea acum că la capătul holului se afla o ușă. Deși mai erau și altele, de o parte și de alta, cea mai îndepărtată era în mod evident sursa.

Privi peste umăr la întrerupătorul de lângă domnul Gray. Bărbatul îl apăsă.

Luminile izbucniră, șocând precum o ceartă încheiată brusc în fața unui argument valabil. Ar fi trebuit să fie aprinse. Acum erau. Maura privi becurile și știu într-un mod obiectiv că ele se aprinseseră.

Holul continua însă să nu fie luminat.

Ochii Maurei îi întâlniră pe cei mijiți ai domnului Gray.

Făcură și ultimii câțiva pași, în liniște, împingând absența luminii, iar Maura ajunse cu mâna deasupra clanței. Părea obișnuită, așa cum par toate lucrurile foarte periculoase. Nu arunca nicio umbră asupra ușii, fiindcă nu era atinsă de lumină.

Maura întinse mâna cu credință, dar descoperi teroarea. Trecu însă de ea și află răspunsul.

Apăsă clanța și deschise ușa.

Luminile de pe hol se strecurară chinuit dincolo de ea, arătându-i o baie imensă. Lângă cadă era un bol pentru scrutat. Trei lumânări decolorate se consumaseră undeva la marginea chiuvetei. *PIPER, PIPER, PIPER* era scris invers pe oglindă, cu o substanţă foarte asemănătoare unui ruj roz.

Pe pardoseală se afla ceva mare, care se mişca şi zgâria gresia.

Maura porunci propriei mâini să găsească întrerupătorul, iar aceasta o ascultă. Pe podea se afla un obiect –nu, era un om. Se răsucea însă într-un fel neomenesc, cu umerii părând că se desfac. Degetele zgâriau gresia. Picioarele tremurau, scrâşnind. Din gură îi erupse un sunet neomenesc, iar atunci Maura înţelese.

Persoana aceea murea.

Maura aşteptă ca totul să se termine şi apoi zise:

– Tu trebuie să fii Noah.

16

Calla avusese și ea o presimțire apăsătoare în ziua aceea, dar, spre deosebire de Maura, fusese blocată în birourile administrative ale Aglionby Academy, cu o mulțime de acte, și nu avusese independența necesară de a încerca să afle care era sursa sentimentului aceluia de pericol iminent. Chiar și așa, apăsarea devenise din ce în ce mai greu de suportat, umplându-i mintea, ca o migrenă întunecată, până când capitulase și ceruse să i se permită să meargă acasă cu o oră mai devreme. Acum, zăcea pe burtă în camera pe care o împărțea cu Jimi și auzi ușa de la intrare cum se trântește. Vocea Maurei se distinse clar din holul de jos.

– V-am adus niște morți. Amânați toate întâlnirile. Închideți telefoanele. Orla, dacă ai vreun tip aici, dă-l afară!

Calla se ridică din fotoliu, își pescui papucii și se îndreptă spre parter. Jimi, întotdeauna gata să ajute, se lovi cu unul din șoldurile ei imense de masa de cusut în graba de a vedea ce se întâmplă.

Se opriră amândouă la jumătatea scărilor.

Spre lauda ei, Calla se gândi doar să-și arunce papucii, când îl văzu pe Noah Czerny stând între Maura și domnul

Gray. *Noah Czerny* era un nume foarte omenesc pentru lucrul care se afla între cei doi şi nu părea deloc uman, din punctul ei de vedere. Văzuse o mulţime de oameni în viaţă, poate la fel de multe spirite, dar ochii ei nu căzuseră niciodată pe aşa ceva. Un suflet atât de decrepit n-ar fi trebuit să fie... ei bine, n-ar fi trebuit să fie nimic. Poate rămăşiţele unei fantome, scânteia care animă un suflet fără minte, care bântuie, pur şi simplu. În hol mirosea a un secol întreg.

Într-un fel sau în altul, privea la rămăşiţele unui suflet, iar printre acestea se afla un băiat mort.

– O, dragule! zise Jimi cuprinsă de compasiune. Dragul de tine! Hai să-ţi aduc...

Ca o cunoscătoare a ierburilor, te-ai fi aşteptat ca după vorbele acelea femeia să fi propus un fel de ceai care să fi tratat o suferinţă mortală.

– Ce anume? întrebă Calla.

Jimi îşi ţuguie buzele şi se clătină pe picioare. În mod limpede, era în încurcătură, dar nu avea cum să se facă de râs în faţa celorlalţi. De asemenea, avea şi o inimă mare şi, ca atare, era evident că o afecta suferinţa lui Noah.

– Mimosa, încheie Jimi triumfătoare, iar Calla oftă apreciativ.

Jimi îndreptă un deget către Noah.

– Florile de mimoză[1] pot ajuta să apară spiritele şi să te facă să te simţi mai puternic în prezenţa lor.

Pe când urca scările, Maura îl rugă pe domnul Gray să-l ducă pe Noah în camera de citire, după care se sfătui cu Calla. În loc să-i spună cum ajunseseră să-l găsească pe Noah,

---

[1] Ambiguitate între *mimosa*, un cocktail de şampanie şi suc de portocale, şi *mimoză*, plantă cu proprietăţi medicinale.

femeia își întinse, pur și simplu, brațul și o lăsă pe Calla să-și pună palma pe pielea ei. Psihometria – capacitatea de a vedea prin simplă atingere – Callei era de multe ori lipsită de precizie, dar în acest caz evenimentul era recent și îndeajuns de viu pentru ca ea să-l poată percepe cu ușurință, la fel cum era și sărutul foarte proaspăt dintre Maura și domnul Gray.

– E talentat, constată Calla.

Maura părea îngândurată.

– Uite care-i treaba. Cred că oglinda aceea cu numele lui Piper mi s-a arătat cu un scop, dar nu cred că e vorba de Noah. Nu-și amintește cum a ajuns acolo sau de ce.

– Să fi fost vreun semn? întrebă Calla cu voce scăzută.

Semnele – poveri supranaturale puse pe oameni – nu făceau parte din aria de interes a Callei, mai ales fiindcă, de cele mai multe ori, erau imaginare. Oamenii tindeau să vadă semne acolo unde nu era cazul: pisicile negre care aduceau ghinion, o cioară care prevestea nenorociri. Un semn adevărat – o sugestie a unei entități cosmice puțin înțelese – nu era însă ceva care să poată fi ignorat cu ușurință. Vocea Maurei sună la fel de șoptită.

– Se poate. Nu am mai avut niciodată un asemenea presentiment teribil. Problema e că nu m-am gândit niciodată că un semn poate fi ceva cu conștiință de sine.

– Păi, și e cazul?

– Parțial. Am vorbit în mașină. N-am mai întâlnit niciodată așa ceva. Este îndeajuns de decrepit încât să pară un semn oarecare, dar, în același timp, există un băiat care trăiește încă acolo. Adică, vreau să zic, *am fost cu el în mașină*.

Ambele femei se gândiră la acest lucru.

– El este cel care a murit pe meridian? întrebă Calla. Poate că pădurea Cabeswater l-a făcut îndeajuns de puternic pentru

a rămâne conştient atâta vreme, mult dincolo de momentul în care ar fi trebuit să dispară. Dacă e îndeajuns de laş ca să nu vrea să plece, pădurea aia tembelă ar putea fi în stare să-i dea suficient de multă energie ca el să rămână pe-aici.

Maura o privi sever pe Calla.

– Se spune că e *speriat*, nu laş, Calla Lily Johnson, iar el e doar un plod. Oarecum. Adu-ţi aminte că a fost ucis. Şi că e unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Blue.

– Aşa şi care e planul? Vrei să mă ocup de el şi să aflu lucruri? Sau avem de gând să-l... trimitem...?

– Adu-ţi aminte de broaşte, zise Maura, fără vlagă.

Cu câţiva ani mai înainte, Blue prinsese două broaşte de copac în timp ce îşi ajuta vecinii. Le plasase cu mândrie într-un terariu pe care îl construise chiar ea dintr-una dintre cele mai mari carafe de ceai ale lui Jimi. Imediat după ce plecase la şcoală, Maura prevestise – pe canale foarte naturale, şi nu în virtutea clarviziunii – că bietele fiinţe aveau să se îndrepte spre o moarte sigură în îngrijirea fiicei ei. Aşa că le eliberase în grădina din spate, iniţiind una dintre cele mai amarnice certuri pe care le avusese vreodată cu Blue.

– Bine, şuieră Calla. N-o să eliberăm nicio fantomă în vreme ce ea este la o toga party.

– Nu vreau să mă duc.

Maura şi Calla tresăriră.

Evident, Noah stătea între ele. Umerii îi erau căzuţi, dar sprâncenele i se ridicaseră. Toată fiinţa lui era alcătuită doar din fire deşirate, praf şi absenţă. Vorbea moale, dezlânat.

– Încă nu.

– Nu mai ai prea multă vreme, băiete, îi zise Calla.

– Nu, dar mai stau, zise Noah. Te rog!

– Nimeni nu te va obliga să faci ceva ce nu dorești, îl liniști Maura.

Noah clătină trist din cap.

– Ei... au făcut-o deja. Și... o vor mai face. Dar asta... vreau să fie pentru *mine*.

Întinse mâna către Calla, cu palma în sus, de parcă ar fi fost un cerșetor. Era un gest care îi amintea femeii de o altă persoană moartă din viața ei, una care continua să o facă să se simtă tristă și vinovată, chiar și după decenii. De fapt, acum, când se gândea mai bine, gestul era perfect, încheietura într-o poziție prea similară, degetele delicat și intenționat depărtate, pentru ca totul să nu fi fost un ecou din amintirile ei...

– Sunt o oglindă, zise Noah, lipsit de expresie, răspunzând gândurilor ei și privind fix la picioarele femeii. Îmi pare rău.

El încercă să-și miște mâna, dar Calla simți un val de compasiune sinceră. Îi apucă degetele reci. Simți imediat o lovitură peste față.

Ar fi trebuit să se aștepte, dar, chiar și așa, femeia reuși cu greu să-și revină înaintea următoarei lovituri. Frica îi coborî pe chip, apoi durerea, apoi realitatea dură a unei alte izbituri... Calla o opri blând pe aceasta din urmă. Nu avea nevoie să retrăiască asasinatul lui Noah. Privi în jur și nu văzu... nimic. În mod normal, psihometria ei funcționa excepțional în legătură cu trecutul, trecând prin toate evenimentele recente și ajungând la cele mai îndepărtate. Noah însă era atât de descompus, încât trecutul său aproape că nu mai exista. Nu mai rămăseseră decât amintiri ca niște pânze de păianjen. Mai simțea câteva săruturi – cum naiba se putea ca ziua ei să se încheie prin retrăirea amintirilor unor Sargent

care primeau vizita atâtor limbi în gurile lor? Mai era și Ronan, ce părea cu mult mai blând în amintirile lui Noah. Îl vedea, desigur, pe Gansey, curajos și hotărât în feluri pe care Noah le invidia, cu siguranță. Și Adam... Noah se temea de el sau pentru el. Frica aceasta era acoperită de imagini din ce în ce mai întunecate. Și mai era și viitorul, care se întindea din ce în ce mai subțire, cu perspective subțiate...

Calla își luă mâna de pe Noah și-l privi lung. Pentru prima dată în viața ei simțea că nu e în stare să spună nimic inteligent.

– Bine, puștiule, rosti ea într-un final. Ești bine-venit aici. Poți rămâne câtă vreme mai ești în stare.

17

Deşi Gansey îl plăcea pe Henry Cheng, faptul că acceptase să meargă la petrecerea lui părea o inversare stranie a ierarhiei. Nu percepea niciun fel de ameninţare dinspre Henry – erau amândoi regi în propriile teritorii –, dar simţea o oarecare încordare la gândul că-l va întâlni la el acasă, şi nu pe terenul mai degrabă neutru al Academiei Aglionby. Cei patru adolescenţi din Vancouver locuiau în afara campusului, în Casa Litchfield, şi nimeni nu ştia prea multe despre petrecerile de acolo. Era un club exclusivist. Fără îndoială, al lui Henry. A lua masa în ţinutul acela de vis însemna fie să rămâi acolo pentru toată viaţa, fie să tânjeşti la nesfârşit să te întorci.

Gansey nu era convins că se afla în situaţia în care să-şi dorească prieteni noi.

Casa Litchfield era o construcţie victoriană veche, aflată exact în cealaltă extremitate a oraşului faţă de Monmouth. Se profila dintre vălătucii de ceaţă ce împărăţeau peste noaptea umedă, cu turnuri şi arcade, fiecare fereastră fiind luminată de o mică lampă electrică. În parcare se aflau patru maşini scumpe, în timp ce Fiskerul argintiu al lui Henry

părea o fantomă elegantă trasă în dreptul intrării, chiar în spatele unui Sedan, cu o înfățișare mai degrabă practică.

Blue avea o dispoziție teribilă. Era limpede că în timpul schimbului de replici de la restaurant se întâmplase ceva, dar încercările lui Gansey de a obține fie și cel mai insignifiant amănunt sfârșiseră prin a stabili doar că supărarea ei nu se referea la petrecere sau la el. Fata conducea Porcul, ceea ce constituia un triplu avantaj. Primul era că Gansey nu-și putea imagina pe nimeni altcineva care să se calmeze fie și puțin atunci când conducea un Camaro. În al doilea rând, Blue îi spusese că nu avusese șansa de a exersa șofatul prea mult în singura mașină de la Fox Way 300. Dar, cel mai important, băiatul se simțea răvășit într-un chip scandalos, dar profund, de imaginea fetei pe locul șoferului mașinii sale. Ronan și Adam nu erau cu ei, așa că nu exista nimeni care să vadă actul acela de o indecență incredibilă.

Trebuia totuși să le spună.

Gansey nu era sigur că era bine să se îndrăgostească, dar lucrul acesta i se întâmplase. Oricum, nu înțelegea mecanismul. Cunoștea în amănunt resorturile prieteniei sale cu Ronan și cu Adam – amândoi aveau calități care lui îi erau străine, admirabile, și îl plăceau pe el în ipostaze de care și Gansey era mândru. Toate astea erau valabile și în cazul prieteniei cu Blue. Care era însă mult mai mult. Cu cât ajungea să o cunoască mai bine, cu atât i se întețea senzația că înoată. Cu ea părea să existe din ce în ce mai puține versiuni distonante ale lui. Exista doar Gansey, acum, acum, acum.

Blue opri Porcul la o distanță potrivită pentru a evalua unde ar fi putut parca.

– Mda, zise ea pe un ton aspru, privind mașinile scumpe.

– Ce-i?

– Uitasem cât de Aglionby e Henry.

– Nu suntem obligaţi să mergem, serios, spuse Gansey. Adică... trebuie doar să îmi bag capul înăuntru, să-i mulţumesc şi gata.

Priviră amândoi la casa de peste drum. Gansey simţea o apăsare ciudată legată de acea vizită fără sens şi de contactul cu o adunare de oameni pe care îi cunoştea, probabil pe toţi. Tocmai era pe cale să accepte acest lucru cu voce tare, când se deschise uşa de la intrare. Imediat, pe pământ apăru un dreptunghi luminat galben, ca un portal spre o altă dimensiune, iar în el păşi Iulius Caesar. Acesta se opri pe verandă, flutură din mână spre Camaro şi strigă:

– Yo, yo, Dick Gansey!

Fiindcă, bineînţeles, nu era Iulius Caesar, ci doar Henry, purtând o toga. Sprâncenele lui Blue aproape că i se contopiră cu bretonul.

– O să porţi şi tu aşa ceva?

Lucrurile tocmai se complicaseră.

– Bineînţeles că nu! se grăbi să o asigure Gansey.

Acum, când se uita direct la ea, toga arăta mult mai reală, mai adevărată decât i-ar fi plăcut.

– N-o să stăm mult.

– Parcaţi după colţ şi să nu care cumva să călcaţi vreo pisică, urlă Henry.

Blue luă încet curba, evită cu succes un motan alb şi execută apoi o parcare laterală perfectă, dar foarte lentă, în pofida atenţiei cu care o privea Gansey şi a protestelor vehemente ale motorului.

Deşi Henry ştiuse că, probabil, nu avea să le ia prea mult, intrase în casă pentru a-i putea face o întâmpinare grandioasă. Acum închise uşa în urma lor, izolându-i într-o bulă în care

aerul era puțin prea cald și mirosea deopotrivă a usturoi și a trandafiri. Gansey se așteptase să găsească niște colegi care atârnă de candelabre sau alunecă pe podelele udate cu alcool și, deși nu-și dorise așa ceva, discrepanța dintre imaginația lui și ceea ce se întâmpla aproape că îl năuci. Interiorul era extrem de ordonat: stăteau la capătul unui hol lung, pe ai cărui pereți erau oglinzi cu rame sculptate, ticsit cu mobilier vechi, ducând spre măruntaiele casei. Nu părea nicidecum un loc în care să se desfășoare o petrecere. Semăna mai degrabă cu un spațiu în care veneau să moară femeile bătrâne, ca să rămână nedescoperite până când vecinii observau un miros ciudat. Totul era extrem de diferit față de ceea ce își imaginase Gansey despre Henry.

Liniștea era uluitoare.

Gândul teribil și brusc că participanții la petrecere ar putea fi doar Henry și ei doi, purtând câte o togă și făcând conversație într-un salon elegant, îl îngrozi peste măsură.

– Bine ați venit, bine ați venit! le zise el, de parcă nu l-ar fi văzut pe Gansey și mai devreme. Ați călcat pisica?

Se chinuise din greu să se costumeze. Toga lui era legată cu mai multă grijă decât acordase vreodată Gansey vreunei cravate, iar el purtase ceva cravate la vremea lui. La mână avea cel mai cromat ceas pe care îl văzuse vreodată Gansey, deși el văzuse la viața lui o mulțime de lucruri cromate. Părul său negru stătea drept în sus, de o manieră incredibilă chiar și pentru Gansey, care văzuse o mulțime de lucruri țâșnind în sus.

– Noi am făcut zig, zise Blue sec, iar ea a făcut zag.

– A venit și Wendybird[1]! exclamă Henry, de parcă abia atunci ar fi observat-o. Am căutat pe Google cum arată o

[1] Personaj din filmul omonim, în regia lui Ellen von Unwerth (n. red.).

togă pentru doamne, în caz că apari. Oricum, bine că ai ocolit pisica. Doamna Woo ne-ar fi otrăvit prin somn dac-ai fi stâlcit-o. Cum spuneai că te cheamă?

– Blue, zise Gansey. Blue Sargent. Ți-l amintești pe Henry?

Ochii celor doi se întâlniră. Când se văzuseră data trecută, Henry reușise să o ofenseze prin felul lui superior și relaxat de a se comporta. Gansey înțelegea perfect că Henry nu se ia în serios și face haz de el însuși. Blue însă credea în mod evident că băiatul era doar un prințișor răsfățat de Aglionby. Iar în starea în care se afla...

– Îmi amintesc, zise ea rece.

– Nu a fost cel mai bun moment al meu, interveni Henry. Să știți însă că între timp am început să mă înțeleg mult mai bine cu mașina mea.

– Mașina lui electrică, sublinie Gansey cu subtilitate, în caz că Blue nu observase implicațiile privind poluarea.

Blue mîji ochii la Gansey și apoi rosti scurt:

– Ai putea merge cu bicicleta până la Aglionby.

Henry ridică un deget.

– Adevărat, adevărat. Ciclismul ar trebui să fie însă o chestiune sigură și nimeni nu a inventat încă vreo cască a cărei formă să se potrivească părului meu, urmă el, după care i se adresă doar lui Gansey. L-ai văzut cumva pe Cheng Doi pe afară?

Gansey nu cunoștea despre Cheng Doi – Henry Broadway, poreclit în acest fel confuz nu fiindcă era un al doilea Cheng la Aglionby, ci mai degrabă pentru că era un al doilea Henry – decât amănuntele știute de toată lumea: că era un tip agitat, prin ale cărui vene părea să curgă doar băuturi energizante.

– Nu, dacă nu și-a luat vreun Camry și n-am aflat eu.

Asta îl făcu pe Henry să râdă subțire, ca și cum Gansey ar fi făcut referire la o conversație anterioară.

– O, aceea e a doamnei Woo. Mica noastră suverană. E și ea pe aici pe undeva. Căutați-vă în buzunare. S-ar putea să se fi băgat acolo. Uneori cade în crăpăturile dintre scândurile dușumelei – ăsta e riscul de a locui în asemenea case vechi. Unde sunt Lynch și Parrish?

– Amândoi ocupați, din păcate.

– Asta e incredibil. Știam eu că președintele nu trebuie să acționeze întotdeauna la unison cu Congresul și Curtea Supremă, dar nu credeam să ajung să văd asta cu ochii mei.

– Și cine mai vine? întrebă Gansey.

– Vinovații de serviciu, îl lămuri Henry. Lumea nu e prea dornică să facă noi cunoștințe atunci când e îmbrăcată într-un cearșaf de pat.

– Nu mă știi pe mine! exclamă Blue.

Era imposibil să spui, judecând după fața ei, la ce anume se referise. La nimic bun însă.

– Richard Gansey al III-lea garantează pentru tine și asta e de ajuns.

La capătul celălalt al holului se deschise o ușă, iar prin ea pătrunse o femeie asiatică micuță, fără vârstă, care purta pe braț câteva bucăți de pânză împăturite.

– Salut, mătușică! zise Henry mieros, iar femeia îl privi fugar înainte de a ieși printr-o altă ușă. Doamna Woo a fost alungată din Coreea din cauza temperamentului ei teribil, sărăcuța; da, are șarmul unei bombe chimice.

Gansey bănuise dintotdeauna că în casa Litchfield exista și o figură autoritară, dar nu se gândise prea mult la asta. În acest caz, ar fi fost politicos însă să aducă flori sau ceva de mâncare.

– Trebuia să mă fi pregătit cu ceva pentru ea?

– Pentru cine?

– Mătușa ta...

– Aaa, nu e a mea, e a lui Ryang, zise Henry. Hai să intrăm! Koh e la etaj și sortează băuturile. Tu nu trebuie să te îmbeți, dar eu o s-o fac. Mi se spune că nu devin gălăgios, ci doar foarte filantrop, din când în când. Să nu ziceți că nu v-am spus.

Fața lui Blue denota acum, în mod limpede, disprețul, fiind la două lungimi de expresia obișnuită și la una de cea cu care îl privea pe Ronan. Gansey începu să se gândească alarmat că lumile celor doi nu aveau cum să se întâlnească.

Cheng Doi și Logan Rutherford pătrunseră pe hol, izbind ușa în urma lor și purtând în mâini sacoșe de plastic. Cel de-al doilea avu inspirația să-și țină gura, dar primul rată cu grație această oportunitate.

– Băga-mi-aș! Avem și gagici?! zise el.

De lângă Gansey, Blue deveni de patru ori mai înaltă, părând că absoarbe toate zgomotele din jurul ei, pregătindu-se de explozie. Avea să fie îngrozitor.

18

Era 6.21. Ba nu, era 8.31. Ronan nu văzuse bine ceasul mașinii. Cerul era întunecat, precum și copacii, și drumul. Opri lângă curba din fața locuinței lui Adam, chiriaș într-un apartament aflat deasupra birourilor Bisericii Catolice „St. Agnes", o coincidență care concentrase cele mai importante interese ale lui Ronan într-un singur loc. Acesta, care își ignora ca de obicei telefonul, ratase deja o convorbire cu Adam, în urmă cu câteva ore. Mesajul din căsuța vocală fusese scurt: „Dacă nu te duci la Cheng cu Gansey în seara asta, n-ai vrea să vii să mă ajuți cu Cabeswater?"

Ronan n-avea de gând să meargă la Henry Cheng. Toate zâmbetele acelea și activismul îi iritau pielea. Intenționa să se ducă la Adam.

Coborî din BMW, oprind-o în ultimul moment pe Drujbă, care se hotărâse să sfâșie o cusătură de pe scaunul din dreapta. Privi apoi parcarea de lângă biserică în căutarea mașinii Hondayota tricolore. O observă, cu farurile încă aprinse, dar cu motorul oprit. Adam era ghemuit în fața ei, privind drept în luminile strălucitoare. Degetele îi erau depărtate pe asfalt, având poziția unui alergător care așteaptă semnalul

de start. În fața lui se aflau trei cărți de tarot. Scosese unul din covorașele mașinii ca să se poată sprijini fără să-și murdărească pantalonii de uniformă. Dacă reușeai să combini aceste lucruri – partea incredibilă cu cea practică –, ajungeai foarte aproape de a-l înțelege cu adevărat pe Adam.

– Parrish! zise Ronan.

Adam nu răspunse. Pupilele lui păreau camere de luat vederi îndreptate spre o altă lume.

– Parrish!

Adam întinse o mână în direcția piciorului lui Ronan. Degetele îi fluturară într-un mod care spunea *nu mă deranja*, cu minimum de mișcare.

Ronan își încrucișă brațele peste piept, așteptând și privind obrajii delicați ai lui Adam, sprâncenele sale blonde și zbârlite, mâinile frumoase, toate scăldate în lumina furioasă a farurilor. Memorase în special forma mâinilor lui Adam: felul în care degetul mare se îndoia ciudat, copilărește; trasee le venelor sale proeminente; articulațiile proeminente de la capătul degetelor sale lungi. În vis, Ronan i le ducea la gură.

Sentimentele sale pentru Adam erau ca o pată de ulei; le lăsase să se întindă, iar acum nu mai exista niciun colțișor din ocean care să nu ia foc dacă ar fi aruncat cineva un chibrit aprins.

Drujbă țopăi până la cărțile de tarot, cu ciocul deschis, denotând curiozitate, dar, când stăpânul ei o amenință tăcut cu degetul, se băgă repede sub mașină.

Ronan își înclină și el capul ca să vadă mai bine cărțile: ceva cu flăcări, ceva cu o spadă, Diavolul.

În mintea lui, ultimul cuvânt era asociat cu o mie de imagini. Piele roșie, ochelari de soare albi, ochii îngroziți ai fratelui său Matthew în portbagajul unei mașini. Groază și

rușine, îndeajuns de grele încât să te facă să vomiți. Își aminti și de cele mai recente coșmaruri.

Degetele lui Adam se încordară, iar apoi băiatul se trase înapoi. Clipi repede și repetat, atingându-și coada ochiului cu vârful inelarului. Se părea că asta nu fusese de ajuns, așa încât începu să-și frece palmele peste pleoape până când îi dădură lacrimile. Într-un final, își ridică bărbia spre Ronan:

– La lumina farurilor? Ești tare, Parrish!

Ronan îi întinse mâna. Adam o luă. Lynch îl trase în sus, iar în mintea sa nu mai exista decât atingerea palmelor, două degete mari răsucite unul în jurul celuilalt, atingerea încheieturii, dar imediat Adam îl privi în față, iar el îi dădu drumul.

Oceanul ardea.

– Ce dracu' s-a întâmplat cu ochii tăi? întrebă Ronan.

– Îmi ia o vreme să mă întorc, răspunse Adam, ale cărui pupile erau încă foarte mici.

– Ești un nenorocit înfricoșător. Ce e cu Diavolul?

Adam privi în sus la vitraliile întunecate ale bisericii. Era încă pe jumătate prins în mrejele regatului de dincolo de lumina farurilor.

– Nu-nțeleg ce vrea să-mi spună. Mă simt de parcă m-ar ține la un braț distanță. Trebuie să găsesc o modalitate de a scruta mai adânc, dar nu pot s-o fac în lipsa cuiva care să aibă grijă de mine, în caz că m-am îndepărtat prea mult de mine însumi.

În acest caz, *cineva* era Ronan.

– Și ce încerci să descoperi?

Adam îi descrise evenimentele legate de ochiul său și de mână, pe același ton pe care îl folosea atunci când răspundea la o întrebare la școală. Îl lăsă pe Ronan să se aplece ca să-i compare ochii – îndeajuns de aproape ca acesta să-i simtă răsuflarea pe obraz – și apoi să-i studieze palma. Al doilea gest

nu era strict necesar, știau amândoi asta, dar Adam preferă să se uite atent, când Ronan îi atinse ușor cu degetele liniile de pe piele.

Era ca atunci când străbătea granița dintre vis și somn, șuvița aceea semiconștientă în care era îndeajuns de adormit ca să viseze, dar destul de treaz ca să știe ce dorește.

Era convins că Adam îi înțelesese sentimentele. Dar nu credea până la capăt că putea apuca pe calea aceea alunecoasă fără să distrugă ceea ce aveau deja.

Adam îi susținu privirea, iar el dădu drumul mâinii.

– Încerc să aflu ce anume atacă pădurea Cabeswater. Singura mea presupunere este că avem de-a face cu același lucru care omoară și copacul acela negru.

– E și în mintea mea, să știi, recunoscu Ronan.

Ziua petrecută la Fermă fusese marcată de vise din care trebuise să se trezească în grabă.

– Serios? Ăsta e motivul pentru care arăți ca naiba?

– Mersi, Parrish, și mie îmi place fața ta.

Îi explică pe scurt cum descompunerea copacului aceluia de coșmar părea identică cu cea din propriile vise, ascunzându-și relativa îngrijorare sub amănunte care priveau conținutul visului, sperând ca Adam să nu deosebească faptul că totul era parte a unui secret mai cuprinzător și să se lase influențat de excesul de înjurături pe care le folosise.

– Așa că sper să nu mai adorm vreodată.

Înainte ca Adam să poată răspunde, zăriră amândoi o mișcare. Între copacii întunecați care marcau strada alăturată se auzi un fluturat ușor și ciudat. O creatură.

Monstrul lui Ronan.

Oroarea Nopții albinoasă părăsea doar rareori câmpurile adăpostite de la Fermă, iar când o făcea îl urma întotdeauna

pe Ronan. Dar nu în felul acela credincios, canin, ci mai degrabă bântuia nepăsătoare ca o pisică. Acum se năpustea însă în jos spre ei, direct, cu hotărâre. Se vedea ca un fum pe cerul vineţiu, trăgând după ea aripile zdrenţuite. Sunetul făcut de acestea acoperea toate zgomotele din jur. Îşi deschise perechea de ciocuri, iar acestea tremurară, scoţând un strigă furios, imperceptibil pentru urechile omeneşti.

Ambii băieţi îşi dădură capetele pe spate.

– Hei, unde te duci? strigă Ronan.

Creatura pluti însă pe deasupra lor fără să-i bage în seamă. Direct către munţi. Urâţenia aceea avea să fie ucisă până la urmă de vreun fermier înspăimântat.

Nu-şi dădea seama de ce-i păsa. Probabil fiindcă îi salvase viaţa.

– Ce nenorocire îngrozitoare! repetă Ronan.

Adam privi în urma creaturii şi apoi zise:

– Cât e ceasul?

– Şase douăzeci şi unu, răspunse Ronan, ceea ce-l făcu pe celălalt să-l privească mai atent. Nu, e opt patruzeci. M-am uitat greşit la ceas.

– Mai avem timp, dacă nu e prea departe.

Adam Parrish se gândea întotdeauna la resurse: bani, timp, somn. Când avea de mers a doua zi la şcoală, în pofida ameninţărilor supranaturale care tindeau să-l sugrume, Adam era foarte atent cu toate acestea; aşa rămânea el în viaţă.

– Şi unde mergem?

– Nu ştiu. Vreau să încerc să aflu unde e Diavolul ăsta – mă gândesc să scrutez în timp ce tu conduci. Mi-aş dori să pot face ambele lucruri deodată, dar e imposibil. Serios, tot ceea ce vreau de la tine este să muţi corpul acolo unde doreşte mintea mea.

Deasupra lor, o lampă stradală bâzâi scurt și apoi se stinse. Încetase să mai plouă de câteva ore bune, dar aerul părea la fel de încărcat de electricitate ca în timpul unei furtuni cu fulgere. Ronan se întrebă unde plecase Oroarea Nopții.

– Bine, magicianule, zise el, dar, dacă eu conduc în timp ce tu zaci leșinat, de unde știu pe unde s-o iau?

– Presupun că voi reuși să fiu îndeajuns de prezent ca să te ghidez.

– Păi, e posibil?

Adam ridică din umeri; definițiile cuvintelor *posibil* și *imposibil* erau negociabile în zilele acelea. Se aplecă și întinse brațul către Drujbă. Pasărea sări, dând din aripi ca să se echilibreze și strivindu-i mâneca sub greutatea ei, după care băiatul o mângâie cu grijă pe penele fine de lângă cioc.

– Nu vom ști niciodată până când nu încercăm, zise el. Ești gata?

Ronan își agită cheile mașinii. De parcă ar fi existat vreun moment în care n-ar fi avut chef de condus! Arătă cu bărbia către Hondayota.

– Ai de gând să închizi nenorocirea asta?

– N-are rost. Huliganii intră oricum în ea, zise Adam.

Huliganul în chestiune zâmbi subțire. Porniră.

19

Adam se trezi tresărind la auzul zgomotului făcut de o portieră care se închidea. Se afla în maşina lui mică – trebuia să fie acolo?

Persephone se aşeză în scaunul de lângă şofer, iar părul ei, ca o cascadă de spumă albă, se revărsă parcă în toată maşina. Femeia aşeză cu grijă sub bord cutia cu scule care se aflase pe scaun.

Adam îşi miji ochii privind răsăritul tern – venise deja ziua? –, cu ochii îngrozitor de obosiţi. Avea senzaţia că s-au scurs doar câteva minute de când ieşise din schimbul de noapte de la fabrică. Drumul până acasă păruse un efort prea mare în lipsa câtorva minute de somn. Nici acum nu părea mai abordabil.

Nu-şi dădea seama dacă Persephone era cu adevărat lângă el. Trebuia să fie; părul ei îi gâdila braţul.

– Scoate cărţile! îi porunci ea cu glas subţire.

– Ce?

– E timpul să înveţi o lecţie, zise blând femeia.

Creierul său obosit începu să se agite; ceva din toate acelea părea să nu fie tocmai *adevărat*.

– Persephone... Eu... Sunt prea obosit ca să gândesc.

Lumina timidă a zorilor străluci peste zâmbetul misterios al femeii.

– Pe asta mizez și eu.

În timp ce-și duse mâna bâjbâind prin buzunarul portierei, acolo unde obișnuia să-și țină cărțile, își dădu seama:

– Tu ești moartă!

Femeia îl aprobă tăcut.

– Asta e o amintire, continuă el.

O altă aprobare. Acum avea sens. Bântuia printr-o amintire a uneia dintre primele sale lecții cu Persephone. Scopurile sesiunilor acelora fuseseră mereu asemănătoare: să evadeze din propria minte. Să descopere inconștientul. Să-și extindă gândurile spre inconștientul colectiv. Să vadă legăturile care uneau toate lucrurile. Să limpezească toate astea. La început, nu trecuse niciodată de al doilea pas. Fiecare lecție se concentrase asupra încercării de a-l face să iasă dintre gândurile sale concrete.

Degetele lui Adam ajunseră la fundul buzunarului din portieră. Adevărul despre locul în care fuseseră cărțile în amintirea sa se lovea zgomotos de conștiința că în prezent ele nu mai erau acolo. După moartea Persephonei, fereastra începuse să nu se mai închidă bine, iar el le mutase în torpedou, ca să nu le ude.

– De ce ești aici? Suntem într-un vis? întrebă el, dar se corectă repede. Nu. Scrutez. Caut ceva.

Imediat după vorbele acelea, se trezi singur în mașină.

Nu numai că nu mai era nimeni cu el, ci se afla și pe locul din dreapta, acolo unde stătuse ea, ținând în mână o singură carte de tarot. Imaginea era rudimentară și neclară, dar părea să înfățișeze un roi de viespi. Ar fi putut fi însă și o față.

Nu era important. Dar ce anume căuta? Era greu să navigheze prin spațiul acela dintre conștient și inconștient. Dacă se concentra prea mult, ieșea din starea de meditație. Dacă o făcea prea puțin, ar fi putut să-și piardă scopul.

Își lăsă mintea să se apropie puțin de prezentul obiectiv. În conștiință, i se strecurară acordurile muzicii electronice, care îi amintiră că trupul său se afla, de fapt, în mașina lui Ronan. Din locul în care era acum, era simplu să-și dea seama că acestea erau sunetele sufletului celuilalt băiat. Flămânde, dar cucernice, șopteau despre locuri întunecate, locuri vechi, foc și sex.

Adam se simți apăsat de ritmul muzicii și de apropierea lui Ronan. Diavolul. Nu, un demon. Imediat, informația păru să strălucească în mintea sa.

Spre nord, zise el.

Un inel strălucitor și alb înconjură totul. Era atât de strălucitor, încât nu putea fi privit direct fără să te doară ochii; trebuia însă să-și mențină privirea concentrată în față. O părticică îndepărtată a lui, una legănată de ritmuri electrice, îi aminti deodată de imaginea luminiței de la încărcătorul telefonului. Așa arăta porțiunea creierului său care era încă ancorată în prezent și-i putea șopti lui Ronan.

La dreapta.

Cabeswater șopti ceva în urechea sa bolnavă. Ceva despre dezmembrare, dezmoștenire, violență și pustiu. Era un pas în spate spre neîncredere. O promisiune mincinoasă de genul celor despre care știi că le vei regreta mai târziu, conștiința faptului că vei suferi, cel mai probabil, pe merit. Demon, demon, demon.

Hai, hai, hai!

Undeva, o mașină neagră gonea pe un drum cufundat în noapte. O mână strângea volanul, una cu brățări de piele la încheietură. Greywaren. Ronan. În visul său, toate timpurile erau unul singur, așa că Adam retrăi ciudat și lucid momentul în care Ronan îi întinsese mâna pentru a-l ajuta să se ridice de pe asfalt. Eliberată de context, senzația fizică explodă: un șoc surprinzător de căldură datorat atingerii; foșnetul stins al brățărilor frecate de încheietura lui Adam; înțelegerea bruscă a posibilității...

Toate lucrurile din mintea lui erau înconjurate de lumina aceea albă, orbitoare. Cu cât se afunda mai mult în muzică și în întunericul din înăuntru, cu atât ajungea mai aproape de înțelegerea unui lucru ascuns despre Ronan. Era pitit printre chestiuni pe care Adam le știa deja, parțial vizibil într-o pădure de gânduri. Preț de o clipă, lui Adam i se păru că înțelesese ceva despre Ronan și despre Cabeswater – despre Ronan–Cabeswater –, dar totul îi zbură din minte. Porni în căutarea acelui gând, adâncindu-se în orice va fi fost natura gândurilor pădurii magice. Aici, Cabeswater începu să-l bombardeze cu imagini: o liană care strangula un copac, o excrescență canceroasă, o putreziciune scârboasă.

Adam realiză deodată că demonul era *înăuntru*. Îl putea simți cum îl privește.

Parrish.

Era *văzut*.

PARRISH.

Simți ceva cum i se freacă de mână.

Clipi. Totul se topi în cercul acela luminos, după care închise iar ochii, iar când privi din nou văzu luminița încărcătorului înfipt în locul brichetei de la bord.

Maşina nu se mai mişca, deşi se oprise doar de curând. Praful se învolbura încă în faţa farurilor. Ronan era tăcut şi liniştit, cu o mână aşezată pe schimbătorul de viteză, pe care îl strângea în pumn. Închisese şi muzica.

Adam se uită la el, dar Ronan continuă să privească fix prin parbriz. Praful se aşeză, iar Adam văzu într-un târziu unde îi aduseseră gândurile sale.

Oftă.

Drumul îngrozitor prin noaptea rece şi subconştientul lui Adam nu îi îndrumaseră spre vreun dezastru din Cabeswater, la vreo aglomerare de pietre de pe meridianul energetic sau spre ameninţarea pe care o văzuse Adam la lumina farurilor propriei maşini. În loc de aşa ceva, băiatul – eliberat de raţiune şi cu mintea liberă, dar fixată asupra ideii că trebuie să găsească un demon – se îndreptase înapoi în parcul de rulote unde încă locuiau părinţii săi.

Niciunul dintre ei nu rosti vreun cuvânt. Luminile erau aprinse în rulotă, dar la ferestre nu se vedea vreo siluetă. Ronan nu stinsese farurile, aşa încât acestea scăldau totul într-o lumină puternică.

– De ce am venit aici? întrebă el.

– La diavolul greşit..., răspunse Adam încetişor.

Nu trecuse prea multă vreme de la procesul împotriva tatălui său. Era conştient că Ronan nu se împăcase cu sentinţa: Robert Parrish, aflat la prima abatere după părerea Curţii, scăpase cu o amendă şi cu o perioadă de supraveghere. Ceea ce nu reuşea el să-şi dea seama era însă că pedeapsa în sine fusese o victorie. Adam nu dorea ca tatăl său să meargă la închisoare. Avusese, pur şi simplu, nevoie de cineva străin care să analizeze şi să spună că, da, fusese comisă o infracţiune. Nu era ceva inventat, provocat sau meritat

de el. Era scris negru pe alb în hotărârea judecătorească: Robert Parrish, vinovat; Adam Parrish, liber. Ei bine, doar oarecum. Fiindcă acum era din nou aici, privind rulota și simțindu-și pulsul în stomac.

– De ce suntem aici? întrebă Ronan.

Adam clătină din cap, fără să poată să-și ia privirea de la rulotă. Ronan nu stinsese farurile, iar Adam știa că o parte din el își dorea ca Robert Parrish să apară în cadrul ușii, ca să vadă cine era. La fel și o parte din Adam, dar porțiunea aceea din el era scufundată mai degrabă în sentimentul de așteptare înfricoșată pe care îl ai înainte să intri la dentist.

Simți privirea lui Ronan.

– De ce suntem în locul ăsta nenorocit? întrebă el a treia oară.

Adam nu răspunse însă, fiindcă se deschise ușa.

Robert Parrish veni până pe scări. Detaliile chipului său erau estompate de lumina puternică a farurilor. Adam nu avea nevoie să îi vadă fața, pentru că sentimentele tatălui puteau fi citite din simpla lui postură. Umeri aplecați, gât încordat, felul în care își ținea brațele și pumnii strânși. Băiatul își dădu seama că tatăl său recunoscuse mașina, iar asta se dovedi de ajuns pentru a-și imagina cum se simte. Adam tresări sub imperiul unei frici curioase, desprinsă complet de gândurile sale conștiente. Nu-și mai simțea vârfurile degetelor, din cauza unui șuvoi brusc de adrenalină, care nu fusese produs în niciun fel de mintea sa. Inima îi era învelită într-un strat de spini.

Tatăl lui Adam rămase pe loc, privind. La fel și ei. Ronan era încordat și tremura, cu o mână sprijinită de mânerul ușii.

– Nu, îl rugă Adam.

Ronan apăsă însă pe butonul ferestrei. Sticla mată coborî cu un fâșâit. Ronan își puse cotul pe marginea portierei și continuă să se uite. Adam știa că prietenul său e pe deplin conștient cât de răuvoitoare era postura sa, dar acesta se încăpățână să-l privească pe Robert Parrish peste peticul întunecat de iarbă care îi despărțea. Privirea lui Ronan Lynch era un șarpe ieșit în cale. Un chibrit lăsat pe pernă. Te făcea să strângi din buze până ce simțeai în gură gust de sânge.

Și Adam se uita la tatăl său, dar lipsit de orice expresie. El se afla deopotrivă acolo, în Cabeswater, precum și înăuntrul rulotei. Totul în același timp. Observă cu detașare că mintea sa nu procesează corect lucrurile, dar, chiar și așa, imaginea sa continuă să strălucească pe trei ecrane diferite.

Robert Parrish nu se mișcă.

Ronan scuipă în iarbă, un gest indolent, provocator. Pe urmă, ridică ușor geamul la loc.

În interiorul BMW-ului era o liniște absolută. Se auzeau până și frunzele uscate care se atingeau de cauciucuri, stârnite de adierea ușoară a vântului.

Adam își atinse locul de pe încheietură unde ar fi trebuit în mod normal să stea ceasul.

– Vreau să merg să vorbesc cu Fata Orfană, zise el.

Ronan îl privi în sfârșit. Adam se așteptă să vadă benzină și pietriș în ochii săi, dar, în loc de asta, observă o expresie pe care nu era sigur că o mai întâlnise până atunci: ceva înțelept și înălțător, o versiune mai sofisticată a lui Ronan, una matură. Îl făcu să se simtă..., nu știa exact cum. Nu avea destule informații ca să-și definească sentimentele.

Mașina dădu înapoi, într-un nor de praf și de amenințări.

– În regulă, zise Ronan.

20

Petrecerea nu era deloc îngrozitoare, ba chiar părea minunată.

Era cam așa: gașca din Vancouver se așezase pe mobila acoperită de cearșafuri dintr-o sufragerie, membrii ei fiind îmbrăcați la rândul lor în bucăți de pânză, totul doar alb și negru – păr negru, dinți albi, umbre negre, piele albă, dușumea neagră, bumbac alb. Erau oameni pe care Gansey îi știa: Henry, Cheng Doi, Ryang, Lee-Pătrat, Koh, Rutherford, Bolnavul-Steve. Aici însă se comportau altfel. La școală erau silitori, tăcuți, invizibili, elevi-model, genul acela unsprezece-la-sută-din-elevii-noștri-aparțin-diversității-click-pe-link-ca-să-aflați-mai-multe-despre-programul-nostru-de-schimb-între-
elevi. Aici se prosteau. Nu și-ar fi permis asta la școală. Erau, de asemenea, furioși, ceea ce nu aveau cum s-o facă la Aglionby. Erau gălăgioși, fiindcă la cursuri nu-și permiteau să facă zgomot.

Henry făcu un tur al casei Litchfield cu Gansey și cu Blue, urmați de ceilalți băieți, purtându-și togile pe umeri. Unul dintre lucrurile pe care Gansey le apreciase întotdeauna la

Aglionby era sentimentul apartenenței, al continuității, al tradiției, al imuabilității. Timpul nu exista acolo... Sau poate era doar irelevant. Fusese populat cu elevi dintotdeauna și așa avea să fie pentru totdeauna; făceau parte cu toții din ceva mult mai mare. La casa Litchfield impresiile erau contrare. Nu puteai să nu observi cum fiecare dintre băieții ăștia venise dintr-un loc care nu era Aglionby și înainta prin viață spre un altul, la fel de diferit de academie. Casa era plină peste tot de cărți și de reviste care nu aveau legătură cu școala; laptopurile erau deschise pe site-uri de jocuri sau de știri. Uniformele atârnau în cuierele de pe uși ca niște cadavre, lăsate acolo pentru a fi ușor de găsit. Căști de motociclist se rotunjeau lângă bilete de avion și lăzi cu reviste despre agricultură. Băieții din casa Litchfield aveau deja propriile vieți. Veneau din propriul trecut și se grăbeau spre înainte. Gansey se simțea ciudat, de parcă s-ar fi uitat într-o oglindă deformată. Detaliile erau greșite, dar culorile erau aceleași.

Și mai era așa: Blue, oscilând pe marginea ofensei și spunând *nu-nțeleg de ce tot zici asemenea lucruri îngrozitoare despre coreeni, despre tine*, iar Henry îi răspundea *o fac fiindcă mi-e frică să nu mi-o ia altcineva înainte, fiindcă e singurul fel în care nu mă simt supărat tot timpul*. Și deodată Blue deveni prietenă cu băieții din Vancouver. Părea imposibil că ei o acceptaseră imediat, la fel cum Gansey nu se așteptase ca ea să se obișnuiască imediat cu ei. Și totuși asta era, iar momentul în care se întâmplase fusese destul de evident. Teoretic, ea nu avea nimic în comun cu ei. Practic, era exact ca gașca din Vancouver. Fiindcă aceasta nu se asemăna deloc cu restul lumii, fiindcă asta își doreau membrii ei. Ochi flămânzi, zâmbete flămânde, perspective viitoare flămânde.

Și se mai întâmplă așa: Koh le arătă cum să facă o toga dintr-un cerșaf și îi trimise pe Blue și pe Gansey într-un dormitor înghesuit ca să se schimbe. Băiatul se întoarse politicos cu spatele ca să se dezbrace, iar apoi Blue se întoarse cu spatele... și el... Îi văzu umărul și clavicula, și picioarele, și gâtul, și râsul, și râsul, și râsul. Gansey nu se putea opri să se uite la ea, iar acolo asta nu mai conta, fiindcă nimănui nu-i păsa că sunt împreună. Acolo își putea împleti degetele cu ale ei, în timp ce stăteau unul în fața celuilalt, ea își putea așeza obrazul pe umărul său gol, el îi putea atinge jucăuș glezna cu propria-i gleznă, fata îl putea cuprinde cu brațul. Dar, înainte de toate, Gansey poftea la râsul ei.

Și se mai întâmplă așa: K-pop și operă, și hip-hop, și balade din anii optzeci, care se revărsau printr-o boxă din computerul lui Henry. Cheng Doi se ameți îngrozitor și începu să vorbească despre planul său de a îmbunătăți economia statelor din sud. Henry se îmbătă, dar în tăcere, și-i permise lui Ryang să-l păcălească să joace un joc de biliard, organizat însă pe podea cu crose de lacrosse și mingi de golf. Bolnavul-Steve puse câteva filme la proiector, dar fără sonor, pentru a permite comentariile celorlalți.

Și se mai întâmplă așa: viitorul începu să devină o perspectivă apăsătoare, ceea ce-l făcu pe Henry să înceapă o conversație beată cu Blue pentru a hotărî dacă fetei i-ar fi plăcut să meargă cu el în Venezuela. Ea îi răspunse încet că și-ar fi dorit, chiar foarte mult, iar Gansey se simți cumva neterminat, descompus, auzind dorința din vocea ei, de parcă propriile sentimente i-ar fi fost oglindite strâmb în cuvintele ei. *Nu pot să vin și eu?*, întrebă el. *Da. Vii cu un avion mișto și ne găsești acolo*, zise Henry. *Nu te lăsa prostit de părul lui frumos*, interveni Blue, *Gansey ne va pune să urcăm pe munți.*

O căldură blândă umplu cavernele pustii din sufletul băiatului. Se simțea *cunoscut*.

Pe urmă se întâmplă așa: Gansey porni în jos pe scări spre bucătărie, în timp ce Blue urca, ceea ce îi făcu să se întâlnească la mijloc. Băiatul se dădu într-o parte ca să o lase să treacă, dar se răzgândi. Îi prinse întâi brațul și apoi și restul corpului. Era caldă, vie, vibrantă sub bumbacul subțire; și el era cald, viu, vibrant sub propria togă. Blue își lăsă mâna să alunece peste umărul lui gol și apoi pe piept, cu degetele întâi răsfirate pe stern și apoi înfipte ușor în pielea lui. *M-am gândit că ai mai mult păr*, șopti ea. *Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Să știi că pe picioare sunt mai dotat. Și eu.*

Cam așa: începură să râdă incontrolabil, simțindu-și pielea unul altuia, jucându-se, până când lucrurile încetară brusc să mai fie o joacă; Gansey se opri cu buzele periculos de aproape de ale ei, iar Blue se opri cu abdomenul apăsat peste al lui.

Și mai fu așa:

– Îmi placi al naibii de mult, Blue Sargent, zise Gansey.

Și totul se încheie: zâmbetul lui Blue – strâmb, neîndemânatic, ridicol... În colțul surâsului aceluia era adunată atâta fericire, încât, deși fața ei se afla la câțiva centimetri de cea a băiatului, stropi de bucurie săriră până pe chipul lui. Blue își așeză degetul pe obrazul băiatului, în punctul unde știa că se termină zâmbetul lui, după care se luară de mână și urcară împreună. În momentul acela, Gansey simți pentru prima dată în viața lui că știe cum e să fii prezent în propria existență.

21

Ronan își dădu seama imediat că era ceva în neregulă.

Când intrară în Cabeswater, Adam spusese „zi" în același timp în care el exclamase *„fiat lux"*. De obicei, pădurea era foarte atentă la dorințele vizitatorilor ei umani, mai ales când vizitator era magicianul ei sau Greywaren. De data asta însă, întunericul se încăpățână să rămână printre copaci.

– Am zis, *fiat lux*! pufni Ronan, urmând cu ciudă: *Amabo te.*

Încet, noaptea începu să se ridice precum se scurge apa printr-o hârtie. Nu se instală însă lumina completă a zilei, iar ceea ce văzură... nu era în regulă. Stăteau printre copaci negri, împestrițați de licheni gri. Aerul era greu și verde. Deși copacii nu mai aveau frunze, cerul părea jos ca un tavan acoperit de mușchi. Arborii nu îi spuseseră încă nimic; păreau doar să scoată foșnetul înfundat de dinaintea unei furtuni.

– Hmm! zise Adam cu voce tare, în mod clar neliniștit.

Avea și motive.

– Mai vrei să faci asta? întrebă Ronan.

Totul era exact ca în coșmarurile lui. Așa fusese întreaga seară: goana către rulotă, spectrul lui Robert Parrish, strălucirea aceea bolnăvicioasă din pădure. În mod normal, Drujbă

ar fi pornit în zbor să exploreze, dar acum preferă să se ghemuiască pe umărul lui Ronan, cu ghearele înfipte în jacheta băiatului. La fel ca în visele sale, acesta simţea că ştie dinainte ce are să se întâmple.

Adam ezită. Apoi aprobă din cap.

În vise era întotdeauna imposibil să-şi dea seama dacă ştia dinainte ce are să se întâmple sau dacă lucrurile se petreceau într-un anumit fel doar fiindcă aşa le gândise el. Conta cu adevărat? Doar atunci când erai treaz.

Se opriră câteva momente la marginea pădurii, pentru a-şi da seama unde se găseau. Pentru Ronan, faptul că el se afla printre copaci era de ajuns ca aceştia să realizeze că el e cu ei; se străduiau să-i împlinească dorinţele, între care se afla şi aceea de a nu fi ucis de ceva supranatural. Adam trebuia, în schimb, să stabilească o legătură cu meridianul energetic care pulsa în solul pădurii, să-şi deschidă mintea şi să accepte perspectiva largă a lucrurilor de acolo. Era un proces deopotrivă ciudat şi minunat dacă-l priveai dinafară. Întâi Adam, apoi Adam pustiu, apoi Adam imens.

Ronan se gândi la ochiul hoinar al prietenului său şi la mâna neascultătoare. *Voi fi mâinile tale. Voi fi ochii tăi.*

Îşi alungă acest gând din minte. Amintirea modului în care Adam negociase o parte din propria fiinţă îi revenea şi aşa prea des în coşmaruri; pur şi simplu, nu avea nevoie să o mai cheme în minte şi în mod conştient.

– Ai terminat cu chestia asta de magician? întrebă Ronan.

Adam încuviinţă din cap.

– Cât e ceasul?

Celălalt îi întinse telefonul, bucuros să scape de el. Adam îl privi atent.

– 6.21, zise el încruntat.

Ronan își uni și el sprâncenele. Amănuntul acela nu era ciudat, fiindcă era neașteptat. Pe meridianul energetic, timpul era întotdeauna nesigur, se deplasa înainte și înapoi, minutele transformându-se în ore și viceversa. Problema era că momentul acela, 6.21, apăruse de destul de multe ori și lângă meridianul energetic pentru a-i face bănuitori. Se întâmpla ceva, dar el nu era în stare să-și dea seama ce anume.

– Dar tu ai terminat cu chestiile tale de Greywaren? întrebă Adam.

– Sunt pe cale, zise Ronan, după care își duse mâinile la gură și strigă cu putere: Fata Orfană!

Din depărtare, ascuns de aerul încă verde, îi răspunse doar un corb:

Ha, ha, ha.

Drujbă cârâi.

– E de ajuns pentru mine, zise Ronan și porni printre copacii întunecați.

Nu era prea bucuros de lumina aceea verzuie, dar era obișnuit să se descurce în coșmaruri. Cheia era să înveți să deosebești cât mai repede regulile jocului și fricile pe care le aruncau, după care să te adaptezi la amândouă. Panica e mecanismul prin care te rănești în visele urâte. Dacă-i aminteai coșmarului că ești străin pe acolo, aveai toate șansele să fii alungat sau distrus.

Ronan se pricepea de minune să fie o creatură din vis, mai ales în Cabeswater.

Merseră mai departe. Peste tot în jurul lor, pădurea continuă să fie *greșită*. Era ca și cum ar fi urcat o pantă, deși terenul de sub tălpile lor era plat.

– Mai spune-mi o dată, începu Adam cu grijă, ajungându-l din urmă. În ce fel erau diforme visele tale? Folosește însă mai puține înjurături și mai multe amănunte.

– Fără ca pădurea să se schimbe în jurul nostru?

Deși Cabeswater nu se grăbise să răspundă dorinței lor de a se face lumină, asta nu însemna că avea să fie la fel de reticentă unei cereri izvorâte dintr-un coșmar. Nu în momentul în care oricum arăta în felul acela, un spațiu descompus gri-verzui, brăzdat de trunchiuri negre.

– Evident.

– Erau deformate așa.

– Cum adică?

– Uite chiar așa, răspunse Ronan, fără să-i dea și alte amănunte, după care strigă: Fata Orfană!

Cra-cra-cra!

De data aceasta, sunetul era mai aproape de ceea ce ar fi putut ieși din gâtul unei fete, mai puțin asemănător cu cârâitul unei păsări. Ronan porni puțin mai repede; începură să urce cu adevărat. La dreapta lor, se vedea un perete abrupt de piatră, cu doar câțiva copaci micuți agățați cumva în crăpături. Își croiră drum cu grijă la marginea lui; un pas greșit i-ar fi trimis câțiva metri buni mai jos, fără posibilitatea evidentă de a urca înapoi.

Ronan privi în spate ca să se asigure că Adam îl urmează și văzu că acesta îl privește cu ochi mijiți.

– Crezi că visul tău este greșit pentru că s-a întâmplat ceva cu Cabeswater? întrebă Adam.

– Probabil.

– Deci, dacă putem vindeca pădurea, îți vom repara și visele.

– Probabil.

Adam continuă să mediteze, gândind atât de profund, încât lui Ronan i se păru că poate să-i simtă mintea. De fapt, în Cabeswater, aflat atât de aproape de prietenul său, era posibil să nu fi fost doar o părere.

– Ai putut scoate lucruri din vis înainte să găsim pădurea Cabeswater, nu-i așa? Poți să o faci în lipsa ei.

Ronan se opri ca să scruteze prin lumina slabă. La aproape cincisprezece metri mai jos, văzu că marginea de stâncă pe care o urmau se sfârșea într-un heleșteu cu apă limpede. Părea verde, fiindcă așa era aerul, la fel ca toate cele din jur, dar altfel apa era limpede. Ronan putea vedea până pe fundul stâncos. Era, în mod evident, mult mai adâncă decât lată, o prăpastie plină cu apă. Nu-și putea lua ochii de la ea.

– De ce?

– Dacă te izolezi de Cabeswater, într-un fel oarecare, până reușesc eu să o repar, oare nu s-ar putea ca visele tale să fie normale?

Iată! Adam punea în sfârșit întrebarea potrivită, cea care însemna că el probabil știa deja răspunsul. Cu cât petreceau mai mult timp în Cabeswater, cu cât foloseau mai mult visele lui Ronan, cu atât mai mult coșmarurile pădurii se reflectau în cele ale lui Ronan și invers. Era din ce în ce mai evident.

Acum, descoperind asta, Ronan nu era tocmai convins că își dorea cu adevărat să schimbe lucrurile. Petrecuse prea multe zile ghemuit, apăsându-și fruntea cu pumnii și întrebându-se *ce sunt, de ce sunt singurul care poate și ce înseamnă asta...*

– Pot să visez mai bine cu Cabeswater, zise el, și cu Fata Orfană, dar...

Se opri și-și pironi privirile în pământ.

– Întreabă-mă, zise el. Hai, fă-o! Hai...

– Ce să te întreb?

Ronan nu-i răspunse, preferând să privească în continuare la pământ. Aerul verde se mişca în jurul lui, vopsindu-i faţa palidă, copacii se arcuiră negru şi adevărat pe lângă el, totul din locul acela arătând precum visele lui sau poate visele lui arătând ca locul acela.

Adam strânse din buze şi apoi întrebă:

– Tu ai visat Cabeswater?

Ochii albaştri ai lui Ronan fulgerară spre Adam.

22

Era 6.21.

– Când? întrebă Adam. Când ţi-ai dat seama că ai visat Cabeswater? Imediat?

Stăteau faţă în faţă în vârful pantei care cobora spre heleşteu. Inima lui Adam galopa din cauza adrenalinei sau a simplei apropieri de meridianul energetic.

– Am ştiut întotdeauna, zise Ronan.

Asta n-ar fi trebuit să schimbe felul în care îl vedea pe Ronan. Capacitatea lui de a visa fusese întotdeauna impresionantă, neobişnuită, zeiască, un capriciu al meridianului care permitea tânărului aceluia să-şi transforme gândurile în obiecte concrete. Magie, dar una care putea fi înţeleasă. Dar asta, nu numai să visezi o întreagă pădure aducând-o la viaţă, ci să creezi un spaţiu de vis în afara propriei minţi... – Adam era acum în visul lui Ronan –, aceasta era cea mai tulburătoare parte a revelaţiei aceleia.

– Într-un *fel*, am ştiut dintotdeauna, se corectă Ronan. Mi-a fost clar... în momentul în care am ajuns aici, fiindcă am recunoscut totul. Scrisul meu de mână pe stânca aceea.

Cred că am ştiut încă de la început. Doar că mi-a luat ceva vreme să o şi cred.

Toate amintirile lui Adam legate de excursiile sale în pădure se rearanjau încet, se aşezau la locul lor.

– De aceea îţi spune Greywaren. De aceea te tratează într-un mod deosebit.

Ronan ridică din umeri, dar gestul său denota că mai degrabă îi pasă prea mult decât prea puţin.

– Acesta e motivul pentru care gramatica latină a pădurii e catastrofală. Atâta ştii *tu*.

Ronan ridică din nou din umeri. Mintea lui Adam era o cascadă de întrebări, unele dificil de rostit cu voce tare. Era prietenul său cu adevărat om? Pe jumătate visător, pe jumătate vis, creator de corbi şi de fete cu copite şi chiar de tărâmuri întregi. Nu era de mirare că uniforma de la Aglionby îl sufoca, era limpede acum de ce tatăl său îl pusese să jure că va păstra secretul, iar motivul pentru care nu se putea concentra la ore devenise evident. Adam bănuise toate astea la un nivel subconştient, dar acum realiza pe deplin cât de ridicolă era prezenţa lui Ronan Lynch într-o clasă de elevi care se pregăteau să devină politicieni. Se simţea uşor isterizat.

– De asta vorbeşte latină, şi nu portugheză sau velşă. O, Dumnezeule, oare...?

Făcuse o înţelegere cu pădurea aceea. Când adormea şi Cabeswater îi intra în minte, împletindu-se cu visele sale, era de fapt vorba de *Ronan*...

– Nu, spuse celălalt repede. Nu am inventat-o. Am întrebat copacii după ce mi-am dat seama de ce naiba..., cum naiba s-a întâmplat asta. Cabeswater a existat, cumva, şi înaintea mea. Eu doar am visat-o. Adică, eu am făcut-o să arate în felul ăsta. Am ales copacii şi limba şi toate celelalte rahaturi

fără să-mi dau seama. Oriunde va fi existat pe meridian înainte a fost distrusă și nu a mai avut un corp, o formă. Când am visat-o, i-am redat forma fizică, atâta tot. Cum se spune? Am obiectivat-o. Am obiectivat-o, pur și simplu, din oricare nenorocit de plan ideal din care fusese alungată. Nu e vina mea.

Gândurile lui Adam se împotmoliră. Nu făcea niciun progres.

– Eu nu sunt Cabeswater, repetă Ronan. Ești încă tu însuți.

Și totuși una era să știi cum stau lucrurile și cu totul altceva era să-l vezi pe Ronan Lynch stând printre copacii pe care îi crease în vis, arătând aidoma lor, fiindcă de fapt era ca ei. Magician..., nu era de mirare că Ronan îl accepta pe neobișnuitul Adam. Avea nevoie de un asemenea personaj.

– Nici nu știu de ce dracu' ți-am zis, pufni Ronan. Ar fi trebuit să te mint.

– Mai lasă-mă o secundă să mă gândesc, te rog, zise Adam.

– Cum vrei.

– Nu ai de ce să te superi fiindcă încerc să mă lămuresc.

– Ți-am zis că mi-e indiferent.

– Câtă vreme ți-a trebuit ca să ajungi să crezi asta? întrebă Adam.

– N-am terminat încă, răspunse Ronan.

– Atunci, nu poți...

Vorbele lui Adam se curmară brusc. Băiatul se simți ca și cum ar fi fost aruncat de la înălțime. Percepea aceeași senzație ca atunci când știuse că Ronan visează ceva imens. Abia avu timp să se întrebe dacă de vină era meridianul energetic sau șocul revelației produse de prietenul său că totul se repetă din nou. De data aceasta, lumina din jurul lor păru și ea să pălească. Chipul lui Ronan se aspri.

– Meridianul..., începu Adam, oprindu-se însă încă o dată, nesigur de ceea ce ar fi trebuit să spună în continuare. Se întâmplă ceva cu el. E exact ca atunci când tu visezi ceva mare.

Ronan întinse mâinile în lateral, într-un gest care însemna *Vezi că nu sunt eu.*

– Și ce vrei să facem?

– Nu știu dacă ar trebui să rămânem aici în timp ce se comportă așa, spuse Adam. Sunt sigur însă că nu ar trebui să mai încercăm să ajungem la poiana cu trandafiri. S-o mai strigăm doar de câteva ori.

Ronan îl privi pe Adam încercând să-i aprecieze starea de spirit. Își imagină că acesta avea nevoie să îngenuncheze în apartamentul său, cu mâinile pe cap, dorind doar să se poată gândi la ceea ce aflase.

– O mai strigăm doar o dată.

– Fată Orfană! strigară ei împreună.

Vorbele lor tăiară prin întunericul pădurii.

Pădurea îi ascultă. Fata Orfană apăru imediat, cu scufia trasă peste ochii ei enormi, cu puloverul mai lărgit decât înainte. Nu părea să se simtă în largul ei în pădurea aceea cenușiu-verzuie, nu se îndrepta spre ei ca de obicei, ci zăbovea în spatele copacilor întunecați. Arăta de parcă ar fi fost desprinsă din fotografiile vechi pe care Adam le văzuse la Fermă, copilul pierdut al unor imigranți dintr-o țară distrusă.

– Iată unde erai, ștrengărițo! zise Ronan, în timp ce Drujbă se agită nervoasă. În sfârșit!

Fata îi dădu lui Adam ceasul înapoi, fără prea multă tragere de inimă. Cureaua părea să fi căpătat de curând niște urme de dinți. Cadranul arăta 6.21. Era foarte murdar.

– Poți să-l păstrezi, zise Adam. Deocamdată.

De fapt, nu-și putea permite să se lipsească de ceas, dar fata aceea nu avea nimic, nici măcar un nume. Ea începu să spună ceva în limba aceea stranie și complicată, despre care Adam știa că era graiul vechi originar al orice va fi fost locul acela – o limbă pe care tânărul Ronan a crezut-o ca fiind latină în visele sale îndepărtate –, dar apoi se opri. Strigă deodată:

– Fii atent!

– La ce? întrebă Ronan.

Fata Orfană strigă. Lumina se estompă.

Adam simți șocul în piept, o energie copleșitoare. Era ca și cum fiecare arteră îi fusese retezată brusc.

Copacii urlară; pământul se cutremură.

Adam se ghemui la pământ, cu mâinile apăsate pe sol, chinuindu-se să respire, căutând ajutor, cerând pădurii să-l ajute să-și recapete pulsul.

Fata Orfană dispăruse.

Nu. Aluneca la câțiva metri în jos, pe peretele de stâncă, încercând să se agațe cu degetele, zgâriind inutil cu copitele, stârnind pietricele care se prăbușeau odată cu ea. Nu striga după ajutor, ci încerca, pur și simplu, să se salveze.

O privire alunecând direct în heleșteul cu apă clară și, fiindcă aceasta era atât de transparentă, putură să vadă cât de mult se afundă.

Fără ezitare, Ronan se aruncă după ea.

23

Era 6.21.

Ronan lovi apa îndeajuns de tare încât să vadă stele verzi. Heleşteul se dovedi la fel de cald precum sângele, dar în momentul în care se gândi mai bine la el îşi dădu seama că şi-l aminteşte de undeva. Îl mai visase.

Era acid.

Căldura se declanşase fiindcă substanţa aceea îl mânca de viu. În finalul visului său, din el nu mai rămăsese nimic altceva decât oasele, ca nişte lemne albe şi uscate, acoperite de uniformă, ca în cazul lui Noah.

Imediat, Ronan îşi aţinti cu toată puterea gândurile spre Cabeswater.

Nu acid! gândi el. *Să nu fie acid!* Pielea continua însă să i se încălzească.

– Nu acid! zise el cu voce tare privind către heleşteu, cu ochii chinuiţi de arsură.

Lichidul îi intră în gură, aspirat prin nări. Îl putea simţi cum bolboroseşte sub unghiile sale. Undeva sub el, se afla Fata Orfană, iar ea stătuse câteva secunde mai mult în heleşteul acela straniu. Cât timp mai avea? Nu-şi mai putea

reaminti prea bine visul ca să știe asta. Rosti vorbele direct în acid. *Adu-mă în siguranță!*

Cabeswater tresări în jurul său, contorsionându-se și încercând să-i îndeplinească dorința. O putea vedea pe Fata Orfană scufundându-se încet sub el. Își acoperise ochii. Nu știa că el venise să o salveze. Probabil că nu se aștepta la niciun fel de ajutor. Fată orfană, băiat orfan.

Ronan încercă să ajungă la ea – era un înotător bun, dar nu fără aer, nu prin acid.

Lichidul îi bolborosea pe piele.

Băiatul înșfăcă puloverul prea mare al fetei, iar ochii acesteia se deschiseră larg, ciudați și mirați. Gura îi rosti mut *Kerah* și apoi îl apucă de braț. Pentru o clipă, se scufundară amândoi, dar ea nu era proastă, așa că începu să dea din mâna liberă și să încerce să se cațăre pe pereții de piatră.

Li se părea că se aflau la kilometri întregi de suprafață.

– Cabeswater, zise Ronan, lăsând să-i scape din gură bule imense de aer.

Creierul nu reușea să rezolve îndeajuns de repede problemele. Cabeswater, *aer*!

În mod normal, pădurea l-ar fi menținut în siguranță. Știa cât de fragil este corpul uman. Se părea însă că nu-l mai ascultă sau că, dacă o făcea, era incapabilă să reacționeze în vreun fel.

Heleșteul fierbea în jurul lor.

Avea să moară și nu se putea gândi decât la faptul că, odată cu a sa, avea să se încheie și viața lui Matthew.

Deodată, simți cum picioarele îi sunt lovite de ceva. Apoi mâinile, apoi pieptul. Răsuflarea..., abia dacă avu timp să o apuce pe Fata Orfană înainte ca totul să se întunece.

În momentul acela, țâșni din apă, împins de jos. Se trezi aruncat pe marginea stâncoasă. Fata Orfană i se rostogoli din brațe.

Amândoi începură să scuipe lichidul; era roz din cauza băşicilor de pe limbă. Pe brațele lui Ronan şi ale Fetei Orfane se lipiră imediat frunze. O mulțime de frunze.

Privind neîncrezător peste umăr, Ronan constată că tot heleşteul se umpluse cu iederă şi arbuşti. De la suprafața lui continuau să crească mlădițe. Părțile scufundate ale plantelor erau deja consumate de acid. Asta era ceea ce îi salvase de la înec. Fuseseră ridicați pe ramuri.

Adam se ghemui pe partea cealaltă a heleşteului, cu capul plecat, de parcă s-ar fi pregătit să sprinteze sau să se roage, cu mâinile aşezate pe stâncă, de o parte şi de alta a corpului său, cu încheieturile albite de efort. Aranjase câteva pietricele între mâinile sale, într-un model care probabil că avea sens pentru el. Una din mlădițele care continuase să crească îi înconjurase gleznele şi încheieturile mâinilor.

Ronan îşi dădu seama imediat: nu plantele le salvaseră viețile. Adam Parrish o făcuse.

– Parrish! şopti Ronan.

Băiatul îl privi cu ochi goi. Tremura.

Fata Orfană începu să ocolească heleşteul, ținându-se departe de marginea lui şi îndreptându-se spre Adam. Aruncă repede pietricelele în lichid, folosindu-şi degetele firave. Deodată, lianele încetară să mai crească. Adam se lăsă pe spate, continuând să tremure, cu o expresie absentă şi bolnăvicioasă. Mâna dreaptă era chinuită de spasme. Fata Orfană luă mâna stângă a băiatului şi îi sărută palma – acesta aproape că-şi închise ochii –, după care ea îl privi pătrunzător pe Ronan.

– Afară. Trebuie să-l scoatem de-aici, zise ea.

– De unde? întrebă Ronan, pornind la rândul lui către ei, în jurul heleşteului.

Privi la peretele de piatră din faţa lor, dar şi la povârnişurile care-i înconjurau, încercând să găsească o cale de ieşire.

– Din Cabeswater, zise Fata Orfană. Se întâmplă ceva. Ah!

Printre frunzele scufundate şi arse din heleşteu, lichidul începea să devină negru. Totul era un coşmar.

– Trezeşte-te, Parrish! strigă Ronan, scuturând braţul lui Adam. Trebuie să plecăm de-aici.

Adam deschise ochii; o pleoapă îi tremura.

– Să nu uiţi că vine şi ea cu noi, zise el.

24

Era 6.21. Nimeni nu mai răspunsese parcă de milenii la telefonul de la Fox Way 300. Blue folosise ascultătoare mobilul lui Gansey ca să sune acasă la fiecare patruzeci şi cinci de minute, aşa cum îi ceruse mama ei, dar nu răspunsese nimeni. La început, nu i se păruse ciudat; dacă linia era ocupată cu o convorbire interurbană, apelurile intrau direct pe căsuţa vocală. După un timp însă, deveni neobişnuit. Blue încercă din nou după patruzeci şi cinci de minute şi apoi încă o dată.

– Trebuie să mergem, îi spuse Blue lui Gansey.

Băiatul nu comentă. Nu o făcu nici Henry Cheng, deşi se cufundase într-o beţie filantropică şi şi-ar fi dorit ca ei să mai rămână. Păru în schimb să respecte infinit aspectul privat al chestiunii şi se abţinu de la orice comentariu. Le luă cearşafurile, le ură noapte bună şi o mai rugă o dată pe Blue să meargă în Venezuela cu el.

În maşină, îşi dădură seama că ceasul lui Gansey continua să arate 6.21. Ceva nu era în regulă. Ajunsă la Fox Way 300, fata încercă să deschidă uşa din faţă. Deşi era târziu – aşa să fi fost? acum era 6.20, apoi 6.21, din nou 6.20, pe urmă 6.21 –,

nu era încuiat. Lângă ea, Gansey părea deopotrivă agitat și precaut.

Închiseră ușa după ei. Ceva era nelalocul lui.

Prin bezna din casă, Blue nu realiză imediat ce anume era altfel, ci doar avea certitudinea că nu e totul în regulă. Rămase împietrită, incapabilă să se miște, până când nu-și dădu seama ce o neliniștea. *Cred că așa*, gândi ea, *te simți când ai puteri mediumnice.*

Mâinile începură să-i tremure.

Ce era în neregulă? Holul părea mai întunecat decât de obicei, lumina din bucătărie părând incapabilă să alunge bezna. Era și mai răcoare, probabil, decât de obicei, dar senzația aceea se putea datora și anxietății ei. Era mai liniște, fiindcă nu se auzeau nici televizorul și nici clinchetul cănilor, dar asta s-ar fi putut datora, pur și simplu, faptului că era târziu. Un bec începu să pâlpâie – nu, erau doar farurile unei mașini care se reflectară pe sticla ceasului aflat pe masa din hol. Era 6.21.

Nu reușea să se miște.

Părea imposibil să rămână blocată de frică acolo și nimic altceva, dar asta se întâmpla. Își spuse că se târâse prin peșteri misterioase, stătuse sub răsuflarea unui dragon de coșmar, că se aflase în prezența unui om disperat cu o armă în mâini. Așadar, propria casă, în absența vreunei amenințări evidente, n-ar fi trebuit s-o paralizeze.

Dar nu se mișcă, iar Gansey încetă și el să se mai agite. Își ținea un deget pe urechea stângă. Ochii săi aveau privirea aceea sticloasă pe care o avuseseră în peșteră, în timpul atacului de panică.

Se gândi într-o doară că ei rămăseseră ultimii doi oameni de pe lume, că avea să pătrundă în camera de la drum și să vadă doar cadavre.

Înainte să se poată stăpâni, scăpă un oftat ușor.

Revino-ți!

Mâna lui Gansey se cuibărise în a ei. Palma îi era transpirată, dar nu conta, fiindcă și a ei era la fel. Zdrobiți de frică. Acum, că era mai atentă, i se părea că liniștea din casă nu e deplină. Dincolo de ea, se putea auzi ceva care pârâia și bâzâia, ca un aparat electronic defect.

Își intersectară privirile. Ea îl strânse ușor de degete, recunoscătoare. Imediat însă, în același timp, își dădură drumul la mâini. Nu erau siguri că nu vor avea nevoie de ambele brațe ca să se apere.

Mișcă, Blue!

Porniră, încet, ezitând amândoi și făcând să scârțâie scândurile podelei. Amândurora le era frică să scoată vreun sunet înainte de a afla cu ce se confruntă.

Pur și simplu: frică.

La baza scărilor, fata își așeză palma pe măciulia din capătul balustradei și ascultă. Bâzâitul pe care îl auzise mai devreme era acum mai puternic, mai disonant, parcă mai viu. Părea un cântec fără cuvinte, un ton ciudat care se transforma ușor în unul superior, pe un portativ necunoscut.

O bufnitură care veni direct din spatele lor îl făcu pe Gansey să tresară. Blue era însă fericită că o auzise, fiindcă recunoscu clămpănitul inegal al papucilor verișoarei sale pe podeaua denivelată. Ușurată, fata se întoarse și o văzu pe Orla, reconfortant de familiară și caraghioasă și cu pantalonii ei evazați. Privirea îi era fixată undeva deasupra capului lui Blue.

– Orla! zise fata, făcând ochii verişoarei ei să coboare spre ea.

Dar Orla urlă.

Mâinile lui Blue se mişcară fără voia ei, acoperindu-i urechile într-un gest copilăresc, iar picioarele le imitară, făcând-o să se înghesuie în Gansey. Orla îşi duse palmele deasupra inimii şi urlă din nou, asurzitor, mai ascuţit. Blue nu se gândise niciodată că verişoara ei poate scoate un asemenea sunet. O parte din Blue se distanţă de scena aceea înfricoşătoare, de corpul care o privea pe verişoară, transformând totul din realitate într-un vis.

Orla rămase tăcută.

Ochii ei însă... Continua să se uite prin Blue, în gol, la ceva din ea însăşi. Umerii i se încovoiară de frică.

Deasupra tuturor acestora, bâzâitul continua să se audă de undeva din casă.

– Orla! şopti Gansey. Poţi să m-auzi?

Tânăra nu-i răspunse. Se uita la o lume pe care Blue nu o putea vedea.

Deşi nu era prea dornică să rostească adevărul cu voce tare, Blue o făcu într-un târziu.

– Cred că trebuie să aflăm de unde vine sunetul ăsta.

Gansey aprobă din cap cu seriozitate. O lăsară pe Orla în starea aceea de teroare şi pătrunseră mai adânc în casă. La capătul holului, lumina din bucătărie părea să le promită siguranţă şi certitudine. Între ei şi oaza aceea de normalitate se afla însă bezna care se revărsa din camera de la drum. Deşi inima lui Blue îi spunea că încăperea este complet cufundată în întuneric, ochii îi arătau că pe masa dinăuntru se aflau trei lumânări. Erau aprinse. Dar nu conta. Nu alungau în niciun fel bezna.

Bâzâitul acela straniu se revărsa din camera în care se realizau citirile. Se mai auzea însă şi un fâşâit înfundat, de parcă ar fi măturat cineva podeaua.

Mâna lui Gansey se atinse întâmplător de cea a fetei.

Fă un pas.

Ea făcu un pas.

Intraţi.

Intrară amândoi. Pe podeaua camerei de la drum, corpul lui Noah tremura şi se contorsiona imposibil. Undeva, el murea. Întotdeauna murea. Deşi Blue îl mai văzuse refăcând scena asasinării sale, priveliştea nu era uşor de acceptat. Faţa îi era întoarsă spre tavan, iar gura îi striga mut o durere fără margini.

Răsuflarea lui Gansey deveni zgomotoasă.

Deasupra lui Noah, Calla stătea la masa de ghicit, privind la rândul ei în gol. Mâinile îi rămăseseră pe un pachet de cărţi de tarot răspândite în evantai. Între ele se afla un telefon; se găsea în mijlocul unei citiri interurbane.

Bâzâitul disonant acoperea toate sunetele. Venea de la Calla.

– Vă e frică? şopti Noah.

Gansey şi Blue tresăriră deodată. Nu realizaseră că acesta încetase să se mai contorsioneze şi rămăsese întins pe spate, cu genunchii la piept, privindu-i. Sesizară imediat că expresia feţei lui devenise înfricoşătoare, deloc obişnuită. I se vedeau dinţii printre buzele descărnate.

Blue şi Gansey se priviră unul pe celălalt. Noah se uitase brusc în sus, de parcă ar fi auzit că vine ceva. Începu şi el să murmure. Deloc muzical.

Fiecare celulă din corpul lui Blue urla un avertisment. Fata îl văzu pe Noah cum se dublează şi apoi se uneşte la loc.

Nu era sigură cum ar fi putut descrie altfel fenomenul acela. Existase un Noah şi apoi încă unul chiar lângă el,

privind în direcția opusă, iar apoi apăruse iarăși singularul. Nu-și putea da seama dacă eroarea era la Noah sau în felul în care îl privea ea.

– Ar trebui să ne temem cu toții, zise Noah cu voce ascuțită și continuând să murmure. Când te joci cu timpul...

Apăru chiar lângă ei, ochi în ochi, sau cel puțin fața lui făcu asta, dar într-o clipită reveni la câțiva metri depărtare. Își recăpătase ceva din el însuși – din aerul acela de băiețandru. Își pusese mâinile pe genunchi, de parcă ar fi vrut să o zbughească la fugă și, de fiecare dată când gâfâia, murmurul se făcea auzit. Respirațiile lui Blue și ale lui Gansey atârnau într-un norișor în fața lor, tremurătoare, ca și cum *ei* ar fi fost cei morți. Noah extrăgea energie din trupurile lor. Foarte multă.

– Blue, du-te! zise Noah cu o voce tremurată, din care încă răzbătea bâzâitul, dar era controlată. Gansey..., du-te și tu! N-o să fiu eu! urmă el, după care apăru undeva în partea lor dreaptă și reveni imediat; nu așa ar fi trebuit să se miște lucrurile materiale.

Gura se arcui în jos, în acord cu sprâncenele împreunate, după care dispăru. Pe fața lui se citi o încordare care se evaporă la fel de repede precum apăruse.

– Nu plecăm, zise Blue.

Fata începuse însă să ridice ziduri protectoare în jurul ei. Nu avea cum să-l împiedice pe Noah să extragă energie din Gansey și din Calla, dar ea își putea izola puterile considerabil.

– Vă rog, șuieră Noah. Distrugătorul, distrugătorul.

– Noah! zise Gansey. Poți să o faci.

Fața celuilalt deveni neagră. Din creștet și până la gât, într-o clipită. Doar dinții îi străluceau. Icni sau râse.

– O SĂ MURIȚI CU TOȚII!

– Ieși din el! mârâi Blue.

Gansey se înfioră din cauza frigului.

– Noah, poți să reziști!

Băiatul își ridică mâinile în fața ochilor, cu palmele îndreptate una spre cealaltă, iar degetele începură să-i danseze. Mâinile lui Noah se transformară în niște linii mâzgălite.

– Nimic nu e imposibil, zise el cu o voce plată și profundă.

Liniile de contur îi înlocuiră din nou mâinile, neascultătoare și nefolositoare. Blue putea privi în pieptul lui, dar nu vedea nimic altceva decât întuneric.

– Nimic nu e imposibil. Vin după el. Vin după el. Vin după el.

Singurul lucru care o ținea în loc pe Blue, motivul pentru care nu voia să se despartă de creatura aceea, era conștiința faptului că asistă la o crimă. Nu se uita la Noah, care devenise înspăimântător din greșeală. Exista ceva *în* el, îl *străbătea* fără voia lui.

Vocea zbârnâitoare continuă:

– Vin după el... *Blue*... Vin după el... *Te rog! Fugi!* Vin după el...

– N-am să te las, zise Blue. Nu mi-e frică.

Noah scoase un hohot sălbatic de râs, ca un goblin. Cu o voce subțire și depărtată, rosti bucuros:

– O să-ți fie.

După care sări asupra ei.

Blue îl zări pe Gansey aruncându-se spre ei chiar când ghearele lui Noah i se implântară în față.

Camera de la drum deveni luminată în același fel în care fusese întunecată. Durere și strălucire, frig și căldură...

Voia să-i scoată ochii.

– *Noah!* se văită ea.

Totul se transformase în linii mâzgălite.

Își duse mâinile la față, dar nu se schimbă nimic. Simți doar ghearele celuilalt, degetele sale înfipte în carnea obrajilor ei. Cu ochiul stâng vedea doar alb; cu cel drept, numai negru. Își simți degetele alunecoase; obrazul îi ardea.

Lumina țâșnea din Noah precum o explozie solară. Deodată, niște brațe o apucară de umeri și o smulseră din strânsoare. Se simți brusc înconjurată de căldură și miros de mentă. Gansey o ținea atât de strâns, încât îi percepea tremuratul. Bâzâitul era peste tot, chiar și în obrazul ei care ardea. Gansey se întoarse ca să se bage între ea și bestia în care se transformase Noah.

– Isuse, Blue! Am nevoie de energia ta, îi zise Gansey în ureche, neîncercând să-și ascundă frica. Acum!

Durerea explodă în fiecare bătaie a inimii ei, dar îi permise să o apuce de degete.

Gansey o prinse de mână. Fata elimină toate zidurile care o înconjuraseră până atunci. Aspru, sigur și puternic, Gansey porunci creaturii:

– Fii Noah!

Camera se cufundă în tăcere.

25

Era 6.21.

La aproape nouă sute de kilometri distanţă, în lungul meridianului energetic, un milion de luminiţe clipeau deasupra undelor reci şi întunecoase ale râului Charles. Aerul muşcător de noiembrie îşi croi drum prin uşa de la balcon a casei lui Colin Greenmantle din Back Bay. Nu o lăsase deschisă, dar acum aşa era. Abia crăpată.

Intrară.

Colin Greenmantle se afla la parterul locuinţei, în camera auriu-maronie şi fără ferestre pe care o rezervase colecţiei sale. Dulapurile erau şi ele frumoase, din oţel şi sticlă, lemn şi aur, vitrine din altă lume, potrivite pentru obiecte din altă lume. Duşumeaua de sub dulapuri era făcută din scânduri de stejar recuperate dintr-o fermă veche din Pennsylvania; familia Greenmantle preferase întotdeauna să posede lucruri care aparţinuseră altora. Era imposibil să spui cât de mare era cu adevărat încăperea, fiindcă singurele lumini erau cele care se aflau chiar deasupra fiecărui artefact neobişnuit. Becurile străluceau în întuneric, în toate direcţiile, precum corăbiile care navighează noaptea.

Greenmantle era în faţa unei oglinzi vechi. Rama din lemn era sculptată, înfăţişând frunze de acante şi lebede care se hrănesc din alte lebede. În partea cea mai de sus fusese încastrat un ceas cu cadran de alamă. Arăta 6.21 p.m. În mod normal, oglinda îi înfăţişa cu lacrimi în ochi pe cei din faţa ei dacă aceştia avuseseră recent un deces în familie. Se vedea însă cu ochii uscaţi, dar chiar şi aşa consideră că e demn de milă. Într-o mână ţinea o sticlă de Cabernet Sauvignon, a cărei etichetă promitea note de vişină şi grafit. În cealaltă avea o pereche de cercei pe care îi cumpărase pentru soţia sa, Piper. Purta un sacou elegant şi o pereche de boxeri. Nu aştepta musafiri.

Dar ei veniră oricum, croindu-şi drumul prin biblioteca de la al doilea nivel, târându-se unii peste ceilalţi.

Greenmantle luă o gură de vin direct din sticlă – când o alesese în bucătărie, se gândise că va arăta mult mai jalnic şi mai disperat decât dacă ar fi preferat un singur pahar. Şi chiar aşa era. Îşi dorea să fi fost cineva cu el ca să vadă cât era de jalnic şi de disperat, estetic vorbind.

– Note de pulbere neagră şi abandon, i se adresă el imaginii sale.

Mai luă o înghiţitură; se înecă. Fuseseră puţin cam multă pulbere neagră şi abandon deodată.

Imaginea sa din oglindă făcu ochii mari; Piper se afla chiar în spatele lui, cu degetele strânse în jurul gâtului lui. Câteva şuviţe blonde i se desprinseseră din coafura de obicei îngrijită, iar luminile răspândite prin cameră le făceau să pară că au luat foc. Ochii îi erau negri. Una dintre sprâncene i se ridicase, dar altfel nu arăta în niciun fel uimit că îl strânge de gât. Pielea începu să i se învinețească.

Clipi.

Ea nu era acolo.

Nu fusese niciodată. Îl părăsise. De fapt, ca să spună adevărul, el o abandonase; dar ea o ceruse atunci când alesese să continue o serie nesăbuită de crime violente în sălbăticia din Virginia, deși el hotărâse că e momentul să-și strângă jucăriile și să plece.

– Sunt singur, îi spuse Greenmantle oglinzii.

Dar nu era. Bâzâiau acum pe scări, luminând părțile de sus ale ramelor tablourilor, și ricoșau acum în bucătărie. Greenmantle se întoarse de la oglindă ca să se uite la colecție.

O armură cu patru brațe, un unicorn împăiat de dimensiunile unei căprioare mici, o lamă de pe care picura sânge încontinuu pe fundul de sticlă al cutiei în care o așezase. Toate cele de acolo reprezentau cele mai bune rezultate a aproape două decenii de pasiune. Deși poate nu erau cele mai bune, se îndoi Greenmantle, ci doar obiectele care suscitaseră în cea mai mare măsură interesul lui Piper.

Crezu că aude ceva în holul de dincolo de ușă. Un bâzâit. Sau un râcâit. De fapt, nu chiar... Era mult prea încet.

– După nenumărate trădări survenite în plan personal, Colin Greenmantle a avut o cădere nervoasă la aproape patruzeci de ani, începu el să istorisească, ignorând sunetul, ceea ce i-a făcut pe mulți să creadă că asupra lui se va așterne uitarea.

Privi la cerceii pe care îi ținea în mână. Începuse să se agite pentru achiziționarea lor cu mai bine de doi ani în urmă, dar acesta fusese răgazul de care avuseseră nevoie furnizorii pentru a-i ciopli din craniul unei femei din Gambia. Se zicea că acela care îi purta putea vedea prin ziduri. Prin anumite tipuri. Nu din cărămidă. Nu din piatră. Dar prin panouri. Puteau străpunge prin ghips-carton. Greenmantle nu avea găuri în

urechi, așa că nu îi încercase. Iar cum Piper se dedicase unui altfel de viață, se părea că nu va afla niciodată ce pot face.

– Lumea a subestimat ambiția personală a lui Colin, zise el. Capacitatea sa de a-și reveni în urma unor traume sufletești.

Se întoarse spre ușă chiar în momentul în care musafirii pătrunseră prin ea ca într-o explozie. Clipi des.

Nu dispărură.

Bătu din nou din pleoape și apoi iarăși, dar constată că pe ușă intra ceva care nu era nici rodul imaginației sale și nici o reflexie blestemată într-o oglindă. Îi trebuiră câteva secunde să înțeleagă că ceea ce vedea nu era un singur musafir: erau mulți. Se revărsau, se răsturnau și se cățărau unul pe celălalt.

Abia în momentul în care unul dintre ei se desprinse din grup și se îndreptă aparent întâmplător spre el, își dădu seama că erau insecte. Când viespea neagră îi ateriză pe încheietura mâinii, își spuse să nu o strivească. Dar ea îl înțepă.

– Nenorocita! strigă el, încercând să o alunge cu sticla de vin.

O alta i se alătură. Greenmantle scutură puternic din umeri, aproape să și-i disloce, dar imediat apăru și o a treia. A patra, a cincea, o mulțime. Se năpustiră asupra lui. Purta acum un sacou frumos, boxeri și viespi.

Cerceii căzură la pământ, în timp ce el se agita. În oglindă, imaginea lăcrima, dar el nu se văzu pe sine acoperit de viespi, ci pe Piper, cu zâmbetul și brațele ei încolăcite pe el.

– Ne-a ajuns, rosti gura ei.

Luminile se stinseră.

Era 6.22.

26

Se puteau spune multe lucruri despre Piper Greenmantle, dar nu și că s-ar fi lăsat bătută atunci când lucrurile nu se potriveau perfect după vrerea ei. Continuase să meargă la Pilates mult după ce corpul ei atinsese o formă perfectă, participase la ședințele clubului de lectură deși descoperise că putea să citească mult mai repede decât marea majoritate a colegilor și persistase să-și facă extensii de gene la fiecare două săptămâni chiar și după ce salonul cel mai apropiat de ea se închisese din cauza unor probleme de igienă.

Așa că, atunci când se apuca să caute o entitate magică presupus adormită, ascunsă undeva lângă casa pe care o închiriase, nu avea de gând să se oprească decât după ce o găsea.

Distrugătorul.

Acesta fusese primul lucru pe care îl spusese atunci când îl descoperise. Îi trebuise o vreme să-și dea seama că, de fapt, îi răspunsese la întrebare (ce naiba e...?).

În apărarea lui Piper, trebuie subliniat că entitatea adormită o tulburase. Se așteptase să găsească un om, dar în schimb dăduse peste o creatură de un negru înfricoșător, cu șase picioare, despre care ar fi zis că e o viespe dacă, în primul

rând, n-ar fi găsit de-a dreptul respingător felul acela de insectă și, în al doilea rând, dacă n-ar fi știut că nu are cum să măsoare treizeci de centimetri.

– Ăsta e un demon, îi zisese Neeve.

Ea era cel de-al treilea picior al trepiedului lor deloc comod, o femeie cu voce blândă, bondoacă, având mâini frumoase și păr oribil; Piper crezuse că e unul din mediumurile acelea de la televizor, dar nu știa cum ajunsese la concluzia asta.

Neeve nu păruse prea bucuroasă că descoperiseră un demon, dar Piper fusese pe moarte în momentul acela, oarecum în imposibilitatea de a-și alege prietenii. Trecuse peste toate convențiile sociale și i se adresase direct.

– Te-am trezit. Nu primesc un favor? Repară-mi trupul. *Îți voi oferi un favor.*

Și așa făcuse. Aerul din mormântul întunecat începuse să tremure ușor, iar lui Piper i se oprise hemoragia aceea fatală. Se așteptase ca totul să se rezume la asta. Se dovedise însă că, deși favorul se acorda o singură dată în viață, efectele acestuia rămâneau pe vecie.

Era mândră de ea. Ieșiseră din peșteră, soarele strălucea în felul lui, iar Piper tocmai își ucisese soțul nemernic și laș. Magia clocotea în ea și trebuia să recunoască onest că se simțea destul de al dracului. Lângă ea, o cascadă curgea spre pământ și apoi în sus, apa ridicându-se spre cer în valuri imense. Cel mai apropiat copac de Piper își lepăda scoarța, care se cojea în șuvițe umede.

– De ce e aerul așa? întrebă Piper. E ca și cum m-ar scărpina. O să tremure mereu în felul ăsta?

– Cred că e pe cale să se oprească, îi spuse Neeve cu vocea ei stinsă. Pe măsură ce ne îndepărtăm de momentul morții soțului tău. Astea sunt replici, ca la cutremur. Pădurea

încearcă să scape de demon, fiindcă el pare să folosească aceeași sursă de energie, concentrată aici. Pădurea reacționează la crimă. Simt că locul acesta este despre creație și deci orice pas ai face în direcția contrară va genera genul ăsta de cutremur spiritual.

– Cu toții facem și lucruri pe care nu le dorim, zise Piper. Și doar n-o să omorâm acum o mulțime de oameni. Am făcut-o doar ca să-i dovedesc tatălui meu că am vorbit serios când i-am zis că vreau să mă împac cu el.

Acum ce mai dorești? întrebă demonul.

Atârna de scoarța brăzdată a unui copac bătrân, cu spatele încovoiat în felul în care o fac viespile când le este frig sau simt umezeala suflului unei cascade. Antenele îi tremurau în direcția ei și continua să bâzâie ca un întreg roi care nu mai putea fi însă văzut. Deasupra lor, soarele se cutremură; Piper se gândi că era posibil să nu fi fost ziuă. De pe copac mai căzu o fâșie de coajă.

– Ești dăunător pentru mediul înconjurător? întrebă Piper, care fusese întotdeauna foarte atentă la amprenta ei de carbon[1].

I se părea stupid să fi petrecut două decenii reciclându-și deșeurile, iar acum să ajungă să distrugă un întreg ecosistem.

Sunt produsul natural al acestui mediu.

În spatele lui Piper, o creangă se prăbuși la pământ. Frunzele i se înnegriseră și din ele curgea un lichid vâscos, galben. Aerul continua să vibreze.

– Piper!

---

[1] Emisiile totale de gaze cu efect de seră generate de viața și activitatea unei persoane (n. tr.).

Neeve luă mâna celeilalte, cu o atingere delicată, încercând să-i arate un chip senin, netulburată de faptul că era îmbrăcată în zdrențe lângă o cascadă care curge invers.

– Știu că te-ai năpustit în mormântul celui adormit, împingându-mă din calea ta, ca să te asiguri că tu și numai tu vei avea parte de favor, că ai sperat să mă elimini din joc și să continui într-un viitor unde îți vei controla singură opțiunile, bucurându-te de puterea demonului, lăsându-mă probabil pe mine să rătăcesc în peșteră, în cel mai bun caz, sau să mor, în cel mai rău. Recunosc sincer că în momentul acela am fost foarte supărată pe tine, iar sentimentele pe care le-am avut nu-mi fac deloc cinste. Însă îmi dau seama atât că ai probleme în a te încrede în cineva, cât și că nu mă cunoști. Dar dacă vrei...

Piper pierdu o bună parte din cuvintele Neevei, fiindcă tocmai observase unghiile îngrijite ale acesteia. Păreau ca niște bănuți de cheratină. Se simți invidioasă, fiindcă ale ei se rupseseră în încercarea de a se târî afară din peșteră.

– ...sunt și modalități mai potrivite pentru a-ți atinge scopurile. Serios, e esențial să înveți să te bazezi pe experiența mea considerabil mai vastă în ceea ce privește magia.

Piper reuși să se concentreze.

– Bine. Să zicem că accept, dar cum să procedez? Sari peste dulcegăriile legate de sentimente.

– Nu cred că e înțelept să te asociezi cu un demon. Sunt inevitabil înclinați spre substracție, și nu spre adăugare. Adică iau mai mult decât oferă.

Piper privi demonul; era greu de zis cât de atent fusese acesta. Viespile nu au pleoape, așa încât era posibil să fi adormit, pur și simplu.

– Cât de mult din pădurea asta va trebui să moară pentru ca eu să-mi recâștig viața?

Acum că m-am trezit am s-o distrug oricum în întregime. Până la urmă.

– Ei bine, asta e, zise Piper cu ușurarea unui om care a evitat să ia el însuși o decizie complicată. Așa rămâne. Trebuie să profităm de ocazia asta. Alo...! Unde te duci? Nu vrei să fii..., Piper se opri, lăsându-l pe demon să-i pătrundă în gânduri..., faimoasă?

Neeve clipi des.

– Respectată.

– Aceeași chestie, zise Piper. Mai stai puțin. Te-am ignorat până acum pentru că muream. Știu că am fost nepoliticoasă. De data asta vreau ca totul să fie în regulă.

Neeve se dovedi mult mai puțin entuziastă decât sperase Piper, dar măcar nu mai încercă să fugă. Ăsta era un lucru pozitiv, fiindcă nu-i plăcea ideea de a rămâne singură cu demonul. Nu din cauză că i-ar fi fost frică, ci fiindcă se simțea mai energică în prezența unei audiențe. Completase odată un test online care îi spusese că e un temperament extrovertit de tip special și că avea să rămână așa în decursul întregii sale vieți.

– O să fie un nou început pentru amândouă, o asigură Piper pe Neeve.

Antenele demonului se ridicară, începând din nou să vibreze. Piper se gândi că ochii unei viespi n-ar fi trebuit să fie atât de mari. Păreau ca niște ochelari de aviator, maro-închis. În ei licăreau misterios eventualitatea morții, dar și cea a vieții.

Și acum?

– E timpul să-l sunăm pe tata din nou, zise Piper.

27

Nu mai era 6.21.

Se putea spune că fie e foarte târziu, fie e foarte devreme. Când Adam şi Ronan ajunseră la spitalul de urgenţă Mountain View, îl găsiră doar pe Gansey în sala de aşteptare. Se auzea o muzică în surdină; tuburile fluorescente erau lipsite de suflet şi neştiutoare. Pantalonii băiatului erau pătaţi de sânge, iar el stătea cu capul prins în mâini, dormind sau jelind. Pe peretele din faţa lui era un peisaj din Henrietta, din care picura apă, fiindcă se părea că aceasta este lumea în care trăiau acum. În altă situaţie, Adam ar fi încercat să înţeleagă un asemenea semn; în seara aceea, mintea i se umpluse deja de întrebări. Mâna încetase să i se mai zbată, acum când Cabeswater îşi recăpătase parţial puterea, dar Adam nu se iluziona că pericolul trecuse.

– Hei, Împăratul Rahaţilor! îi zise Ronan lui Gansey. Ce faci, plângi?

Îl lovi uşor cu piciorul în lateralul pantofului.

– Băi, sfincter! Dormi?

Gansey îşi ridică faţa din mâini şi privi în sus spre Adam şi Ronan. Pe bărbie avea o pată de sânge. Expresia feţei îi

era mai încordată decât se aşteptase Adam şi se accentuă când Gansey observă hainele murdare ale lui Ronan.

– Unde-aţi fost?

– În Cabeswater.

– Cabes..., *ea* ce face aici?

Gansey tocmai o zărise pe Fata Orfană strecurându-se pe uşă în urma lui Adam. Păşea neîndemânatic într-o pereche de bocanci înalţi pe care Ronan îi scosese din portbagajul BMW-ului. Erau mult prea mari pentru picioarele ei şi, bineînţeles, aveau o formă cu totul nepotrivită pentru copite, iar efectul părea să fi fost cumva cel scontat.

– Ce rost a avut să irosim o întreagă după-amiază să o ducem acolo, dacă aveai de gând să o scoţi din nou?

– Ei, lasă, omule, zise Ronan, cu sprâncenele ridicate a mirare în faţa furiei lui Gansey. Au fost două ore.

– Poate că timpul ăsta nu înseamnă nimic pentru tine, îi reproşă celălalt, dar unii dintre noi mai merg şi la şcoală. Şi două ore sunt exact răgazul pe care îl avem pentru noi înşine.

– În regulă, tată.

– Ştii ceva? zise Gansey ridicându-se.

Vorbise pe un ton neobişnuit, ca o strună de arc încordat.

– Dacă-mi mai spui o dată aşa...

– Ce face Blue? îi întrerupse Adam.

Presupusese deja că fata nu murise, fiindcă altfel Gansey n-ar fi avut puterea să se certe cu Ronan. Iar un alt gând îi spunea că lucrurile erau mai rele decât crezuseră ei, fiindcă altfel Gansey le-ar fi spus deja despre starea ei.

– O să-şi păstreze ochiul, zise Gansey, a cărui faţă trăda încă încordarea.

– O să-şi păstreze ochiul?! repetă Adam.

– Acum îi cos rănile.

– *Rănile?* repetă Ronan.

– Ați crezut că m-am panicat, pur și simplu? V-am zis: Noah era posedat.

Posedat de un demon. Posedat, ca mâna lui Adam.

Gândindu-se la smoala aceea tremurătoare din Cabeswater și la rezultatul violent al posedării lui Noah, Adam începea să înțeleagă cam ce-ar fi putut face propria mână dacă pădurea nu l-ar fi protejat. O parte din el ar fi vrut să-i spună lui Gansey despre asta, dar o alta nu uitase niciodată strigătul agonizant al acestuia în momentul în care făcuse înțelegerea cu Cabeswater. Nu credea că Gansey i-ar fi zis „ți-am spus eu", dar simțea că ar fi avut dreptul să o facă și asta era chiar mai rău. Adam fusese întotdeauna cea mai negativistă voce din propria minte.

Era de necrezut, dar Ronan și Gansey continuau să se certe. Adam ieși din gândurile sale chiar când primul spunea:

– Ei, haide! N-avea cum să-mi pese că Henry Cheng m-a chemat la o petrecere.

– Ideea era că te-am rugat eu, îl contră Gansey. Nu că te-a chemat Henry. Nici lui nu-i păsa; doar mie.

– Aha! zise Ronan, deloc amabil.

– Hei! interveni Adam, în timp ce Gansey se lovi peste pantalonii mânjiți de sânge.

– În schimb, ai preferat să mergi în Cabeswater. Ai fi putut să mori acolo, fără ca eu să am de unde afla unde ești, fiindcă, pur și simplu, nu te-ai sinchisit să răspunzi la telefon. Îți aduci aminte de tapiseria despre care am vorbit cu Malory atunci când ne-a vizitat? Cea pe care era înfățișat chipul lui Blue. O, bineînțeles că da, Adam. Pentru că tu ne-ai scăpat de creaturile de coșmar din Cabeswater. Când Noah a încetat, Blue arăta exact ca una dintre ele, zise el, ridicându-și mâinile, cu

palmele în sus. Era toată plină de sânge. Sângele ei. Tu ai fost cel care mi-ai spus, Ronan, că există ceva ce s-a pus în mișcare, cu multe luni în urmă. Nu e momentul să te răzvrătești. Cineva va fi ucis. Încetează să te mai joci. Nu ne mai permitem luxul de a nu rosti adevărul. Suntem sortiți să trecem prin asta împreună, indiferent ce ni se întâmplă.

Nu exista niciun fel în care să fi putut protesta față de ceea ce spusese Gansey; totul sunase foarte adevărat. Adam ar fi putut zice că și el fusese de nenumărate ori în Cabeswater și crezuse că vizita din seara aceea nu avea nimic extraordinar. Dar trebuia să recunoască faptul că realizase la un moment dat că lucrurile nu erau tocmai în regulă.

Fata Orfană se lovi de cuierul de lângă ușă și se feri din calea lui când acesta căzu la pământ.

– Încetează să te mai agiți! se răsti Ronan, furia sa făcându-i pe ceilalți să înțeleagă că disputa se încheiase. Bagă-ți mâinile în buzunare!

Fata îi șuieră ceva ca răspuns, într-o limbă care nu era nici engleză, nici latină. În camera aceea obișnuită, era foarte limpede că fusese asamblată, creată după niște reguli din altă lume. Puloverul acela vechi și demodat, ochii ei enormi și negri, picioarele subțiri cu copite ascunse în bocanci. Era imposibil să crezi că Ronan o adusese din vis, dar la fel se putea spune și despre celelalte obiecte. Era evident acum că se îndreptaseră de multă vreme direct spre o lume în care era plauzibilă apariția unui demon.

Priviră toți imediat spre ușa care se deschise. Blue și Maura intrară în sala de așteptare, în timp ce o asistentă începu să răsfoiască niște acte pe tejgheaua de la triaj. Atenția se îndreptă imediat spre fată.

Avea două suturi vizibile în sprânceana dreaptă, care prinseseră marginile unei cicatrici care îi cobora pe obraji. Zgârieturile ceva mai înguste de pe ambele părți ale rănii celei mai adânci sugerau unghii care îi sfâșiaseră pielea. Ochiul drept îi era aproape închis, dar cel puțin se afla la locul lui. Adam își dădu seama că fata suferă.

Simți că ține la ea, fiindcă stomacul începu să-i tresară nervos doar la vederea rănii, făcându-l să se gândească la violență și cufundându-l într-o furie care îi zgâria sufletul ca un cui apăsat pe o tablă. *Noah* făcuse asta. Adam își strânse degetele în pumn, amintindu-și ce bine este să o poată controla. Gansey avusese dreptate: oricare dintre ei ar fi putut să moară în seara aceea. Era momentul să înceteze cu jocurile.

Urmă un răstimp straniu, în care nu vorbi niciunul dintre ei.

– Doamne, Isuse! Sargent! zise Ronan într-un târziu. Te-au cusut pe față? Marfă! Hai, dă mâna, nenorocito!

Cumva ușurată, Blue își ridică pumnul și-l lovi ușor de cel al băiatului.

– Zgârieturi pe cornee, zise Maura.

Tonul ei sec, aproape profesional, îi trăda mai bine preocuparea decât dacă ar fi izbucnit în plâns.

– Picături cu antibiotic. O să fie bine.

O privi pe Fata Orfană. Fata Orfană o privi la rândul ei. Ca și Ronan, atunci când era atentă la ceva, părea deopotrivă posacă și agresivă, dar efectul era ceva mai neobișnuit când atitudinea venea din partea unei caricaturi de fete, încălțată în bocanci militari. Maura păru că vrea să întrebe ceva, dar în loc de asta merse până la tejghea pentru a plăti consultația.

– Uite ce e, spuse Gansey pe un ton șoptit, trebuie să vă zic ceva. Momentul ăsta e destul de ciudat, dar... am tot

aşteptat unul mai bun şi acum nu mă pot opri să nu mă gândesc că, dacă în seara asta lucrurile ar fi mers mai prost, se poate să nu-l fi găsit niciodată. Deci uitaţi ce e: ca să vă pot cere să fiţi sinceri, trebuie să încep cu mine însumi.

Încercă să se adune. Adam îi văzu privirea aţintită asupra lui Blue. Dorea probabil să-şi dea seama dacă ea ştia ce urmează să spună sau dacă e bine s-o facă. Îşi atinse buza inferioară cu degetul mare, dar îşi dădu seama şi încetă imediat.

– Blue şi cu mine suntem împreună, zise el. Nu vreau să rănesc niciun fel de sentiment, dar vă spun că vreau ca asta să continue. Nu-mi doresc să ne mai ascundem. Secretul ăsta mă chinuie îngrozitor, iar nopţi din astea, în care trebuie să stau şi să mă uit la faţa ei care arată aşa şi să pretind că...

Gansey se opri, vorbele sale lăsând locul unei tăceri atât de intense, încât nimeni nu îndrăzni să scoată vreun sunet. Îşi încheie mărturisirea repetând:

– Nu vă pot cere să faceţi lucruri pe care nu le fac eu însumi. Îmi pare rău că am fost ipocrit.

Adam nu se gândise niciodată că Gansey va recunoaşte relaţia într-un fel atât de hotărât, iar acum, că mărturisirea lui părea să plutească încă în aer, se simţea extrem de neplăcut. Nu avea cum să se bucure, fiindcă Gansey arăta atât de nefericit şi fiindcă îi anunţase că are de gând să-şi continue relaţia cu Blue. Îşi dorea doar ca ei să-i fi spus de mai multă vreme adevărul; în felul acesta, nu s-ar fi ajuns aici.

Ronan ridică din sprâncene.

Blue strânse din pumni, cu braţele pe lângă corp. Gansey nu mai adăugă nimic, aşteptând, pur şi simplu, să fie judecat, privindu-l nesigur pe Adam. În momentul acela, era o versiune mototolită a persoanei pe care acesta o întâlnise prima dată şi nu-şi putea da seama dacă Gansey se schimba devenind

cineva diferit sau revenea la adevărata lui față. Adam se chinui să găsească în propria minte ceva ce ar fi trebuit să spună Gansey, dar nu-i veni nicio idee. Nu-și dorise decât respect, iar acum se uita exact la asta, chiar dacă venise mai târziu.

– Îți mulțumesc! zise Adam. Că ne-ai spus într-un final.

Ar fi vrut să zică *mi-ai spus*. Gansey era conștient de asta; dădu imperceptibil din cap. Blue și Adam se priviră la rândul lor. Ea își supse buza; el ridică dintr-un umăr. Le părea rău.

– Bun, mă bucur că s-a aflat, zise Gansey cu un aer relaxat.

Cu ceva vreme în urmă, Adam ar fi considerat de neacceptat un asemenea răspuns; ar fi presupus că e condescendent. Acum știa însă că, de fapt, era pe dos. Când ajungea în preajma unui lucru de o mare însemnătate personală, Gansey încerca să se ferească, alunecând într-o politețe veselă. În locul acela în care se primeau urgențele medicale, atitudinea lui era atât de nelalocul ei, încât îi provoca neliniște, mai ales că se combinase cu chipul total deconcertat al prietenului său.

Blue îl luă pe Gansey de mână. Adam se bucură pentru ei.

– Grețos! exclamă Ronan în cel mai pueril mod.

– Mulțumim pentru părerea ta, Ronan, zise Gansey, care își recompusese chipul, ceea ce-l făcu pe Adam să-și dea seama cu câtă dibăcie eliminase Ronan tensiunea momentului.

Acum erau cu toții în stare să respire din nou. Maura se întoarse la ei. Adam avusese impresia clară că femeia zăbovise intenționat mai multă vreme acolo, oferindu-le intimitate. Acum își scoase cheile de la mașină și zise:

– Hai să plecăm de-aici! Asemenea locuri îmi dau o stare de agitație.

Adam își ciocni ușor pumnul cu cel al lui Gansey.

Nu mai era timp de joacă, ci doar timp pentru adevăr.

28

În funcție de punctul din care spuneai povestea, ea ar fi putut fi despre Declan Lynch.

Deși era greu de crezut, nu se născuse paranoic.

Dar, de fapt, chiar e vorba despre paranoia atunci când nu te înșeli neapărat?

Precauție. Așa se chema conduita pe care o adopți atunci când sunt unii care vor să te omoare. Învățase să fie precaut, nu paranoic. Se născuse flexibil și încrezător în oameni, dar își învățase lecția. Aflase că e mai bine să fii suspicios în legătură cu cei care te întreabă unde locuiești. Se obișnuise să îl sune pe tatăl său doar de pe telefoane de unică folosință, cumpărate din benzinării. Se obișnuise să nu se încreadă în niciunul dintre aceia care spuneau că nu e onorabil să-ți dorești o casă veche într-un oraș corupt, cu o sufragerie în care să pui pe jos o blană de tigru pe post de covor, să nu vrei o vitrină plină cu sticle de bourbon care îți fac cu ochiul și o mașină germană care știe mai multe despre lume decât tine însuți. Era convins că minciunile sunt periculoase doar dacă, din când în când, mai spui și adevărul.

Cel mai mare și mai natural fiu al lui Niall Lynch era în casa sa din Alexandria, Virginia, și-și ținea fruntea lipită de sticla ferestrei, privind la strada liniștită. Traficul din D.C. abia începea să se trezească la viață, iar cartierul acela mai avea nevoie de ceva vreme ca să se trezească.

În mână ținea un telefon. Suna.

Era mai butucănos decât telefonul de serviciu pe care îl folosea ca intern la Mark Randall, refugiat politic și asasin de mingi de golf. Alesese în mod intenționat un model cu o formă foarte diferită pentru a se ocupa de afacerile tatălui său. N-avea chef să bâjbâie prin geantă și să le încurce. Nu-și dorea să pipăie noptiera în miezul nopții și să vorbească oricui sau, mai rău, unei persoane nepotrivite. Nu voia să-i dea aparatul greșit lui Ashley ca să-l țină câteva secunde. Orice lucru care îl ajuta să fie paranoic – precaut –, în timp ce se ocupa de afacerile de Niall Lynch, era de ajutor.

Telefonul acela nu mai sunase de săptămâni bune. Sperase că a scăpat de grija lui.

Suna.

Medită o bună bucată de vreme ce anume era mai periculos: să răspundă sau să-l ignore. Trase aer în piept. Nu mai era Declan Lynch, rebelul care dorea să placă tuturor. Devenise Declan Lynch, fiul cu bărbie de oțel al lui Niall Lynch.

Suna.

Răspunse.

– Lynch.

– Consideră asta un apel de politețe, spuse persoana de la celălalt capăt al liniei.

Din fundal se auzea muzică, vaietul unui instrument cu coarde.

Declan simți cum câțiva nervi de pe ceafă par că se întind și vibrează.

– Nu cred că te aștepți să cred că doar despre asta este vorba, zise el.

– Sigur că nu mă aștept la așa ceva, răspunse vocea de la telefon.

Era sacadată, amuzată, cu accent ciudat și acompaniată invariabil de muzică. Declan o știa doar ca fiind Seondeok. Nu cumpăra multe artefacte, iar când o făcea nu se întâmpla nimic spectaculos. Înțelegerea era clară: Declan îi arăta un obiect magic, Seondeok îi făcea o ofertă, el i-l dădea, după care se despărțeau și nu mai vorbeau până la întâlnirea următoare. Nu exista niciun moment în care Declan să simtă că ar fi putut ajunge legat în portbagajul mașinii tatălui său, ascultând cum acesta este bătut, sau încătușat și forțat să vadă cum ferma părinților săi este dărâmată, sau bătut zdravăn și lăsat pe jumătate mort în camera sa de la căminul din Aglionby. Declan aprecia lucrurile simple.

Nu putea să aibă însă încredere în nimeni. Precauție, nu paranoia.

– Situația e foarte volatilă în Henrietta, zise Seondeok. Am auzit că nu mai e prăvălia lui Greenmantle.

Da, volatilă. Acesta era cuvântul. Pe vremuri, Niall Lynch își vânduse „artefactele" către cumpărători din toată lumea. Lucrurile evoluaseră însă și clienți îi deveniseră doar Colin Greenmantle, Laumonier și Seondeok. Declan presupunea că tatăl său luase hotărârea asta din motive de siguranță, deși se putea să-l creadă prea iscusit. Poate că, pur și simplu, se înstrăinase de toți ceilalți clienți.

– Și ce-ai mai auzit? întrebă Declan, fără să confirme sau să infirme.

– Mă bucur să constat că nu ai încredere în mine, răspunse Seondeok. Tatăl tău vorbea prea mult.

– Nu-mi place să mi se vorbească pe tonul ăsta, zise Declan.

Adevărul era că tatăl său vorbea într-adevăr prea mult. Dar asta era o chestiune pe care o putea spune doar un Lynch, și nu un negustor coreean de antichități magice ilegale.

Muzica din fundal suna ca o scuză.

– Da, am fost nepoliticoasă. Merge vorba însă că ar exista cineva în Henrietta care vinde ceva foarte special, zise Seondeok.

Mușchii de pe ceafa lui Declan se încordară și mai tare.

– Nu eu.

– Nici n-am crezut asta. Cum ți-am zis: te-am sunat din politețe. M-am gândit că e bine să știi că lupii au început să-ți dea târcoale.

– Câți anume?

Muzica se opri, dar porni imediat.

– Există posibilitatea să fie haite întregi.

Poate că aflaseră despre Ronan. Degetele lui Declan se încleștară pe telefon.

– Dar știi cumva la ce urlă, *seonsaengnin*[1]?

– Mmm, zise Seondeok.

Era un sunet care evoca deopotrivă că știa că el încearcă să se dea bine, dar și că accepta situația.

– Secretul ăsta este încă foarte proaspăt. Te-am sunat în speranța că-ți voi oferi îndeajuns de mult timp ca să acționezi.

– Și cam ce crezi că ar trebui să fac?

– Asta nu e deloc treaba mea. Nu sunt părintele tău.

---

[1] Formulă de politețe din limba coreeană (n. tr.).

– Știi că nu mai am părinți, zise Declan.

Muzica șoptea și ofta în spatele ei. Într-un târziu, femeia îi repetă.

– Nu sunt părintele tău, ci doar un lup. Să nu uiți asta.

Declan se depărtă de fereastră.

– Îmi pare rău, acum eu am fost cel nepoliticos. Sunt recunoscător pentru apel.

Mintea lui frunzărea deja printre cele mai catastrofice scenarii. Trebuia să-i scoată pe Ronan și pe Matthew din Henrietta – asta era tot ceea ce conta.

– Îmi e dor de descoperirile tatălui tău, zise Seondeok. Sunt extrem de frumoase. Era un om cu probleme, dar cred că avea o minte minunată.

Și-l imagina probabil pe Niall Lynch cotrobăind prin debarale, colecții și beciuri uitate de vreme, catalogând cu grijă obiectele pe care le găsea. Declan avea o imagine ceva mai aproape de adevăr: tatăl său visa la Fermă, în camere de hotel, pe canapele, pe bancheta din spate a BMW-ului care era acum al lui Ronan.

– Da, zise Declan. Da, și eu cred același lucru.

29

Somnul, păcălit. Micul dejun, sărit. Şcoala, prezenţă.

Gansey n-ar fi putut spune cât de aproape ar fi trebuit să fie sfârşitul lumii – al lumii sale – pentru ca el să creadă că e justificat să chiulească pentru a-l căuta pe Glendower, aşa că mergea în continuare la cursuri. Aşa făcea şi Adam, fiindcă el se agăţa de visul său de a ajunge la o universitate din Ivy League, chiar dacă acestea ar fi fost undeva foarte sus, strânse între dinţi de Godzilla. Şi, spre uimirea lui Gansey, venise şi Ronan, făcându-i pe amândoi aproape să întârzie, fiindcă nu reuşea să găsească o uniformă completă în dezordinea din camera sa. Suspecta că prietenul său se hotărâse să vină la şcoală doar ca să compenseze cearta din triajul de la Urgenţe din noaptea precedentă, dar nu-i păsa. Îşi dorea, pur şi simplu, ca Ronan să-şi petreacă nişte ore în sala de clasă.

Henry îl ajunse din spate pe Gansey pe coridorul din Borden House, în timp ce acesta ieşise de la oră (franceză, în locul latinei – Gansey prefera latina, dar nu era îngrozitor

nici la franceză, pentru că *il n'y a pas de quoi fouetter un chat*[1]). Henry ţopăi uşor, ca să-şi potrivească paşii cu cei ai lui Gansey.

– Hei, junior! Nu-i aşa că ai numai bucurie în viaţa ta după seara trecută?

– Două niveluri mai jos de bucurie. Ne-am simţit foarte bine aseară la Litchfield. Am fost nepoliticoşi să plecăm în felul în care am făcut-o.

– După ce-aţi plecat voi, ne-am uitat la videoclipuri pe telefoane. Ne-a trecut tot cheful. Am vrut să-i mobilizez pe copii şi să le citesc nişte poveşti, dar ei continuau să întrebe de voi.

– Plecaserăm în aventură, izbucni Gansey în râs.

– Aşa m-am gândit şi eu. Asta le-am zis.

– Un prieten vechi nu se simţea prea bine, adăugă Gansey cu grijă.

Nu era o minciună. Doar că nu prezentase adevărul întreg. Era cumva pe muchie. Henry ridică o sprânceană ca să-i arate că era conştient de lucrul acela, dar nu comentă în niciun fel.

– Şi-o să fie în regulă?

Faţa lui Noah care se înnegreşte; sora lui urcată pe scenă; oase îngălbenite care zăceau sub un pulover de Aglionby.

– Rămânem optimişti, zise Gansey.

Încercase ca tonul său să nu trădeze nimic, dar privirea lui Henry se ascuţi, deveni cumva mai intensă. Sprânceana se ridică şi mai mult.

---

[1] Traduse, pur şi simplu, cuvintele din limba franceză înseamnă „nu are sens să biciuieşti pisica", dar înţelesul lor este acela că nu trebuie să faci prea mare caz de un anumit lucru (n. tr.).

– Optimist. Da, tu ești o persoană optimistă, Gansey-băiete. Vrei să-ți arăt ceva interesant înainte de prânz?

O privire fugară aruncată la ceas îi spuse lui Gansey că Adam îl căuta deja în sala de mese.

Henry interpretă repede acest gest.

– Hai, că e aici. În Borden. E în stilul tău.

Cuvintele i se părură absurde lui Gansey. Nimeni, nici măcar el nu știa care e stilul lui. Profesorii și prietenii de familie strângeau întotdeauna articole sau povești despre care credeau că i-ar putea capta atenția, lucruri care li se păreau a fi în stilul lui. De cele mai multe ori, era vorba despre chestiuni ce se adresau celor mai evidente părți ale preocupărilor sale: regi velși, mașini Camaro, tineri care au călătorit în jurul lumii din motive bizare, neînțelese de altcineva. Nimeni nu se avânta mai departe, iar el se gândea că ăsta era un lucru chiar bun. În trecutul său existaseră multe nopți nedormite, iar el prefera acum să-și întoarcă fața către soare. Stilul lui Gansey? Ce-o fi fost asta?

– Zâmbetul ăsta înseamnă că ești de acord? Da, bine, urmează-mă! zise Henry.

O coti imediat la stânga și trecu printr-o ușă pe care scria ACCES PERSONAL. Casa Borden fusese la origini o locuință, nu o clădire academică, așa că dincolo de ușă văzură o scară îngustă. Treptele erau luminate de o aplică chioară; strălucirea becului părea să fie înghițită de tapetul hidos. Porniră în jos.

– Asta-i o clădire foarte veche, Dick al Treilea. 1751. Imaginează-ți câte lucruri a văzut. Sau auzit, de vreme ce casele nu au ochi.

– Legea valutară[1], zise Gansey.

– Poftim?

– A fost adoptată în 1751, completă Gansey. A interzis dreptul coloniilor de a avea monedă proprie. Şi, dacă îmi aduc aminte bine, tot în anul ăsta George al III-lea a devenit prinţ de Wales.

– Şi, de asemenea..., zise Henry întinzând mâna spre un întrerupător.

Subsolul jos era foarte prost luminat şi avea o podea de pământ. Ajunseseră într-un loc înghesuit, în care nu se aflau decât câteva cutii de carton aşezate lângă unul dintre pereţii fundaţiei.

– ...prima lege despre maimuţele de circ în Statele Unite.

Trebuiră să-şi aplece capetele ca să nu atingă cu părul bârnele de lemn care sprijineau tavanul din scânduri. Aerul mirosea de parcă acolo s-ar fi concentrat toate aromele de la etajele de mai sus – mucegai şi mochetă albastră –, dar mai avea şi izul acela jilav specific peşterilor şi pivniţelor vechi.

– Serios? întrebă Gansey.

– Se poate, răspunse Henry. Am încercat să aflu sursa iniţială a informaţiei, dar ştii şi tu cum e internetul, omule. Uite c-am ajuns.

Se aflau în cel mai îndepărtat colţ al fundaţiei, iar becul de la baza scărilor nu prea reuşea să lumineze locul spre care privea Henry. Gansey avu nevoie de câteva momente ca să înţeleagă ce este pătratul mai întunecat care se desena pe pământ.

– E un tunel? întrebă el.

– Nu.

---

[1] *Currency Act*, lege adoptată de Parlamentul britanic în care era reglementată situaţia bancnotelor din coloniile americane.

– O ascunzătoare? insistă Gansey.

Se ghemui. Așa arăta. Gaura nu părea să aibă mai mult de un metru pătrat, iar marginile îi fuseseră mâncate de veacuri. Gansey atinse o balama pe una dintre laturi.

– La un moment dat, cred că a avut o ușă, un capac. În UK li se spuneau „găuri pentru preoți". Poate că au servit sclavilor sau... a fost o ascunzătoare pentru alcool în timpul prohibiției.

– Ceva de genul. Interesant, nu?

– Mhm, făcu Gansey.

Era ceva istoric. În stilul lui Gansey, așa presupunea. Se simțea vag dezamăgit, ceea ce însemna că se așteptase probabil la ceva mai mult, deși n-ar fi putut spune exact ce sperase să găsească.

– Nu. Chestia în stilul tău e înăuntru, zise Henry.

Spre marea surpriză a lui Gansey, Henry sări în groapă, aterizând cu un bufnet înfundat.

– Ia uite!

– Presupun că ai și un plan ca să ieșim de-acolo...

– Sunt niște mânere, zise Henry, care completă văzând că Gansey nu se mișcă. Și mai e și un test.

– Ce fel de test?

– Charismă. Nu. Ca... Nu. Este un cuvânt cu *ca* pentru vitejie, dar nu mi-l amintesc. Lobul meu frontal e încă beat de noaptea trecută.

– Caracter.

– Da, da, asta e. Un test pentru caracter. Ăsta e în stilul tău.

Gansey se văzu nevoit să-i dea dreptate lui Henry, judecând după vibrația pe care o simțea în piept. Era similară cu senzația pe care o avusese la petrecere. Senzația aceea că

e cunoscut. Nu într-un mod superficial, ci în chip adânc și adevărat.

– Păi, și ce câștig dacă îl trec? întrebă el.

– Ceva ce încununează toate testele de felul ăsta. Premiul e onoarea ta, domnule Gansey.

Dublu-cunoscut. Triplu-cunoscut.

Gansey nu știa cum să gestioneze senzația că e perceput cu atâta acurateță de o persoană care, până la urmă, era doar o cunoștință relativ recentă.

Nu-i mai rămăsese nimic de făcut decât să coboare și el în groapă. Era întuneric beznă, iar pereții păreau că-i strivesc. Se afla îndeajuns de aproape de Henry încât să-i miroasă șamponul cu care își spălase părul și să-i audă respirația ușor accelerată.

– Istoria, ce nenorocire complicată! zise Henry. Ești claustrofob?

– Nu, am alte probleme.

Dacă s-ar fi găsit acum în Cabeswater, frica lui Gansey de insectele care înțeapă ar fi fost speculată. Era bucuros că lucrurile nu se petreceau cu aceeași intensitate și în afara pădurii. Gaura asta din pământ trebuia să rămână așa cum era. În lumea aceea, trebuia să se preocupe să-și controleze doar exteriorul, nu și interiorul.

– Îți poți imagina cum e să te poți ascunde în așa ceva? Am trecut testul?

Henry zgârie peretele sau ceva asemănător; se auzi un șuierat înfundat și zgomotul pământului dislocat.

– Ai fost vreodată răpit, Richard Gansey?

– Nu. Mi se întâmplă acum?

– Nu într-o zi de școală. Eu am fost răpit o dată, zise Henry pe un ton atât de lejer și de liniștit, încât Gansey nu

reuşi să-şi dea seama dacă glumeşte. Pentru răscumpărare. Părinţii mei nu erau în ţară, iar comunicarea se făcea foarte greu. M-au pus într-o groapă ca asta. De fapt, cred că era ceva mai mică.

Nu glumea.

– Isuse! exclamă Gansey.

Nu putea să-i vadă faţa lui Henry din cauza întunericului, aşa că nu avea cum să-i citească sentimentele pe care le încerca; tonul îi era însă lejer.

– Isus nu era acolo, din păcate, urmă Henry. Sau poate din fericire. Groapa abia dacă mă încăpea pe mine.

Gansey îl putea auzi pe Henry cum îşi freacă degetele unul de altul sau cum strânge din pumni; încăperea aceea întunecată amplifica toate sunetele. Putea simţi acum şi mirosul acela ciudat care însoţea frica: corpul producea substanţe ce duhneau a anxietate. Nu-şi dădea seama totuşi dacă era a lui sau a lui Henry. Mintea lui ştia însă că gaura aceea nu avea cum să producă un roi de viespi, care să-l omoare. Dar inima lui îşi amintea cum atârnase în peştera din Cabeswater, auzind roiurile cum se agită sub el.

– Şi asta e în stilul tău, nu? întrebă Henry.

– Ce anume?

– Secretele.

– Ai dreptate, admise Gansey, conştient că a recunoaşte faptul că ai secrete nu e deloc acelaşi lucru cu a le divulga. Şi ce s-a întâmplat?

– Ce s-a întâmplat, mă întrebi. Mama era conştientă că, dacă va plăti răscumpărarea imediat, nu va face decât să-i încurajeze şi pe alţii să-i răpească un copil în timp ce ea nu era atentă, aşa că s-a tocmit cu răpitorii. Lor nu le-a plăcut asta, aşa cum îţi poţi imagina şi singur, aşa că m-au obligat

să-i spun la telefon ce-au de gând să-mi facă în fiecare zi în care ea întârzia plata.

– Te-au pus *pe tine* să-i zici?

– Da, da. Vezi tu, era o parte a negocierii. Dacă părintele știe că are un copil înfricoșat, va plăti mai repede și mai mult. Asta e ideea.

– Habar n-aveam.

– Cine știe dinainte? Acum însă ai aflat.

Pereții păreau că se strânseseră. Henry continuă cu un hohot de râs.

– Știi ce le-a zis? „Nu plătesc pentru produse deteriorate." Iar ei i-au spus că asta va primi în locul meu și tot așa. Mama e însă foarte pricepută la asemenea târguieli. Așa se face că după cinci zile i-am fost returnat, având în continuare toate degetele și ambii ochi. Pentru un preț corect, mi-au spus. M-am simțit ușor iritat, dar asta a fost doar vina mea.

Gansey nu știa ce să spună despre povestea aceea. I se comunicase acest secret, dar nu-și dădea seama din ce motiv. Nu pricepea ce vrea Henry de la el. Avea o mulțime de reacții pregătite – solidaritate, sfat, îngrijorare, sprijin, indignare, tristețe –, dar nu știa cum e cel mai bine să le combine în momentul acela. Era neobișnuit pentru el. Nu credea însă că Henry are nevoie de ceva. Îi prezentase un peisaj, și nu o hartă.

– Iar acum stăm amândoi într-o groapă ca aceea, iar tu pari destul de calm, zise Gansey într-un final.

– Da. Ăsta e și scopul. Am petrecut... am petrecut mulți ani încercând să fiu în stare de așa ceva, zise Henry.

Băiatul trase scurt aer în piept, iar Gansey simți clar că fața lui ar fi spus o cu totul altă poveste decât glasul voit lejer al băiatului.

– În loc să mă ascund, am înfruntat lucrul de care mi-e frică.

– Câți ani? Ce vârstă aveai?

– Zece, rosti scurt Henry, iar Gansey îl simți cum își schimbă poziția. Dar tu câți ani aveai, Gansey-băiete, când ai fost înțepat de viespile alea? întrebă Henry pe un cu totul alt ton.

Gansey știa răspunsul, dar nu era sigur că un număr era ceea ce aștepta celălalt de la el. Nu reușea, în continuare, să-și dea seama de ce au conversația aceea.

– Și eu tot zece ani.

– Și cum te-ai simțit în următorii?

– Uneori mai bine, alteori mai rău. Presupun că știi și tu.

– Ai încredere în mine? întrebă Henry.

Încărcătura întrebării făcu bezna să pară chiar și mai întunecată. Acesta era testul de caracter. Avea încredere? În asemenea chestiuni, Gansey se bazase întotdeauna pe instinct. Subconștientul lui asambla repede toate argumentele, așezându-le într-o formă pe care o înțelegea, fără să știe de ce. Care era motivul să se afle în gaura aceea? Știa deja răspunsul la această întrebare.

– Da.

– Dă-mi mâna, zise Henry.

Îi găsi palma pe întuneric. Gansey simți imediat atingerea unei insecte.

30

Gansey nu respiră. La început, nu crezu că e cu adevărat o insectă. În întuneric, în înghesuiala aceea, încercă să și-o imagineze. O simți însă mișcându-se în palmă. Familiar. Picioare subțiri care sprijineau un corp mai masiv.

– Richard-omule! zise Henry.

Gansey nu respiră.

Nu-și trase mâna: modalitatea aceea era păguboasă și-o mai încercase. Pe urmă, auzi un bâzâit care i se păru teribil. Era un zgomot pe care Gansey încetase de mult să-l mai interpreteze ca pe un sunet. Era o armă. Era criza în care acela care clipea primul murea.

– Dick!

Gansey nu respiră.

Probabilitatea de a fi înțepat de o insectă era, de fapt, destul de mică. *Gândește-te la asta*, obișnuia el să spună vreunui prieten de familie îngrijorat în timp ce se aflau afară, înconjurați de insecte. *Când te-a înțepat pe tine ultima dată?* Nu putea înțelege de ce făcuse Henry lucrul acela. Nu știa nici el ce să creadă. Trebuia să-și amintească tot ceea ce i se întâmplase? Cu bune și cu rele? Fiindcă

dacă asta era, memoria sa rămăsese blocată, iar mintea i se concentra doar asupra acelui moment.

– Gansey! zise Henry. *Respiră!*

La marginea vederii lui Gansey începeau să se agite luminițe. Respira, dar nu destul. Nu putea să rişte vreo mişcare.

Henry atinse dosul palmei lui Gansey, iar apoi îşi arcui cealaltă palmă peste cea în care se afla insecta. Era acum prizonieră într-un glob de degete.

– Uite ce-am aflat eu, zise Henry. Dacă nu-ţi poţi stăpâni frica...

Exista într-adevăr un loc în care teroarea dispărea şi devenea... nimic. Astăzi însă, în groapa aceea, cu o insectă pe piele şi cu perspectiva de a muri curând, nimicul refuza să vină.

– ...încearcă măcar să fii *şi* înfricoşat, *şi* fericit. Gândeşte-te la copila aia a ta, Gansey, şi la cum te-ai simţit aseară. Gândeşte-te la lucrurile de care îţi este frică. Greutatea ei îţi spune că e vorba de o albină. Chiar trebuie să fie ceva care să te omoare? Nu. E doar un lucru mic. Ar putea fi orice, ar putea fi ceva minunat.

Gansey nu-şi mai putu ţine răsuflarea; avea de ales între respiraţie şi leşin. Eliberă un şuvoi de aer din piept şi inspiră un altul. Bezna redeveni doar beznă; luminiţele dispărură. Inima dădea în continuare să-i iasă din piept, dar bătăile începeau să se domolească.

– Uite-l! zise Henry, la fel ca în Ziua Corbului. Să vezi pe cineva speriat e de-a dreptul teribil, nu-i aşa?

– Ce am în mână?

– Un secret. Am de gând să ţi-l încredinţez, zise Henry, părând destul de nesigur la rândul său. Fiindcă vreau să ai încredere în mine. Ca să poţi face asta, dacă vrei să fim prieteni, trebuie însă să ştii adevărul.

Henry trase adânc aer în piept și apoi își luă mâna de pe palma lui Gansey, scoțând la iveală o albină de dimensiuni extraordinare. Se grăbi să o acopere din nou, înainte ca Gansey să poată avea vreo reacție.

– Ușurel, domnule! Mai uită-te o dată.

Acum, când se mai liniștise, Gansey observă că nu era o albină obișnuită, ci o insectă robotică, foarte frumoasă. *Frumoasă* nu era probabil cel mai bun cuvânt, dar pe moment Gansey nu găsi un altul. Aripile, antenele și picioarele erau în mod evident din metal, cu articulații fine. Aripile subțiri erau colorate ca niște petale de flori. Nu era vie, dar părea ca și cum ar fi putut fi. O putea vedea în bezna aceea, fiindcă avea o luminiță minusculă care strălucea gălbui.

Gansey știa că familia lui Henry se ocupa de albinele robotice, dar nu se gândise niciodată la *așa ceva.* Era destul de sigur că văzuse imagini ale unor asemenea drone, dar că, deși erau mostre uimitoare de nanorobotică, nu arătau ca albinele adevărate, având mai multe în comun cu un mic elicopter decât cu insectele. Albina lui Henry era construită însă înfricoșător și totodată imposibil. Îi amintea atât de mult de obiectele pe care le aducea Ronan din vis, încât, odată intrată în minte această idee, nu mai reuși să o alunge.

Henry își scoase telefonul din buzunar. Tastă rapid și ajunse la un ecran ciudat, în culorile curcubeului.

– RoboAlbina se conectează la ChengPhone prin această aplicație. E sensibilă la amprentă. Așa că, după cum vezi, îmi pun degetul aici și-i spun ce vreau să-mi găsească: RoboAlbină, găsește un păr minunat. Și, uite, a pornit.

Gansey tresări în timp ce albina își luă zborul, scoțând același bâzâit ca înainte, ridicându-se în aer și luminându-i

părul. Greutatea pe care o simți pe cap se dovedi chiar mai înspăimântătoare decât atingerea din palmă.

– Ai putea s-o iei de-acolo? Nu mă simt prea bine cu ea acolo, zise el cu un glas încordat.

Henry își puse degetul din nou pe ecran, iar albina se ridică, bâzâi și ateriză pe umărul său.

– N-ai mai spus nimic de data asta, zise Gansey.

– Nu, nu e nevoie. Îmi citește gândurile prin amprentă, zise Henry.

Băiatul nu-și ridică ochii de pe ecranul telefonului, dar Gansey își dădu seama că e doar o glumă.

– Îi spun deci ce să facă și, gata, se duce. Mulțumesc, mulțumesc, dragă albinuță.

Henry întinse mâna, iar micuța dronă ateriză pe ea ca o floare zburătoare; lumina se stinse. O băgă la loc în buzunar. Era evident imposibil, dar Henry aștepta ca Gansey să spună lucrul ăsta. De aceea era un secret: nu putea exista.

Lui Gansey i se luă un văl de pe ochi.

– Părinții tăi produc albine robotice, începu el cu grijă.

– Tata. Compania tatălui meu, da.

Henry făcuse o delimitare, deși Gansey nu o înțelegea pe deplin.

– Și face chestii din astea, continuă el încercând să pară că e convins de ceea ce spune.

– Gansey-băiete, cred că trebuie să decidem dacă avem sau nu încredere unul în celălalt, zise Henry. Cred că am ajuns la un moment crucial al proaspetei noastre prietenii.

Gansey își cântări cu mare grijă cuvintele.

– A avea încredere în cineva nu e același lucru cu a i te confesa.

– Nu, râse Henry aprobator. Dar eu le-am făcut deja pe ambele. Am ţinut secret ceea ce aveai tu în spatele SUV-ului, la fel cum n-am spus nimic despre faptul că Adam Parrish n-a fost ucis de plăcile acelea. Asta e încredere. Şi m-am confesat: ţi-am arătat-o pe RoboAlbina.

Era adevărat. Dar Gansey cunoştea câteva persoane cu secrete pentru a nu fi uimit că acestea încearcă să le folosească drept valută. Iar evenimentele prin care trecea Gansey puneau în pericol şi vieţile altor oameni, nu doar pe a sa. Avusese deja destulă încredere să meargă la petrecere şi să coboare în groapă.

– Ştii, zise el, există un truc psihologic pe care îl fac vânzătorii de maşini. Ei îţi cumpără un suc de la un distribuitor automat folosindu-şi propriii bani. În felul ăsta, te simţi obligat să cumperi şi tu o maşină de la ei.

– Vrei să spui că secretele tale în comparaţie cu ale mele sunt precum alăturarea dintre un automobil şi un suc? întrebă amuzat Henry.

– Compania tatălui tău n-a construit albina aceea, nu-i aşa? îl contră Gansey, amuzat la rândul său.

– Nu.

– Şi ce vrei să-ţi spun? Să rostesc cuvântul *magie*?

– Ai mai văzut şi înainte obiecte obţinute prin magie, precum RoboAlbina. Nu e acelaşi tip de vrajă pe care l-am văzut atunci când Parrish a deviat o jumătate de acoperiş care urma să-i cadă în cap. Unde-ai mai văzut asemenea lucruri?

– Nu e secretul meu, zise Gansey.

– Hai că te scot eu: ştiu. Declan Lynch. I-a vândut mamei două chestii din astea, zise Henry.

Cuvintele acelea se dovediră atât de neaşteptate, încât Gansey se bucură că erau din nou cufundaţi în beznă; era

convins că șocul i s-ar fi citit pe chip. Încercă să potrivească în minte informațiile pe care tocmai le aflase. Declan..., deci albina era lucrarea lui Niall. Dacă mama lui Henry îi era client, asta însemna că fratele mai mare al lui Ronan vindea asemenea lucruri unor oameni de la școală? Cu siguranță nu avea cum să fie atât de prost.

– De unde a știut mama ta să le cumpere? I-ai spus tu?

– E exact pe dos. Nu știe fiindcă sunt eu aici, ci eu mă aflu la Aglionby fiindcă ea știe. Nu-ți dai seama? Sunt motivul ei. Mă vizitează. Cumpără ceva de la Declan Lynch. Pleacă înapoi. Nu e cine știe ce. Ah! Am vrut să rostesc asta cu voce tare de vreo doi ani. Secretele astea ard.

– Mama ta te-a trimis la Aglionby doar pentru a avea o acoperire a afacerilor ei cu Declan? întrebă Gansey.

– Artefacte magice, frate. Afacere serioasă. Înfricoșătoare... Numai bună să te pună într-un scaun cu rotile. Sau să te omoare, ca pe Kavinsky.

Gansey simți din nou că nu mai are aer.

– A făcut afaceri și cu el?

– În niciun caz. Ăsta nu producea decât droguri, iar ea susținea că și astea sunt magice. Dar haide! Ai fost și tu la petrecerea de 4 iulie. Cum explici dragonii?

– Nu pot, zise Gansey. Amândoi știm asta.

– Da, știm, zise Henry cu satisfacție. Odată, aproape că l-a ucis pe Cheng Doi doar ca să se distreze. A fost îngrozitor.

Gansey se sprijini cu spatele de peretele gropii.

– Te ia cu leșin? Te simți bine? Credeam că facem conversație.

Da, așa era, doar că Gansey nu se gândise niciun moment la o asemenea discuție. Căutându-l pe Glendower, vorbise cu o mulțime de oameni ciudați. Din multe puncte de vedere,

expedițiile lui erau definite nu de orașele sau țările între care călătorise, ci de oameni și de fenomene. Diferența era că pe aceștia îi căutase Gansey. Niciunul nu venise către el. Nu mai întâlnise pe nimeni ca el și, deși Henry era departe de a-i fi geamăn, era probabil cel mai apropiat om de postura aceea.

Nu-și dăduse seama de singurătatea și unicitatea în care îl conduseseră ideile sale până când nu fusese testat.

– Mai există și alți oameni magici la Aglionby despre care ar trebui să știu? întrebă el.

– Alții decât cei care sunt alături de tine? Nu cunosc pe nimeni. M-am chinuit mai bine de un an să-ți găsesc numărul de telefon.

– E în registru...

– Nu, fraiere, metaforic vorbind. Să văd dacă nu ești ciudat precum K. Nu-mă-rul. Înțelegi? Cine dintre noi doi are engleza ca a doua limbă? Îți dau și un indiciu: tu nu.

Gansey începu să râdă și apoi continuă să hohotească. Avea senzația că în ultimele zile experimentase toate emoțiile prin care poate trece un om.

– Nu sunt un ciudat, zise el. Sunt doar un tip care caută un rege. Ai spus că mama ta a cumpărat două asemenea chestii. Unde este cealaltă?

Henry scoase din nou insecta din buzunar. Ledul începu iarăși să lumineze groapa îngustă.

– În laborator, bineînțeles, iar tatăl meu, dragul de el, încearcă să o copieze din componente nemagice. Mama mi-a spus să o păstrez pe asta, ca să-mi amintesc cine sunt.

– Adică?

Albina arunca lumina asupra ei înseși, dar și asupra lui Henry: aripile ei translucide și sprâncenele ciudate ale băiatului străluceau.

– Sunt ceva mai mult.

Gansey îl privi cu atenție. În goana lui către Glendower, uitase să mai ia seama la câtă magie există pe lume, în afară, și nu îngropată în vreun mormânt. Acum simțea asta cu tărie.

– Uite ce trebuie să-ți spun înainte să devenim prieteni, continuă Henry. Mama mea vinde magie. Mi-a spus să te urmăresc și să-ți aflu secretele. Nu am de gând să mă folosesc de tine, dar asta mi s-a spus să fac. N-am început jocul ăsta în căutarea unui prieten.

– Și ce-ai vrea să-ți spun?

– Nimic, deocamdată, zise Henry. Vreau să te gândești la toate astea. Iar după aceea sper că vei alege să ai încredere în mine. Pentru că sunt îndopat cu secrete și flămând după prieteni.

Ridică albina între ei, astfel încât Gansey să-l poată privi prin strălucirea trupului ei minunat. Ochii lui Henry ardeau feroce. Brusc, aruncă albina în aer.

– Hai să ieșim din gaura asta!

31

Nu există destule cuvinte care să poată măsura ura. Știa tone, metri, ani. Volți, noduri, wați. Ronan ar fi putut spune oricând cât de repede merge mașina lui. Ar fi putut descrie în termeni exacți cât de caldă era ziua. Putea să-și cunoască exact ritmul cardiac. Nu știa însă cum să explice celorlalți cât de mult ura Academia Aglionby.

O asemenea unitate de măsură ar fi trebuit să țină seamă atât de volumul, cât și de greutatea urii. Și ar mai fi trebuit să includă de data asta și o axă a timpului. Zilele acelea irosite în clasă, nefolositoare, chinuitoare, în care căpăta deprinderi necesare unei vieți pe care nu și-o dorea. Nu exista probabil un singur cuvânt care să se circumscrie întregului concept. Poate doar *toată.* Toată ura sa se îndrepta spre Academia Aglionby.

Hoț? Aglionby era hoțul. Iar viața lui Ronan, visul, pustiit mereu.

Își promisese că avea să se lase: acesta ar fi trebuit să fie cadoul pentru cea de-a optsprezecea aniversare.

Și totuși iată-l! Să se lase. Să plece, pur și simplu. Fie o putea face, fie nu. Parcă îl auzea pe Gansey: *Mai rabdă și tu*

până la absolvire; mai sunt doar două luni. Cu siguranță, poți să înduri până atunci. Așa că acum încerca.

Ziua de școală era ca o pernă așezată peste față. Avea să se sufoce înainte de ultimul clopoțel. Singura resursă de oxigen era porțiunea de piele albă de pe încheietura mâinii lui Adam, acolo unde își ținuse ceasul, și priveliștea cerului senin de dincolo de ferestre.

Încă patru ore.

Declan îi trimitea mesaje fără încetare. *Dă-mi un SMS atunci când te eliberezi.* Dar Ronan nu trimitea mesaje. *Hei, știu că ești la școală, dar poate dai un semn într-o pauză.* Asta era o minciună, superputerea lui Declan. Presupunea că Ronan nu era de fapt în clasă. *Hei, am venit pe aici. Trebuie să vorbim.*

Asta îi atrase atenția lui Ronan. După ce absolvise, Declan se afla de obicei la o distanță sigură de două ore de mers cu mașina în D.C., un lucru care, după părerea lui Ronan, ameliorase relația lor din toate punctele de vedere. Se întorcea doar pentru slujba de duminică, o călătorie destul de extravagantă, de patru ore cu mașina, asupra căreia Matthew nu-și punea nicio întrebare, iar el nu o înțelegea decât în parte. Cu siguranță că fratele său avea lucruri mai bune de făcut în D.eclan C.ity decât să-și petreacă jumătate de zi într-un orășel pe care îl ura și în compania unei familii din care nu-și dorise niciodată să facă parte.

Lui Ronan nu-i păsa însă de asemenea lucruri. Îl făceau să se simtă de parcă n-ar fi câștigat nimic în timpul verii. Era prizonier la Aglionby, visa lucruri îngrozitoare și încerca să-l evite pe Declan.

Încă trei ore.

– Lynch, zise Jiang, trecând pe lângă el în sala de mese. Credeam c-ai murit.

Ronan îi aruncă o privire de gheață. N-avea chef să-i vadă mutra lui Jiang decât în spatele unui volan.

Încă două ore.

Declan sună în timpul prezentării unui invitat. Telefonul, pus pe modul silențios, păru că bâzâie doar pentru el însuși. Cerul albastru era acum sfâșiat de nori albi; Ronan își dorea să fie afară. Indivizii din specia lui mureau în captivitate.

Încă o oră.

– Am crezut că am halucinații, zise Adam de lângă dulapuri, ascultând un anunț ce zumzăia din boxele de pe holuri: „Ronan Lynch a venit la școală."

Ronan izbi ușa dulapului. Nu pusese nimic înăuntru și nu avusese niciun motiv să o deschidă sau să o închidă, dar îi plăcea să audă pocnetul metalului cum se propagă pe hol acoperind anunțul acela. O mai trânti o dată pentru orice eventualitate.

– Chiar avem o conversație, Parrish?

Adam nu se sinchisi să răspundă. Așeză trei cărți în dulap și își scoase hanoracul pentru sport.

Ronan își lărgi nodul de la cravată.

– Lucrezi după școală?

– Cu un visător.

Îl privi pe Ronan în ochi pe deasupra ușii dulapului său. Școala devenise brusc mai suportabilă.

Adam își închise cu grijă dulapul.

– Termin la patru și jumătate. Dacă ai chef, ne putem gândi împreună cum să reparăm pădurea ta din vis. Asta dacă nu cumva ai teme.

– Tâmpitule! zise Ronan.

Adam zâmbi, făcându-l pe celălalt să simtă că ar fi putut porni războaie și arde orașe întregi pentru surâsul acela sincer și prietenos.

Buna dispoziție a lui Ronan ținu cât băiatul parcurse holul și scările de la capătul acestuia. Parcată în fața clădirii era mașina Volvo a lui Declan. Fratele său stătea lângă ea, vorbind cu Gansey. Acesta avea pământ pe coatele cămășii de uniformă – modul în care reușise să se murdărească în halul acela în timpul unei zile de școală era absolut uluitor pentru Ronan. Declan era îmbrăcat într-un costum, dar asta nu însemna neapărat că se pregătea pentru vreo ocazie specială. El purta costumul în felul în care alți oameni folosesc pantalonii de pijama.

Nu existau nici cuvinte care să măsoare ura lui Ronan pentru fratele său mai mare sau viceversa. Nu-și putea imagina vreo unitate de măsură pentru o emoție compusă în părți egale din ură și trădare, din prejudecăți și obișnuințe.

Ronan își strânse pumnii.

Una dintre ferestrele din spatele mașinii coborî, scoțând la iveală buclele aurii ale lui Matthew și zâmbetul său patologic de radios. Îi făcu cu mâna lui Ronan.

Trecuseră luni bune de când cei trei nu se mai aflaseră în același loc, cu excepția bisericii.

– Ronan! zise Declan.

Cuvântul era încărcat cu tot felul de sensuri: văd că abia ai ieșit din școală, dar deja uniforma ta e un dezastru; nu sunt însă mirat. Arătă cu mâna spre Volvo.

– Vino în biroul meu!

Ronan n-avea niciun chef să o facă. De fapt, își dorea să înceteze să se mai simtă de parcă ar fi băut acid din baterie.

– Ce treabă ai cu Ronan? întrebă Gansey.

Şi *Ronan-ul* său avea implicaţii nerostite: aţi aranjat asta din timp? spuneţi-mi ce se întâmplă şi dacă e nevoie să intervin.

– Doar o mică discuţie de familie, zise Declan, făcându-l pe Ronan să-i arunce o privire imploratoare.

– E o discuţie de familie care ar putea avea loc şi în drum spre Fox Way 300? întrebă Gansey cu o politeţe covârşitoare. Pentru că el şi cu mine tocmai ne îndreptam într-acolo.

În mod normal, Declan ar fi cedat chiar şi celei mai mici presiuni a lui Gansey, dar de această dată zise:

– Da, păi..., pot eu să-l las acolo după ce terminăm. Durează doar câteva minute.

– Ronan!

Matthew îşi scosese mâna pe geam, îndreptând-o spre fratele său. *Ronan*-ul său era un alt fel de a spune *te rog*. Era prins în capcană.

– *Miseria fortes viros*[1], Ronan, zise Adam.

Ronan-ul lui însemna doar Ronan.

– Tâmpitule! zise celălalt, ceea ce-l făcu să se simtă ceva mai bine.

Urcă în Volvo.

De îndată ce îşi văzu ambii fraţi în maşină, Declan porni, dar nu merse decât până în cealaltă parte a parcării, ferită de maşinile care plecau şi de autobuzele care se opreau. Se sprijini de spătar şi privi la academie. Tânărul nu semăna deloc cu mama lor şi doar foarte puţin cu tatăl lui. Ochii îi erau încercănaţi de oboseală.

Matthew îşi reluase jocul de pe telefonul mobil, zâmbind neatent.

---

[1] „*Ignis aurum probat, miseria fortes viros*" („Focul încearcă aurul, nenorocirea, pe cei puternici") – citat din autorul latin Lucius Annaeus Seneca (n. red.).

– Trebuie să vorbim despre viitorul vostru, începu Declan.

– Nu, zise Ronan. Nu, nu, nu trebuie.

Ieșise deja pe jumătate din mașină, strivind cu un picior frunzele moarte din parcare.

– Ronan, stai!

Ronan nu stătu.

– *Ronan!* Înainte să moară, când am călătorit împreună, tata mi-a spus o poveste despre tine.

Era enervant de nedrept.

Era enervant de nedrept pentru că nimic altceva de pe lume nu l-ar fi putut opri pe Ronan să plece.

Era enervant de nedrept fiindcă Declan știa exact ce face, anticipase că Ronan va încerca să plece și se pregătise din timp cu asta, ca un bucătar care apelează la o delicatesă pe care o scoate dintr-o cămară din ce în ce mai goală.

Picioarele adolescentului rămaseră înfipte în asfalt. Electricitatea din atmosferă părea să se fi mutat sub pielea lui. Nu-și dădea seama dacă e mai supărat pe fratele său pentru că știuse exact cum să-i arunce un laț în jurul gâtului sau pe propria incapacitate de a se feri de o asemenea capcană.

– Despre mine, repetă într-un târziu Ronan, cu un glas cât se poate de controlat.

Fratele său nu-i răspunse. Se mulțumi să aștepte. Ronan urcă din nou în mașină. Trânti portiera. O deschise și o mai trânti o dată. O mai deschise și a treia oară doar pentru a o trânti din nou, înainte să-și sprijine ceafa de tetieră și să înceapă să privească prin parbriz la norii agitați.

– Ai terminat? întrebă Declan, după care privi spre Matthew, dar cel mai tânăr dintre frații Lynch continua să se joace liniștit pe telefon.

– Am terminat cu luni bune în urmă, răspunse Ronan. Dacă ai de gând să-mi spui o minciună...

– Am fost prea supărat ca să-ți zic până acum, rosti Declan, după care continuă pe un ton diferit. Ai de gând să mă asculți în liniște?

Și cuvintele acelea erau o lovitură nedreaptă, pentru că le folosise adesea tatăl lor când se pregătea să le spună o poveste. Ronan era oricum hotărât să asculte, dar asta îl făcu să-și sprijine capul de fereastra portierei și să închidă ochii.

Declan era diferit de tatăl său în multe privințe, dar, precum Niall Lynch, se pricepea la spus povești. În fond, poveștile seamănă destul de mult cu o minciună, iar Declan era un mincinos excepțional.

– A fost odată ca niciodată un erou irlandez, cu multă vreme în urmă, când țara nu însemna doar oameni și orașe, ci mai degrabă o insulă magică. Acest erou avea un nume, dar nu o să ți-l spun decât la sfârșit. Era pe jumătate zeu. Înspăimântător, înțelept și impetuos. El a dat peste o lance – despre ea este povestea noastră – însetată doar de sânge. Oricine ținea arma aceea câștiga pe câmpul de bătălie pentru că nimic nu putea sta în calea magiei ei ucigătoare. Lancea era atât de dornică de sânge, încât trebuia să fie acoperită ca să nu mai ucidă. Nu putea fi păstrată decât înfășurată în cârpe.

Declan se opri oftând de parcă greutatea povestirii l-ar fi apăsat la propriu și ar fi avut nevoie de un moment ca să își recapete puterile. Era adevărat însă că amintirea ritualului lor de seară putea fi apăsătoare. În mintea lui Ronan se încălciseră deja imagini neclare ale tatălui lui așezat la capul patului lui Matthew, cu frații ghemuiți în cealaltă parte și mama stând pe scaunul acela incomod pe care nu-l folosea niciodată nimeni. Și ei îi plăceau asemenea povești, mai ales dacă erau despre ea.

De pe capota mașinii se auzi un fel de zgârmănat cu unghiile, iar o secundă mai târziu pe parbriz ateriză un mănunchi de frunze moarte. Asta îi aminti lui Ronan de ghearele Ororii; se întrebă dacă creatura apucase să se întoarcă la Fermă.

– Odată ce lancea era dezvelită, continuă Declan, nu conta dacă în cameră se afla iubirea adevărată sau familia eroului; arma avea să îi ucidă oricum. La asta era bună și asta făcea.

De pe bancheta din spate, Matthew căscă dramatic ca să mai împrăștie tensiunea. La fel ca Drujbă, nu putea să suporte să-l vadă pe Ronan tulburat.

– Era o armă frumoasă, făcută pentru luptă și nimic altceva, urmă Declan. Eroul, apărător al insulei, a încercat să o folosească în scopuri nobile. Dar ea trecea prin dușmani și prin prieteni, prin tâlhari și prin iubiți, ceea ce-l făcu pe erou să-și dea seama că lancea aceea, care exista cu un singur scop, trebuia să fie dezmembrată.

Ronan trase supărat de brățările sale de piele. I se reamintea cu precizie visul pe care îl avusese cu câteva zile înainte.

– Credeam că povestea asta e despre mine.

– Tata mi-a spus că el era lancea, zise Declan privind la fratele său. Mi-a spus apoi că o să fie de datoria mea la un moment dat să am grijă ca *Ronan* să fie numele eroului, și nu cel al unei alte lănci.

Lăsă cuvintele să plutească în aer.

La exterior, cei trei frați Lynch păreau extrem de diferiți: Declan, un politician uns cu toate alifiile; Ronan, un taur într-o lume de porțelan; Matthew, un copil scăldat în soare.

La interior însă, frații Lynch erau foarte asemănători: cu toții iubeau mașinile, pe ei înșiși și pe ceilalți doi.

– Știu că visezi asemenea lui, urmă Declan cu glas scăzut. Știu că ești bun la asta. Te cunosc prea bine ca să nu-mi dau

seama că n-are rost să-ți cer să te oprești. Tata însă și-a dorit să nu fii singur, cum a fost el. Așa cum a trebuit să devină.

Ronan răsuci brățările de piele din ce în ce mai strâns.

– Aha, m-am prins! zise Matthew într-un final, după care începu să râdă și-și spuse: Așa!

– Și de ce-mi spui asta tocmai acum? întrebă Ronan.

– Am auzit că în Henrietta are să se întâmple ceva foarte important.

– Cine?

– Cine... Ce?

– Cine ți-a zis?

Declan îl țintui cu privirea.

– Și de unde a știut să te sune tocmai pe tine?

– Tu chiar ai crezut că tata ținea socotelile de unul singur? îi răspunse Declan cu o întrebare.

Așa crezuse, dar rămase tăcut.

– De ce crezi că m-am dus în D.C.?

Ronan crezuse că fratele său încerca să intre în politică, dar acum asta devenise o eroare atât de evidentă, încât preferă să-și țină gura închisă.

– Matthew, pune-ți căștile! zise Declan.

– Nu le am cu mine.

– Prefă-te că le ai, insistă și Ronan, după care dădu radioul mașinii ceva mai tare.

– Vreau să fii sincer cu mine, zise Declan. Te gândești măcar să mergi la facultate?

– Nu.

Fusese plăcut, dar și teribil s-o spună cu voce tare. Apăsase pe trăgaci, auzise pocnetul, așa că acum se uită după cadavre.

Declan se clătină; glonțul îi ratase de puțin un organ vital. Cu mult efort, reuși să-și controleze hemoragia.

– Da, așa m-am gândit și eu. Înseamnă că ai de gând să urmezi cariera asta, nu-i așa?

De fapt, nu era tocmai ceea ce-și dorea. Deși voia să fie liber să viseze, să i se permită să locuiască la Fermă, nu se gândise să întrețină întregul domeniu doar din visele sale. Tânjea să fie lăsat în pace pentru a repara toate clădirile, ca să trezească animalele tatălui său din somnul lor supranatural, să populeze pășunile cu alte cirezi, pentru mâncare și vânzare, și să transforme câmpul din spate într-o pistă de noroi în care mașinile să facă drifting. Pentru Ronan toate astea reprezentau un ideal romantic, pentru care ar fi făcut orice. Nu știa însă cum i-ar fi putut spune fratelui său aceste lucruri într-un mod convingător și care să-l ferească de jenă. Preferă să-i vorbească pe un ton deloc prietenos.

– De fapt, mă gândeam să mă fac fermier.

– Ronan, dă-o-n mă-sa! exclamă Declan. Nu putem avea nici măcar o singură dată o conversație serioasă?

Ronan îi arătă cu multă dexteritate degetul mijlociu.

– Cum vrei, zise Declan. Să știi însă că, dacă simți că în Henrietta nu e cine știe ce tensiune, asta se întâmplă numai fiindcă m-am chinuit eu să-i țin pe toți la distanță. M-am ocupat de vânzările acestor obiecte de multă vreme, așa că le-am putut spune tuturor că operez din D.C.

– Păi..., și dacă tata nu-ți mai visează alte lucruri ce mai vinzi?

– Ai văzut Ferma. E doar o chestiune de a sorta toate lucrurile de acolo și de a le face să pară că sunt procurate din cu totul alte surse decât din fosta noastră curte. Acesta este motivul pentru care tata călătorea mereu. Așa reușea să întrețină iluzia că artefactele provin din toată lumea.

– Și dacă tata nu-ți mai visează lucruri de ce mai vinzi?

Declan mângâie cu degetele partea de sus a volanului.

– Tata ne-a săpat tuturor o groapă. A promis unor oameni niște lucruri pe care nu le visase încă. A făcut înțelegeri cu oameni care nu erau foarte hotărâți să plătească, dar știau unde locuim cu toții. El pretindea că a găsit un artefact, numit Greywaren, care permite oricui să extragă obiecte din vis. Da? Îți sună cunoscut? Când au început să vină clienții, el a reușit de fiecare dată să-i convingă să cumpere altceva. Artefactul a devenit legendar. Pe urmă, nu s-a putut abține să nu-i încaiere între ei și nici să-și bată joc de psihopatul ăla de Greenmantle, de pe urma căruia i s-a tras și moartea. Așa am ajuns aici.

La începutul acelui an, genul acesta de afirmație ar fi fost de ajuns pentru a stârni o ceartă sau poate o bătaie, dar acum amarul din vocea lui Declan reuși să spulbere furia ambilor frați. Ronan încercă să rumege aceste informații, punându-le în relație cu ceea ce știa deja despre tatăl său. Dar și cu ceea ce aflase de-a lungul timpului despre Declan.

Nu-i plăcea. Credea, dar nu-i plăcea. Ar fi fost mai simplu să se certe cu Declan.

– Și de ce nu mi-ai spus? întrebă el.

– Am încercat, răspunse Declan închizând ochii.

– Pe naiba!

– Am încercat să-ți spun că nu a fost așa cum îl crezi tu.

Asta nu era tocmai exact. Niall Lynch fusese *exact* cum și-l imaginase Ronan, doar că acum avea și partea asta pe care o descoperise Declan. Cele două versiuni nu se excludeau una pe cealaltă.

– Te-am întrebat de ce nu mi-ai spus că ne urmăresc toți oamenii ăia.

Declan deschise ochii. Erau strălucitor de albaştri, la fel ca cei ai fraţilor săi.

– Am încercat să te protejez, băi, pişăciosule!

– Ei bine, băga-mi-aş, ar fi fost mult mai simplu dacă aş fi ştiut, pufni Ronan. Dar, aşa, a trebuit să-l rezolvăm pe Greenmantle doar eu şi cu Adam, în timp ce tu te jucai de-a v-aţi ascunselea.

– Voi aţi fost? îl întrebă cu uimire pe fratele său. Cum...? Aha!

Ronan savură un minut întreg de apreciere din partea fratelui său.

– Adevărul este că Parrish ăsta a fost întotdeauna un nemernic tare isteţ, medită Declan cu voce tare, într-o atitudine asemănătoare cu cea pe care o afişa adesea tatăl lor. Uite care-i treaba. M-a sunat un client şi mi-a spus că cineva de-aici are de vânzare ceva cu adevărat important. O să vină oameni de peste tot ca să-l cerceteze, indiferent despre ce e vorba. Nu le va fi greu să vă găsească pe tine, pe Matthew, Ferma şi pădurea.

– Şi cine e persoana care vinde?

– Nu ştiu. Nu-mi pasă. Şi nici nu prea contează. Chiar nu-nţelegi? Imediat după ce se va face târgul, vor veni o mulţime de oameni, fiindcă Henrietta este un imens far supranatural. Dar şi din cauza cine ştie cărei isprăvi de-a tatei pe care n-am reuşit încă să o rezolv. Iar, dacă află că poţi visa, numai Dumnezeu poate să te ajute, fiindcă va fi sfârşitul jocului. Nu vreau decât...

Declan se opri şi închise din nou ochii; rămas în poziţia aceea, Ronan îl văzu pe fratele cu care crescuse, în locul celui de care se înstrăinase.

– Sunt foarte obosit, Ronan.

În maşină se lăsă liniştea.

– Te rog..., începu Declan. Hai, vino cu mine! Tu poți să pleci de la Aglionby, iar pe Matthew îl transferăm la o școală din D.C. După aceea, torn benzină peste tot ce a creat tata și putem să uităm de Fermă. Hai să mergem!

Ronan nu se așteptase defel la o asemenea propunere și, de aceea, constată că nu știa ce să răspundă. Să plece de la Aglionby; să se ducă din Henrietta; să-l părăsească pe Adam; să-l lase pe Gansey.

Odată, când Ronan era destul de mic, la vârsta la care mai mergea încă la școala de duminică, se trezise într-o dimineață ținând în mână o sabie cu lama în flăcări. Fusese salvat de pijamalele sale, cumpărate după criterii de siguranță foarte riguroase, care păruseră până atunci niște lucrări științifice. Așternutul și cea mai mare parte a perdelelor fuseseră mistuite însă într-un mic infern. Declan fusese cel care îl trăsese pe Ronan din camera arzândă și-i trezise pe părinții lor; nu pomenise niciodată episodul ăsta, iar Ronan nu apucase să-i mulțumească.

De fapt, nu era ca și cum ar fi avut de ales. Frații Lynch s-ar fi salvat unul pe celălalt în orice împrejurare.

– Ia-l pe Matthew! zise Ronan.

– Poftim?

– Ia-l pe Matthew la D.C. și ține-l în siguranță, repetă Ronan.

– Da? Și cu tine ce se întâmplă?

Se priviră unul pe celălalt, imagini în oglinzi strâmbe.

– Aici e casa mea, zise Ronan.

32

Vremea mohorâtă arăta exact precum sufletul lui Blue Sargent. Prima zi în care se întorsese la şcoală după exmatriculare fusese interminabilă. În parte, asta şi din cauză că în perioada în care nu mersese la cursuri se întâmplaseră lucruri extraordinare, care fuseseră opusul rutinei cotidiene de la liceul Mountain View. Mai important fusese însă cel mai puţin magic dintre evenimentele care se succedaseră în absenţa ei de la şcoală: petrecerea lui Henry Cheng. Magia acelei experienţe devenise foarte impresionantă tocmai fiindcă nu conţinuse niciun pic de magie adevărată. Iar simpatia ei instantanee faţă de băieţii de acolo nu făcea decât să sublinieze că nu avusese parte până atunci de asemenea experienţe în anii de la Mountain View. Dar oare ce anume o făcuse să se simtă brusc atât de confortabil cu gaşca din Vancouver? Şi de ce simpatia asta se îndreptase spre oameni care aparţineau unei alte lumi? De fapt, ştia răspunsul la aceste întrebări. Gaşca din Vancouver avea ochii aţintiţi la stele, şi nu pironiţi în pământ. Nu ştiau totul, dar îşi doreau asta. Într-o altă lume, ar fi putut fi prietenă cu oameni precum Henry în întreaga adolescenţă. În realitate însă, ea stătea

în Henrietta și nu putea decât să se uite cum asemenea oameni pleacă de acolo. N-avea să ajungă în Venezuela.

Blue simțea o frustrare atotcuprinzătoare, fiindcă viața ei avea granițe atât de clare.

Lucruri care nu erau *de ajuns*, pe astea le putea avea. Lucruri care erau *ceva mai mult*, pe astea nu putea pune mâna. Stătea ca o babă acră, cocoșată sub un hanorac lung și mutilat pe care îl transformase în rochie, așteptând să plece autobuzele ca să-și poată scoate bicicleta. Își dorea să fi avut un telefon sau o biblie ca să se poată preface că e foarte ocupată, la fel ca adolescenții timizi din fața ei. Patru colegi de clasă stăteau periculos de aproape, încercând să hotărască dacă secvența cu spargerea băncii din filmul acela pe care îl văzuse toată lumea era cu adevărat impresionantă, iar Blue se temea că aveau să o întrebe și pe ea. Știa, în linii mari, că subiectul acela nu are nimic nociv în sine, dar era conștientă într-un mod cu mult mai profund că nu era capabilă să vorbească despre acel subiect fără să pară condescendentă. Se simțea de parcă ar fi avut o mie de ani. Dar și condescendentă. Își dorea doar bicicleta. Avea nevoie de prietenii ei, care aveau și ei o mie de ani și erau condenscendenți. Își dorea să trăiască într-o lume populată cu nemernici condescendenți, bătrâni de o mie de ani.

Voia să meargă în Venezuela.

– Hei! Hei, domniță! Nu vrei să faci călătoria vieții tale?

Blue nu-și dădu seama imediat că acele cuvinte îi erau adresate ei. Realiză abia după ce văzu că toate fețele celorlalți se întorseseră spre ea. Întoarse ușor capul și observă o mașină foarte argintie și foarte scumpă parcată pe culoarul de urgență.

Blue reușise timp de luni întregi să-și petreacă timpul cu băieți de la Aglionby fără să pară că o face, dar acum cel mai

corb dintre băieți, unul care arăta ca prototipul băiatului-corb, parcase pe culoarul de urgență, lângă ea. Șoferul purta un ceas pe care până și Gansey l-ar fi considerat exagerat. Părul său era pieptănat într-o creastă îndeajuns de înaltă pentru a atinge tavanul mașinii. În pofida luminii destul de slabe, șoferul purta o pereche de ochelari de soare cu rame negre. Era Henry Cheng.

– Uau! exclamă Burton, unul dintre băieții care vorbeau despre film, întorcându-se ușor către ea. Nas-pe-sus are întâlnire! Ăsta te-a aranjat la față?

Codi, un alt băiat din același grup, se apropie de mașină ca să o vadă mai bine.

– E Ferrari? îl întrebă el pe Henry.

– Nu, omule, e Bugatti, zise celălalt prin geamul deschis al portierei din dreapta. Ha-ha, te-am păcălit, omule! E Ferrari. Sargent! Nu mă face să aștept!

Jumătate din elevii care așteptau în rând să se urce în autobuz se uitau la ea. Până în acel moment, Blue nu se gândise niciodată la cât de multe afirmații publice făcuse împotriva consumerismului, a prietenilor bădărani și a elevilor de la Aglionby. Acum, judecând după felul în care toată lumea privea spre Henry și apoi spre ea, își dădea seama că fuseseră totuși cam multe. Enorm de multe. Aproape că putea simți cum în mințile tuturor se naște o etichetă: BLUE SARGENT E O IPOCRITĂ. N-avea cum să arate că Henry nu era prietenul ei și, mai ales, părea cumva fără sens dacă se gândea că iubitul ei secret era doar cu o nuanță mai puțin Aglionby decât specimenul aflat în fața ei în momentul acela.

Blue se trezi năpădită de sentimentul deloc confortabil că eticheta aceea BLUE SARGENT E O IPOCRITĂ e scrisă de mâna ei.

Fata se aplecă, băgându-și capul prin fereastra portierei.

– Sargent, nu i-o suge chiar aici! țipă cineva. Pune-l să-ți ia mai întâi o friptură.

– Ho! zâmbi Henry cu veselie. Se agită băștinașii. Populime, vă salut! Nu vă faceți griji, o să votez pentru creșterea venitului minim garantat, zise el, după care privi spre Blue sau cel puțin își întoarse ochelarii de soare în direcția ei. Salut, salut, Sargent!

– Ce faci aici? îl certă Blue.

Se simțea..., nu era sigură. Avea o mulțime de sentimente.

– Am venit să vorbim despre bărbații din viața ta și despre cei dintr-a mea. Apropo, îmi place rochia. E foarte... *boho chic* sau așa ceva. Eram în drum spre casă și am vrut să văd dacă te-ai simțit bine la petrecere și dacă planurile noastre în legătură cu călătoria în Zimbabwe au rămas în picioare. Văd că ai încercat să-ți smulgi un ochi; e meserie!

– Mâ gândeam... credeam... era Venezuela.

– O, da! Ne oprim în drum.

– Dumnezeule! exclamă ea.

Henry dădu ușor din cap de parcă ar fi primit o laudă.

– Ne suflă absolvirea în ceafă, țărăncuța mea, zise el. Acum e cel mai potrivit moment să ne asigurăm că avem toate firele cu care să legăm baloanele înainte ca ele să-și ia zborul.

Blue îl privi enervată. Ar fi fost ușor să-și spună că ea n-avea unde să-și ia zborul, că balonul ei avea să-și piardă încet tot heliul și să se crâmpoțească la podea în același oraș în care se născuse. Se gândi însă la previziunile mamei ei, așa că tăcu. Preferă să-și mute gândurile la o eventuală călătorie în Venezuela împreună cu Henry Cheng și că asta avea importanță doar în minutul acela, nu și în săptămâna viitoare.

Îi veni o idee.

– Nu trebuie să-ţi reamintesc de Gansey, nu-i aşa?

– Fireşte că nu. Iar eu, oricum, sunt Henrysexual. Pot să te duc acasă?

Fereşte-te de băieţii de la Aglionby, fiindcă sunt nişte nenorociţi.

– Nu pot să mă urc în maşina asta, zise Blue. Nu vezi ce se întâmplă în spatele meu? Nici măcar nu vreau să mă uit.

– Ce-ar fi să-mi arăţi degetul mijlociu, zise Henry, să ţipi la mine şi să-ţi păstrezi principiile?

Băiatul zâmbi strengar şi-şi ridică trei degete. Imediat, rămaseră doar două, ca nişte coarne de diavol.

– Chiar nu e nevoie de asta, îi spuse Blue, deşi pe chipul ei înflorea un zâmbet.

– Viaţa e un spectacol, îi răspunse el.

Băiatul rămase cu un singur deget în sus, iar faţa i se schimonosi ca şi cum ar fi fost năucit.

– Du-te-n morţii mă-tii, boule! strigă Blue.

– BINE! strigă Henry la rândul lui, pe un ton ceva mai isteric decât ar fi fost necesar.

Băiatul încercă să demareze în trombă, se opri însă pentru a trage frâna de mână şi apoi plecă într-un mod ceva mai liniştit.

Nici măcar nu avu timp să se întoarcă pentru a constata rezultatele micii lor scenete, că din spate auzi un huruit foarte familiar. O, *nu*... Inexorabil, înainte să se fi liniştit de pe urma precedentului musafir, în bătaia ochilor ei apăru un Camaro portocaliu-aprins care opri lângă ea. Motorul bătea puţin; părea că nu e la fel de bucuros că e în viaţă precum vehiculul care ocupase până atunci culoarul de urgenţă, dar încerca să se ridice la înălţimea momentului. Reuşea însă

să pară la fel de evident a fi un vehicul Ablionby condus de un băiat-corb.

Până atunci, spre Blue priviseră doar jumătate din elevii care aşteptau autobuzul. Acum se uitau la ea cu toţii.

Gansey se aplecă deasupra scaunului din dreapta. Spre deosebire de Henry, reuşi să observe faptul că atrăsese atenţia întregii şcoli şi făcu o grimasă.

– Jane, îmi pare rău, dar nu suportă amânare. Tocmai m-a sunat Ronan.

– Te-a *sunat*?

– Da. Ne cheamă. Poţi să vii?

Literele BLUE SARGENT E O IPOCRITĂ erau acum, cu siguranţă, scrise de ea. Îşi puse în gând să se autoexamineze ceva mai târziu.

Era oarecum linişte.

Autoexaminarea se întâmplă chiar atunci. *Tâmpiţii de băieţi-corbi!* îşi zise ea şi se urcă în maşină.

33

Nimănui nu-i prea venea să creadă că Ronan își folosise telefonul. Băiatul avea multe obiceiuri care îi iritau pe prietenii săi și pe cei dragi – înjura, bea, făcea curse de mașini pe străzi –, dar cel care îi înnebunea pe toți era incapacitatea sa de a răspunde la telefon sau de a trimite mesaje. Când Adam îl întâlnise pentru prima dată pe Ronan crezuse pentru început să aversiunea acestuia față de aparatul acela elegant era atât de intensă, încât avea la origine vreo poveste anume. Se gândise că există vreun motiv pentru care, chiar și atunci când era o urgență, Ronan îi întindea propriul telefon persoanei care era cel mai aproape de el. Acum, că îl cunoștea mai bine, își dădea seama că lucrul acela era legat mai degrabă de postură. Nouăzeci la sută din modalitățile în care Ronan își transmitea sentimentele aveau legătură cu limbajul trupului său, iar un telefon, pur și simplu, nu cadra o asemenea atitudine. Și totuși îl folosise. În timp ce așteptase ca Declan să termine discuția cu Ronan, Adam mersese la muncă, pentru a mai bifa câteva schimburi de ulei. Era acolo deja de câteva ore când îl sună Ronan. Pe urmă, acesta îi trimisese un mesaj lui Gansey și apelase telefonul fix de la

Fox Way 300. Tuturor le spusese același lucru: *Veniți la Fermă. Trebuie să vorbim.*

Fiindcă Ronan nu le ceruse niciodată la telefon să facă vreun lucru, lăsaseră cu toții orice activitate. Adam gândi că a ajuns ultimul la Fermă – văzuse mașina lui Gansey și presupusese că acesta o adusese și pe Blue, mai ales că relația lor nu mai era un secret. BMW-ul lui Ronan era parcat de-a curmezișul, cu roțile întoarse într-o manieră care sugera că mașina ajunsese așa în urma unui derapaj. Spre uimirea lui Adam însă, acolo se afla și Volvo-ul lui Declan, parcat cu spatele, ordonat, gata de plecare.

Coborî din mașină.

Ferma avea un efect straniu asupra lui Adam. În primele dăți în care vizitase locul acela nu reușise să pună un diagnostic pe senzațiile trăite, fiindcă nu credea cu adevărat în cele două ingrediente din care fusese construită Ferma: magie și iubire. Acum, că se apropiase trecător de ambele lucruri, se simțea afectat în alt fel. Obișnuise să se întrebe cum ar fi arătat dacă ar fi crescut într-un asemenea loc. Acum se gândea că, dacă și-ar dori, ar putea la un moment dat să locuiască așa. Nu înțelegea însă exact ce anume se schimbase.

Înăuntru îi găsi pe ceilalți în diferite stadii de sărbătorire. Lui Adam îi luă un moment ca să-și dea seama că era ziua lui Ronan: grătarul fumega, iar pe masa din bucătărie se vedeau câteva brioșe cumpărate de la magazin. În colțurile camerei, se roteau lin niște baloane. Blue se așezase pe jos, legând ațe pentru alte baloane, ținându-și aproape închis ochiul rănit, în timp ce Gansey și Declan stăteau lângă masă, cu capetele coborâte, vorbind cu voci joase și serioase, care-i făceau să pară mai în vârstă decât erau. Ronan și Matthew

intrară în bucătărie din curtea din spate. Erau gălăgioşi şi cumva... fraterni, prostindu-se. Oare aşa era să ai fraţi?

Ronan privi în sus şi-l văzu pe Adam.

– Băi, rahatule, scoate-ţi pantofii înainte să umbli pe-acolo! zise Ronan.

Adam se uită, iar apoi se aplecă să-şi descheie şiretul.

– Nu tu..., mă refeream la Matthew.

Ronan susţinu privirea lui Adam încă puţin şi apoi îşi verifică fratele mai mic, uitându-se cum se descalţă. Văzându-l cu câtă atenţie îşi priveşte fratele care se dădea ca pe gheaţă pe podeaua sufrageriei, încălţat doar cu şosetele, Adam îşi dădu seama. Petrecerea era, de fapt, pentru Matthew.

Blue se ridică în picioare şi se apropie de Adam. Îi explică în şoaptă:

– Matthew va merge să locuiască împreună cu Declan. Se mută de la Aglionby.

Totul deveni mai clar: era o petrecere de rămas-bun. Încet, în decursul următoarei ore, povestea se completă din bucăţi, cu amănunte prezentate de toţi cei de acolo. În rezumat, Ferma îşi schimba stăpânul, printr-un fel de revoluţie de catifea, coroana trecând de la tată la fiul mijlociu, întrucât cel mare abdicase. Şi, dacă era să-i dea ascultare lui Declan, la hotare începuseră să se înghesuie o mulţime de armate rivale. Era deopotrivă o petrecere de rămas-bun şi un consiliu de război.

Lui Adam nu-i venea a crede; nu ştia dacă-i mai văzuse vreodată pe Ronan şi pe Declan în acelaşi loc fără să se certe. Era adevărat însă că aceştia erau altfel de fraţi decât cei pe care îi cunoscuse până atunci. Declan, eliberat şi epuizat; Ronan, profund, puternic, concentrat şi voios; Matthew, neschimbat şi drăgălaş, precum visul plăcut din care se născuse.

Ceva îl făcea însă pe Adam să se simtă neliniştit. Nu reuşea să înţeleagă. Îi venea să ia un castron de pe pervazul din bucătărie şi să meargă să scruteze în maşina lui Ronan. O văzu pe Fata Orfană ascunzându-se cu Drujbă sub masa din sufragerie, cu o cutie de soldăţei de aluminiu, şi-şi aduse aminte încă o dată de şocul pe care îl avusese descoperind că Ronan visase însăşi pădurea Cabeswater. Cutreierase visul prietenului său, un regat în care acesta reinventase totul din propria imaginaţie.

– Dar de ce nu e aici? se auzi din bucătărie vocea exasperată a lui Ronan.

Matthew hohoti de râs.

Un moment mai târziu, pe uşa sufrageriei apăru capul lui Ronan, care păru să scruteze încăperea.

– Parrish! Parrish! N-ai vrea să vezi dacă nu găseşti pe undeva un nenorocit de sul de folie de aluminiu? Poate în camera lui Matthew.

Adam nu-şi amintea exact unde anume era încăperea aceea, dar se simţi bucuros că are un motiv să se plimbe. Desprinzându-se de conversaţia din bucătărie, trecu pe holul lung, urcă pe nişte scări doar pentru a ajunge într-un alt hol şi la alte scări. De jos, îl auzi pe Ronan cum spune ceva care stârneşte un hohot atât de teribil de râs de la Matthew, încât păru nefiresc. Spre marea surpriză a lui Adam, urmă râsul lui Ronan, adevărat, sincer, blând.

Se pomeni în ceea ce fusese probabil dormitorul lui Niall şi al Aurorei. Lumina care pătrundea pe fereastră se revărsa pe aşternuturile patului larg. Pe perete era înrămat un citat: *Vino cu mine, o, pui de om*[1]. Deasupra mesei de machiaj se

[1] „Come away, o human child", vers din poemul *Stolen Child* (*Copilul furat*) de William Butler Yeats (n. tr.).

afla o fotografie: Aurora, cu gura deschisă într-un hohot de râs surprins, lipsit de griji, arătând ca Matthew. Niall o prinsese din spate, zâmbind, slab și frumos, cu părul negru și lung dat pe după urechi. Avea fața lui Ronan.

Adam privi fotografia o bună bucată de vreme, incapabil să spună de ce îl fascina. Poate era vorba despre surprindere, fiindcă presupusese întotdeauna că Aurora era un suflet călduros și tăcut, așa ca în Cabeswater. Ar fi trebuit să își dea seama că era capabilă de fericire și de dinamism, fiindcă multă vreme Ronan o crezuse reală.

Dar ce era real?

Mai era posibil să nu-și poată lua ochii de la fotografie și fiindcă Niall Lynch părea o versiune mai matură a lui Ronan. Asemănarea nu era perfectă, dar îndeajuns de profundă pentru a lăsa să se vadă manierismele lui Ronan. Tatăl acela feroce, sălbatic, mama aceea nestăpânită, fericită. Adam simțea o durere surdă.

Nu înțelegea nimic.

Descoperi camera lui Ronan. Își dădu seama de asta din cauza neorânduielii de acolo, dar și a unei înfățișări jucăușe; era verișoara mai bine luminată a camerei din Monmouth. În toate colțurile și sub pat erau înghesuite tot felul de obiecte mici: visele copilului Ronan sau poate cadourile tatălui său. Erau însă și lucruri obișnuite – un skateboard, un geamantan cu rotile, un instrument cu o înfățișare complicată care fusese probabil un cimpoi. Adam luă în mână o mașinuță lucitoare care începu să cânte o melodie stranie, dar minunată.

Simți nevoia să stea jos.

Se așeză pe marginea patului, iar lumina intrată pe fereastră îi încadră genunchii într-un dreptunghi strălucitor. Se simțea de parcă ar fi fost beat. Toate lucrurile din casa aceea

păreau sigure de identitatea lor, de locul lor în univers. Erau convinse că fuseseră dorite. Își așeză mașinuța pe genunchi. Încetase să mai cânte. Nu era un model anume, ci chintesența tuturor mașinuțelor pe care și le-ar fi putut dori cineva. Asta îi aduse în memorie lui Adam primul lucru pe care și-l cumpărase pentru el. Era o amintire neplăcută, de felul celor care ajung uneori la marginea gândurilor din greșeală sau în timp ce adormi; când se întâmpla asta, mintea sa se retrăgea, arsă. Nu-și amintea cu exactitate câți ani avusese; bunica îi trimisese o felicitare în care puse zece dolari, pe vremea când ea mai făcea încă asemenea gesturi. Din ei, își cumpărase o mașinuță aproape de aceleași dimensiuni, un Pontiac. Nu mai știa în ce magazin o găsise, ce model era, de ce o alesese și nici măcar ocazia cu care primise banii. Singura amintire era că stătea pe podeaua din dormitorul său, jucându-se cu mașinuța și lăsând urme înguste, auzindu-l pe tatăl său din cealaltă cameră...

Mintea lui Adam se apropie de amintire, dar se retrase imediat. Atinse însă capota mașinuței de pe genunchii săi și totul îi reveni în memorie. Frica se dovedi mai rea decât amintirea în sine, fiindcă durase cu mult mai mult. Uneori, e mai bine ca lucrurile să se întâmple dintr-odată. *Regret minutul în care l-am scuipat în tine*, spusese tatăl lui Adam. Nu strigase. Nu era furios. Doar un fapt, o certitudine. Își aminti și momentul în care își dăduse seama că e vorba despre el. Nu reținuse exact ce răspunsese mama sa după aceea, ci doar ideea din vorbele ei, ceva precum *nici eu nu mi l-am imaginat așa* sau *nu asta mi-am dorit.* Singurul amănunt sigur era cuvântul acela – „scuipat". Adam oftă. Felul în care asemenea amintiri se încăpățânau să nu pălească odată cu trecerea timpului părea de-a dreptul neverosimil. Odinioară – probabil

doar cu vreo câteva luni mai înainte – Adam s-ar fi întors de nenumărate ori la amintirea aceea, creând o buclă mizerabilă și obsesivă în mintea sa. Nu reușea să o facă să înceteze, să iasă din capcana aceea. Acum, cel puțin, era capabil să simtă o singură dată usturimea și apoi să se desprindă. Adevărul era că se muta cu multă greutate afară din rulota aceea.

Auzi podeaua cum pocnește; niște degete bătură o singură dată în ușa deschisă. Adam îl văzu pe Niall Lynch stând în prag. Nu, era Ronan, cu fața luminată puternic pe o parte și umbrită pe cealaltă, părând puternic și liniștit, cu degetele mari în buzunarele pantalonilor, cu brățările de piele revărsate peste încheieturi, desculț.

Fără cuvinte, traversă podeaua și se așeză lângă Adam, pe pat. Când își întinse mâna, celălalt îi așeză mașinuța în palmă.

– A, chestia asta veche! zise Ronan.

Începu să învârtă un cauciuc din față și jucăria își reluă cântecelul. Rămaseră așa câteva minute, în timp ce Ronan examină jucăria învârtind fiecare roată și făcând-o să cânte alte melodii. Adam privi cu câtă atenție examina Ronan obiectul, cu genele sale lungi acoperindu-i ochii strălucitori. Băiatul oftă, puse mașinuța pe pat lângă el și apoi îl sărută pe Adam.

Odinioară, când Adam locuia încă în parcul de rulote, în timp ce încerca să tundă peluza cu iarbă arsă, își dăduse seama că plouă la vreo doi kilometri depărtare. Putea simți mirosul, aroma prăfoasă a picăturilor căzute pe pământ, dar și mirosul electric al ozonului. O putea vedea: un perete neclar de apă care bloca priveliștea munților. Observa frontul ploii cum începuse să traverseze imensa câmpie uscată din fața lui. Ploua cu găleata, norii erau negri și-și dădu seama că avea să-l ude până la piele dacă rămânea afară. Avea destul timp să pună la locul ei mașina de tuns iarba și să se adăpostească.

În loc de asta, preferase să rămână acolo și să se uite cum se apropie. Chiar și în ultima clipă, când putea auzi picăturile răpăind pe câmpie, preferase să rămână acolo. Închisese ochii și lăsase ploaia să-l spele.

Așa era sărutul acela.

Buzele lor se întâlniră din nou. De data asta, Adam simți altfel. Ronan se dădu în spate, cu ochii închiși, înghițindu-și saliva. Îi privi pieptul cum se ridică și coboară, sprâncenele cum se înnoadă. Se simțea la fel de strălucitor, visător și imaginar precum lumina care venea pe fereastră.

Nu înțelegea nimic.

Trecură câteva secunde până când Ronan deschise ochii, iar, când o făcu, expresia feței lui era indescifrabilă. Se ridică în picioare. Continua să-l privească pe Adam, iar acesta îi susținea privirea, dar niciunul dintre ei nu zise nimic. Probabil că Ronan se aștepta la ceva din partea lui, dar el nu știa ce să-i spună. Persephone îi spusese că e magician și că puterea lui era aceea de a face legături între lucruri aparent disparate. Doar că acum totul era scăldat într-o lumină difuză, albă, care refuza orice conexiune logică. Știa că dintre toate opțiunile din lume, Ronan Lynch era cea mai dificilă dintre versiuni. Simțea că Ronan Lynch nu era un lucru cu care să experimentezi. Gura lui Adam era însă în continuare fierbinte. Își dădu seama că își începuse aventura de la Aglionby convins că tot ceea ce își dorea era să plece cât mai departe cu putință.

Iar acum era destul de sigur că îi oferise lui Ronan doar primul sărut.

– Eu o să cobor, zise acesta.

34

Niall îi spusese odată lui Ronan o poveste pe care nu și-o mai putea aminti prea bine, dar știa că-i plăcuse. Era ceva despre un băiat – care semăna al naibii de mult cu Ronan, așa cum se întâmpla adesea în poveștile lui Niall – și despre un bătrân – care semăna al naibii de mult cu Niall, așa cum se întâmpla adesea în poveștile lui. Cel mai în vârstă se poate să fi fost vrăjitor, iar băiatul, ucenicul său, deși Ronan știa că era posibil să fi combinat povestea cu un film pe care îl văzuse cândva. Era vorba despre un somon magic, aducător de fericire pentru cel care îl prindea și îl mânca. Sau poate că era vorba despre înțelepciune... În orice caz, într-o zi bătrânul se dovedise prea leneș sau prea ocupat sau plecat într-o călătorie de afaceri ca să-și petreacă timpul încercând să prindă somonul, astfel încât îl trimisese pe băiat în locul lui. Ucenicul reușise, iar acum trebuia să-l gătească și să-l aducă bătrânului. Băiatul îl ascultase și îndeplinise întocmai poruncile bătrânului, dar, fiindcă nu era la fel de iscusit ca acesta, în timp ce prăjea peștele s-a ars la un deget. Din reflex, și-a dus rana la buze și în felul acesta a luat pentru el magia somonului.

Ronan considera că și el prinsese fericirea fără să-și dorească asta. Acum, se simțea în stare de orice.

– Ronan, frate, ce faci acolo sus? întrebă Declan. E gata cina.

Ronan se urcase pe acoperișul uneia dintre barăcile mai mici. Mai sus de atât nu se putea ajunge fără aripi. Își ținea mâinile depărtate de corp și nu le coborî. În jurul său pluteau și se învârtejeau licurici, nimicurile pe care le crease, dar și floarea lui din vis, strălucind și trecându-i prin fața ochilor pironiți pe cerul ce păstra încă urme roz.

După un moment, acoperișul gemu, la fel ca Declan, iar fratele mai mare i se alătură lui Ronan. Nu privi cerul, ci lucrurile care pluteau în jurul celuilalt.

– Văd că ai fost destul de ocupat pe-aici, oftă el, încercând să prindă un licurici. Doamne, Maica Domnului! Ronan, nu e nici măcar o singură insectă în jurul tău.

Ronan își lăsă mâinile în jos și privi la luminița pe care o înșfăcase Declan. Ridică din umeri.

Fratele mai mare dădu drumul luminiței pe care o prinsese. Aceasta pluti până în fața chipului său, revelând trăsăturile ascuțite ale familiei Lynch, niște sprâncene înnodate a îngrijorare și două buze strânse într-o expresie de dezamăgire.

– Vrea să meargă cu tine, zise Ronan.

– Nu pot să iau în D.C. o bilă magică și strălucitoare.

– Uite, zise Ronan. Așteaptă!

Își schimbă greutatea de pe un picior pe altul ca să scoată un obiect din buzunar, pe care îl puse apoi în palma lui Declan. Arăta ca o mașină de spălat din metal, lată de doar patru centimetri, un prespapier steampunk menit să țină la locul lor un teanc de hârtii.

– Da, ai dreptate, chestia asta va atrage mult mai puțin atenția, zise Declan zeflemitor.

Ronan ciocăni puternic în obiect, din care, scoțând un fâșâit sonor, se răspândi un nor de globuri arzătoare.

– Isuse, Ronan! exclamă Declan, retrăgându-se puțin.

– Hei, ce-ai crezut? Că vreau să-ți explodez muianul?

Îi mai arătă o dată ciocănitul acela iute care produse o altă explozie de globuri orbitoare. Pe urmă, îi dădu obiectul înapoi lui Declan și, înainte ca acesta să poată să spună ceva, îl mai declanșă o dată.

Globurile țâșniră din nou. O clipă, îl văzu pe fratele său prins în norul strălucitor cum privește luminile ce se năpustesc furioase pe lângă fața sa, fiecare glob împroșcând auriu și alb, iar apoi observă dorul de pe fața lui Declan și își dădu seama cât de mult pierduse acesta crescând la Fermă fără să fi fost visat sau visător. Asta nu fusese niciodată casa lui. Iar ceilalți Lynch nu încercaseră să schimbe situația.

– Declan! zise Ronan.

– Acesta este cel mai folositor lucru pe care l-ai visat vreodată, îi zise fratele său, cu o față senină. Ar trebui să-i dai un nume.

– I-am dat. GLOBMASTER. Cu majuscule.

– Tehnic vorbind, tu ești însă maestrul globurilor, nu-i așa?

– Oricine îl are devine GLOBMASTER, așa cum ești tu acum. Hai, bagă-l în buzunar!

Declan întinse mâna și mângâie capul ras al lui Ronan.

– Așa ești de nenorocit...

Ultima dată când stătuseră împreună pe acoperișul acela, ambii lor părinți erau în viață, animalele de pe câmp se mișcau molcom, iar lumea părea un loc mai mic. Timpurile acelea apuseseră, dar, fie și pentru câteva minute, totul fusese în regulă.

Frații mai aruncară o privire asupra locului care îi crease și apoi coborâră împreună.

35

În funcție de momentul din care începi povestea, ea poate fi despre Neeve Mullen.

Avusese genul acela de carieră pe care și-ar fi dorit-o cei mai mulți dintre clarvăzători. În parte, asta se datora faptului că avea o abilitate uimitoare de a-și monetiza diferitele categorii de talente: se pricepea la numere exacte, la litere, la extragerea numerelor de telefon de pe bilete din portofelele oamenilor, a zilelor de naștere din mintea audienței și prezicea momentul în care aveau să se întâmple evenimente viitoare. Pe de altă parte, succesul ei se datora și ambiției sale liniare. Nimic nu îi era de ajuns vreodată. Cariera ei părea un pahar care nu se umple niciodată. Începuse cu o linie telefonică cu taxă, pe urmă publicase niște cărți, ajunsese să prezinte o emisiune televizată, care se difuza dimineața, foarte devreme. Era respectată în breasla ei.

Dar.

În momentul în care își părăsea comunitatea, devenea nimic altceva decât o ghicitoare. În zilele acelea, în secolul prezent, chiar și cea mai bună dintre clarvăzătoare era catalogată drept o vrăjitoare cu nasul mare și nu se bucura

deloc de stimă. Neeve putea cotrobăi în trecutul și în viitorul tuturor, dar nimănui nu-i păsa. Așa că făcuse vrăjile, visase visele și ceruse ghizilor ei spirituali să îi arate calea. *Învățați-mă să devin puternică într-un fel în care oamenii să nu mă mai poată ignora.*

Henrietta, șoptise unul dintre ghizii ei. Televizorul i se înțepenise brusc pe hărțile meteo ale statului Virginia. Visă meridianul energetic. Sora ei vitregă o sună curând. „Vino în Henrietta să mă ajuți!" Oglinzile îi arătaseră un viitor în care toți ochii erau ațintiți asupra ei. Universul îi arătase calea.

Iar acum se afla într-o pădure înnegrită, cu Piper Greenmantle și un demon.

Neeve ar fi trebuit să anticipeze că fixația ei asupra puterii o s-o aducă în situația de a negocia cu un demon, dar n-o făcuse. Principiile ei morale nu erau foarte stricte, dar nici nu era idioată: știa foarte bine că un asemenea aranjament nu are cum să se sfârșească bine. Deci ăsta era un drum înfundat.

Avea moralul scăzut.

În ceea ce o privea, Piper era entuziastă. Își înlocuise zdrențele cu o rochie perfectă, de culoarea cerului, căreia îi asortase și o pereche de pantofi; era o explozie de culoare într-un peisaj din ce în ce mai cenușiu.

– Nimeni nu vrea să cumpere un obiect de lux de la un vagabond, îi spusese ea lui Neeve.

– Dar ce vinzi?

– Demonul, răspunsese Piper.

Neeve nu putea să spună dacă totul era un eșec al imaginației ei sau o diminuare a percepțiilor ei, dar nu anticipase nici asta. Răspunsul lui Piper îi născu presimțiri negre. Încercă să le articuleze.

– Mie mi se pare că demonul e legat de această zonă geografică și există cu un singur scop. În cazul nostru, distrugerea tuturor artefactelor energetice asociate cu această locație, deci mi se pare destul de improbabil să-l poți muta fără...

– Nu ți se pare că timpul e ciudat aici? o întrerupse Piper. Nu-mi dau seama dacă mă aflu în pădurea asta de două minute sau mai mult.

Neeve era aproape convinsă că petrecuseră mult mai mult timp de atât, iar Cabeswater încerca să se apere, manipulând percepția lor temporală, pentru a o opri pe Piper. Nu dorea să spună asta cu voce tare, fiindcă îi era frică de felul în care ar fi putut folosi cealaltă femeie informația aceea. Se întrebă dacă n-ar fi putut să o ucidă pe Piper – *poftim?* Nu, nu putea. Ăsta era demonul care îi șoptea în urechi, îi pătrundea în gând.

Se întrebă dacă asta îi făcea și lui Piper.

Neeve se uită la demon. Acesta îi întoarse privirea. Începea să pară că aparține mai mult locului aceluia, ceea ce era probabil un semn rău pentru copaci.

– Nu văd în ce fel ai putea să vinzi acest demon, zise Neeve încetișor. Este un maxim al aroganței. Nu-l poți controla.

Șoapta nu avea niciun sens, fiindcă demonul era chiar lângă ele, dar Neeve nu se putuse abține.

– Îmi face favoruri, zise Piper. Asta am spus.

– Da, dar până la urmă el are propriile planuri. Tu ești doar o unealtă.

Gândurile demonului susurară din nou, făcând copacii să se cutremure. O pasăre țipă undeva, dar sunetele păreau ca o casetă derulată invers. La câțiva metri de Neeve, în pământ apăruse o gură care se deschidea și se închidea părând înfometată. Nu era posibil, dar demonului nu-i păsa de asemenea amănunte. Pădurea trăia acum după regulile coșmarului.

– Ești tu pesimistă, zise Piper netulburată. Demonule, fă-mi o casă! O peșteră. Orice poți să faci repede pe-aici. Atâta vreme cât voi putea să fac o baie, sunt mulțumită. Fă ce ți-am zis sau orice altceva!

Așa era cu Piper.

Magia demonului nu semăna cu nimic ce folosise Neeve până atunci. Era negativă, ca un card de debit magic; o dovadă a faptului că energia nu poate fi nici creată, nici distrusă. Dacă își dorea să facă o clădire, demonul trebuia să distrugă o parte a pădurii. Iar asta nu era simplu de privit. Dacă ar fi fost o ștergere, pur și simplu, probabil că Neeve nu ar fi avut atâtea probleme s-o privească. Era însă mai degrabă o corupere. Lianele creșteau la nesfârșit, înflorind și înmugurind fără încetare până se strangulau una pe cealaltă și apoi putrezeau. În tufele de spini începeau să apară lame și ace care se încolăceau și se roteau până când tăiau crengile pe care se aflau. Păsările își vomitau măruntaiele care deveneau apoi șerpi ce mâncau alte păsări și apoi se devorau unii pe alții în agonii sfâșietoare.

Cel mai greu era să privești copacii cei mari. Erau sfinți – Neeve știa asta – și rezistau la schimbare mai mult decât orice altceva trăia în pădure. Începeau prin a transpira rășină neagră. Pe urmă, încet, frunzele li se încolăceau. Crengile cădeau una peste alta, prăbușindu-se într-o mâzgă neagră. Scoarța li se cojea în fâșii mari, ca o piele bolnavă. Copacii începură să geamă. Era un sunet pe care nu l-ar fi putut produce niciun om. Nicidecum o *voce*. Se auzeau variantele muzicale ale sunetelor pe care le scoate o creangă îndoită de vânt. Era cântecul unor copaci ce se prăbușeau în furtună.

Toate acestea contraziceau fiecare convingere a lui Neeve.

Se sili totuși să privească. Simțea că datorează pădurii aceleia bătrâne și sfinte puterea de a o vedea murind. Se întrebă dacă nu cumva ea fusese adusă aici ca să o salveze.

Totul era un coșmar.

Noua casă a lui Piper umplu o depresiune din piatră, suspendată și ancorată prin mijloace magice. Structura era o combinație ciudată între dorințele lui Piper și arhitectura unui stup de viespi. În centrul camerei principale se afla o piscină în formă de lacrimă.

Ca în cazul oricărui compromis de valoare, ambele părți erau puțin nemulțumite, dar asta rămase nerostit. Piper privi superficial și apoi spuse:

– Minunat! Acum e momentul să iau legătura cu tatăl meu.

– În loc să-l posezi, ai putea să scrutezi în piscina aceea ca să comunici cu el, sugeră Neeve cu repeziciune.

De fapt, simțise că scrutarea avea să folosească mult mai puțină energie decât posedarea. Poate că nu salvase un copac, dar măcar îi prelungise puțin viața.

Demonul își agită antenele spre Neeve. Știa ce face femeia. O secundă mai târziu, Piper privi uimită; demonul îi șoptise, evident, ceva direct în minte. Neeve se aștepta la o ripostă, dar Piper se mulțumi să-și treacă ușor degetele peste marginea piscinei, într-un gest reflex.

– O să fie mai impresionați dacă o să-mi vadă fața. Demonule, conectează-l pe tatăl meu la chestia aia! Fă așa sau oricum crezi tu.

Așa sau oricum credea demonul.

Laumonier se afla într-o toaletă publică. Stătea în fața unei oglinzi, dar și a ușii, ca să se asigure că nu intră nimeni. Piper veni mai aproape de luciul apei.

– Ești la restaurantul ăla cu fructe de mare? Nu-mi vine să cred. Îl urăsc.

– Da, am vrut să mâncâm stridii, zise acesta, iar vocea lui se auzi din demon, și nu din apă.

Ochii bărbatului se îngustară, încercând să recunoască locul în care se afla fiica lui.

– Ești într-un cuib de viespi?

– E un altar, îl lămuri Piper.

– Al cui?

– Al meu. Dar ce bine că m-ai întrebat în felul ăsta. Mi-ai ridicat mingea la fileu. Uite ce e, o să fiu concisă, fiindcă abia aștept să fac o baie. Voi de ce v-ați ocupat în ultima vreme?

– Am organizat o vizionare pentru obiectul tău, zise Laumonier, ieșind din cabină. Am aranjat să aibă loc a doua zi după o adunare de strângere de fonduri la o școală de băieți din localitate, ca să ne asigurăm că oaspeții veniți din alte părți nu o să atragă atenția.

– Dar ce vindem?

Piper descrise demonul. Acesta începu să zboare și înconjură piscina, iar, din expresia feței lui Laumonier, Neeve își dădu seama că el se descrie singur celorlalți. Împletitura aceea de gânduri îi impresionă pe toți.

– Bună descoperire! zise Laumonier. Ținem legătura.

Dispărură de pe suprafața apei.

– E timpul pentru baie! exclamă Piper pe un ton triumfător.

Nu-i ceru lui Neeve să-i respecte intimitatea, dar clarvăzătoarea plecă oricum. Trebuia să iasă. Să fie singură. Să-și regăsească echilibrul, ca să vadă lucrurile în adevărata lor lumină. Dar nu era sigură că va mai putea fi vreodată liniștită.

Ajunsă afară, în vârful scărilor, Neeve se apucă de păr. Știa că până atunci folosise puterile universului doar în scopurile

ei proprii. Așa ajunsese în situația aceea. Nu avea de ce să se supere pe lecția pe care o primea. Era însă obligată să încerce să salveze pădurea. Aici se ajunsese. N-ar fi putut să se mai suporte cu conștiința faptului că a asistat nepăsătoare la distrugerea unui loc sacru.

Începu să alerge.

În mod normal, nu o făcea, dar după câțiva pași nu-i veni să creadă că nu a plecat mai demult. Ar fi trebuit să înceapă să fugă în momentul în care văzuse demonul și să nu se oprească decât acolo unde acesta nu i-ar mai fi putut pătrunde în minte. Simți un val brusc de teamă și repulsie, în timp ce tropăia prin pădure cu respirația întretăiată de oftaturi. *Demon, demon, demon.* Îi era atât de frică. Frunzele uscate de sub picioare se transformară în cărți de tarot care purtau fața ei. Aluneca pe ele, dar, odată ce îi ieșeau de sub tălpile pantofilor, se transformau din nou în frunze.

Apă, gândi ea spre pădure. *Am nevoie de o oglindă pentru a te ajuta.* Deasupra ei, frunzele începură să se agite. Simți un strop de ploaie pe obraz, amestecându-i-se cu lacrimile.

Nu ploaie. Apă pentru o oglindă, gândi Neeve. Privi peste umăr. Se împiedică. Se simțea supravegheată, dar știa că e normal. Tot locul acela se uita la ea. Alunecă în josul unei pante, cu mâinile prinzând doar frunze moarte care o împingeau mai departe și se trezi într-un târziu privind la un fel de groapă.

Apă, apă. Sub ochii ei, groapa începu să se umple. Neeve își așeză mâna în ea și se rugă la câteva zeițe alese. Pe urmă, își puse palmele deasupra apei pentru a scruta. Mintea i se umplu de imagini de la Fox Way 300. Mansarda în care stătuse, ritualurile pe care le făcuse acolo. Oglinzile pe care le aranjase

pentru a-i permite să călătorească printre lumile posibile și care o aduseseră într-un târziu în locul în care se afla acum.

Simțea o nevoie imperioasă de a privi peste umăr. Dar nu dorea să-și strice concentrarea.

Neeve simți momentul în care se realiză contactul. Nu recunoscu fața, dar nu conta. Dacă era una dintre femeile de la Fox Way 300, informația avea să ajungă la oameni care vor dori să ajute.

– Poți să mă auzi? șopti Neeve. E un demon aici. Distruge pădurea și tot ce are legătură cu ea. Eu o să încerc să...

– Știi? zise Piper. Dacă ai o problemă cu mine, mi-ar fi plăcut să o discutăm noi două mai întâi.

Legătura lui Neeve se întrerupse. Apa din baltă începu să se vălurească, lăsând să apară cochilia neagră a demonului. Tremurând ușor din antene, se târî pe brațul lui Neeve. Greu. Malefic. Șoptind posibilități teribile, probabilități îngrozitoare. De partea cealaltă a bălții, apăru Piper, venind spre ea. Părul îi era încă ud.

Neeve nu se sinchisi să implore.

– Dumnezeule, Neeve! Voi, gagicile astea New Age, sunteți cele mai rele, zise Piper, făcând apoi un semn demonului. Distruge-o!

36

Noaptea părea să fie vie. Declan şi Matthew plecaseră. Gansey, Blue, Ronan şi Adam rămăseseră la Fermă şi stăteau în cerc în sufrageria care mirosea a lemn de nuc. Singurele lumini din încăpere erau lucrurile pe care le visase Ronan. Pluteau deasupra capetelor lor şi dansau în şemineu. Părea că magia umple toate spaţiile dintre ei, chiar şi pe acelea unde nu ajungea lumina. Gansey ştia că sunt cu toţii mai bucuroşi decât fuseseră vreodată. Ceea ce părea de-a dreptul straniu dacă avea în vedere evenimentele îngrozitoare petrecute cu doar o noapte în urmă şi veştile neliniştitoare pe care le primiseră de la Declan.

– E momentul adevărului, zise Gansey.

Altă dată, ei ar fi râs de cuvintele acestea. Dar nu şi în seara aceea. Îşi dădeau seama că erau parte a unei maşinării care se mişca încet, dar implacabil, un fenomen ale cărui dimensiuni îi paralizau de-a dreptul.

– Hai să ne lămurim!

Încet, descriseră cu toţii ce li se întâmplase cu o zi înainte, făcând pauze ca să-i permită lui Gansey să scrie în jurnal. După ce punctă toate evenimentele – meridianul blocat la 6.21,

atacul lui Noah, copacul din care se scurgea rășină neagră, ochiul lui Adam care se plimbase din propria dorință –, începu să-și dea seama cam ce roluri juca fiecare. Abia dacă deslușea însă locul spre care se îndreptau.

Discutară dacă aveau vreo responsabilitate de a proteja pădurea Cabeswater sau meridianul energetic – aprobară cu toții. Dacă credeau că Artemus știe mai multe decât spune – cu toții erau încredințați. Dacă el va vorbi vreodată de bunăvoie despre acest subiect – niciunul nu era convins.

La un moment dat, Ronan începu să se plimbe prin încăpere. Adam plecă la bucătărie și se întoarse cu o cafea pentru el. Blue își făcu un cuib din pernele de pe canapea lângă Gansey și-și puse capul în poala băiatului.

Asta nu e permis.

Dar era. Adevărul ieșise la lumină.

Vorbiră și despre oraș. Dacă era înțelept sau nu să se ascundă, dacă n-ar fi trebuit să se lupte cu străinii care trebuiau să vină la Henrietta ca să scotocească după relicve supranaturale. În timp ce enunțau idei de apărări scoase din vis și considerau alianțe periculoase, monștri pe care să-i asmută și bombe cu acid, Gansey o mângâie ușor pe părul din spatele urechii, atent să nu-i atingă pielea de lângă sprânceană, ca să nu-i deschidă rana, atent să nu se uite în ochii lui Ronan sau ai lui Adam, fiindcă știa bine ce însemna gestul lui.

Era permis. Lui îi era permis să își dorească asta.

Vorbiră și despre Henry. Gansey le mărturisi că-i spunea acestuia o parte dintre secretele lor, dar și că, la rândul lui, el își dăduse seama că, atunci când îi spunea ceva lui Gansey, se adresa, de fapt, și lui Adam, lui Ronan și Blue. Era o înțelegere mai largă; Gansey nu putea fi câștigat ca prieten fără să se întâmple același lucru și cu ceilalți. Băieții făcură câteva

glume puerile pe seama lui Henry („e pe jumătate chinez", „care jumătate?") și se hliziseră răutăcios; Blue îi tachinase la rândul ei („și vă e ciudă?"); Gansey îi îndemnase să treacă peste prejudecăți și să se gândească la Henry.

Niciunul dintre ei nu spusese însă cuvântul *demon*.

Atârna undeva, nerostit, definit de felul în care conversația îl ocolea. Era lucrul pe care îl urmăriseră Adam și Ronan, îl posedase pe Noah și, probabil, ataca în momentul acela pădurea Cabeswater. Ar fi fost posibil să-l ocolească întreaga seară dacă n-ar fi sunat Maura de la Fox Way 300. Gwenllian văzuse ceva în oglinzile din mansardă. Așa susținea. Fusese destul de greu să-și dea seama pe cine anume, dar se părea că fusese Neeve, care dorise să-i prevină.

Demon.

Distrugătorul.

Distruge pădurea și tot ce are legătură cu ea.

Această revelație îl făcu pe Ronan să se oprească din mers și pe Adam să amuțească. Blue și Gansey se hotărâră să nu spargă tăcerea aceea ciudată. Până la urmă, într-un final, vorbi Adam:

– Ronan, cred că trebuie să le spui și lor.

Pe fața băiatului se instală o expresie de trădare. Era ciudat; Gansey anticipa precis cearta spre care se îndrepta. Adam avea să spună ceva simpatic și cu sens, ca o săgeată dintr-un arc, Ronan urma să răspundă cu tunul unei trivialități, după care Adam va turna gaz pe foc și apoi totul va fi un infern timp de câteva ore.

În loc de asta, Adam rosti cu sinceritate:

– N-are nicio importanță, Ronan. Stăm aici, înconjurați de niște globuri pe care le-ai visat tu, iar eu pot vedea o fetiță cu copite pe care ai creat-o în vis, iar acum mănâncă vată de

zahăr pe hol. Ne deplasăm cu o mașină pe care ai adus-o tot din vis. Știu că pare surprinzător, dar asta n-o să schimbe felul în care te privesc ei.

– *Tu* nu te-ai comportat prea bine când ți-am zis, îl contră Ronan.

Ascultându-i tonul rănit, Gansey crezu că, brusc, a mai priceput ceva despre prietenul său.

– Aveam altele pe cap, răspunse Adam. De aceea mi-a fost mai greu să accept.

Gansey simți că înțelege cu siguranță ceva despre Ronan. Avu un schimb de priviri cu Blue. Fata își ridică o sprânceană până la breton. Celălalt ochi îi era aproape închis. Asta o făcea să pară chiar și mai curioasă decât ar fi arătat în mod normal.

Ronan se trase de brățările sale de piele.

– Fie! Eu am visat Cabeswater.

În cameră se lăsă din nou o tăcere absolută.

Dintr-un anumit punct de vedere, Gansey își dădea seama de ce ezitase Ronan să le spună: capacitatea de a scoate din propriile vise o pădure magică îi dădea persoanei sale o aură supranaturală. Dar, din toate celelalte puncte de vedere, era ușor nedumerit. Se simțea de parcă i s-ar fi spus un secret pe care îl știa deja. Nu-și dădea seama dacă nu cumva însăși Cabeswater le șoptise adevărul într-una dintre călătoriile lor acolo sau dacă, pur și simplu, evidența acestui lucru fusese întotdeauna atât de pregnantă, încât subconștientul lui acceptase acest secret înainte ca el să-i fie destăinuit oficial.

– Și când te gândești că ai fi putut visa leacul împotriva cancerului, zise Blue.

– Uite ce e, Sargent, pufni Ronan. Am vrut să-ți visez o alifie pentru ochi, fiindcă e limpede că medicina modernă

nu te-ajută cu niciun rahat, dar aproape că m-a mușcat de cur un șarpe veninos din cel de-al patrulea cerc al Iadului. Cu plăcere!

Blue păru foarte impresionată.

– Mersi, omule!

– Nicio problemă, fato!

Gansey bătu cu stiloul în jurnal.

– Fiindcă tot suntem la etapa destăinuirilor, nu cumva ai visat și alte locații despre care ar trebui să ne spui? Munți? Ape?

– Nu, zise Ronan. Dar l-am visat pe Matthew.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Gansey.

I se părea că trăiește într-o stare continuă de imposibilitate, care din când în când devenea și mai imposibilă. Totul era greu de crezut, dar în ultimele luni lucrurile se complicaseră până la infinit. Ajunsese deja la concluzia că Ronan e o ființă fără seamăn; asta nu era decât o altă dovadă a acestui lucru.

– Să înțeleg că știi ce înseamnă și viziunile acelea din copac?

Se referea la scorbura imensă care le oferea viziuni celor care pătrundeau în ea; o descoperiseră prima dată când exploraseră Cabeswater. Gansey văzuse acolo două lucruri: o variantă a realității în care el era pe punctul să o sărute pe Blue Sargent și una în care aproape că-l descoperiseră pe Owen Glendower. Era foarte interesat de ambele. I se păreau foarte reale.

– Coșmaruri, răspunse Ronan nepăsător.

Blue și Adam clipiră uimiți.

– Coșmaruri? Doar atât? Nu sunt viziuni ale viitorului? întrebă fata.

– Asta mi-am dorit când am visat copacul acela, încercă Ronan să-i lămurească. Cele mai nasoale scenarii. Lucrurile care ar fi putut să mă reguleze în ziua următoare.

Gansey nu era tocmai sigur că el, unul, ar fi clasificat astfel cele văzute, dar trebuia să accepte că minţile lor fuseseră într-un fel regulate. Figura amuzată a lui Blue sugera că şi ea e de acord. Adam, pe de altă parte, expiră atât de lung, încât tuturor li se păru că ţinuse undeva aerul acela timp de luni întregi. Nu era surprinzător. Viaţa lui reală fusese oricum un coşmar până când pătrunsese în scorbură. Ceea ce i se întâmplase acolo trebuie să fi fost cu adevărat teribil.

– Ar fi cu putinţă..., începu Gansey, dar apoi se opri ca să se gândească. Există posibilitatea să visezi un fel de apărare pentru Cabeswater?

Ronan ridică din umeri.

– Chestia aia neagră din pădure există şi în visele mele. Ţi-am spus, n-am putut să mai creez nici măcar o cremă de ochi pentru Sargent, ceea ce ar fi fost o bagatelă. Ar fi putut-o face şi un copil.

– Pot să încerc eu să te ajut, zise Adam. Aş putea scruta în timp ce visezi. Asta ar mai limpezi energiile îndeajuns pentru ca tu să obţii ceva folositor.

– Pare destul de lipsit de substanţă, zise Gansey.

De fapt, ar fi vrut să spună că monstrul pare cu adevărat enorm.

Blue se ridică şi gemu, ţinându-se de ochi.

– Mie-mi convine „lipsit de substanţă". Nu mi se pare că ar trebui să facem ceva cu *substanţă* până când nu vorbim cu mama. Vreau să ştiu mai multe despre ce a văzut Gwenllian. Ah! Cred că trebuie să mă duci acasă de-acum, Gansey. Durerea din ochi mă înnebuneşte şi mă face să mă simt mai obosită decât sunt. Îmi pare rău, băieţi.

Oricum, nu mai aveau idei şi nici informaţii noi, aşa încât profitară cu toţii de acest pretext şi se ridicară. Blue se îndreptă

spre bucătărie, iar Ronan țâșni în urma ei și o lovi ușor cu șoldul în mod intenționat.

– Băi, față de cur! exclamă fata, făcându-l pe Ronan să râdă voios.

Gansey se simți profund emoționat de sunetul acelui râset, mai ales acolo, la Fermă, într-o cameră care se afla la doar cincisprezece metri de locul în care Ronan își găsise tatăl mort, iar viața lui se spărsese în mii de cioburi. Era un sunet atât de încurajator. Natural, fiindcă avea senzația că în Ronan existau multe alte asemenea hohote de râs care abia așteaptă să iasă afară. Rana prietenului său începea să se vindece; victima avea să supraviețuiască.

Rămase împreună cu Adam în sufragerie, în picioare, gânditori. O fereastră dădea spre parcarea întunecată unde stăteau BMW-ul, gloriosul Camaro și rabla lui Adam. Porcul arăta ca o rachetă în lumina slabă de pe verandă; inima lui Gansey era plină de promisiuni și de magie, de întuneric și lumină deopotrivă.

– Știi despre blestemul lui Blue, nu? întrebă Adam cu o voce joasă.

Dacă îți săruți sufletul-pereche, el va muri.

Da, știa. Și mai era conștient și de motivul pentru care îl întrebase. Și-ar fi dorit să pufnească și să glumească pe această temă, fiindcă i se părea straniu de jenant să discute despre el și Blue. Se simțea de parcă se întorsese din nou în gimnaziu. Dar aceasta era o noapte a adevărului, vocea lui Adam fusese serioasă, așa încât îi răspunse:

– Știu.

– Și crezi că se referă la tine? întrebă Adam.

– Da, răspunse Gansey cu grijă.

Adam se asigură că Ronan și Blue rămăseseră la o distanță sigură, în bucătărie.

– Dar tu?

– Ce-i cu mine?

– Blestemul spune că tu ești dragostea *ei* adevărată. Dar tu? Tu o iubești pe *ea*?

Adam pronunțase *iubești* cu multă precauție, de parcă ar fi fost un element nou din sistemul periodic. Gansey era pregătit să evite acest răspuns, dar privirea aruncată lui Adam le arătă amândurora că au investit destul de mult în acest subiect și că întrebarea se referea probabil la cu totul altceva.

– Da, răspunse Gansey simplu.

Se dovedi rândul lui Adam să-l privească atent.

– Și ce înseamnă asta? Cum ai știut că e altceva decât să-i fii, pur și simplu, prieten?

Devenise cu adevărat evident că Adam se referea la cu totul altceva, așa încât Gansey nu știu cum să răspundă. Momentul îi amintea de timpul petrecut în groapă cu Henry, mai devreme în ziua aceea, când acesta nu avusse nevoie decât de cineva care să-l asculte. Acum nu era cazul. Lui Adam îi trebuia ceva, așa încât încercă să găsească o modalitate de a-i explica.

– Presupun..., mă umple de serenitate. Ca Henrietta.

Îi mai spusese lui Adam lucrul acesta; despre cum descoperise orașul, cum simțise ceva, cum se liniștește înăuntrul lui – un lucru despre care nici măcar nu-și dăduse seama că îl agită. Celălalt nu-l înțelesese, dar nu era de mirare, fiindcă pentru el Henrietta însemna cu totul altceva.

– Și gata? E așa de simplu?

– Nu știu, Adam. Îmi ceri să definesc un concept abstract, pe care nimeni nu l-a putut explica încă de la începutul

timpului, zise Gansey. Mi-l arunci cumva în față. De ce respirăm? Pentru că ne place aerul? Nu, fiindcă nu vrem să ne sufocăm. De ce mâncăm? Fiindcă nu vrem să murim de foame. De unde știu că o iubesc? Fiindcă pot să adorm după ce vorbesc cu ea. De ce?

– Nuuu... nimic..., zise Adam – o minciună atât de îngrozitoare, încât preferară amândoi să privească tăcuți spre grădină.

Începu să bată darabana în palmă.

În mod normal, Gansey i-ar fi oferit spațiu de meditație; momentele în care îl forța pe Adam sau pe Ronan să vorbească – înainte ca ei să fie pregătiți – se dovediseră mereu deloc productive. În acest caz însă, era deja târziu, iar Gansey nu mai avea timp să-l aștepte pe Adam să revină la subiectul acela.

– Am crezut că ăsta este un moment al adevărului, insistă el.

– Ronan m-a sărutat, zise imediat Adam.

Cuvintele îi zăboviseră mult în minte. Privirea i se îndreptă preocupată spre grădină. Văzând că Gansey nu-i răspunde imediat, Adam adăugă:

– Și eu i-am răspuns.

– Isuse! zise Gansey. Hristoase!

– Ești surprins?

Cea mai mare mirare era că Adam îi spusese. Lui îi trebuiseră câteva luni de clandestinitate în întâlnirile cu Blue până când își adunase puterile de a vorbi despre asta, în circumstanțe extreme.

– Nu. Da. Nu știu. Am avut astăzi o mie de surprize, așa că... nu-mi mai dau seama. Dar tu ai fost surprins?

– Nu. Da. Nu știu.

Acum, când Gansey avea câteva momente ca să se gândească mai bine, încercă să-şi imagineze modurile în care s-ar fi putut desfăşura povestea aceea. Adam, tipul savantului... Ronan, feroce, loial şi fragil.

– Să nu-l frângi, Adam!

Celălalt continuă să privească pe fereastră. Singurul fel în care îţi puteai da seama că gândeşte era modul în care îşi împletea şi-şi despletea degetele.

– Nu-s idiot, Gansey.

– Vorbesc serios!

Imaginaţia lui Gansey zburase spre un viitor în care Ronan ar fi trebuit să existe fără el, fără Declan, fără Matthew, dar cu o inimă zdrobită.

– Nu e chiar aşa de dur cum pare.

– Nu sunt idiot, Gansey.

Nu-l credea idiot. Dar avea la rândul său câteva cicatrici produse de Adam, chiar şi când acesta îi dorise doar binele. Unele dintre cele mai urâte apăruseră tocmai fiindcă Adam nu-şi dăduse seama ce anume le provoca.

– Cred că eşti opusul unui idiot, zise Gansey. Nu ştiu cum să mă exprim altfel. Doream doar să spun...

În mintea lui Gansey, toate lucrurile pe care le spusese Ronan despre Adam se rearanjară într-o constelaţie. Ce stranie era!

– N-am de gând să mă joc cu mintea lui. De ce crezi că ţi-am spus tocmai ţie? Nu ştiu nici măcar cum...

Adam se opri. Era momentul adevărului, dar niciunul dintre ei nu mai avea lucruri despre care să fie sigur.

Priviră din nou pe fereastră. Gansey îşi scoase o frunză de mentă din buzunar şi o băgă în gură.

Senzația de magie de la începutul serii era acum chiar mai pregnantă. Totul era posibil, cu bune și cu rele.

– Cred, vorbi Gansey rar, că e important să fii cinstit cu tine însuți. Atâta poți să faci.

– Cred că de asta aveam nevoie, spuse Adam, desfăcându-și mâinile.

– Încerc și eu...

– Știu.

În tăcerea care-i cuprinse după aceea, îi auziră pe Blue și pe Ronan vorbind cu Fata Orfană în bucătărie. Era ceva reconfortant în murmurul drag și familiar al vocilor lor, iar Gansey simți din nou stranietatea timpului pe care îl trăiau, că mai trăise momentul acela sau că va ajunge din nou la el în viitor. Amestecul acela de *a vrea* și *a avea*. Realiză cu surprindere că-și dorește să-și încheie căutarea lui Glendower. Voia să vadă restul vieții sale. Până în seara aceea, nu-și imaginase că urma să existe ceva și după aceea.

– Cred că e momentul să-l găsim în sfârșit pe Glendower, zise el.

– Cred că ai dreptate, îl aprobă Adam.

37

În funcție de momentul din care începi povestea, ea poate fi despre Henry Cheng.

Nu fusese niciodată prea bun la cuvinte. Care era ideea? În prima săptămână în care venise la Aglionby, încercase să-i explice acest lucru lui Jonah Milo, profesorul de engleză, dar i se spusese că e prea exigent cu sine însuși. *Ai un vocabular excelent*, îl lăudase Milo. Henry era conștient de asta. Dar mai știa și că nu e același lucru cu a avea la îndemână cuvintele necesare pentru a te putea exprima cu adevărat. *Vorbești foarte bine pentru un puști de vârsta ta*, adăugase profesorul. *La naiba, ba chiar și pentru un tip de anii mei.* Să pari însă că spui ceea ce simți nu era același lucru cu a te face cu adevărat înțeles. *O mulțime dintre cei pentru care engleza e a doua limbă se simt în felul ăsta*, încheiase Milo. *Mama mea obișnuia să spună că nu e ea însăși când vorbește limba asta.*

Nu era însă vorba despre faptul că Henry se simțea mai puțin el însuși când vorbea în engleză. Pur și simplu, nu i se potrivea vorbitul cu voce tare. Limba lui maternă era *gândul*. Nu avea deci cum să explice cu adevărat ceea ce simțise încercând să se împrietenească cu Richard Gansey și membrii

familiei sale regale. Nu poseda cuvintele pentru a articula motivele în virtutea cărora îi devoalase cel mai mare secret al său în groapa de sub Casa Borden. Nu era o descriere a cât fusese de dificil să aştepte pentru a vedea că ramura de măslin pe care o întinsese fusese acceptată.

Iar toate astea însemnau că trebuia să-şi omoare timpul. Încerca să se ţină ocupat.

Îl încântase pe Murs la istorie cu studiul său aprofundat asupra răspândirii aparatelor electronice de uz personal; îl enervase pe Adler, administratorul, cu analiza disparităţii dintre bugetul de publicitate de la Aglionby şi cel acordat burselor. Urlase până răguşise pe tuşă la meciul de fotbal al lui Koh (pierduseră). Scrisese cu un spray cu vopsea *PACE, BOILOR* pe coşul de gunoi din spatele gheretei de îngheţată.

Zilele astea se încheiaseră. Se aştepta ca Gansey să sune? Nu avea cuvinte pentru ceea ce spera. Un eveniment meteo. Nu. O schimbare climatică. O modificare permanentă a felului în care se face agricultură în partea de nord-vest a ţării.

Veni şi seara. Gaşca din Vancouver se întoarse la Litchfield pentru realimentare şi ordine de marş de la Henry. Se simţea douăzeci la sută vinovat fiindcă îşi dorise să devină prieten cu Gansey, Sargent, Lynch şi Parrish. Propria-i trupă era grozavă. Dar nu era de ajuns şi nu avea destule cuvinte pentru a explica de ce. Poate fiindcă se uitau în sus la el? Din cauză că nu-i ştiau secretele? Sau poate că nu mai avea nevoie de subalterni. Îşi dorea prieteni? Nu. Mai era ceva.

– Du gunoiul! spuse doamna Woo.

– Sunt foarte ocupat, mătuşă, răspunse Henry, deşi era evident că se uită la trucuri pentru a depăşi etapa unui joc video, îmbrăcat doar în chiloţi.

– Ești ocupat să cari astea, zise femeia lăsând să cadă doi saci lângă el.

Se trezi ieșind pe ușa din spate către parcarea cu pietriș, purtând doar un tricou cu Madonna și tenișii lui favoriți, negri. Deasupra lui, cerul părea cumva purpuriu. De undeva din apropiere, se auzi uguitul trist al unui porumbel. Senzațiile pentru care Henry nu avea cuvinte dispărură și ele.

Singura persoană care știa la ce se referise Henry când spusese că nu e meșter la cuvinte era mama lui. Încerca mereu să-i explice lucrurile astea tatălui lui Henry, mai ales după ce decisese să devină Seondeok în loc de soția lui. *E așa*, îi spunea ea mereu, *dar și ceva mai mult.* Fraza aceea ajunsese să aibă o viață proprie în mintea lui Henry. *Ceva mai mult* explica perfect motivul pentru care nu reușea să spună ce dorește – *ceva mai mult*, prin definiție, era în plus față de ceea ce aveai deja.

Lăsă oftatul să-i alunge și ultimele frustrări și apoi își târșâi picioarele pe pietriș către tomberoanele cu gunoi.

Când se întoarse, văzu un bărbat care stătea în pragul ușii pe care el tocmai ieșise.

Henry se opri. Nu știa numele tipului – ațos, alb, stăpân pe sine –, dar genul acela de persoană îi părea cunoscut. Ceva mai devreme, îi pomenise lui Richard Gansey de ocupația mamei sale, iar acum, câteva ore mai târziu, ajunsese față în față cu cineva care era legat indubitabil de cariera ei.

– Crezi c-am putea avea o discuție? întrebă bărbatul.

– Nu, răspunse Henry. Nu prea cred.

Își duse mâna la spate în căutarea telefonului, dar își aduse aminte în timpul gestului că ieșise fără pantaloni. Privi în sus, spre ferestrele casei. Nu căuta ajutor – nimeni dinăuntru nu știa destul de multe despre mama lui Henry ca măcar să

suspecteze genul de pericol în care se afla el acum, nici măcar dacă ar fi privit direct la omul acela –, ci o fereastră deschisă care i-ar fi putut permite RoboAlbinei să vină la el.

Cu un gest exagerat, bărbatul își arătă palmele, pentru ca Henry să vadă că nu are nicio armă. De parcă ar fi contat.

– Te asigur că avem țeluri asemănătoare.

– Intenția mea este să termin de vizionat toate ponturile care să mă ajute la încheierea jocului *EndWarder II*. Nu-mi vine-a crede că am găsit în sfârșit pe cineva care are aceleași preocupări.

Bărbatul îl privi lung. Părea să-și cântărească opțiunile.

– Merge vorba că există ceva care se mișcă aici în Henrietta. Mie nu-mi place asta. Am presupus că și tu preferi să eviți ca un anumit soi de oameni să se învârtă în jurul tău.

– Și totuși, zise Henry încet, sunt în situația asta.

– N-ai de gând să alegi calea mai ușoară? Mă scutești de un efort...

Henry clătină din cap.

Bărbatul oftă. Înainte ca băiatul să poată reacționa, se apropie de el și îl îmbrățișă într-un fel deloc prietenos, după care îi aplică un procedeu de lupte, făcându-l pe Henry să scoată un fel de guițat slab și să se retragă ținându-se de umăr. Unii ar fi țipat, dar Henry era la fel de hotărât să-și țină secretele ca oponentul său.

– Nu-mi irosi timpul, zise bărbatul, mai ales că am început discuția într-un mod foarte civilizat.

Robo-Albină, gândi Henry, *vino la mine!*

Trebuia să existe o fereastră întredeschisă pe undeva în casă; doamna Woo exagera întotdeauna cu căldura.

– Dacă încerci să scoți vreun secret de la mine, răspunse Henry ținându-se de umăr, chiar că-ți pierzi timpul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, zise bărbatul, aplecându-se și scoțându-și pistolul din tocul de la gleznă. În orice alt moment, aș considera vorbele astea foarte onorabile. Acum îți spun doar atât: urcă în mașină, înainte să te împușc.

Pistolul reuși să se impună, așa cum o făcea de cele mai multe ori. Henry aruncă o ultimă privire casei înainte să se îndrepte spre mașina de pe drum. Recunoscu automobilul alb, dar nu-și dădu seama ce înseamnă asta. Încercă să se urce pe bancheta din spate.

– E bine și în față, zise bărbatul. Ți-am zis, e o discuție.

Henry îi dădu ascultare privind din nou spre casă, în timp ce bărbatul se așeză la volan și demară încet. Dădu drumul la radio (cânta *Yes, I'm a lover not a fighter*) și apoi spuse:

– Vreau doar să știu la ce să mă aștept, dac-o să fie probleme. Nu am niciun interes să mai interacționez apoi cu tine vreodată.

Din scaunul său, Henry mai privi o dată pe fereastră, după care își potrivi centura. Își ridică apoi genunchii și-și cuprinse picioarele goale cu brațele. Începea să tremure puțin. Bărbatul dădu drumul la încălzire.

– Unde mă duci? întrebă Henry.

– Ne învârtim și noi prin cartier, așa cum fac oamenii rezonabili când încearcă să poarte o conversație.

Lui Henry îi veni în minte o groapă întunecoasă.

– N-am avut niciodată o conversație rezonabilă cu cineva care ține un pistol.

Privi din nou pe fereastră, întinzându-și gâtul, ca să vadă în spatele lui. Cu excepția lămpilor de pe stradă, nu se vedea nicio lumină. Curând avea să se afle prea departe de Robo-Albină pentru a mai comunica, așa că transmise o ultimă rugăminte: *Ia legătura cu cineva care poate să oprească asta.*

Era o dorință care, exprimată în cuvinte, nu părea să aibă vreun sens, în schimb, în mintea lui Henry era totul clar și doar asta conta pentru albină.

– Uite ce e, zise bărbatul, îmi pare rău pentru umărul tău. E din obișnuință.

De pe partea de sus a parbrizului, se auzi un clinchet metalic. În timp ce bărbatul își întinse gâtul ca să vadă ce anume a lovit mașina, Henry se ridică puțin. Văzu trei linii subțiri negre la marginea ferestrei.

Sună telefonul.

Bărbatul scoase un sunet uimit înainte să treacă apelul de pe consola centrală pe telefonul propriu. Cel care suna îi atrăsese atenția, fiindcă răspunse punându-și aparatul între ureche și umăr ca să poată să schimbe în continuare vitezele.

– Asta e o întrebare foarte stranie, zise el la telefon.

Henry profită de ocazie ca să coboare fereastra sa doar câțiva centimetri. RoboAlbina bâzâi imediat și intră.

– Hei..., zise bărbatul.

Albina se opri în palma lui Henry, iar acesta o acoperi cu cealaltă mână și o duse drăgăstos la piept. Atingerea insectei magice îl făcea să se simtă în siguranță.

Bărbatul îl privi încruntat și apoi zise în telefon:

– N-am mai răpit pe nimeni de ani buni, dar în momentul acesta sunt în mașină împreună cu un elev, zise el, după care urmă o pauză. Ambele afirmații sunt adevărate. Încercam doar să clarific niște zvonuri. Vrei să vorbești cu el?

Sprâncenele lui Henry țâșniră în sus, iar bărbatul îi dădu telefonul.

– Alo? zise el neîncrezător.

– Ei bine, se auzi Gansey de la celălalt capăt al conversației, înțeleg că l-ai cunoscut pe domnul Gray.

38

Când Blue şi Gansey îl întâlniră pe Henry la băcănia Fresh Eagle, Henry făcuse rost de o pereche de pantaloni. Locul era aproape pustiu şi părea înţepenit în timp, aşa cum devin toate magazinele deschise non-stop. Înăuntru era doar casiera, care nu se sinchisi să-şi ridice privirea când intrară pe uşile ce se deschideau automat. Henry stătea lângă raftul cu cereale şi-şi privea telefonul, în timp ce domnul Gray se postase în mijlocul culoarului şi avea un aer convingător de client care citeşte cu atenţie ingredientele de pe o cutie metalică. Niciunul dintre ei nu atrăgea atenţia. Domnul Gray trecea neobservat datorită profesiei sale. Henry ar fi putut atrage atenţia – avea înfăţişarea unui tip putred de bogat, cu o jachetă la modă şi un tricou cu Madonna şi tenişi negri –, dar nu şi în Henrietta, un oraş care se obişnuise cu genul acela de student de la Aglionby.

Băiatul ţinea în mână o cutie cu cereale din sortimentul acela care îţi face rău, dar te încântă cu bezelele sale, dar o aşeză imediat pe raft când îi văzu pe cei doi. Părea cu mult mai puţin sigur pe el decât fusese la petrecere. Blue se gândi că ăsta era efectul unei realităţi în care cineva aţinteşte un pistol asupra ta.

– Mă tot întreb, zise Gansey, ce naiba caut eu la Fresh Eagle cu o oră înainte de miezul nopții?

– Iar eu sunt curios, răspunse Henry, cum naiba am ajuns în mașina unui tâlhar la habar-n-am-ce-oră-era? Sargent, spune-mi că măcar tu nu faci parte din banda asta sordidă de hoți.

Blue ridică din umeri a scuză, fără să-și scoată mâinile din buzunarele hanoracului, și arătă cu bărbia spre Omul Cenușiu.

– E prietenul mamei.

– Cât de încurcate sunt ițele! zise Gansey pe un ton electrizat.

Se simțea surescitat după seara petrecută la Fermă, iar prezența lui Henry îi accentua starea aceea.

– Nu ăsta era următorul pas pe care aș fi dorit să-l facem în prietenia noastră. Domnule Gray! continuă el.

Trebui să-i repete de două ori numele, fiindcă se dovedi că Omul Cenușiu nu se prefăcea că privește la cutia de metal, ci chiar citea lista de ingrediente.

Li se alătură. O îmbrățișă fugar pe Blue și apoi o apucă de umeri ca să privească punctele de sutură de deasupra sprâncenei fetei.

– Sunt făcute bine.

– Serios?

– Probabil că nu o să rămâi cu nicio cicatrice.

– La naiba! exclamă Blue.

– Locul ăsta a fost ideea ta sau a lui Henry? îl întrebă Gansey.

– M-am gândit că e potrivit, răspunse domnul Gray. E bine luminat, cu camere de supraveghere, dar fără înregistrări audio. Suntem în siguranță.

Blue constată că nu se gândise niciodată în felul acela la băcănia Fresh Eagle.

– Îmi pare rău că l-am speriat, încheie Omul Cenușiu, urmărit cu atenție de Henry. Voi vă făceați treaba, iar eu, la fel.

Cât adevăr rostise! În timp ce Blue crescuse învățând principiile energiilor interne și ascultând povești înainte de culcare, Henry Cheng își petrecuse copilăria pregătindu-se să meargă cât mai departe ca să apere secretele mamei sale. Ideea că era parte a unei amenințări pentru Henry o făcea pe Blue să nu se simtă foarte confortabil.

– Hai să nu ne mai facem treaba și să găsim soluții, propuse Blue. Să ne lămurim, de pildă, cine va veni aici și de ce. Cineva merge undeva ca să ia ceva, dar, în cazul nostru, toată lumea pare să se fi speriat.

– Ești mai așa, pe acțiune, zise Henry. Înțeleg acum de ce R. Gansey te-a luat în guvernul lui. Hai cu mine, președinte!

Îl urmară. Trecură pe lângă raftul cu cereale, cel destinat preparatelor la cuptor și apoi dincolo de conserve. În timpul acesta, Henry le povesti ce aflase despre licitația care urma să aibă loc, cu entuziasmul unui student eminent care face o prezentare a unei catastrofe naturale. Întâlnirea celor din tagma amatorilor de artefacte magice avea să se petreacă a doua zi după evenimentul de la Aglionby, cel de strângere de fonduri, fiindcă în felul acesta era mai simplu de camuflat fluxul de persoane și de mașini străine în Henrietta. Avea să vină un număr oarecare de părți interesate, cărora urma să le fie prezentat un obiect – o entitate magică –, astfel încât acești cumpărători potențiali să se convingă cu ochii lor cât de extraordinar era acel obiect. Urma o licitație, plata și schimbarea proprietarului. Ca întotdeauna în asemenea împrejurări, predarea obiectului cumpărat avea să se petreacă însă departe de ochii curioșilor. Nimeni nu-și dorea ca vreun membru

al publicului să-i subtilizeze portofelul. Era posibil să mai fie scoase la licitație și alte piese; nu știa sigur.

– O entitate magică? repetară Blue și Gansey în același timp în care Omul Cenușiu întrebă:

– Alte piese?

– Entitate magică. Asta e toată descrierea. Vor să țină totul foarte secret. Se zice că merită să te deplasezi.

Henry își plimbă privirea pe o cutie cu macaroane cu brânză, de gătit la microunde. Logoul companiei era un ursuleț cu o mulțime de dinți; era greu să zici dacă zâmbește sau își arată colții.

– Mi s-a spus să-mi văd de treabă și să nu accept vreo acadea din partea unui necunoscut.

– Entitate magică. Să fie vorba de Ronan? întrebă Gansey îngrijorat.

– Păi, abia ne-am despărțit de el. N-ar încerca să-l vândă dacă nu l-ar avea, nu-i așa? Ar putea fi însă un demon, zise Blue, făcându-l pe Gansey să se încrunte.

– Cu siguranță, nimeni nu va încerca să vândă un demon.

– Nu i se aplică și lui Laumonier, îl contrazise domnul Gray pe un ton deloc prietenos. Mie nu-mi place chestia asta cu „alte piese". Nu atunci când este implicat și Laumonier.

– Dar a ce-ți sună? întrebă Gansey.

– A jaf, răspunse Henry în locul lui. Dar ce-ați vrut să spuneți? Ronan e o entitate magică? E cumva un demon? Fiindcă în cazul ăsta toate ar avea un sens.

Nici Blue, nici Gansey nu se grăbiră să răspundă la întrebările acelea; adevărul despre Ronan era un secret atât de mare și de periculos, încât niciunul dintre ei nu avea chef de glumit cu așa ceva, chiar dacă amândoi îl simpatizau pe Henry.

– Nu chiar așa, zise Gansey vag. Domnule Gray, ce crezi despre toți oamenii ăștia care vor veni aici? Declan părea îngrijorat.

– Hai să spunem că nu sunt cei mai inocenți tipi de pe planetă, răspunse Omul Cenușiu. Vin din tot felul de colțuri ale existenței și singurele lucruri pe care le au în comun sunt oportunismul și criteriile morale flexibile. Fiecare dintre ei e imprevizibil, dar atunci când se vor întâlni într-un loc în care se află ceva ce-și doresc cu adevărat e de-a dreptul imposibil să spui ce se va întâmpla. Există un motiv pentru care li s-a zis să nu-și aducă banii. Mai e și întrebarea cu privire la ce se va întâmpla dacă Greenmantle își scoate din nou capul și se alătură lui Laumonier. Între ei și familia Lynch e o dușmănie veche și aprigă.

– Colin Greenmantle e mort, zise Henry pe un ton foarte precis. N-o să-și mai scoată capul nicăieri, iar, dacă o va face, chiar vom avea o problemă.

– E mort? întrebă repede Omul Cenușiu. Cine...? Stați așa!

Ochii bărbatului se ridicară imediat. Lui Blue îi trebuiră câteva momente ca să-și dea seama că se uită în oglinda convexă care trebuia să prevină furtul din magazin. Indiferent ce văzuse acolo, priveliștea îl transformase instantaneu într-o ființă hotărâtă și puternică.

– Blue, zise el cu voce joasă, ai cuțitul la tine?

Fata își simți pulsul cum o ia razna; cicatricea începu să-i zvâcnească.

– Da.

– Du-te cu băieții lângă raftul următor. Nu în partea aceea! Invers. În tăcere. Nu-mi aduc aminte dacă intrarea în depozit se află pe peretele acela, dar, dacă o găsiți, încercați să ieșiți pe acolo. Aveți grijă să nu declanșați vreo alarmă.

Ceea ce zărise el în oglindă dispăruse acum, dar tinerii nu ezitară. Blue porni în frunte spre capătul raftului cu conserve, după care privi cu atenție în jur. Detergenți. Nenumărate cutii, într-un amestec țipător de culori. De partea cealaltă se afla un frigider mare cu unt și ouă. Intrarea în magazie nu era acolo, ci într-o cu totul altă direcție, iar ușa principală părea foarte departe.

Din cealaltă parte a raftului înalt, auziră vocea joasă și amenințătoare a Omului Cenușiu. Vorbea pe un ton înghețat, nu așa cum li se adresase lor. Îi răspunse o altă voce, iar Henry înțepeni lângă ei. Degetele îi atinseră marginea unei polițe – 3.99, preț redus – și-și întoarse capul ca să audă mai bine.

– Ăsta e..., șopti el. Ăsta e Laumonier.

Laumonier. Numele acela era încărcat mai degrabă de emoție decât de informație. Blue îl auzise șoptit în conversațiile despre Greenmantle. *Laumonier.* Pericol.

– E de-a dreptul surprinzător să te întâlnesc aici, în Henrietta, auziră ei vocea lui Laumonier. Unde ți-e stăpânul, javră?

– Cred că știm amândoi foarte bine răspunsul la întrebarea asta, zise domnul Gray cu o voce atât de liniștită, încât era imposibil să-ți dai seama că el aflase cu doar câteva zeci de secunde înainte despre Colin Greenmantle. Și, în orice caz, din vara asta lucrez pe cont propriu. Credeam că se știe deja. Și mie mi se pare interesant să vă văd aici, în Henrietta.

– Păi, orașul nu mai aparține nimănui acum, zise Laumonier. Și, știi cum se spune, trăim într-o țară liberă.

– Nu e chiar atât de liberă, îl contră Omul Cenușiu. Înțeleg că ai venit să vinzi ceva aici, dar mi-ar plăcea să și pleci cât mai repede: Henrietta e orașul meu acum. Și nu prea îmi plac musafirii.

Se auzi un fel de foială.

– Și ăsta e punctul în care eu spun: „Fiindcă altfel?“ Mai ales că am senzația că nu voi pleca prea curând.

Vocile scăzură în intensitate – aveau senzația că lucrurile deveneau neplăcute, iar Gansey începu să scrie cu mișcări rapide în telefon. Întoarse apoi ecranul ca să poată fi văzut de Blue și de Henry:

Trage de timp ca noi să putem pleca. Henry, nu poate Robo-Albina să găsească o ușă?

Celălalt îi luă telefonul și completă textul:

Robo-Albina poate fi văzută, fiindcă ei și-au dorit-o dintotdeauna. De asta m-au și răpit.

Blue înșfăcă telefonul și începu să scrie ceva mai încet, fiindcă nu avea la fel de multă dexteritate ca ei.

Pe cine încearcă să ascundă domnul Grey? Pe toți sau doar pe tine, Henry?

Băiatul își atinse pieptul cu mâna. Blue scrise din nou:

Pleacă atunci când poți. O să te urmez.

Fata îi dădu lui Gansey telefonul, după care scoase câteva etichete cu prețuri de pe rafturi până când făcu un teanc frumușel și porni spre capătul raftului. Constată cu surpriză că lângă domnul Gray nu se afla un singur om, ci erau doi. Nu-și dădu seama de la început că sentimentul de surpriză pe care îl avusese la vederea lor se datora faptului că străinii arătau ciudat de similar. Erau frați. Probabil gemeni. Amândoi aveau o înfățișare pe care ea ajunsese să o disprețuiască în timpul slujbei ei de la Nino, clienți care nu acceptau să fie contrazișI, cu care nu era ușor să te descurci și sfârșeau mereu prin a te obliga să le tai de pe bon o parte a consumației. În plus, păreau să aibă o încetineală în gesturi care te ducea cu gândul la o viață profund traumatizată.

Erau uşor înspăimântători.

Domnul Gray privi la Blue fără să-i tremure vreun muşchi al feţei. Nu dădu niciun semn că o cunoaşte.

Ceilalţi doi văzură mai întâi hanoracul fetei – nu arăta prea profesional – şi abia apoi teancul de etichete din mâini. Blue îşi trecu degetul mare peste marginile preţurilor, cu un gest plictisit, şi apoi zise:

– Domnilor, îmi pare rău că vă inoportunez, dar trebuie să vă rog să vă mutaţi maşinile.

– Mă scuzaţi, dar de ce? întrebă primul cu o voce impregnată de un accent probabil franţuzesc.

– Suntem la cumpărături, zise celălalt, vag amuzat.

Blue îşi exageră accentul de Henrietta; constatase încă din copilărie că folosirea lui o făcea de-a dreptul invizibilă pentru străini.

– Ştiu, îmi pare rău. Dar vine o maşină de măturat strada ca să cureţe parcarea, iar şoferul vrea ca tot locul să fie liber. O să fie tare nervos dacă o să găsească maşini acolo.

Domnul Gray făcu un gest exagerat, căutându-şi cheile în aşa fel încât să i se vadă pistolul pe care îl purta la gleznă. Cei doi Laumonier bombăniră privindu-se unul pe celălalt.

– Iertaţi-mă că intervin din nou, zise Blue. Vă puteţi parca maşinile lângă spălătoria automată, dacă nu v-aţi terminat cumpărăturile.

– Maşină de măturat, zise Laumonier, de parcă abia atunci ar fi auzit de o asemenea invenţie.

– Corporaţia ne obligă la chestia asta dacă vrem să ne păstrăm franciza, răspunse Blue. Nu fac eu regulile.

– Hai să rămânem civilizaţi, zise domnul Gray, zâmbind subţire către ceilalţi doi.

Nu o privi pe Blue, care continua să afișeze o expresie deopotrivă plictisită și exasperată, trecându-și degetul mare peste marginile etichetelor.

– Ne întâlnim mai încolo.

Cei trei bărbați porniră spre ușa din față, aranjați de parcă ar fi fost niște magneți care se resping unul pe celălalt. După ce ieșiră, Blue țâșni în lungul raftului, intră în camera din spate, trecu de niște băi murdare și ajunse într-o magazie înghesuită de cutii și butoaie, de unde ieși din clădire. Porni către Gansey și Henry, pe care îi văzu cum ajung în dosul pubelelor de gunoi pline cu cutii de carton.

Umbra ei îi atinse prima, produsă de luminile aflate pe fațada posterioară a supermarketului, iar băieții tresăriră la unison, fiindcă nu-și dădură seama de la început cui îi aparținea.

– Ființă magică, zise Gansey, luându-i capul în mâini, ceea ce făcu să se deschidă câteva dintre clamele ei de păr.

Tremurau amândoi în răcoarea nopții. Sub cerul întunecat, totul părea fals, iar în minte i se agita încă imaginea fețelor celor doi Laumonier. Auzi portierele unor mașini, probabil din parcarea din față, iar noaptea făcu sunetele acelea să pară îndepărtate, dar și foarte aproape.

– A fost genial!

Henry își ținea mâna deasupra capului, cu palma îndreptată spre cer. De pe ea zbură imediat o insectă, care se pierdu în întuneric. O privi cum pleacă și apoi își pescui telefonul din buzunar.

– Dar ce-au vrut? întrebă Blue. Și de ce a crezut domnul Gray că ar putea fi interesați de tine?

Henry privea la câteva rânduri de text afișate pe ecranul telefonului.

– Robo-Albina – nu ți-a spus Gansey despre ce e vorba? Bine... Robo-Albina a fost unul dintre primele obiecte pentru care Laumonier s-a luptat cu Greenmantle. Lynch a amăgit ambele părți că o va vinde uneia dintre ele, dar a preferat să i-o dea mamei, fiindcă ea și-o dorea pentru mine; iar maică-mea n-a uitat niciodată asta; acesta este însă și motivul pentru care ei o urăsc pe ea și viceversa.

– Dar Laumonier n-a venit aici pentru tine, nu-i așa? întrebă Gansey, care citea și el textul de pe ecranul telefonului lui Henry, unde se părea că insecta magică raportează poziția lui Laumonier.

– Nu, nu, zise Henry. Aș pune pariu că au recunoscut mașina omului vostru, Gray ăsta. Și-au intrat ca să vadă dacă nu pot să capete ceva și de la Kavinsky, dacă tot au ajuns pe-aici. N-am pretenția că știu obiceiurile francezilor. Nu știu nici măcar dacă m-ar mai fi recunoscut la atâta vreme de la episodul ăla cu groapa; acum sunt mai mare. Chiar și așa însă, asasinul ăsta al vostru părea convins că e posibil. Mi-a făcut o favoare. N-am să uit asta.

Băiatul întoarse telefonul astfel încât Blue să poată vedea raportul în timp real despre mișcările lui Laumonier. Textul apărea pe porțiuni, era scris într-un mod ciudat de conversațional și descria ieșirea lui Laumonier din parcare în același fel în care Henry le povestise despre vânzarea artefactului. Cuvintele erau ale lui, doar că apăreau pe ecran. Magia aceea era ciudată și foarte precisă.

În timp ce priveau cu toții, Gansey își deschise pardesiul și o cuprinse pe Blue, învelind-o în haina lui. Și asta era o magie ciudată și precisă, naturalețea cu care o făcuse, căldura lui în jurul trupului ei, inima băiatului care bătea pe spatele ei.

Gansey acoperi cu palma ochiul rănit al fetei de parcă ar fi vrut să o apere de ceva, dar gestul era doar o scuză ca s-o atingă.

Henry nu părea afectat de afișarea aceea a apropierii dintre cei doi. Atingea cu degetele ecranul telefonului; acesta clipi de câteva ori și pe el apăru un text în alfabetul Hangul.

– Ai vrea..., începu Blue ezitant. N-ar trebui să stai cu unul dintre noi în seara asta?

Chipul lui Henry se lumină de un zâmbet surprins, dar băiatul clătină energic din cap.

– Nu, nu pot. Trebuie să mă întorc la Litchfield, ca un căpitan pe corabia lui. Nu mi-aș putea ierta dacă ei ar intra acolo în căutarea mea și i-ar găsi pe Cheng Doi și pe ceilalți. Am s-o las pe Robo-Albină de pază până când putem..., încheie el învârtindu-și un deget prin aer pentru a sugera ceva ce părea să fie o întâlnire.

– Mâine? întrebă Gansey. Trebuie să iau prânzul cu sora mea. Vă rog pe amândoi să veniți.

Niciunul dintre ei nu dori să spună ceva cu voce tare. Gansey ar fi trebuit să-și dea seama că, prin simpla lui invitație, se asigurase de prezența lor acolo.

– Înțeleg că suntem prieteni acum, zise Henry.

– Trebuie să fim, răspunse Gansey. Jane spune că așa ar trebui să fie.

– Așa ar trebui să fie, repetă Blue.

Zâmbetul lui Henry era luminat acum din alt motiv. Părea sincer și încântat, dar și *ceva mai mult*, ceva dincolo de cuvinte. Își băgă telefonul în buzunar.

– Bine, bine! Drumul e liber. Vă las. Pe mâine!

39

Ronan nu visă în seara aceea. După plecarea lui Gansey şi a lui Blue de la Fermă, se sprijini de unul dintre stâlpii verandei din faţă, privindu-şi licuricii cum sclipesc în aerul rece. Se simţea atât de sălbatic, de electric, încât îi venea greu să creadă că e treaz. În mod normal, avea nevoie de somn ca să atingă starea aceea. Totul nu era însă un vis, ci casa lui, noaptea lui, viaţa lui.

După câteva momente, auzi uşa deschizându-se uşor în spatele lui şi curând Adam i se alătură. Priviră amândoi tăcuţi luminile care dansau pe câmpuri. Nu era prea greu să-ţi dai seama că Adam era muncit de gânduri. Cuvintele creşteau continuu înăuntrul lui Ronan, dar explodau înainte să poată fi rostite. Simţea că pusese deja întrebarea, dar că nu putea să şi răspundă la ea.

La marginea pădurii apărură trei căprioare, chiar în punctul unde se sfârşea porţiunea luminată de becul de pe verandă. Una din ele reprezenta cerbul alb, cu coarnele ca nişte ramuri sau ca nişte rădăcini. Le privi, ele se uitară la el şi în momentul acela îşi dădu seama că nu poate să mai îndure.

– Adam?

Simți sărutul lui Adam ca pe fiecare kilometru pe oră cu care depășise vreodată viteza legală, ca pe esența fiecărei nopți în care condusese cu geamul coborât, piele de găină și clănțănit din dinți. Ronan îl îmbrățișă, iar Adam îi acoperi gura cu sărutări iar și iar, și iar. Simți barba celuilalt pe buze și trebui să se oprească pentru a-și recăpăta suflarea și a-și reporni inima. Erau amândoi animale hămesite, dar Adam flămânzise mai multă vreme.

Ajunși înăuntru, pretinseră că aveau să viseze, dar nu o făcură. Se răstigniră pe canapeaua din sufragerie, iar Adam studie tatuajul care acoperea spatele lui Ronan, toate liniile ascuțite care se prindeau miraculos și înfricoșător una de cealaltă.

– *Uguibus et rostro*[1], zise Adam.

Ronan luă degetele prietenului său și le duse la gură. Simțea că n-avea să mai doarmă vreodată.

---

[1] „Ghearele și ciocul", în lb. lat. în orig. (n. red.).

40

În noaptea aceea și demonul rămase treaz.

În timp ce Piper Greenmantle dormea nepăsătoare, visând la licitația care se apropia și la faima pe care avea să o capete în comunitatea negustorilor de artefacte magice, demonul continuă să distrugă.

Se apucase să distrugă manifestările fizice ale pădurii Cabeswater – copacii, creaturile, ferigile, râurile, stâncile –, dar și însăși ideea de pădure scoasă din vis. Amintirile se stinseră, cântecele deveniră de coșmar, iar euforia care înconjura și curgea printr-o cascadă dispăru la rândul ei.

Tot ceea ce fusese visat vreodată în locul acela era acum nevisat.

Pe visător urma să-l ucidă ultimul. El avea să riposteze.

Întotdeauna se opuneau.

În timp ce demonul distrugea și desfăcea magia, continua să întâlnească fire ale propriei povești încâlcite printre tufișuri. Povestea originii sale. Locul acela fertil, îmbogățit de energia meridianului, nu era bun doar pentru crescut copaci și regi. Era potrivit, de asemenea, și pentru demoni, dacă

fusese destul sânge otrăvit vărsat acolo. Și cursese mai mult decât era necesar pentru a crea un demon.

Nu se opri din treabă. El era dușmanul natural al pădurii și nu-i dăduse încă nimănui prin cap singurul lucru care l-ar fi putut opri. Doar cei mai bătrâni dintre copaci îndrăzniră să i se opună, fiindcă ei păreau să fie singurii care își mai aminteau cum se face.

Încet, metodic, demonul porni să-i consume de la interior. Ramurile lor începură să asude negru; se prăbușiră când rădăcinile li se transformară în nimic.

Unul dintre ei rezistă mai mult decât ceilalți. Era cel mai bătrân, mai văzuse demoni și știa că uneori problema nu era să te salvezi tu însuți, ci să reziști îndeajuns de mult timp ca să-i permiți cuiva să-ți vină în ajutor. Așa că se încăpățână, întinzându-se spre stele, chiar dacă rădăcinile îi fuseseră frânte, se încăpățână și cântă celorlalți copaci chiar când trunchiul începu să-i putrezească, continuând să viseze cerul până în ultimul moment al distrugerii sale.

Ceilalți copaci se văitară; dacă acesta fusese distrus, cine s-ar mai fi putut opune?

Demonului nu-i era somn.

41

În funcție de momentul din care începi povestea, ea poate fi despre Gwenllian.

Se trezi cu un strigăt, în zorii zilei.

– Trezește-te! urlă ea pentru sine, după care sări din pat.

Părul îi atinse tavanul oblic al mansardei cu o fracțiune înainte să o facă și craniul; își duse mâna la frunte. Afară, răsăritul era gri, posomorât, de dimineață devreme. Lovi întrerupătoarele, întoarse manetele și trase de șnururi până când aprinse fiecare lumină din cameră. Umbrele se răsturnară în toate părțile.

– Trezește-te! zise ea din nou. Mamă, mamă!

Abia smulsă dintre vise, păstra încă în minte imaginea unor copaci care se topeau într-un lichid negru sub șuieratul unui demon; dădu din mâini ca să-și alunge pânzele de păianjen din păr. Își trase o rochie peste cap și apoi încă o fustă, bocancii și puloverul; avea nevoie de armură. Pe urmă, porni călcând pe dușumeaua unde își întinsese cărțile de joc, printre rămășițele plantelor pe care le arsese pentru meditație, îndreptându-se direct spre cele două oglinzi pe care predecesoarea ei le lăsase acolo, în mansardă. Neeve, Neeve, drăguța

de Neeve. Gwenllian i-ar fi ştiut numele, chiar dacă nu i l-ar fi spus ceilalţi, fiindcă oglinzile îl şopteau, îl cântau şi-l şuierau tot timpul. Cum o mai urau şi o iubeau deopotrivă! O judecau şi o admirau, o ridicau în slăvi şi o aruncau la pământ. Neeve, Neeve, cea plină de ură, îşi dorise respectul întregii lumi şi se pretase la orice pentru a-l căpăta. Dar până la urmă Neeve, Neeve, drăguţa de Neeve nu se respectase pe ea însăşi.

Oglinzile înalte erau aşezate una în faţa celeilalte, înfăţişând o reflexie la infinit. Neeve împlinise un ritual complicat ca să se asigure că sunt pline cu toate posibilităţile pe care şi le-ar fi putut imagina pentru ea însăşi şi până la urmă una dintre acestea sfârşise prin a o înghiţi. Vrăjitorie curată, aşa ar fi spus odinioară femeile din Sycharth.

Gwenllian intră între oglinzi. Magia lor urla şi o împungea. Sticla nu era menită să arate atâtea lucruri deodată; cei mai mulţi oameni nu erau construiţi pentru a înţelege atât de multe posibilităţi deodată.

Dar ea era la rândul ei doar o oglindă, astfel, magia nu avea cum să-i facă rău, aşa încât îşi puse câte o mână pe fiecare dintre ele. Adună toate posibilităţile şi începu să le analizeze, sărind de la un adevăr ipotetic la altul.

– Mamă, mamă! strigă din nou Gwenllian.

Gândurile ei dezordonate se transmiseră ca şi cum le-ar fi rostit cu voce tare în fiecare dintre realităţi. Apoi, apăru cu adevărat mama ei: în acest prezent, în această posibilitate, în realitatea în care Neeve murise. O pădure care era distrusă şi mama lui Gwenllian, distrusă la rândul ei.

Distrusă.

Distrusă.

Dis...

Gwenllian sparse oglinzile, scoţând un urlet. De jos, se auzi un strigăt; trezise toată casa. Urlând în continuare, Gwenllian îşi roti ochii prin cameră în căutarea unei unelte, a unei arme. Puţine lucruri din mansardă i-ar fi putut fi de folos... Ah! Înşfăcă o lampă, îi smulse cordonul din priză şi o porni în jos pe scări. *Dum, dum, dum, dum, dum*, treaptă cu treaptă.

– Artemussssssss! strigă ea cu o voce plină de încordare.

Se strecură în bucătăria întunecată. Singura lumină provenea de la becul micuţ de deasupra cuptorului şi de la griul difuz care pătrundea prin fereastra de deasupra chiuvetei. Afară era ceaţă.

– Artemussssssss!

Era treaz; probabil că avusese acelaşi vis ca ea. Prin venele lor curgea până la urmă aceeaşi materie înstelată. Îi auzi vocea prin uşă.

– Pleacă de-aici!

– Deschide, Artemussssssss! strigă Gwenllian.

Îşi pierduse vocea. Tremura. Pădurea, distrusă. Mama ei, distrusă. Magicianul acela laş se ascundea în cămară, iar inactivitatea lui urma să-i omoare probabil pe toţi. Încercă uşa; el o blocase însă pe dinăuntru.

– Nu astăzi! zise Artemus. Nu, mulţumesc. În deceniul ăsta am avut prea multe evenimente. Poate mai târziu. Nu pot suporta şocul. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat.

Fusese sfetnic al *regilor*.

Gwenllian izbi cu lampa în uşă. Becul se sparse cu un clănţănit. Capătul lămpii crăpă puţin lacul uşii. Începu să cânte: „Iepuraş în vizuină, în vizuină/ O vulpiţă-n vizuină, în

vizuină/ Un căţeluş în vizuină, în vizuină!/ Ieşi afară iepuraş, că am întrebări să-ţi pun. Despre demoni[1]."

– Sunt o creatură care trăieşte încet! se văită Artemus. Nu mă pot adapta aşa de uşor!

– Da, şi dacă cineva ar vrea să ne jefuiască trebuie să vină în timpul programului tău, nu-i aşa?

Vocea Callei se auzi de undeva de la etaj.

– Ştii ce s-a întâmplat cu mama? Băi, cracă nenorocită! continuă Gwenllian lovind încă o dată cu lampa în uşă.

Crăpătura se lărgi.

– O să-ţi spun ce-am văzut în oglinda oglinzilor mele.

– Pleacă de-aici, Gwenllian, zise Artemus. Nu pot face nimic pentru niciuna dintre voi. Lasă-mă-n pace!

– Mi-ai putea spune unde e tatăl meu, tufiş nenorocit! În ce gaură l-ai aruncat?

Bang!

Uşa crăpă în două; Artemus se trase şi mai înapoi, în întuneric. Se ascunsese după o grămadă de vase Tupperware, sacoşe refolosibile şi saci de făină. Îşi feri faţa de braţul în care ea îşi ţinea lampa.

– Gwenllian! strigă Blue. Ce *faci?* Uşile costă *bani.*

Uite-o şi pe fetiţa lui Artemus – nu o merita în niciun chip – venită să-şi salveze tatăl. O apucă pe Gwenllian de braţ, oprind-o să-i crape capul laşului aceluia.

– N-ai vrea să-l descoşi, Crin Albastru? strigă Gwenllian. Eu nu sunt singura care vrea răspunsuri. Ai auzit cum striga mama mea, Artemusssssss?

– Gwenllian, haide, e devreme! Dormim la ora asta sau, mai bine zis, dormeam.

---

[1] Adaptare după *Alice în Ţara Minunilor*, de Lewis Carroll (n. tr.).

Gwenllian lăsă lampa să cadă, își eliberă brațul și-l apucă pe Artemus de o mână și de păr. Îl trase afară din cămară, în timp ce bărbatul scheuna, ca un cățeluș.

– Mamă! strigă Blue, acoperindu-și cu o mână ochiul rănit.

Artemus se târî printre ele, privind în sus.

– Spune-mi cât de puternic e demonul ăsta, Artemus! șuieră Gwenllian. Zi-mi pe cine o să urmărească după aceea și unde e tatăl meu. Spune-mi, spune-mi!

Deodată, bărbatul sări în picioare. Porni în fugă, iar Gwenllian se întinse și încercă să-l prindă, dar alunecă pe cioburile becului spart. Căzu pe un șold, rău, dar se ajută de mâini ca să se ridice din nou. Bărbatul ajunse însă la ușa culisantă, cea care dădea în grădina din spate, înainte ca ea să se echilibreze, iar, până când femeia reuși să iasă din casă, el urcase deja pe prima creangă a fagului.

– N-o să te primească, lașule! strigă Gwenllian, deși se temea că lucrurile nu vor sta așa.

Se năpusti după el și începu să urce. Copacii și ramurile lor nu-i erau un lucru străin, iar femeia era mai rapidă.

– Băi, șmecherie, băi, visătorule, băi..., mârâi ea.

Rochia lui Gwenllian se agăță de o creangă, salvându-l pentru câteva momente pe bărbat. Artemus își ridică brațele, dibui o creangă și mai urcă un nivel. Femeia își reluă și ea ascensiunea, făcând frunzele să foșnească și crenguțele mai mici să trosnească.

– Ajutor! zise bărbatul, doar că nu folosi acest cuvânt. *Auxiril!* pronunță el.

Rostise repede, speriat, disperat...

– Mama, zise Gwenllian. Mama, mama, mama, continuă ea fără pauză.

Cei doi se treziră înconjurați de o ploaie de frunze moarte. Gwenllian dădu să-l prindă.

– *Auxiril!* se rugă el din nou.

– Asta n-o să te salveze.

Frunzele care mai rămăseseră începură să se agite. Crengile trosniră. Pământul se undui, fiindcă rădăcinile se agitau pe dedesubt. Gwenllian dădu să-l prindă, dar reuși doar pentru un moment. Ramura pe care se urcase tremură și apoi se îndoi de parcă i-ar fi stat în cale o furtună violentă. Pământul de dedesubt începu să bolborosească, agitat de rădăcini – erau prea departe de meridian pentru așa ceva, dar Artemus avea să o facă oricum, tipic, tipic, tipic –, și apoi Gwenllian se prăbuși, împreună cu ramura ruptă sub picioarele ei.

Căzu iarăși rău, pe umăr, rămase fără aer și privi spre Blue și prietenul ei mort, care se uitau la rândul lor la ea. Ceilalți rămăseseră în pragul ușii, dar Gwenllian era prea năucită din cauza loviturii pentru a-i identifica.

– Ce? exclamă Blue. Ce s-a întâmplat? El a...?

– În copac? încheie Noah gândul fetei.

– Mama a fost într-un copac și acum a murit, pufni Gwenllian. Tatăl tău e acum într-unul și e un laș. Tu ești cea ghinionistă. Să știi că o să te omor când o să ieși de-acolo, băi, cracă putrezită! continuă ea în direcția copacului.

Știa că Artemus o poate auzi, că sufletul lui se adăpostise în copacul acela, fiindcă era lumina-copacilor, un nenorocit de magician. Gândul că el se putea ascunde în fagul acela cât timp va dori o înfuria la maximum. Demonul n-ar fi avut niciun motiv să fie interesat de un copac aflat atât de departe de Cabeswater. Astfel încât, chiar și după ce totul și toți vor fi murit, el ar fi putut ieși nevătămat.

Blue privi fagul cu gura deschisă. El a... a intrat înăuntrul copacului?

– Bineînțeles! exclamă Gwenllian.

Se ridică de la pământ și-și înșfăcă poalele fustei în pumni ca să nu se mai împiedice.

– Ăsta e el! Sânge din sângele tău. Nu i-ai simțit rădăcinile în venele tale? Draci! Draci!

Porni tropăind spre casă, trecând printre Maura și Calla.

– Gwenllian, ce se întâmplă? o întrebă Maura.

Femeia se opri în mijlocul holului.

– Vine demonul. Toată lumea o să moară. Cu excepția tatălui ei laș. El va trăi mereu.

42

Sâmbătă dimineaţă, Adam se trezi într-o liniște perfectă. Uitase senzaţia aceea. Vălătuci de ceaţă treceau alene pe la fereastra dormitorului lui Declan, amuţind toate păsările. Ferma era mult prea departe de vreun drum ca să se audă zgomotele traficului. Nu era nici vreun birou administrativ la parter, nu-şi plimba nimeni câinele, iar copiii nu strigau urcându-se în vreun autobuz. Liniştea era atât de profundă, încât aproape că o putea simţi apăsându-i urechile. Cabeswater se trezi înăuntrul lui, iar el se ridică în capul oaselor.

Eşti acolo?

Îşi simţi propriile gânduri, apoi un noian de alte idei, după care, abia perceptibilă, vibraţia pădurii Cabeswater. Ceva nu era în regulă. Adam zăbovi însă un moment în plus, după care dădu deoparte cuverturile şi se ridică în picioare. Iată-l: mergea prin casa Lynch, purtându-şi hainele de cu o seară înainte şi mirosea încă a fum de la grătar. Dormise până târziu, zăbovind în pat timp de ore întregi, mai mult decât în mod normal. Gura lui îşi amintea de cea a lui Ronan Lynch.

Ce era în mintea lui? Cu Ronan nu te puteai juca. Pe de altă parte, lui nu i se părea că se joacă.

O să ieși din starea asta! își porunci el.

Nu prea avea însă chef să o facă, nu dorea să accepte și cea de-a doua parte a hotărârii aceleia: *și nu te vei întoarce niciodată la ea.*

Se îndreptă spre parter, privind în fiecare cameră pe lângă care trecea. Se părea că e singur. Pentru o clipă, un moment ciudat, își imagină că visează, că se plimbă prin somn în Ferma aceea pustie. Începură să-i chiorăie mațele și descoperi bucătăria. Mâncă două chifle de hamburger rămase din seara precedentă, așa, goale, fiindcă nu reuși să găsească untul, iar apoi bău niște lapte direct din cutie. Împrumută o jachetă din cuierul de pe hol și apoi ieși.

Afară, câmpurile se gudurau pline de rouă sub atingerea ceții. Frunze moarte i se lipiră de bocanci în timp ce porni pe unul dintre drumurile care separau pășunile. Încercă să audă vreun sunet care să trădeze o activitate în oricare dintre grajduri, dar simțea în același timp că nu vrea să se despartă de liniștea aceea. Lipsa aceea de zgomote, absolută, pustiul în care existau doar gândurile lui și cerul gri, foarte jos.

Era atât de liniștit pe dinăuntru.

Liniștea dispăru când o creatură se năpusti spre el. Veni atât de repede, mișcându-se atât de ciudat pe copitele ei micuțe, încât își dădu seama cine este abia după ce Fata Orfană își strecură mâna între degetele sale. Avea un băț negru și ud, iar când privi în jos spre ea văzu că între dinții fetei rămăseseră câteva bucăți de coajă.

– Ai voie să mănânci așa ceva? o întrebă el. Unde e Ronan?

Fata își puse obrazul pe dosul palmei lui, într-un gest plin de afecțiune.

– *Savende e'lintes i firen...*

– În engleză sau în latină, zise el.

– Pe-aici!

În loc să-l conducă într-o direcție anume, fata îi dădu drumul la mână și începu să-înconjoare, dând din mâini ca și cum ar fi vrut să zboare. El continuă să meargă, iar ea să se rotească în jurul lui; deasupra lor apăru o pasăre. Drujbă observase mișcarea Fetei Orfane și-i călăuzi pe cei doi către pășunea de pe deal. Aici, Adam îl găsi pe Ronan, o siluetă neagră pe un pământ spălat de ceață. Privise la altceva, dar Drujbă îl alertase, iar acum se întorsese și stătea cu mâinile în buzunarele jachetei sale negre, urmărindu-l pe Adam cum se apropie.

– Parrish! îl salută Ronan.

Îl privi cu atenție pe Adam. Era limpede că nu considera lucrurile ca fiind deja lămurite între ei.

– Lynch! îi răspunse Adam.

Fata Orfană tropăi și se băgă între ei, după care îl înțepă pe Ronan cu capătul bățului.

– Băi, vomă mică! o alintă Ronan.

– Are voie să mănânce chestia aia?

– Nu știu. Habar n-am dacă are organe interne.

Adam râse la vorbele acelea, gândindu-se cât de ridicol ar fi sunat în alt context.

– Ai mâncat? îl întrebă Ronan.

– Altceva decât bețe? Da. Și am slăbit puțin.

– Isus plânge! Vrei să cari niște baloți de paie? Asta o să facă să-ți crească niște păr pe piept. Hei! Dacă mă mai împungi o dată cu chestia aia..., o amenință Ronan pe Fata Orfană.

Pe când cei doi începură să se hârjonească în iarbă, Adam închise ochii și-și dădu capul pe spate. Aproape că ar fi putut

scruta. Liniștea și vântul rece pe care îl simțea pe gâtul gol aveau să-l poarte departe, în timp ce umezeala pe care o simțea prin pantofi și mirosul creaturilor vii din jurul lor ar fi putut să-l țină aici. Înăuntru și afară. Nu-și dădea seama dacă își permitea luxul de a idealiza locul acela sau pe Ronan, dar oricum nu putea spune dacă există vreo diferență.

Când deschise ochii, îl văzu pe Ronan privindu-l în felul acela în care o făcea de luni bune. Adam îi întoarse privirea, uitându-se la el în același fel.

– Trebuie să visez, zise Ronan.

Adam o luă de mână pe Fata Orfană și apoi își corectă prietenul:

– Trebuie să visăm amândoi.

43

La douăzeci şi cinci de minute depărtare, Gansey era şi el treaz şi avea probleme.

Nu ştia încă în ce belele intrase şi, aşa cum îşi cunoştea el familia, s-ar fi putut să nu afle niciodată. O putea însă simţi, la fel de concret ca plasa legendei lui Glendower care se strângea în jurul lui. Exasperarea era în familia Gansey ca o aromă fină de vanilie. Folosită doar rareori, aproape niciodată pentru uz propriu, putea fi recunoscută, în general, doar dacă era analizată retrospectiv. În timp, puteai învăţa să o identifici, dar cu ce scop? *Simt puţină furie, tu ce crezi? O, da! Parcă...*

Helen era supărată pe Gansey. Asta era sigur. Familia venise la şcoală, una dintre proprietăţile ei imobiliare din zonă. Era o clădire confortabilă şi veche, din piatră, o fostă şcoală situată între dealurile înverzite şi retrase dintre Washington D.C. şi Henrietta. Le aducea ceva venituri de pe urma închirierilor pe termen scurt. Restul familiei petrecuse noaptea acolo – încercaseră să-l convingă şi pe el să vină, o invitaţie pe care ar fi onorat-o probabil dacă n-ar fi fost Ronan sau Henry. Poate că de aceea era Helen supărată pe el.

În orice caz, se asigurase că se revanşează aducându-le prieteni interesanţi cu care să se joace. Familia Gansey adora să încânte alţi oameni. Oaspeţii erau întotdeauna priviţi drept o audienţă suplimentară în faţa căreia îţi poţi etala abilităţile culinare.

Şi totuşi avea probleme. Nu cu părinţii lui. Ei fuseseră încântaţi să-l vadă – *cât de bronzat eşti, Dick!* – şi aveau să fie încântaţi cu siguranţă şi mai mult văzându-i pe Henry şi pe Blue. Primul trecu imediat testul de prietenie aplicat de părinţi, unul la care Adam şi Ronan păruseră să se chinuie mereu. Cât despre Blue..., ei bine, isteţimea şi curiozitatea degajate de expresia chipului ei, care îl atrăseseră de la bun început pe cel mai tânăr dintre Gansey, îi cuceriseră acum şi pe cei mai în vârstă. Începură imediat să o chestioneze cu privire la profesiunile din familia ei, în timp ce îşi tăiau vinetele din farfurie.

Blue le descrise o zi obişnuită la Fox Way 300 folosind ceva mai puţine cuvinte care să se refere la magie şi la mirare decât utilizase mai devreme, în maşină, când îi povestise lui Gansey despre incredibila dispariţie într-un copac a tatălui său. Pomeni despre linia cu plată pentru sfaturi paranormale, despre alungarea duhurilor necurate din case, despre şedinţele de meditaţie şi ghicitul în cărţi. Modul în care descrisese toate acestea îi încântase pe părinţii Gansey; cu ei n-ar fi funcţionat niciodată încercarea de a înfrumuseţa totul. Le spusese, pur şi simplu, cum stăteau lucrurile, fără să le ceară ceva, şi-i vrăjise în felul acela.

În prezenţa lui Blue, Gansey era chinuitor de conştient în ce fel apar ei când sunt priviţi prin ochii fetei – Mercedesul vechi din faţa casei, hainele lor, chiar pielea, dinţii drepţi şi ochelarii de soare Burberry. Eşarfe Hermes. Putea vedea

chiar și clădirea aceea prin ochii ei. Odinioară, nu s-ar fi gândit că părea în mod evident un loc al bogaților – era decorată cu zgârcenie, iar el, unul, ar fi zis că pare chiar austeră. Acum însă, că petrecuse ceva timp cu Blue, își dădea seama că tocmai austeritatea aceea o făcea să pară un loc pentru oamenii bogați. Familia Gansey nu avea nevoie de o mulțime de lucruri în casă, fiindcă fiecare dintre acestea era exact ceea ce trebuia. Nu exista vreun raft ieftin pentru cărți transformat în uscător de vase. Nu aveau un birou care să servească deopotrivă actelor, materialelor pentru cusut, dar și jucăriilor. Pe dulapuri, nu se vedeau oale și tigăi clădite în mici turnuri și nici pompe de desfundat toaleta ținute în găleți ieftine din plastic. Chiar și în școala aceea care părea că se dărâmă totul era estetic. Asta făceau banii: puneau perele de desfundat closetul în vase de cupru și oalele în plus dincolo de uși de sticlă, așezau jucăriile în cufere cioplite și lăsau tigăile să atârne în suporturi de fier fixate în perete.

Se simțea destul de mizerabil.

Gansey privi spre Blue și spre Henry, ca să vadă dacă ei sunt în regulă, dar problema în încercarea de a fi subtil într-o cameră în care se aflau mai mulți Gansey era că toată lumea se pricepea la asta. Nu aveai cum să întrebi discret pe cineva dacă are nevoie de ajutor; toate mesajele de genul ăsta erau interceptate fără greș. Din această cauză, conversația ușoară continuă până când masa de prânz se mută pe terasa din spatele clădirii. Henry și Blue ajunseră pe două scaune prea depărtate pentru ca Gansey să le poată sări în ajutor în caz de nevoie.

Helen, în schimb, alesese să se așeze lângă el. Putea simți mirosul unei găleți de esență de vanilie.

– Directorul Child mi-a zis că ai întârziat puțin cu aplicațiile la colegii, zise domnul Gansey, aplecându-se ca să pună quinoa în farfurii.

Gansey se prefăcu preocupat să scoată o gânganie din ceaiul său cu gheață. Mama lui alungă la rândul ei o muscă invizibilă, într-un gest de solidaritate.

– Teoretic, e prea răcoare pentru insecte. Probabil că există o apă stătătoare pe aici pe undeva.

Gansey șterse cu grijă de marginea mesei corpul musculiței moarte.

– Să știi că am păstrat legătura cu Dromand, continuă domnul Gansey. Este încă implicat în toate chestiunile importante de la Catedra de istorie de la Harvard, dacă la asta te gândești.

– Isuse, nu! interveni doamna Gansey. Yale, cu siguranță!

– Poftim? Ca Ehrlich? râse încetișor domnul Gansey la o glumă de interior. Ar fi trebuit să învățăm cu toții lecția asta.

– Ehrlich este excepția care confirmă regula, răspunse doamna Gansey, după care își ciocni paharul de cel al soțului ei într-un gest misterios.

– Și unde ai trimis aplicațiile? întrebă Helen.

Putea distinge pericolul din vocea ei. Neidentificabil pentru cei care nu făceau parte din familie, dar îndeajuns ca tatăl lor să se încrunte.

– Nicăieri, deocamdată, zise Gansey clipind des.

– Nu-mi mai aduc aminte exact calendarul chestiilor ăstora, zise doamna Gansey. Dar va trebui s-o faci curând, nu-i așa?

– Nu mi-am dat seama de trecerea timpului, răspunse fiul ei.

Era o versiune simplificată a unei afirmații mai cuprinzătoare: teoretic, urmează să mor înainte ca asta să conteze, așa că mi-am folosit serile pentru cu totul alte lucruri.

– Am citit un studiu despre anii sabatici, zise Henry.

Băiatul zâmbi spre farfurie în momentul în care doamna Gansey i-o așeză în față, iar surâsul acela se dovedi un semnal clar că și el înțelegea perfect limbajul subtilităților.

– Spunea acolo că ar fi folositor pentru oameni ca noi.

– Ce vrei să spui cu „oameni ca noi"? întrebă mama lui Gansey într-un fel care sugera că apreciază ideea similitudinii dintre ei.

– Ei, știți și dumneavoastră. Tineri supraeducați care ajung la depresie fiindcă sunt într-o căutare perpetuă a excelenței, zise Gansey.

Părinții începură să râdă. Blue își duse șervetul la gură. Gansey fusese salvat, dar ea rămăsese abandonată.

Domnul Gansey sesiză imediat și îi ridică mingea la fileu:

– Mi-ar plăcea să citesc ceva scris de tine despre copilăria într-o casă de clarvăzătoare. Ar putea fi un studiu academic sau un text de memorialistică, dar, în ambele cazuri, ar fi fascinant. Ai o voce atât de specială chiar și când te exprimi oral.

– O, da! Și eu am observat asta, ritmul din Henrietta, zise doamna Gansey cu căldură.

Erau iscusiți jucători de echipă. Se redresaseră bine și marcaseră, câștigase Echipa Bunei Dispoziții.

– Aproape că am uitat de bruschete, zise Helen. Să nu se ardă! Dick, n-ai vrea să mă ajuți să le aduc?

Echipa Bunei Dispoziții se destrămă brusc. Gansey avea să afle natura problemelor în care intrase.

– Da, desigur, zise el. Să aduc cuiva ceva, dacă tot intru în casă?

– Acum, că ai spus-o, cred că ar fi excelent dacă mi-ai aduce programarea de pe birou. Ar fi excelent, mulțumesc, zise mama lui. Trebuie să o sun pe Martina și să verificăm la ce oră trebuie să vină, ca să aibă timp de pregătiri.

Frații Gansey intrară în casă, unde Helen scoase întâi pâinea prăjită din cuptor și apoi se întoarse spre el.

– Îți amintești când ți-am spus „spune-mi ce fel de mizerii o să descopăr despre prietenii tăi pentru a le putea curăța înainte ca mama să-și anunțe candidatura"? întrebă Helen.

– Am senzația că e o întrebare retorică, răspunse Gansey, începând să prepare o bruschetă.

– Nu mi-ai dat niciun amănunt în această privință, continuă Helen.

– Ți-am trimis niște decupaje dintr-un catalog, unul cu săptămâna turcească...

– Da, dar n-ai reușit să menționezi că l-ai *mituit pe director*.

Gansey se opri din ceea ce făcea.

– Așa ai făcut, continuă Helen, înțelegând imediat ce e în mintea lui, fiindcă frații Gansey erau acordați la perfecție. Pentru cine-ai făcut-o? Pentru care din prieteni? Cel din parcul de rulote?

– Nu-l insulta, răspunse Gansey aspru. Cine ți-a zis?

– Actele mi-au spus. Nu ai încă optsprezece ani, știi bine. Cum naiba ai reușit să-l convingi pe Brulio să scrie documentul ăla? Am crezut întotdeauna că e avocatul *tatei*.

–Tata n-are nicio legătură cu asta. N-am cheltuit banii lui.

– Ai șaptesprezece ani. Ce alte fonduri poți să ai?

– Înțeleg că ai citit doar prima pagină a documentului, zise Gansey privind-o în ochi.

– Doar atât s-a deschis pe telefon, se apără Helen. De ce? Ce scrie pe pagina a doua? *Isuse Hristoase!* I-ai oferit lui Child depozitul ăla al tău.

Totul părea atât de limpede când vorbea ea. Așa era. O diplomă de Aglionby în schimbul clădirii Monmouth Manufacturing.

Probabil că nu voi mai fi prin preajmă, ca să-mi fie dor de ea, își spuse el.

– În primul rând, ce ar fi putut el să facă pentru a merita un asemenea lucru? vru să știe Helen. Te culci cu el?

– Fiindcă, nu-i așa, prietenia nu merită..., zise el cu un glas rece, indignat.

– Dick, văd că încerci să adopți o poziție morală, dar, crede-mă, nu prea reușești. De unde te-ai scufundat, nu ai nevoie de o scară ca să te reabilitezi, ci de un scaun din acela de avion, din care te poți catapulta. Înțelegi în ce postură incredibil de incomodă o pui pe mama dacă prostia asta a ta o să se afle?

– Ce legătură are cu ea? E vorba de mine.

Helen înclină capul într-o parte. În mod normal, el nu percepea diferența de vârstă dintre ei, dar în momentul acela ea era evident un adult uns cu toate alifiile în timp ce el... Cine știe ce era el?

– Și chiar crezi că presei o să-i pese? Ai șaptesprezece ani. E implicat și avocatul familiei, pentru numele lui Dumnezeu. E un exemplu de corupție și tot așa. Nu-mi vine-a crede că n-ai fost în stare să aștepți până după alegeri.

Gansey nu știa însă cât timp mai are. Habar n-avea dacă urma să prindă alegerile. Conștiința acestui fapt îi strânse pieptul într-o armură de oțel și-l făcu să respire încet. Încercă să alunge gândul acela și să-și revină cât mai repede cu putință.

– Nu m-am gândit la implicații, zise el. Pentru campanie...

– Evident! Nici nu sunt sigură că te-ai gândit la ceva. Eu mă chinui aici să organizez totul, dar n-aveam cum să controlez...

Gansey puse o felie de roșie pe fundul pentru tăiat. Inima continua să i se zbată în piept, vorbi cu glas pierit:

– N-am vrut să renunțe la toate doar fiindcă a murit tatăl său. Acum nu-și dorește diploma, dar eu m-am gândit că o va vrea mai târziu, când își va da seama de asta.

Helen rămase tăcută, iar băiatul realiză că sora lui îl studiază, că încearcă să-i citească din nou gândurile. Continuă să se joace cu felia de roșie, întrebându-se dacă e sigur că Ronan avea până la urmă nevoie de bucata aceea de hârtie. Regreta că făcuse înțelegerea aceea cu Child, deși își aducea aminte că nu adormise niciun minut până când nu rezolvase problema. Se înșelase în privința multor lucruri, iar acum, că nu mai avea timp, era prea târziu să le repare. Iar acesta fusese un secret foarte greu de ținut.

Spre surprinderea lui, Helen îl îmbrățișă.

– Frățiorul meu, îi șopti ea, ce se întâmplă cu tine?

În familia Gansey nu prea existau îmbrățișări și în mod normal Helen n-ar fi riscat să-și boțească bluza, nu ar fi lăsat ca brățările ei de aur să deseneze linii pe brațul lui și ceva din toate astea îl făcu pe Gansey să se simtă periculos de aproape de lacrimi.

– Și dacă nu-l găsesc deloc? rosti Gansey într-un final. Pe Glendower.

Helen oftă lung și-i dădu drumul.

– Tu și regele ăla! Când o să se termine?

– Când îl găsesc.

– Și apoi? Ce faci dacă-l găsești cu adevărat?

– Asta e tot.

Nu era un răspuns prea bun, iar lui Helen nu îi plăcu, dar se mulțumi doar să mijească ochii. Încercă să îndrepte niște cute de pe bluză.

– Îmi pare rău că am distrus campania mamei, zise el.

– Ei, nu e chiar așa. Va trebui doar să..., nu știu. O să găsesc eu niște schelete în șifonierul lui Child, ca să-l fac ascultător.

Helen nu părea prea scârbită de sarcina aceea. Îi plăcea să organizeze lucrurile.

– Isuse! Iar eu m-am gândit că problemele vor fi cu consum și posesie de marijuana. Apropo, cine e fata aia? Ai sărutat-o?

– Nu, răspunse Gansey cu sinceritate.

– Ar trebui s-o faci, îi zise ea.

– Îți place?

– E ciudată. Ca tine.

Frații Gansey își zâmbiră unul altuia.

– Hai să ducem bruschetele! zise Helen. Să sperăm că ieșim cu viață din sfârșitul ăsta de săptămână.

44

Era o greşeală.

Adam îşi dădu seama de asta în momentul în care se prăbuşi în gura întunecată a bolului pentru scrutat, dar nu avea de ales, pentru că nu putea să-l lase pe Ronan singur în visul său.

Corpul său fizic stătea cu picioarele încrucişate la Fermă, ca un câine de ceramică ce priveşte în recipientul pentru mâncare. Ronan era încolăcit pe canapea. Fata Orfană se aşezase lângă Adam, uitându-se şi ea în bol.

Asta era real.

Dar mai era ceva real: simfonia bolnavă în care se transformase Cabeswater. Pădurea voma negru în jurul lui. Copacii se topeau în smoală, dar cumva invers – şuviţe lipicioase şi lungi se ridicau spre cer. Aerul vibra şi pişca. Mintea lui Adam nu reuşea să proceseze prea bine ceea ce vedea. Semăna cu oroarea copacului care sângerase negru mai înainte, doar că se răspândise în toată pădurea, inclusiv în atmosferă. Probabil că totul ar fi fost mai puţin îngrozitor dacă n-ar mai fi existat porţiuni din Cabeswater, ar fi fost mai simplu să consideri totul un coşmar, dar el putea încă vedea pădurea pe care o cunoscuse cum se luptă să supravieţuiască.

Cabeswater?

Nu veni niciun răspuns.

Nu știa ce urma să se aleagă de el dacă pădurea ar fi murit.

– Ronan! strigă Adam. Ești aici?

Era posibil ca prietenul său să fi adormit fără vise sau poate că visa în altă parte. Era posibil să fi ajuns mai devreme decât el și să fi fost deja ucis în vis.

– Ronan!

– *Kerah!* gemu Fata Orfană.

Adam o căută din priviri, dar nu o văzu nicăieri. Oare venise împreună cu el, fiindcă scrutase și ea în bol? Ar fi putut Ronan să plăsmuiască încă o asemenea creatură în vis? Adam știa răspunsul la întrebarea aceea: da. Văzuse o dată un Ronan din vis murind în fața celui adevărat. În pădure ar fi putut exista un număr infinit de Fete Orfane. La naiba! Nu știa cum s-o strige.

– Fată Orfană! încercă el.

Regretă imediat. În locul acela, lucrurile erau așa cum le numeai. În orice caz, nu se auzi niciun răspuns. Începu să se miște prin pădure, atent să nu piardă din vedere trupul său fizic de la Fermă. Mâinile pe bolul rece. Coapsele sale care atingeau dușumeaua de lemn. Mirosul șemineului din spatele lui. *Adu-ți aminte unde ești, Adam!*

Nu dorea să-l strige din nou pe Ronan; se temea ca acest coșmar al lui să nu se multiplice. Tot ceea ce vedea era teribil: un șarpe care se dizolvă, deși e încă în viață, un cerb mișcându-se încet și lovind pământul cu copita, în timp ce iederă neagră îi țâșnește din carne. Văzu o creatură care nu era el, deși purta haine asemănătoare. Adam clipi des, dar băiatul acela straniu nu-i dădu nicio atenție. Era prea preocupat să-și mănânce propriile mâini.

– Cabeswater! Unde e el? suspină el cu voce sugrumată.

Cabeswater se opinti încercând să-şi găsească magicianul. Deasupra lui se manifestă o stâncă sau mai degrabă pădurea îl lăsă să-i constate existenţa, fiindcă ea fusese dintotdeauna acolo, în logica visului, în acelaşi fel în care Noah apărea sau dispărea. Adam îşi dădu seama că mai văzuse bolovanul; suprafaţa sa striată era acoperită de litere vineţii scrise de Ronan.

Adam trecu dincolo de ea şi auzi ceva cum ţipă în urma lui. Era Ronan. În sfârşit, în sfârşit!

Băiatul se mişca în cercuri în iarba arsă, printre copacii distruşi; când se apropie, Adam constată că se uita la un cadavru. Era greu să spui cum arătase fiinţa aceea. Părea să fi avut pielea albă, ca de cretă, dar carnea îi fusese brăzdată adânc şi în locurile acelea rămăseseră cicatrici de un roz bolnăvicios. Un nod de intestine se ieţea de sub o aripă unsuroasă, revărsându-se pe o gheară cu capătul roşu. Peste tot, crescuseră ciuperci, dar şi ele păreau îngrozitor de bolnave; era greu să digeri privelişteа aceea.

– Nu! zise Ronan. O, nu! Nenorocitule!

– Ce-i asta? întrebă Adam.

Mâna lui Ronan indică cele două ciocuri unite, ambele tivite cu negru şi cu o substanţă vineţie, la care Adam nu dorea să se gândească prea mult.

– Oroarea Nopţii. Dumnezeule! Rahat!

– Şi de ce ar fi aici?

– Nu ştiu. E atrasă de lucrurile la care ţin eu, zise Ronan, ridicând ochii spre prietenul său. Ăsta e un coşmar sau realitatea?

Adam îi susţinu privirea. Aici ajunseseră: coşmarurile deveniseră realitate. Nu mai exista vreo diferenţă între vise şi realitate atunci când stăteau împreună în Cabeswater.

– Dar cine face asta? întrebă Ronan. Nu mai aud copacii. Nimic nu-mi mai vorbește.

Adam continuă să-l privească. Nu dorea să pronunțe cuvântul *demon* cu voce tare.

– Vreau să ne trezim. Putem? întrebă Ronan. Nu vreau să aduc nimic din visul ăsta. Și nu mă pot concentra... nu reușesc...

– Da, îl întrerupse Adam, fiindcă și el se simțea sfârșit. Trebuie să vorbim cu ceilalți. Hai să...

– *Kerah!*

Strigătul plăpând al Fetei Orfane îi atrase imediat atenția lui Ronan; își întoarse gâtul lung și o văzu pierdută printre crengile înnegrite și bălțile întunecate.

– Las-o! zise Adam. Este cu noi, în viața reală.

Dar Ronan ezită.

– *Kerah!* se văită ea din nou, iar de această dată Adam percepu și el durerea din vocea fetei.

Glasul îi era firav, ca de copil, demn de milă, dar era făcut să atingă fiecare coardă sensibilă a lui Ronan.

– *Kerah, succurro!*

Era imposibil să-și dea seama dacă priveau la Fata Orfană pe care o aveau la Fermă sau la un duplicat al ei. Era posibil ca glasul să fi aparținut păsării aceleia monstruoase. Lui Ronan nu-i păsa. Porni oricum în fugă. Adam îl urmă. Toate lucrurile pe lângă care treceau erau hidoase: un pâlc de sălcii care se devorau una pe cealaltă, o pasăre care cânta pe dos, un morman de insecte negre ce mișunau pe cadavrul unui iepure. Vocea nu aparținea zburătoarei aceleia monstruoase. Era Fata Orfană sau ceva care arăta exact ca ea și care stătea în genunchi într-un pâlc de ierburi uscate. Nu plânsese până atunci, dar izbucni în lacrimi când îl văzu pe Ronan. Când băiatul ajunse la ea, fata își întinse brațele către el, aproape

fără suflare, privindu-l implorator. Adam nu mai credea că e o copie; purta ceasul său, cu cureaua ce păstra urme de dinți, și, în orice caz, era puțin probabil ca pădurea Cabeswater să mai aibă atâta energie, încât să producă o versiune identică.

– *Succurro! Succurro!* suspină ea. Ajutor! Ajutor!

Mâinile pe care le întinsese spre Ronan erau acoperite de sânge până la coate.

Ronan se aruncă în genunchi, o luă în brațe, aproape speriindu-l pe Adam cu ferocitatea cu care își proteja creatura aceea stranie, ce-și îngropase fața în umărul lui. Cei doi rămaseră așa, strâns îmbrățișați. Îl auzi pe Ronan spunând: *Nu, n-ai greșit, o să fie în regulă, ne trezim.*

În momentul acela, Adam observă. Înaintea lui Ronan, fiindcă acesta nu privise deocamdată dincolo de Fata Orfană. *Nu, nu.* Ea nu se oprise acolo fiindcă nu mai putuse alerga. Îngenunchease în locul acela fiindcă nu mai putuse să care corpul. *Corpul* era un cuvânt blând. Șuvițe lungi de păr atârnau de părțile mai mari, totul era înșirat, ca un șirag de perle vâscoase. Așa se murdărise de sânge Fata Orfană, încercând inutil să ajute.

– Ronan! îl preveni Adam, simțindu-se copleșit de durere.

Tonul din vocea sa îl făcu pe celălalt să se întoarcă. Urmă un moment scurt în care îl privi direct, iar Adam își dori ca totul să se oprească în punctul acela. *Hai să ne trezim!*, gândi el, dar știa că prietenul său n-o va face.

Privirea lui Ronan se întoarse.

– Mamă?

45

În funcție de momentul din care începi povestea, ea poate fi despre Omul Cenușiu.

Îi plăceau regii.

Îi admira pe cei oficiali, care aveau titluri, coroană și toate celelalte atribute, dar îi plăceau și cei neoficiali, care conduceau și serveau fără să aibă vreun titlu nobiliar sau tron. Îi plăceau regii care trăiseră în trecut și cei care aveau să urmeze. Regi care intraseră în legendă doar după moarte sau în timpul vieții, ba chiar și pe cei care o făcuseră fără să fi trăit deloc. Favoriții săi erau cei care își folosiseră puterea pentru a-și lărgi orizontul cunoașterii și a menține pacea, renunțând la statut și la proprietăți, care folosiseră violența doar pentru a crea o țară unde aceasta nu avea să mai fie necesară. Alfred, regele pe care Omul Cenușiu îl venera cel mai mult, întruchipa perfect această viziune. El cucerise regatele anglo-saxone războinice din Anglia și crease o țară unică. Cât de mult îl admira, deși era conștient că un rege nu se putea compara cu un asasin plătit.

În mod ciudat, nu-și putea aminti prea bine momentul în care se hotărâse să opteze pentru cariera aceea. Ținea minte

părțile academice ale vieții sale de istoric la Boston: cursurile, lucrările, petrecerile, arhivele. Regi și războinici, onoare și mândrie. Și-i amintea pe cei din familia Greenmantle, desigur. Restul era însă greu de adunat într-o imagine cuprinzătoare. Nu reușea să mai discearnă între amintiri și vise. În vremurile acelea, simțea că zilele cenușii se topesc, pur și simplu, unele în altele, iar el pierduse săptămâni, luni sau ani întregi în ceața aceea difuză. Cândva, undeva, cineva șoptise cuvântul *mercenar*, iar altcineva renunțase la identitatea sa reală și devenise Omul Cenușiu.

– Ce ne așteptăm să găsim aici? îl întrebă Maura.

Erau împreună în mașină și se îndreptau spre Singer's Falls. Prezența a doar două părți din trioul Laumonier la magazin îl sâcâise pe Omul Cenușiu imediat după ce se despărțise de ei și-și petrecuse o bună bucată de noapte în căutarea celui de-al treilea frate, cel mai neplăcut dintre ei. Acum, deși pierduseră din vedere mașina închiriată, continuau să se îndrepte spre Fermă.

– Sperăm să nu găsim nimic, răspunse Omul Cenușiu. Ne așteptăm însă să dăm peste Laumonier scormonind prin dulapurile lui Niall Lynch.

Partea din Omul Cenușiu care păstra încă amintirile asasinului plătit nu era prea încântată de ideea prezenței Maurei acolo; restul ființei sale, partea care o iubea foarte mult, era însă extatic.

– Tot nu ți-a răspuns Ronan? întrebă Maura, privind la telefonul Omului Cenușiu.

Blue le spusese în dimineața aceea că el și cu Adam Parrish aveau să lucreze la Fermă.

– Probabil că nu-mi cunoaște numărul, presupuse Omul Cenușiu.

Mai era, desigur, și posibilitatea ca băiatul să fi fost ucis. Laumonier putea deveni foarte violent când era încolțit.

– Poate, repetă Maura încruntată.

Ferma arăta idilic, ca de obicei, iar în parcare erau doar două mașini: BMW-ul lui Lynch și nenorocirea tricoloră a lui Parrish. Automobilul închiriat al lui Laumonier nu se vedea nicăieri, dar asta nu însemna că ei n-ar fi putut fi acolo.

– Să nu-mi spui să rămân în mașină, îl preveni Maura.

– Nici n-aș îndrăzni, răspunse el deschizându-și încetișor portiera pentru a nu o lovi de un prun care avea încă fructe. O mașină parcată înseamnă un loc vulnerabil.

Își scoase revolverul, iar Maura îi luă telefonul, pe care îl băgă în buzunarul de la spate al pantalonilor ei. Încercară ușa din față: era deschisă. Le luă foarte puțin să-i descopere pe cei doi băieți în sufragerie. Nu erau morți. Dar nici nu păreau prea în viață. Ronan Lynch zăcea pe canapeaua de piele decolorată, iar Adam Parrish era ghemuit lângă șemineu. Mai exista și o fetiță care stătea în picioare în fața unui bol, fără să clipească. Avea copite. Niciunul dintre cei din cameră nu răspunse la cuvintele Maurei.

Omul Cenușiu se simți surprins în mod straniu de priveliștea celor trei, ceea ce era în contradicție cu faptul că îl ucisese pe tatăl lui Ronan. Dar, *tocmai fiindcă* făcuse asta, își simțea acum inima tresărind de responsabilitate și de vinovăție. Era acum pe cont propriu, încetase să mai fie unealta cuiva și-și dădea seama că lăsase Ferma și pe Ronan fără un protector.

– E magie sau otravă? o întrebă Omul Cenușiu pe Maura. Lui Laumonier îi plac poțiunile.

Femeia se aplecă deasupra bolului de scrutat și abia apoi se întoarse către el.

– Cred că e magie. Dar asta nu înseamnă nimic, fiindcă nu mă pricep deloc la chestia asta pe care o fac ei.

– Ar trebui să-i scuturăm? întrebă el.

– Adam! Adam! Trezește-te! zise Maura atingând fața băiatului. Nu vreau să-l tulbur pe Ronan, fiindcă e posibil să nu vrea să se despartă de sufletul lui Adam. Presupun... O să intru și eu și o să încerc să-l scot de-acolo. Ține-mă de mână. Nu mă lăsa mai mult de..., știu și eu, nouăzeci de secunde.

– E periculos?

– Așa a murit Persephone. Corpul nu poate trăi când spiritul e atât de departe. Dar eu n-am de gând să hoinăresc. Dacă nu e pe-aproape, mă întorc repede.

Omul Cenușiu era convins că Maura își cunoștea limitele și presupunea că și ea are încredere în el. Își așează revolverul pe podea, lângă picior – nu foarte aproape de fetița aceea, presupunând că asta era –, și o luă pe Maura de mână.

Femeia se aplecă deasupra bolului de scrutat și, după ce rămase cu privirea fixă, el începu să numere. *Unu, doi, trei...*

Adam tresări și apoi icni. O mână începu să-i rătăcească zadarnic în căutarea unui sprijin care nu era acolo, iar unghiile băiatului sfârșiră prin a zgâria blând podeaua. Privirea îi căzu asupra Omului Cenușiu.

– Trezește-l! zise el cu o voce răgușită. Nu-l lăsa să rămână singur în locul ăla.

Fetița cu copite se mișcă puțin, dar destul de sprinten. (Probabil, se gândi Omul Cenușiu, ea nu scrutase cu ceilalți și preferase să rămână perfect nemișcată ca să se camufleze când el și cu Maura intraseră în casă.) Creatura își aruncă apoi brațele în jurul lui Ronan și începu să tragă de el, punându-și mâinile pe obrajii lui, apăsându-l pe piept, vorbind într-o limbă care suna precum latina, dar nu era.

În momentul acela, se petrecu un lucru straniu. În principiu, Omul Cenușiu știa cum se întâmplă, dar a fi martor la lucrul acela era cu totul altă mâncare de pește.

Ronan Lynch aduse ceva din vis. De data asta: sânge.

Într-un moment zăcea adormit, iar în celălalt era treaz, cu mâinile pline de sânge. Creierul Omului Cenușiu trecu destul de greu peste alăturarea celor două clipe, lăsându-i senzația că, de fapt, mintea lui eliminase cea mai greu de suportat imagine, cea de la mijloc.

Adam se ridică ezitant în picioare.

– *Adu-o pe Maura înapoi!* Nici n-ai idee ce...

– Da, nouăzeci de secunde.

Venise timpul. Omul Cenușiu o trase pe Maura de mână, ducând-o ceva mai departe de bolul întunecat, și, fiindcă femeia nu se adâncise prea mult în vis, reuși să se întoarcă imediat.

– O, nu! exclamă ea. E îngrozitor! Atât de îngrozitor! Demonul... O, nu!

Privi imediat la Ronan, care rămăsese pe canapea. Nu se mișcase absolut deloc, deși sprâncenele îi coborâseră ceva mai mult spre ochii închiși. În comparație cu cantitatea de sânge pe care o are un om, cea cu care era mânjit Ronan părea destul de mică, dar imaginea pe care o oferea băiatul avea ceva fatal în ea. Fiindcă nu era doar sânge, ci și noroi, bucăți de oase și de viscere ce se prinseseră de mâinile sale.

– *Băga-mi-aș!* zise Adam nervos.

Băiatul începuse să tremure, deși fața nu i se schimbase.

– Ronan e rănit? întrebă Maura.

– Nu se mișcă imediat după ce se trezește, zise Adam. Asta când aduce ceva din vis. Lasă-l o secundă. *Băga-mi-aș!* Mama lui e moartă.

– Păzea! strigă fata.

Cuvântul acela și numai el îi permise Omului Cenușiu să rămână în viață după ce Laumonier apăru de după un colț, ținând o armă în mână. Străinul nu ezită niciun moment când îl văzu pe domnul Gray: prezența lui într-un asemenea context impunea să-l împuște. Sunetul se dovedi mai mare decât camera.

Fata scoase un scâncet care nu avea nimic în comun cu vreun sunet provenind de la o ființă umană, ci era foarte asemănător cu cârâitul unei ciori.

Omul Cenușiu se aruncase imediat la podea, trăgând-o și pe Maura după el. În momentul acela, cu fața lipită de scândurile dușumelei, își dădu seama că are de ales.

Ar fi putut să încerce să-l dezarmeze pe acel frate Laumonier, să securizeze încăperea și să-i spună apoi că, din moment ce Greenmantle murise, ei nu mai aveau nimic de împărțit. Nu era chiar atât de greu pe cât părea. Omul Cenușiu avea o armă la îndemână, iar Adam Parrish îi dovedise deja că e un tip extrem de calm și de plin de resurse. O asemenea negociere ar fi dus, desigur, la un anumit acces al lui Laumonier asupra Fermei, iar interesul său cu privire la locul acela putea deveni de-a dreptul bolnăvicios dacă ar fi văzut-o pe fata cu copite. Porțiunea aceea de lume și, odată cu ea, casa de la Fox Way 300, Maura și Blue aveau să devină veșnic expuse amenințărilor, cu excepția situației în care ei ar fi părăsit Henrietta, la fel ca Declan și Matthew Lynch. Dacă alegea să meargă pe drumul acela, urma să-și impună mereu să fie vigilent, pentru a-i feri de tot felul de echipe interesate de capacitățile lor. Mereu în defensivă...

La fel de bine, Omul Cenușiu l-ar fi putut împușca pe Laumonier.

Ar fi fost o declarație de război. Ceilalți doi nu l-ar fi iertat niciodată. Dar poate că negoțul acela atât de ciudat avea nevoie de o asemenea înfruntare. Domeniul decăzuse, pradă unei anarhii care se desfășura pe străduțe întunecate și în pivnițe, se preta la răpiri și la asasini plătiți încă dinainte să se implice el. Poate că era nevoie de cineva care să impună niște reguli, de sus în jos, pentru a-i pune pe toți la locul lor. N-avea însă să fie simplu, era nevoie de ani buni. Și nici această variantă nu i-ar fi permis să rămână lângă Maura și familia ei. Ar fi trebuit să ducă amenințarea în altă parte și să se cufunde din nou în lumea pe care tocmai o părăsise.

Își dorea aproape cu durere să rămână în locul acela în care reușise să renunțe la violență, unde învățase să simtă din nou. Își dorea să fie în localitatea aceea pe care ajunsese să o iubească.

Trecu doar o secundă. Maura oftă.

Omul Cenușiu îl împușcă pe Laumonier. Era un rege.

46

Lui Blue nu-i era imposibil să creadă că mama lui Ronan fusese ucisă de un demon care distrugea și Cabeswater. Pe drumul de întoarcere de la prânzul servit la vechea școală – timp în care primiseră zeci de apeluri de pe telefonul lui Ronan și de la Fox Way 300 –, li se părea că e sfârșitul lumii. Nori umflați se rostogoleau deasupra orașului și păreau chiar că intră în casă, acolo unde Omul Cenușiu își împacheta câteva lucruri, puținele obiecte personale pe care le avea acolo.

– Voi ucideți-l pe demon, le spuse el tuturor. Eu o să încerc să mă ocup de restul. Sper să mă întorc într-o bună zi.

Maura își puse doar degetele pe obrazul lui. El o sărută, o îmbrățișă pe Blue și apoi plecă.

Jimi și Orla dispăruseră și ele, ceea ce era de mirare. Maura spusese că nu au de ce să se expună în prima linie și le trimisese să stea cu niște prieteni vechi în Virginia de Vest, până când lucrurile aveau să se clarifice în Henrietta, în general, și pentru clarvăzătoare, în special.

Anulaseră toate programările, așa că nu mai aveau clienți, iar linia cu plată fusese setată să intre direct pe căsuța vocală.

La Fox Way 300 rămaseră Maura, Calla și Gwenllian. Părea că totul se sfârșește.

– Unde e Ronan? îl întrebă Blue pe Adam.

În loc de răspuns, băiatul îi conduce pe Blue și pe Gansey afară din casă, mișcându-se cu grijă prin aerul rece ca să nu o neliniștească pe Drujbă, care era cocoțată pe umărul său, cu capul coborât spre pământ. Mașina lui Ronan era parcată la câteva case distanță.

Băiatul stătea nemișcat în spatele volanului, cu ochii fixați într-un punct de pe drum, în spatele lor. O umbră înșelătoare părea să fi apărut pe scaunul din dreapta – nu, nu era o iluzie. Noah stătea acolo, abia prezent, nemișcat, de asemenea. Era deja descompus, dar când văzu rana fetei păru să se stingă și mai mult.

Blue și Gansey veniră lângă portiera șoferului și așteptară. Ronan nu dădu geamul în jos și nici nu-i privi, așa încât Gansey încercă portiera și constată că e deschisă.

– Ronan! zise el.

Blândețea din vocea lui o aduse pe Blue în pragul lacrimilor. Dar Ronan nu-și întoarse capul. Picioarele i se odihneau pe pedale, iar mâinile stăteau pe partea de jos a volanului. Fața îi părea preocupată.

Cât de îngrozitor era să-ți dai seama că rămăsese ultimul din familia Lynch în Henrietta.

Venit lângă Blue, Adam tresări. Fata îl cuprinse de umeri. O apăsa conștiința faptului că în timp ce ea și cu Gansey mâncaseră de prânz în liniștea și veselia familiei, Ronan și Adam hoinăriseră împreună prin Iad. Magicienii lui Gansey, amândoi doborâți de teroare.

Adam tresări din nou.

– Ronan! mai zise o dată Gansey.

Cu voce joasă, celălalt îi răspunse.

– Aştept să-mi spui ce să fac, Gansey. Unde să mă duc.

– Nu putem repara asta, şopti Gansey. Eu... nu pot.

Faţa lui Ronan rămase nemişcată. În absenţa focului sau a acidului din priviri, era o priveliştе terifiantă.

– Vino în casă! îl îndemnă Blue, dar Ronan păru să nu audă.

– Ştiu că nu pot repara asta, nu-s prost. Vreau să-l omor.

O maşină trecu scârţâind pe lângă ei, ocolindu-i, fiindcă stăteau pe mijlocul drumului. Cartierul era apropiat, prezent, atent. În maşină, Noah se aplecă pentru a le putea vedea feţele. Chipul său era extrem de trist; îşi atinse propria sprânceană în locul în care o lovise pe Blue.

N-a fost vina ta, gândi Blue către el. *Nu sunt supărată pe tine. Te rog, încetează să te mai ascunzi de mine!*

– N-am de gând să-l las să ajungă la Matthew, zise Ronan.

Băiatul inspiră pe gură şi apoi expiră pe nas. Încet, controlat. Totul părea încet şi controlat, lumea era aplatizată într-o stare de control absolut.

– Am simţit în vis. Mi-am dat seama ce doreşte. Distruge tot ceea ce am visat eu. N-am de gând să permit asta. Nu voi mai pierde pe nimeni. Tu ştii cum poate fi ucis.

– Nu ştiu nici măcar cum să-l găsesc pe Glendower.

– Ba da, Gansey, îl contră Ronan, cu o voce inegală. Ştiu că poţi şi că eşti pregătit. Eu voi rămâne aici, aşteptând să mergem unde-mi vei spune.

Of, Ronan!

Ochii băiatului continuară să fixeze drumul din faţa lor. O lacrimă i se scurse pe lângă nas şi îi rămase atârnată de bărbie, dar el continuă să rămână nemişcat. Fiindcă Gansey nu mai zise nimic, băiatul întinse mâna spre mânerul portierei,

fără să se uite, într-un gest reflex, familiar. O închise cu un zgomot mai potolit decât se aşteptase Blue.

Rămaseră acolo, lângă maşina prietenului lor, fără ca vreunul dintre ei să vorbească. Vântul agită câteva frunze moarte, făcându-le să alerge în lungul străzii, spre punctul în care privea Ronan. Undeva exista un monstru care îi mânca sufletul. Blue nu se putea gândi prea mult la copacii muribunzi din Cabeswater, fiindcă devenea atât de neliniştită, încât abia dacă mai reuşea să stea în picioare.

– Cutia aceea care traduce..., începu ea. Mai e pe bancheta din spate? O să am nevoie. Vreau să vorbesc cu Artemus.

– Păi, nu e într-un copac? întrebă Adam.

– Ba da, zise Blue, dar de o vreme ne-am obişnuit să vorbim cu copacii.

După doar câteva minute, fata păşi cu grijă peste rădăcinile expuse ale fagului şi ajunse la trunchi. Gansey şi Adam o însoţiseră, dar li se pusese în vedere cu severitate să rămână în cerdacul uşii din spate şi să nu se apropie. Asta era despre ea, tatăl ei, copacul ei. Aşa spera... Nu-şi putea aminti de câte ori stătuse sub fagul acela. Aşa cum unii au un pulover favorit sau un cântec, un scaun, un fel de mâncare, Blue preferase întotdeauna copacul crescut în curtea din spate. Nu era doar un arbore, bineînţeles – fiindcă-i iubea pe toţi –, ci o constantă a întregii sale vieţi. Cunoştea toate adânciturile din scoarţa lui, cât de mult crescuse în fiecare an şi chiar mirosul aparte al frunzelor când începeau să înmugurească primăvara. Îl cunoştea la fel de bine ca pe oricine altcineva de la Fox Way 300. Se aşeză cu picioarele încrucişate printre rădăcinile rupte, ţinând pe genunchi cutia deasupra căreia îşi pregătise un carnet. Pământul reavăn era rece; îl simţea

pe coapse; probabil, dacă ar fi avut cu adevărat simț practic, ar fi luat cu ea ceva pe care să se așeze.

Dar poate era mai bine să simtă același sol din care se hrănea copacul.

– Artemus, începu ea, mă poți auzi? Sunt Blue, fiica ta.

Regretă aproape imediat aceste cuvinte, gândindu-se că era posibil să fi făcut o greșeală. Poate că lui nu-i convenea să i se amintească asta. Se corectă.

– Fiica Maurei, îmi cer iertare încă de la început pentru pronunție, dar nu prea există cărți de unde să învăț așa ceva.

Ideea de a folosi cutia-puzzle a lui Ronan îi venise mai devreme în ziua aceea, în timp ce vorbea cu Henry. El îi explicase felul în care albina magică reușea să traducă gândurile sale mai exact decât cuvintele, cum glasul ei era mai Henry decât orice i-ar fi putut ieși din propria gură. Asta o făcuse să se gândească la faptul că arborii din Cabeswater se chinuiseră întotdeauna din greu să comunice cu oamenii, mai întâi în latină, apoi în engleză, dar și la faptul că ei mai aveau o limbă, în care păreau că vorbesc unul cu celălalt – graiul din vis care fusese surprins în cutia lui Ronan. Artemus nu păruse nici el capabil să se exprime. Poate că așa va reuși. Cel puțin va avea sentimentul că a încercat, că a făcut un efort.

Roti cadranul pentru ca gândurile ei să fie traduse în limba din vis și apoi notă cuvintele. Le citi cu voce tare încet, nesigur. Era conștientă de prezența lui Adam și a lui Gansey, dar o găsea reconfortantă, nu ciudată. Făcuse în fața lor și ritualuri care arătaseră mai ridicol. Rostite cu voce tare, propozițiile semănau puțin cu unele latinești. În mintea lui Blue, ele erau:

– Mama mi-a spus că ai fost întotdeauna interesat de lume, de natură, de felul în care oamenii interacționează cu ea.

La fel ca mine. M-am gândit că poate vorbim despre asta în propria ta limbă.

Își dorea să întrebe direct despre demon, dar constatase la Gwenllian cât de greșită fusese o asemenea abordare. Așa că se mulțumi să aștepte. Curtea din spate era neschimbată. Mâinile îi deveniseră lipicioase. Nu era foarte sigură la ce să se aștepte.

Încet, manevră cutia astfel încât să traducă o altă frază din engleză. Atingând scoarța fagului, netedă precum pielea, întrebă cu voce tare:

– Te rog, poți măcar să-mi spui dacă mă asculți?

Se auzi doar un simplu foșnet al frunzelor care nu căzuseră încă.

În copilărie, Blue petrecuse multe ore aranjând variante elaborate ale ritualurilor pe care le vedea în familia ei. Citise nenumărate cărți despre tarot, se uitase la videoclipuri pe web despre ghicitul în palmă, studiase frunzele de ceai, făcuse ședințe de spiritism în baie, la miezul nopții. Cu toate acestea, în timp ce verișoarele ei vorbeau fără efort cu morții, iar Maura vedea în viitor, ea se lupta zadarnic să vadă măcar o scânteie de supranatural. Își petrecea ore întregi ciulind urechile în căutarea unei voci din altă lume, încercând să prezică următoarea carte de tarot pe care avea să o întoarcă, așteptând să simtă atingerea vreunui mort.

Așa era și acum.

Singura diferență era că Blue începuse cu un oarecare optimism. Trecuse foarte multă vreme de când renunțase să se mai mintă că ar putea stabili o conexiune cu alte lumi. Acum nu era însă neajutorată, fiindcă ceea ce încerca se rezuma la realitatea imediată.

– Îmi place copacul ăsta, zise Blue într-un târziu, în engleză. Nu ai niciun drept asupra lui. Dacă e să trăiască cineva în el, ar trebui să fiu eu. L-am iubit de mult mai mult timp decât ai fi putut să o faci tu.

Fata se ridică cu un oftat, scuturându-se pe genunchi. Îi privi deznădăjduit pe Gansey și pe Adam.

– Stai!

Blue îngheță. Băieții priveau cu atenție undeva în spatele ei.

– Mai spune o dată ce-ai zis mai devreme.

Vocea lui Artemus părea că vine din copac. Nu semăna cu glasul lui Dumnezeu, ci părea mai degrabă că aparține cuiva aflat în spatele trunchiului gros.

– Poftim? întrebă Blue.

– Mai spune o dată ce-ai zis mai devreme.

– Că am iubit copacul ăsta?

Artemus păși afară. La fel cum Aurora ieșise din stâncă în Cabeswater. Fusese copacul, apoi un bărbat-în-copac și apoi doar un copac și un bărbat. Artemus își întinse mâinile, cerând cutia-puzzle, iar fata i-o dădu. Se așeză pe pământ cu ea în poală, folosind-o cu degetele sale lungi, întorcând încet cadranele și privind pe fiecare parte. Uitându-se la fața lui lungă, la gura ce părea obosită și la umerii căzuți, Blue se minună cât de diferit își purtau vârsta Artemus și Gwenllian. Cei șase sute de ani de așteptare o făcuseră pe ea să fie tânără și supărată. Artemus arăta însă înfrânt. Fata se întrebă dacă asta avea legătură cu cele șase secole dinainte sau doar cu ultimii șaptesprezece ani.

– Pari obosit, îi zise ea simplu.

El ridică privirea spre ea, iar ochii săi mici îi luminară chipul, în pofida ridurilor care îi brăzdau obrajii.

– Așa și sunt.

Blue se așeză în fața lui. Rămase tăcută, în vreme ce el continuă să testeze cutia. Era ciudat să identifice originea mâinilor ei în cele ale lui, deși degetele lui Artemus erau mai lungi și mai noduroase.

– Eu sunt un *tir e e'lintes*, zise el într-un târziu.

Traducerea se formă imediat pe latura pentru limba engleză, iar el i-o arătă.

– „Lumina-copacilor", citi ea. Pentru că te poți ascunde în ei?

– Ei sunt...

Bărbatul se opri, pe urmă își făcu din nou de treabă cu cutia și i-o arătă. *Învelișuri de piele.*

– Trăiți în copaci?

– În? Cu, zise el, căzând apoi pe gânduri. Eu eram copac când Maura și celelalte două femei m-au scos din el, cu ani în urmă.

– Nu înțeleg, zise Blue, cu blândețe.

Nu se simțea incomod din cauza adevărului despre el, ci fiindcă avea implicații și în viața ei.

– Ai fost copac? Sau ai fost într-un copac?

Bărbatul o privi jalnic, obosit, straniu și apoi întinse o mână spre ea. Cu degetele celeilalte, îi arătă liniile din palmă.

– Acestea îmi aduc aminte de rădăcinile mele.

Artemus o apucă apoi pe ea de mână și i-o puse pe scoarța fagului. Degetele lui noduroase acoperiră aproape total mâna mică a fetei.

– Rădăcinile mele sunt și ale tale. Nu ți-e dor de casa ta?

Fata închise ochii. Simți din nou cum atingerea familiară a copacului i se strecoară sub piele, pacea de sub ramurile lui, liniștea de a sta pe rădăcini, îmbrățișându-i trunchiul.

– Ți-a plăcut copacul ăsta, zise Artemus. Mi-ai spus asta.

Fata deschise ochii și îl aprobă mut.

– Uneori, noi, *tir e e'lintes*, purtăm asta, continuă el, arătând cu mâna către el însuși, după care atinse din nou copacul. Alteori, asta.

– Aș vrea..., zise Blue, după care se opri.

Nu avea sens să continue propoziția aceea.

El dădu aprobator din cap.

– Uite cum a început.

Îi zise povestea așa cum crește un copac, începând cu o sămânță. Pe urmă, creă rădăcini fine, ca să-l sprijine în timp ce trunchiul începe să se întindă în sus.

– Când Țara Galilor era tânără, îi spuse Artemus lui Blue, acolo erau doar copaci. Acum nu mai e așa sau cel puțin asta era situația când am plecat. La început, a fost în regulă. Existau mai mulți copaci decât *tir e e'lintes*. Unii nu puteau să ne adăpostească. Îi știi și tu; chiar și cel mai lipsit de inteligență om îi cunoaște. Ei sunt...

Privi repede în jur. Ochii îi căzură pe roșcovul care creștea repede și pe prunul decorativ din grădina vecinilor.

– Ei nu au un suflet al lor și de aceea nu-l pot adăposti pe al altcuiva.

Blue își trecu degetele peste rădăcina expusă a fagului de lângă piciorul ei. Da, știa.

Artemus creă și mai multe rădăcini pentru povestea lui:

– Existau îndeajuns de mulți copaci ca să ne adăpostească pe toți în Țara Galilor. Odată cu anii însă, locul acela s-a transformat dintr-un tărâm al pădurilor într-unul al focurilor, câmpurilor, bărcilor și al caselor; a devenit o țară în care copacii puteau fi orice, doar că nu mai erau vii.

Acum, că terminase cu rădăcinile, începu să lucreze la trunchiul poveștii.

– *Amae vias* începuseră să pălească. Noi, *tir e e'lintes*, putem trăi doar în copaci care cresc în apropiere, dar îi și hrănim la rândul nostru. Suntem *oce iteres*. Precum cerul și apa. Oglinzi.

Deși era cald, Blue își înfășură brațele pe lângă corp, fiindcă simțea o răcoare ca atunci când Noah era prin preajmă.

Artemus privi gânditor la fag sau poate la ceva de dincolo de el, mai bătrân.

– O pădure de *tir e e'lintes* e ceva minunat, într-adevăr, oglinzi ațintite spre alte oglinzi, *amae vias* pulsând sub noi, ajutându-ne să schimbăm vise.

– Dar cum sunt ele? întrebă Blue. Ce sunt?

Bărbatul își privi gânditor mâinile.

– Sunt obosit.

– Dar demonul?

Se repezise puțin. Artemus clătină din cap și dădu înapoi.

– Owen nu era precum ceilalți oameni, zise el. Putea vorbi cu păsările, dar și cu noi. Își dorea ca țara lui să fie un loc al viselor și al cântecelor, străbătută de *amae vias* puternice. Așa că am luptat pentru el. Și am pierdut totul. La fel ca el.

– A murit toată familia lui, zise Blue. Am auzit.

Artemus încuviință din cap.

– E periculos să stropești cu sânge pe o *ama via*. Chiar și un strop poate aduce cu el lucruri întunecate.

– Se transformă în demon, zise Blue cu ochii măriți.

Sprâncenele bărbatului părură că se apropie și mai mult, fiindcă urma partea tristă a lucrurilor. Chipul său era o imagine vie a îngrijorării.

– Țara Galilor a fost distrusă. Și noi odată cu ea. Cei câțiva *tir e e'lintes* care am mai rămas am hotărât să-l ascundem pe Owen Glendower până în momentul în care se va putea ridica

din nou. Să-l adăpostim un timp. Să-i încetinim ritmul vieții, așa cum facem noi când intrăm în copaci. Dar, pur și simplu, în Țara Galilor nu mai era destulă energie pentru *amae vias* după ce demonul își încetase lucrarea. Așa că am fugit aici; am murit aici. A fost o călătorie grea.

– Cum ai întâlnit-o pe mama?

– A venit pe Drumul Morților cu intenția de a vorbi cu copacii și asta a și făcut.

Blue dădu să zică ceva, se opri și apoi continuă.

– Dar eu... sunt om?

– Maura e om.

Artemus nu adăugă *așa sunt și eu.* Nu era vrăjitor, o ființă umană capabilă să se ascundă în copaci, ci cu totul altceva.

– Spune-mi, șopti Artemus, când visezi, nu ți se arată stelele?

Era prea mult: demonul, durerea lui Ronan, adevărul despre copaci. Spre surprinderea ei, din ochi îi scăpă o lacrimă. O alta se grăbi să-i ia locul.

Artemus o privi cum se scurge pe bărbie și apoi îi spuse:

– Toți *tir e'lintes* au un mare potențial, mereu în mișcare, neobosiți, în căutarea posibilităților și dornici mereu de ceva în plus, de ceva diferit. Copacul acesta, celălalt, o pădure, alta, mai mult decât orice ne plac însă stelele, urmă el, ridicând privirea de parcă le-ar fi putut vedea și în timpul zilei. Dacă am putea să le atingem, poate că am reuși să fim ca ele. Ne-ar putea deveni *învelișuri de piele.*

Blue oftă.

Artemus își privi din nou propriile mâini; păreau să-l înfricoșeze întotdeauna.

– Forma asta nu e cea mai simplă pentru noi. Tânjesc... îmi doresc să mă întorc în pădurea de pe Drumul Morților. Doar că demonul o distruge.

– Și cum scăpăm de el?

Artemus răspunse după o lungă ezitare.

– Cineva trebuie să moară de bunăvoie pe Drumul Morților.

În mintea lui Blue, se făcu atât de repede întuneric, încât trebui să se sprijine de copac ca să nu cadă din picioare. Văzu spiritul lui Gansey mergând în lungul meridianului energetic și-și aduse brusc aminte că el și cu Adam îi puteau auzi. Uitase complet că ei asistă la conversația cu Artemus.

– Și nu e nicio altă metodă? întrebă ea.

Artemus răspunse cu o voce și mai joasă.

– O moarte voluntară, ca preț pentru una nedorită. Asta e calea.

Se făcu liniște, multă liniște și în final se auzi vocea lui Gansey de lângă ușa din spate a casei.

– Dar dacă îl trezim pe Glendower și-i cerem favorul?

Dar Artemus nu-i răspunse.

Fata nu observase momentul în care el dispăruse: era în copac, iar cutia-puzzle zăcea la pământ printre rădăcini. Blue rămăsese să se descurce cu adevărul acela teribil, dar nu simțea în ea niciun pic de eroism.

– Te rog, întoarce-te! strigă ea.

De deasupra se auzi doar foșnetul frunzelor uscate.

– Ei bine, zise Adam cu o voce la fel de obosită ca a lui Artemus, asta e tot.

47

Se făcu noapte; măcar pe asta te mai puteai baza. Adam deschise portiera de la șofer a BMW-ului.

Ronan nu se mișcase deloc de când îl văzuseră ultima dată. Privea în continuare în lungul drumului, cu picioarele pe pedale și mâinile pe volan, pregătit să plece. Așteptându-l pe Gansey. Nu era vorba de durere; se afla într-un loc mai sigur, undeva dincolo de ea.

– Nu poți să dormi aici, îi zise Adam.

– Nu, îl aprobă Ronan.

Adam rămase pe strada întunecată, tremurând în aerul rece, schimbându-și greutatea de pe un picior pe altul și căutând disperat un semn care să-i indice că Ronan s-ar putea răzgândi. Era târziu. Adam îl sunase pe Boyd cu o oră în urmă să-i spună că nu mai poate ajunge la Chevelle ca să se uite, așa cum promisese, la o gaură într-o tobă de eșapament. Chiar și dacă ar fi reușit să rămână treaz – iar Adam era capabil întotdeauna de asta –, n-ar fi putut să lucreze în garaj știind că pădurea Cabeswater este atacată, Laumonier îi pândește, iar Ronan jelește.

– Nu vrei să intri măcar să mănânci ceva?

– Nu, răspunse prietenul său.

Era imposibil și teribil.

Adam închise ușa, lovind cu pumnul ușor, de trei ori, în capota mașinii. Pe urmă, trecu de cealaltă parte, deschise portiera, se asigură că Noah nu e înăuntru și urcă.

Sub privirile lui Ronan, începu să bâjbâie la mânerele scaunului până când îl găsi pe cel care îl transforma în banchetă, întinzându-l total, după care întinse mâna după jacheta de Aglionby a lui Ronan. Aceasta, împreună cu Fata Orfană, se găsea într-un morman de lucruri pe bancheta din față. Creatura pufni și-i întinse jacheta. Băiatul și-o potrivi sub gât în chip de pernă și-și trase mâneca peste ochi ca să se apere de lumina lămpilor stradale.

– Să mă trezești dacă ai nevoie de mine, zise el, după care închise ochii.

La Fox Way 300, Blue îl privea pe Gansey cum se lăsa convins să rămână acolo în loc să se întoarcă la Monmouth peste noapte. Deși în casă existau acum o mulțime de paturi goale, băiatul preferă canapeaua, acceptând doar o pătură și o pernă roz. Nu închisese ochii până când ea nu mersese la etaj și se urcase în propriul pat. În casă, totul părea prea liniștit, fiindcă toată lumea plecase, iar afară era prea multă gălăgie, din cauza nenumăratelor amenințări.

Fata nu reuși să adoarmă. Se gândi la tatăl ei, care devenise una cu un copac, apoi la Gansey, stând în Camaro, cu capul dat pe spate, la vocea șoptită a entității adormite cu care se întâlnise în peșteră. Simțea că totul se apropie de sfârșit.

Dormi! își porunci ea.

Gansey se afla într-o cameră la doar patru metri sub ea. N-ar fi trebuit să conteze – nu avea importanță. Dar gândul

se încăpățâna să o poarte la apropierea aceea, la imposibilitatea de a fi cu el. Perspectiva era moartea.

Începu să viseze. Era întuneric. Ochii nu i se adaptară, dar inima o făcu rapid. Nu se vedea nicio lumină. Totul era atât de întunecat, încât ochii nu mai erau importanți. Acum, că se gândea mai bine, nici nu era sigură că îi mai avea. Ce idee stranie! Dar ce mai avea? O umezeală rece la picioare. Nu, rădăcini. Stele care se revărsau de deasupra peste ea, atât de aproape, încât le-ar fi putut atinge, cu siguranță, dacă ar mai fi crescut câțiva centimetri. O piele caldă, din scoarță de copac.

Aceasta era forma sufletului ei, lucrul la care tânjise fără să știe. Așa se simțea în corpul ei omenesc în care sentimentele aveau forma unui copac. Ce bucurie înceată, cuprinzătoare!

Jane?

Gansey era acolo. Probabil că fusese încă de la început, fiindcă acum își dădea seama că nu încetase să-i simtă prezența. Ea devenise ceva mai mult; el era încă om. Un rege captiv într-un copac, ținut acolo de *tir e e'lintes,* care era Blue. Fata îl înconjura. Bucuria revelației precedente se topi într-una nouă. Era încă în viață, îl avea cu ea, mai aproape decât ar fi putut-o face vreodată.

Unde suntem?

Suntem un copac. Eu sunt un copac. Tu ești..., ha, ha, nu pot să ți-o spun. Sună pervers. Râzi?

Da, fiindcă sunt fericit.

Încet, bucuria începu să i se disipeze, fiindcă-i simțea pulsul accelerat. Băiatului îi era frică.

De ce anume te temi?

Nu vreau să mor.

Sunase sincer, dar era greu să urmărești șirul gândurilor. Copacul acela era la fel de nepotrivit cu ființa ei esențială ca corpul omenesc. Era condamnată să rămână pe jumătate în fiecare formă.

Poți să vezi dacă Ronan s-a întors din mașină?

Pot să încerc. Nu am ochi cu adevărat.

Își întinse toate simțurile pe care le avea la dispoziție. Erau mult mai ascuțite decât cele omenești, dar interesate de cu totul alte lucruri. Simțea că e excepțional de dificil să se concentreze la treburile oamenilor de lângă trunchiul ei. Nu apreciase niciodată cu adevărat efortul de care au nevoie copacii pentru a avea grijă de oameni.

Nu știu. Îl cuprinse mai strâns, iubindu-l, păstrându-l pentru ea. *Am putea să rămânem aici.*

Te iubesc, Blue, dar știu ce am de făcut. Nu vreau, dar sunt conștient că trebuie.

48

Toate sunetele şi mirosurile de la Fox Way 300 se amplificau în întuneric,când se linişteau oamenii care locuiau acolo.

Aromele de ceai, lumânări şi mirodenii deveneau mai distincte, fiecare ţipându-şi originea, în timp ce ziua se amestecau în ceva pe care Gansey preferase să-l denumească *Fox Way*. Acum i se părea că sunt ceva deopotrivă puternic şi domestic, secret şi iniţiatic. Casa era un loc magic, precum Cabeswater, doar că aici trebuia să asculţi cu mai mare atenţie. Băiatul era întins pe canapea, acoperit doar cu o pătură, cu ochii închişi în întuneric, şi asculta şuieratul aerului ce venea printr-o gură de ventilaţie pe undeva, foşnetul frunzelor sau zgârietura unor unghii la fereastră, bufniturile înfundate ale duşumelei de la etaj, care icnea sub greutatea unor paşi.

Deschise ochii şi-l văzu pe Noah. În lipsa luminii zilei, care obişnuia să-i înceţoşeze înfăţişarea, îi apărea acum exact aşa cum era. Stătea chiar lângă el, fiindcă uitase că oamenii vii nu pot vedea lucruri aflate mai aproape de şase centimetri. Era foarte rece, fiindcă avea acum nevoie de cantităţi imense de energie ca să rămână vizibil. Şi mai era şi foarte înfricoşat, dar la fel era şi Gansey, aşa că gândurile li se împletiră.

Gansey dădu deoparte pătura. Își legă șireturile și-și puse jacheta. Încet, pășind cu grijă, ca să nu facă să scârțâie podeaua veche, îl urmă pe Noah afară din sufragerie. Nu aprinse nicio lumină, fiindcă mintea lui continua să fie în comuniune cu cea a lui Noah, căruia îi folosea ochii, unii pentru care lumina nu mai era neapărat necesară. Băiatul mort nu-l duse însă afară, așa cum se așteptase, ci în sus pe scări, la al doilea nivel. Pentru început, Gansey se gândi că îl urmează pe Noah într-o plimbare obișnuită prin casă, iar după aceea crezu că este condus la Blue. Noah trecu însă de ușa fetei și se opri la baza scărilor care duceau la mansardă.

Locul acela era încărcat energetic, fiindcă fusese ocupat mai întâi de Neeve și apoi de Gwenllian, două persoane dificile, în modalități cu totul diferite. Gansey nu le considera, pe niciuna dintre ele, drept posibile soluții ale problemelor lui, dar Noah îl adusese aici. Ezită cu mâna pe clanță. Nu voia să bată; ar fi trezit întreaga casă.

Noah se împinse în ușa.

Aceasta se deschise ușor – nu fusese încuiată –, iar băiatul urcă pe scări. La capătul lor se vedea un bec chior. Aerul era rece și mirosea a stejar. Presupuse că era o fereastră deschisă. Îl urmă pe Noah. Văzu într-adevăr o fereastră deschisă.

Gwenllian transformase încăperea într-un cuib de vrăjitoare, umplând-o cu tot felul de lucruri stranii. Patul era însă gol. Aerul rece al nopții pătrundea printr-o fereastră rotundă. Noah dispăru când Gansey se strecură prin ea.

– Bună seara, micuțule rege! îl salută Gwenllian.

Femeia stătea pe acoperiș, cu cizmele sprijinite de șindrilă, o siluetă întunecată și stranie în sclipirea tremurată a luminilor de pe stradă. Și totuși exista ceva nobil în aerul ei,

un unghi curajos și arogant în care își ținea bărbia. Lovi ușor cu palma acoperișul de lângă ea.

– Suntem în siguranță?

– Crezi că așa o să mori? îl întrebă ea.

Băiatul i se alătură, alegându-și drumul cu multă grijă și stârnind sub tălpile sale mici torente de praf și de mizerie. Se așeză lângă ea.

De la înălțimea aceea, se vedeau numai copaci. Stejarii, niște forme deloc interesante când îi priveai de pe pământ, păreau o galaxie de lumi complicate, un univers de ramuri care urcă până la nivelul acoperișului și se împletesc în modele complexe, adâncite apoi de umbrele produse de luminile stradale.

– Hi ho hi ho, cântă Gwenllian, cu o voce depărtată, disprețuitoare. Vii la mine pentru sfaturi?

Gansey dădu din cap.

– Curaj! îl îndemnă ea.

– Ai încercat să oprești războiul tatălui tău, zise Gansey. L-ai înjunghiat pe poetul acela la cină. Probabil că ai fost sigură că asta n-avea să se sfârșească bine pentru tine. Cum ai făcut-o?

Actul ei de eroism se petrecuse cu sute de ani în urmă. Glendower nu se mai luptase pe pământ velș de câteva secole, iar bărbatul pe care Gwenllian încercase să-l ucidă murise de generații bune. Ea dorise să-și salveze o familie care nu mai exista de fapt; pierduse totul, iar acum ajunsese să stea pe acoperișul casei de la Fox Way 300, într-o cu totul altă lume.

– Încă n-ai aflat? Un rege acționează pentru a-i face pe ceilalți să se implice. Nimic nu se naște din nimic. Din ceva poți face însă altceva.

Femeia începu să deseneze cu degetele în aer, dar Gansey nu credea că forma aceea putea avea o însemnătate pentru niște ochi străini.

– Eu sunt Gwenllian Glendower, fiica unui rege, fiica luminii-copacilor, și-am făcut *ceva* pentru ca alții să poată face altceva. Asta înseamnă să fii rege.

– Dar cum? întrebă Gansey. Cum ai reușit?

Ea se prefăcu că îl înjunghie între coaste. După aceea, văzându-i privirea scandalizată, începu să râdă sălbatic și liber. Urmă o veselie de aproape un minut, după care îi spuse:

– Am încetat să mă mai întreb *cum*. Am făcut-o, pur și simplu. Mintea e prea înțeleaptă. Inima e doar foc.

Nu mai spuse nimic altceva, dar nici el nu mai întrebă.

Rămaseră acolo, unul lângă celălalt, ea dansând cu degetele prin aer, iar el privind licărirea ritmată a luminilor din Henrietta, acordate cumva la strălucirea meridianului energetic.

– Vrei să mă iei de mână? întrebă el într-un târziu.

Degetele femeii încetară să se mai miște, iar ea îl privi curioasă, pironindu-și ochii într-ai lui pentru aproape un minut, ca o provocare la cât rezistă fără să-și mute privirea în altă parte. El rămase însă hotărât.

Gwenllian se apropie, iar el îi simți mirosul de țigări aromate și cafea și, spre marea lui uimire, îl sărută pe obraz.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, rege, zise ea și îl luă de mână.

Până la urmă, era un lucru atât de simplu, de insignifiant. Mai avusese scurte viziuni și înainte, unele care îi vorbeau de certitudini absolute. Adevărul era însă că preferase să le ignore. Era cu mult mai înspăimântător să-și imagineze cât de mult își controlase existența până atunci. Părea mult mai

simplu să-şi închipuie că e o navă zveltă, în voia talazurilor, decât căpitanul ei. Avea să cârmească acum, iar dacă lângă mal erau stânci... Ei bine, aşa să fie!

– Spune-mi unde e Owen Glendower, rosti el în noapte.

Vorbise încrezător şi sec, cu aceeaşi forţă pe care o folosise să-i poruncească lui Noah sau scheletelor din peşteră.

– Arată-mi unde e Regele Corb.

49

Noaptea începu să se tânguie. Sunetul venea de peste tot – un strigăt sălbatic. Primordial. De luptă.

Deveni din ce în ce mai tare, iar Gansey se ridică în picioare şi-şi puse mâinile pe urechi. Gwenllian striga ceva încântată şi surescitată, dar glasul ei se topi în zgomot. Se înecă în foşnetul frunzelor uscate de stejar, în scrâşnetul pantofilor lui Gansey, care mergea pe acoperiş în căutarea unui punct de unde să poată auzi mai bine. Strigătul stinse luminile de pe străzi, cufundându-le în întuneric. Zgomotul înglobă absolut totul, iar, când încetă şi luminile reveniră, în mijlocul străzii de dedesubt stătea o creatură cu coarne albe, care lovea cu copitele în asfalt. Undeva departe, apăruse lumea obişnuită, cea a semafoarelor şi a mallurilor, a luminilor fluorescente şi a staţiilor de benzină. Aici şi acum însă, păreau să existe doar momentul de dinaintea strigătului şi cel de după. Urechile lui Gansey încă răsunau.

Creatura îşi ridică privirea către el şi-l fixă cu ochi strălucitori. Era genul acela de animal despre care toată lumea crede că ştie cum se numeşte până când îl vede, fiindcă atunci cuvântul dispare din minte, lăsând loc doar sentimentului

de a fi în preajma creaturii. Era mai bătrân decât orice, mai încântător decât orice, mai teribil decât orice. În pieptul lui Gansey exista ceva care plângea înfricoşat; era exact acelaşi sentiment care îl copleşise prima dată când văzuse Cabeswater. Îşi dădu seama că nu e prima dată când se uită la o asemenea creatură: văzuse o turmă întreagă care strivise totul sub picioare în Cabeswater. Acum, că avea ocazia să o vadă mai bine, pricepu că animalele acelea erau copii, descendenţi, versiuni visate ale animalului din mijlocul străzii.

Creatura îşi roti o ureche. După aceea, ţâşni în noapte.

– N-ai de gând să te duci după ea? îl întrebă Gwenllian pe Gansey.

Ba da.

Femeia îi arătă ramurile de stejar, iar el nu-i cântări prea mult sfatul. Merse repede în locul în care o ramură groasă se întâlnea cu acoperişul, se urcă pe ea şi se apucă strâns. Coborî din creangă în creangă şi apoi sări de la trei metri pe pământ, simţind şocul aterizării din călcâie şi până în dinţi.

Animalul dispăruse.

Nu avu timp să regrete, să fie dezamăgit şi asta se datora păsărilor. Erau peste tot: aerul tremura de zbateri şi se umpluse de pene. Păsările se agitau deasupra întregului cartier, lovindu-se de stâlpii de iluminat care scoteau din când în când la iveală aripi, ciocuri, gheare. Cele mai multe erau corbi, dar mai erau şi altele: piţigoi, vrăbii sau sticleţi. Cele mai mici păreau să se mişte mai haotic decât corbii, de parcă fuseseră prinse în frenezia aceea fără să-i cunoască scopul. Unele scoteau ciripituri scurte, dar, în general, nu li se auzeau decât aripile: un fâşâit ritmat şi frenetic.

Gansey porni în lungul curţii şi stolul veni să-l învăluie. Păsările începură să se învârtă în jurul lui, ştergându-l cu

aripile, atingându-l cu penele pe obraz. Nu putea vedea decât păsări, de toate formele și culorile. Simțea că inima lui căpătase și ea aripi. Abia dacă mai putea respira.

Îi era atât de frică.

„Dacă nu-ți poți stăpâni frica", zicea Henry, „încearcă măcar să fii *și* înfricoșat, *și* fericit." Stolul se depărtă. Păsările doreau să le urmeze și îi porunceau cumva să o facă imediat. Se ridicară într-o coloană înaltă deasupra mașinii Camaro.

Faceți loc!, strigau ele. *Faceți loc pentru Regele Corb!* Făceau îndeajuns de mult zgomot încât începură să se vadă lumini la ferestrele caselor din jur. Gansey urcă în mașină și răsuci cheia – *hai, Porcule, hai!* Motorul porni cu un mârâit. În mintea băiatului se amestecau surescitarea, frica, neputința și hotărârea. Cu un scârțâit de cauciucuri, porni în căutarea regelui său.

50

Ronan era pe muchie de cuţit. Mergea pe pilot automat. Se simţea ca o picătură de apă pe un parbriz. Cel mai mic şoc l-ar fi putut trimite undeva aiurea, în noapte.

Din cauză că încerca un joc atât de delicat, o echilibristică între somn şi trezie, nu-şi dădu seama că s-a întâmplat ceva până când nu se deschise o portieră a BMW-ului. Zgomotul îl sperie, fiindcă Drujbă intră în maşină imediat. Fata Orfană scânci pe bancheta din spate şi Adam se trezi.

– Nu ştiu, zise Blue.

Ronan nu reuşi să-şi dea seama imediat la ce se referă. Realiză însă că nu i se adresează lui, ci persoanelor din spatele ei: Maura, Calla şi Gwenllian ieşiseră în stradă în diferite variante ale unei costumaţii de noapte.

– Ţi-am spus, ţi-am spus, mugi Gwenllian, al cărei păr era plin de pene şi de frunze de stejar.

– Dormeai? îl întrebă Blue pe Ronan.

Nu, nu dormea. Dar nici nu era treaz, nu pe deplin. O fixă cu privirea. Constată că uitase de rana ei, pe care o descoperi din nou; era o semnătură sălbatică încrustată în pielea fetei.

Atât de diferit de ceea ce făcea Noah în mod normal. Totul involua. *Demon, demon.*

– Ronan, ai văzut în ce direcție a plecat Gansey?

Acum era treaz.

– S-a dus la vânătoare, șuieră bucuros Gwenllian.

– Taci din gură! se răți Blue, neașteptat de nepoliticos. Gansey a plecat după Glendower. Porcul nu mai e aici. Gwenllian susține că urmărește păsările. Asta te întrebam: ai văzut în ce direcție a pornit? Și nu-mi răspunde la telefon.

Fata făcu un gest dramatic, ducându-și mâna în spate, ca să ilustreze adevărul. Locul de parcare din fața casei era plin de pene de toate culorile, iar ușile vecinilor se închideau și se deschideau de curiozitate.

– Nu-l putem lăsa singur, zise Adam. O să facă vreo prostie.

– Sunt îngrozitor de conștientă de lucrul ăsta, răspunse Blue. L-am sunat. L-am sunat și pe Henry, ca să vedem dacă n-o putem folosi pe Robo-Albină. Nu răspunde nimeni. Nu știu nici măcar dacă apelurile mele ajung undeva.

– Nu-l puteți localiza? le întrebă Adam pe Maura și pe Calla.

– E legat de meridianul energetic, răspunse mama lui Blue. Cumva. Undeva. De aceea nu-l pot vedea. E tot ce știu.

Mintea lui Ronan începu să se clatine pe măsură ce pricepea realitatea. Oroarea tuturor coșmarurilor sale devenise realitate și-l făcu să-și strângă degetele pe volan.

– Aș putea scruta, zise Adam. Nu știu dacă o să aflu unde e. Poate că a ajuns într-un loc în care eu n-am fost și nu am cum să-l recunosc. Ar trebui să punem cap la cap alte indicii.

– Asta ar lua o veșnicie, pufni Blue.

Ronan observă penele căzute pe stradă. Toate muchiile lor păreau ascuțite și adevărate și importante pentru zilele acelea. Gansey plecase după Glendower fără el. *Fără el.*

– O să visez ceva, zise Ronan, dar nu-l auzi nimeni, așa că trebui să repete.

– Ce? întrebă Blue, exact în același timp cu mama ei.

– Ce fel de... ceva? întrebă Adam. Doar nu demonul.

Oroarea din mintea lui Ronan era încă proaspătă după ce văzuse cadavrul mamei sale. Amintirea aceea recentă se suprapunea cu o alta, cea a descoperirii trupului tatălui său, și crea o floare toxică, din ce în ce mai mare. Nu voia să se scufunde între gândurile sale deocamdată. Dar avea să o facă.

– Ceva care să-l găsească pe Gansey. Precum insecta aia a lui Henry Cheng. Trebuie să aibă un singur scop. Ceva mic. Pot să o fac repede.

– Vrei să spui că poți fi ucis repede, zise Adam.

Ronan nu-i răspunse. Încerca deja să se gândească în ce ființă sau în ce obiect ar fi putut îngloba o asemenea capacitate. Ce ar fi putut crea în siguranță, chiar și în mijlocul uraganului de orori cu care îl distrăgea demonul. Avea nevoie de un lucru despre care să fie sigur că demonul nu-l putea corupe.

– Cabeswater nu te poate ajuta, insistă Adam. Mai degrabă te va stânjeni. Va trebui să încerci să creezi ceva care să nu fie îngrozitor, ceea ce mi se pare imposibil încă de la început, iar pe urmă va trebui să extragi doar lucrul acela din vis, ceea ce pare chiar și mai imposibil.

– Sunt conștient de cum îmi funcționează visele, Parrish, zise Ronan, adresându-se însă volanului.

Nu spusese *nu concep ideea de a găsi și trupul lui Gansey*. Nu rosti *dacă nu mi-am putut salva vechea familie, poate reușesc cu cea nouă*. Nu le zise *n-am să las demonul să distrugă totul*. Nu le spuse nici măcar că adevăratul coșmar ar fi fost să nu poată să se opună. În loc de toate astea, vorbi scurt:

– Am de gând să încerc.

Spera că Adam știa toate cuvintele nerostite.

Așa era. Știau și ceilalți.

– O să ne străduim să-ți canalizăm energia și să te ferim de unele rele, zise Maura.

Adam își ridică scaunul și apoi îl fixă.

– O să scrutez, zise el.

– Blue, interveni Ronan, cred că ar fi mai bine să-l ții de mână.

51

Porcul se strică. Așa făcea mereu, murind și revenind periodic la viață, dar în seara aceea... Gansey avea nevoie de el.

Cu toate astea, se opri. Ajunsese abia la periferia orașului când motorul începu să tușească și luminile de la bord scăzură în intensitate. Muri înainte ca Gansey să aibă timp să reacționeze. Frânele hidraulice și servodirecția încetară să mai funcționeze, așa încât trebui să se ia la trântă cu volanul. Încercă din nou cheia din contact, privi în oglinda retrovizoare și apoi prin parbriz ca să vadă dacă păsările îl așteaptă. Nu era cazul.

Faceți loc pentru Regele Corb! Strigau ele, îndepărtându-se. *Faceți loc!*

La naiba cu mașina asta!

Nu cu multă vreme în urmă, Porcul se oprise în exact același fel, lăsându-l în bezna nopții, eșuat la marginea unui drum, și asta aproape că îl costase viața. Simți un val de adrenalină, exact ca atunci, brusc și copleșitor, de parcă timpul n-ar fi înaintat deloc.

Apăsă de trei ori pe accelerație, așteptă, apoi repetă gestul și mai zăbovi un pic. Păsările se îndepărtau. N-avea cum să le urmărească.

– Haide! se rugă el. Haide!

Camaroul n-a reacționat însă la *haide*. Corbii începură să cârâie furios; nu părea să-și dorească să-l lase acolo, dar parcă erau atrași de o forță căreia nu i se puteau opune. Înjurând, băiatul ieși din mașină și izbi portiera. Nu știa ce să facă. Ar fi putut să le urmărească pe jos, dar avea să le piardă. Sau poate...

– Gansey!

Era Henry Cheng. Își parcase mașina paralel cu Porcul și-și deschisese portiera.

– Ce se întâmplă?

Imposibilitatea prezenței lui Henry acolo îl șocă pe Gansey mai tare decât orice alt eveniment din seara aceea, deși lucrurile ar fi trebuit să fie tocmai pe dos. Nu erau prea departe de Litchfield, iar Henry ajunsese acolo prin mijloace, evident, auto și deloc magice. Chiar și așa însă, potriveala era mult prea bună pentru Gansey, iar Henry, spre deosebire de corbi, nu putea apărea într-un loc doar fiindcă îi poruncea Gansey.

– Cum de-ai venit aici? întrebă Gansey.

Henry ridică mâna în sus. Nu spre păsări, ci la luminița palidă a RoboAlbinei.

– I-am spus să mă prevină dacă ai nevoie de mine. Așa că te mai întreb o dată: ce se întâmplă?

Corbii strigau încă la Gansey să-i urmeze. Se îndepărtaseră destul de mult, curând nu avea să-i mai poată vedea. Inima îi bubuia în piept. Cu mare efort, reuși să se concentreze la întrebarea lui Henry.

– Porcul nu mai pornește. Păsările alea. Mă duc la Glendower. Trebuie să le urmăresc. Să merg acolo sau...

– Stai! Stai! Urcă în mașina mea. De fapt, știi ceva? Ia condu tu! Eu, unul, mă piș pe mine de frică, încheie Henry, aruncându-i cheile și făcându-i loc pe scaunul șoferului.

Întâlnirea aceea avea o logică pervertită, de parcă într-un fel sau în altul Gansey ar fi știut dintotdeauna că așa va continua urmărirea. Lăsară Camaroul în urmă, iar Gansey avu din nou sentimentul că timpul alunecă nefiresc. Deasupra lor, corbii țâșneau prin beznă. Uneori îi putea vedea limpede, profilați pe clădiri, alteori dispăreau, ascunși de copaci. Trecură de ultimele lumini ale orașului. Gansey și Henry lăsaseră în urmă ultimele vestigii ale civilizației și pătrunseră printre câmpuri. În mintea lui Gansey, Henrietta era foarte mare și, de aceea, constata uneori cu surprindere, mai ales când nu era foarte atent, cât de repede dispar luminile orășelului în oglinda retrovizoare.

Corbii o luară spre nord. Zburau mai repede decât crezuse Gansey că o pot face păsările, plonjând pe sub copaci și prin văi. Nu era foarte simplu să-i urmărești, fiindcă zburau în linie dreaptă, în timp ce mașina trebuia să se mențină pe drum. Inima îi urla în piept: *Nu-i pierde, nu-i pierde! Nu acum!*

Nu-și putea scoate din cap ideea că aceea era unica lui șansă. Nu mai gândea cu creierul. Inima preluase asta.

– Hai, hai, hai! îl îndemnă Henry. Eu o să mă uit după poliție.

Scrise ceva în telefon și apoi scoase capul pe fereastră ca să vadă dacă Robo-Albina a primit instrucțiunile. Gansey acceleră.

Probabil că mai fusese în partea de nord-est, pe drumurile acelea încâlcite, dar nu-și aducea aminte. Dar nu bântuise prin tot statul? Corbii îi conduceau prin munți, pe drumuri pline cu curbe, uneori de pietriș, alteori asfaltate. La un

moment dat, ajunseră pe o coastă de munte, separată de o prăpastie îngrozitoare doar printr-o balustradă subțire. Pe urmă, drumul reveni la asfalt, iar copacii ascunseră cerul.

Corbii dispărură imediat după ramurile întunecate, zburând într-o direcție pe care nu o puteau ghici. Gansey călcă frânele și coborî geamul. Henry îl imită. Ambii băieți își încordară auzul. Brazii trosneau, agitați de vânt; undeva, mai jos, se auzea zgomotul camioanelor de pe autostradă; corbii strigau alertați unul la celălalt.

– Acolo! zise Henry precipitat. La dreapta!

Mașina țâșni înainte. Se îndreptau în lungul meridianului energetic, gândi Gansey. Dar până unde vor zbura? Washington D.C.? Boston? Vor traversa Atlanticul? Trebuia să creadă că nu vor merge în niciun loc în care el nu-i va putea urma. Totul avea să se termine în noaptea aceea, fiindcă așa spusese el și fusese hotărât.

Păsările continuară să zboare neabătut. Văzură fugitiv un semn de autostradă.

– Scria 66? întrebă Gansey. E intrarea pe 66?

– Nu știu, omule, nu mă pricep la numere.

Era I-66. Păsările se năpustiră înainte; Gansey urcă pe autostradă. Se putea mișca mai repede, dar era mai riscant. Nu avea cum să întoarcă dacă păsările își schimbau direcția.

Dar corbii nu cotiră. Gansey acceleră mai tare. Păsările urmau meridianul energetic, purtându-l pe Gansey spre Washington D.C., acolo unde era casa copilăriei sale. Se gândi deodată, teribil, că acolo îl conduc. La reședința Gansey din Georgetown, locul în care aflase că sfârșitul îi era și început și acceptase într-un final că trebuie să devină la fel ca toată familia sa.

– Pe unde-ai zis că mergem? I-66? întrebă Henry.

Începu din nou să scrie în telefon, iar pe lângă el trecu un alt semn care confirma pe ce autostradă se aflau.

– Tu cum conduci?

– N-o fac. Tu conduci. La ce bornă?

– 11.

Henry își studie telefonul care îi scălda fața într-o lumină albastră.

– Hei, hei, mai încet! Într-un kilometru dai de poliție.

Gansey permise mașinii să încetinească până aproape de limita legală. Imediat, vopseaua întunecată a unei mașini de poliție neinscripționate apăru pe banda din mijloc, exact așa cum îl prevenise Henry. Îi salutară pe polițiști și se îndepărtară.

– Mulțumim pentru serviciul credincios, Robo-Albină! zise Henry, făcându-l pe Gansey să râdă pe înfundate.

– Bine, acum, tu... stai! Poate să ne găsească următoarea ieșire de pe autostradă?

Corbii se îndepărtaseră constant de direcția lor, iar acum era limpede că se îndreaptă pe altă cale. Henry privi în telefon.

– La trei kilometri. Ieșirea 23.

Distanța aceea și ocolul pe care trebuiră să-l facă pentru a ieși îi depărtară destul de mult de corbi.

– N-ar putea Robo-Albina să urmărească păsările?

– Aflăm imediat.

Continuară să meargă, deși stolul devenea din ce în ce mai greu de văzut pe întuneric și până la urmă dispăru. Gansey își simți pulsul cum o ia razna. Trebuia să aibă încredere în Henry, iar acesta în Robo-Albină. Văzu ieșirea și acceleră, părăsind autostrada. Corbii nu se mai vedeau nicăieri. Erau înconjurați doar de noaptea obișnuită din Virginia. Se simți ciudat când își dădu seama că ajunseseră lângă Delaplane, destul de departe de Henrietta. Era o lume a averilor de

tradiție, a fermelor de cai, a politicienilor și a miliardarilor. Nu era o zonă în care să te aștepți să întâlnești magii arhaice și sălbatice. În timpul zilei, peisajul era de o drăgălășenie atât de deplină, părea un loc iubit atât de mult și de atâta vreme, încât îți era imposibil să-ți imaginezi că o poate lua razna.

– Și acum pe unde? întrebă Gansey.

Se îndreptau spre nicăieri, în obișnuit, într-o viață pe care Gansey o trăise deja. Henry nu-i răspunse imediat, fiindcă își ținea capul aplecat asupra telefonului. Gansey își dori să calce accelerația, dar asta nu avea sens de vreme ce nu erau convinși că merg în direcția bună.

– Henry!

– Pardon, pardon! Gata! Calc-o până-n podea și fă dreapta pe unde poți.

Gansey îl ascultă și procedă cu atâta eficiență, încât Henry trebui să-și pună o mână pe tavan ca să se țină mai bine.

– Așa, așa! strigă el. Și, de asemenea, uuuhuu!

În momentul acela, brusc, văzură din nou corbii, stolul care plutea și se recompunea deasupra copacilor, un negru perfect profilat pe cerul vinețiu. Henry bătu ușor cu pumnul în tavan, în semn de triumf tăcut. Mașina ajunse pe o autostradă cu patru benzi, pustie în ambele direcții. Gansey abia reuși să accelereze când corbii se învârtejiră din nou într-o tornadă de păsări care, de parcă ar fi fost mânată de un vânt neașteptat, își schimbă brusc direcția. Lumina farurilor căzu pe o placă pe care era scris numele unei proprietăți imobiliare.

– Acolo, acolo! zise Henry. Stop!

Avea dreptate. Păsările porniseră în lungul aleii de acces. Gansey le observase deja. Privi înainte; nu prea avea cum să cotească, dar nu era dispus să piardă corbii, nu, asta nu avea

să se întâmple. Coborându-şi geamul, scoase capul pe fereastră pentru a se asigura că drumul e în continuare pustiu şi apoi băgă în marşarier, făcând transmisia să geamă de fericire.

– Aşa! zise Henry.

Maşina porni pe aleea abruptă. Gansey nici măcar nu se întrebă dacă nu cumva e cineva acasă. Era târziu, el arăta ciudat şi atrăgea atenţia cu maşina aceea scumpă, iar drumul era accesul într-un colţ de lume unde oamenii erau de modă veche. Dar nu conta. Avea să se gândească la ceva de zis proprietarilor, dacă se ajungea la asta. Nu avea să piardă corbii. Nu de data asta.

Văzură la lumina farurilor o grandoare neîngrijită: aleea era mărginită de pietre decorative care nu mai erau tocmai aliniate; un gard din patru scânduri prinsese şi zile mai bune. Asfaltul era crăpat şi din el ţâşneau buruieni uscate.

Senzaţia că timpul curge nefiresc se accentuă. Mai fusese aici. Mai făcuse asta, mai trăise o dată aşa.

– Ce loc, omule! zise Henry întorcându-şi capul ca să vadă mai bine. E ca un muzeu.

Aleea urcă deasupra liniei iniţiale a copacilor şi ajunse în vârful dealului. Acolo se transformă într-un cerc uriaş, în spatele căruia se vedea o casă imensă, întunecată. Nu, nu o casă. Gansey, care crescuse într-un conac, ştia exact cum arată o asemenea locuinţă. Conacul acesta era cu mult mai mare decât casa actuală a părinţilor săi, împodobit cu coloane, cu olane, cu porticuri şi arcade, un festival de cărămiziu şi bej. Spre deosebire de casa părinţilor săi, gardul viu de aici era sufocat de bălării, iar iedera se căţărase pe pereţii de cărămidă şi pe scările ce duceau la uşa din faţă. Tufele de trandafiri crescuseră inegal, urât.

– Nu e foarte atrăgător, observă Henry. I-ar trebui niște îngrijiri. Deși s-ar putea organiza aici niște petreceri cu zombi. Acolo, pe acoperiș.

În timp ce mașina se învârtea ușor în cerc, corbii o priveau de pe terasă. Mintea lui Gansey era dominată de o senzație de *déjà-vu*, ca atunci când se uita la Noah și vedea atât varianta vie, cât și pe cea moartă a persoanei sale.

Gansey își atinse gânditor buza de jos cu degetul mare.

– Am mai fost aici.

Henry privi la corbi, iar aceștia îl fixară la rândul lor, nemișcați. Așteptau.

– Când?

– Aici am murit.

52

Ronan ştiuse încă dinainte să adoarmă că pădurea Cabeswater avea să fie de nesuportat, dar nu şi în ce măsură.

Nu priveliştea era cea mai rea, ci emoţiile. Demonul distrugea în continuare copacii şi pământul, şi cerul, dar corupea totodată şi simţirea pădurii, lucrurile esenţiale care ţin de un vis, chiar şi de unul pustiu. Percepea o mulţime de lucruri deodată: fiecare răsuflare vinovată pe care o tragi în tine după ce minţi; nodul din stomac care te chinuie atunci când găseşti un cadavru; presupunerea dureroasă că eşti dispensabil, că creezi prea multe complicaţii, că ar fi mai bine să mori; ruşinea de a jindui la ceva interzis. Fiorul îngrozitor al apropierii de moarte.

Coşmarurile lui Ronan obişnuiau să fie doar unul sau două asemenea lucruri. Rareori se întâmpla să le cumuleze pe toate. Asta se petrecea doar atunci când doreau să-l omoare.

Acum era altceva, fiindcă înainte fusese singur, dar astăzi în lumea reală îl susţineau Maura şi Calla – ultima, aşezată pe capotă, iar mama lui Blue stând pe bancheta din spate. Resimţea energia lor ca pe atingerea unor mâini, ca nişte

palme așezate blând peste urechi ca să blocheze o parte din zgomotul acela îngrozitor. Și-l mai avea și pe Adam cu el în vis. În lumea reală, el scruta așezat pe scaunul din dreapta, dar în aceasta stătea, pur și simplu, în pădurea distrusă, gârbovit, nedumerit. Nu. Ronan trebuia să admită că, deși ei făceau lucrurile mai ușoare, prezența lor nu era diferența reală dintre vechile lui coșmaruri și ceea ce visa acum. Deosebirea era că atunci visele și-l doreau mort pe Ronan, iar el nu avea nimic împotrivă.

Privi în jur, în căutarea unui loc sigur. Undeva unde creația lui să se poată desfășura în siguranță. Dar nu exista un asemenea colț. Singurele lucruri întregi din vis erau Adam și el însuși.

Dar trebuia să se bazeze doar pe el însuși. Își împreună mâinile, imaginându-și o minge mică de lumină care se formează în căușul palmelor. Demonului nu-i păsa de asta. Auzi un icnet. Fără îndoială, al tatălui său. Fără îndoială, în agonie. Murind singur.

Vina ta.

Ronan încercă să alunge sunetul acela. Continua să se gândească la obiectul strălucitor pe care îl crea ca să-l găsească pe Gansey. Își imagină greutatea, mărimea, forma aripilor sale miniaturale.

– Chiar crezi că o să stau în locul ăsta îngrozitor pentru tine?

Adam îi șoptise în cealaltă ureche, cu un glas rece și disprețuitor.

Adam cel adevărat stătea cu capul pe o parte, iar o copie imposibilă a tatălui său îi striga în față, cu cadența perfect imitată cu care vorbea adevăratul Robert Parrish. Buzele băiatului erau încleștate într-o expresie care denota mai

puțină frică și mai multă încăpățânare. Începuse să se desprindă încet de tatăl său de săptămâni bune; îi era mai simplu să reziste acestei copii.

Dispensabil.

Nu-i spun să rămână, gândi Ronan, *ci doar să se întoarcă.*

Își dorea cu disperare să verifice obiectul pe care îl avea în mână, să vadă dacă era așa cum intenționase, dar simți imediat dorința demonului de a corupe lucrul acela, de a-l întoarce pe dos, de a-l face opusul a ceea ce trebuia să fie, de a-l urâți. Era mai bine să-l țină ascuns deocamdată, mulțumindu-se să spere că crease ceva pozitiv. Trebuia să se agațe de ceea ce ar fi trebuit să fie atunci când avea să-l aducă în lumea reală, evitând să-l transforme după dorințele demonului.

Simți ceva cum îl zgârie pe ceafă. Încet, inofensiv, dar repetat și neobosit, până când străpunse stratul superficial al pielii și dădu de sânge.

Ronan ignoră senzația și simți că obiectul pe care îl are în mână se trezește la viață.

Visul făcu să apară în fața lui un cadavru. Înnegrit și distorsionat, sfâșiat și distrus. Gansey. Ochii îi erau încă vii, iar gura i se mișca. Neajutorată și diformă. O gheară a uneia dintre Ororile lui Ronan îi rămăsese înfiptă în colțul gurii, străpungându-i obrazul.

Neputincios.

Nu, Ronan avea să se împotrivească. Simți visul cum palpită între palmele sale împreunate.

Privirea lui Ronan se întâlni cu cea a lui Adam, deși dublul lui Robert Parrish continua să urle. Chinul de a-și menține echilibrul energetic era vizibil pe fața lui.

– Ești gata?

Ronan așa spera. Adevărul era că nu aveau de unde ști cine câștigase runda aceea până când nu avea să-și deschidă ochii în BMW.

– Trezește-mă! zise el.

53

Gansey mai fusese acolo – cu şapte ani şi ceva în urmă. Deşi părea imposibil, motivul fusese o altă strângere de fonduri. Îşi amintea că se bucurase să meargă. Vara în Washington D.C. era sufocantă şi apăsătoare, locuitorii deveneau ostatici. Deşi familia Gansey tocmai făcuse o excursie peste hotare ca să viziteze fermele de mentă din Punjab (o călătorie politică al cărei scop nu-l înţelesese niciodată pe deplin), drumul acela mai mult îl agitase pe cel mai tânăr dintre Gansey. Curtea casei lor din Georgetown era plină de la un perete la celălalt cu flori mai bătrâne decât el şi de aceea nu putea merge acolo în timpul verii, fiindcă totul zumzăia din cauza albinelor. În ciuda faptului că părinţii săi îl duceau la expoziţii de antichităţi şi la muzee, la curse de cai şi licitaţii de artă, Gansey îşi simţise picioarele devenind nerăbdătoare. Văzuse deja toate lucrurile acelea. Îi era poftă de alte curiozităţi şi minuni, de chestiuni pe care nu le mai văzuse şi pe care nu le putea înţelege. Îşi dorise să meargă.

Deci, deşi nu era prea încântat de ideea de politică, îşi dorea cu ardoare să plece.

– O să fie distractiv, îi spusese tatăl său. Vor veni şi alţi copii.

– Cei ai lui Martin, adăugase mama sa, iar cuvintele ei îi făcură pe părinți să-și arunce o privire ale cărei semnificații rămaseră sub tăcere.

Lui Gansey i se păruse că îi oferiseră această perspectivă doar pentru a-i condimenta așteptările și nicidecum ca pe o informație seacă, de felul unei prognoze meteo. Lui nu-i plăcuseră niciodată copiii și nu era în relații deosebite nici cu el însuși. Își dorise să ajungă cât mai repede într-un viitor în care să poată schimba lucrurile după voința sa.

Acum, ani mai târziu, Gansey stătea pe scările năpădite de iederă și privea placa de lângă ușă: CASA VERDE. 1824. Dacă priveai de aproape, era greu de zis de ce proprietatea părea mai degrabă grotescă decât neîngrijită. Nu era vorba neapărat de prezența corbilor pe fiecare suprafață plană a acoperișului... Încercă ușa din față: era încuiată. Porni lanterna telefonului și se întinse spre o fereastră, încercând să privească în interiorul casei. Nu știa ce caută. Probabil că avea să-și dea seama în momentul în care avea să vadă. Sau poate că exista o ușă în spate care era descuiată sau o fereastră întredeschisă.

În pofida faptului că nu exista niciun motiv clar în mintea lui Gansey pentru care genul de secrete pe care le căuta el ar fi putut exista într-o casă părăsită, porțiunea aceea a minții sale care îl ajuta să descopere tot felul de lucruri ciocănea ușor în geam, dorindu-și să intre.

– Ia te uită! strigă Henry cu un glas pretins șocat, de la câțiva metri depărtare. Tocmai am descoperit că, la un moment dat, ușa asta din lateral a fost spartă de un vandal adolescent coreean.

Gansey trebui să treacă printr-un strat de crini uscați ca să ajungă lângă el și se trezi în fața unei uși mai puțin

impunătoare. Henry lărgise spărtura din placaj ca să poată băga mâna și să deschidă încuietoarea.

– Copiii din ziua de azi! Dar Cheng nu e coreean, nu-i așa?

– Tatăl meu nu e, răspunse Henry. Eu sunt. Am moștenit asta, împreună cu vandalismul, de la mama mea. Hai să intrăm, Dick, dacă tot am spart ușa!

Gansey ezită, rămânând în prag.

– Ai pus-o pe Robo-Albină să mă supravegheze.

– A fost un gest prietenesc. Din prietenie...

Henry părea mai mult decât dornic ca Gansey să fie convins de motivele sale sincere, așa încât acesta spuse repede:

– Știu asta. Doar că... nu întâlnesc prea mulți oameni care să se împrietenească la fel ca mine, atât de... repede.

Henry își duse degetele la tâmple, amenințându-l pe Gansey cu niște coarne imaginare.

– *Jeong*, frate!

– Ce înseamnă asta?

– Cine știe? ridică Henry din umeri. Înseamnă să fii Henry. Sau să fii Richard. *Jeong*. *Tu* nu spui niciodată cuvântul ăsta, dar îl trăiești oricum. O să fiu sincer: nu m-am așteptat să găsesc starea asta într-un tip ca tine. E ca și cum ne-am mai fi întâlnit. Sau nu... Ne-am împrietenit instantaneu și am început imediat să ne comportăm ca atare. Nu suntem amici. Prieteni. Frați de sânge. Asta se simte. *Noi* în loc de *tu* și *eu*. Asta e *Jeong*.

Gansey era conștient într-o anumită măsură că descrierea era melodramatică, voit înălțătoare, ilogică. Undeva în adânc simțea însă că e adevărată, familiară, și că în felul ăsta putea fi explicată o bună parte a vieții sale. Așa simțea în legătură cu Ronan, Adam, Noah și Blue. Când îi întâlnise pe fiecare dintre ei, simțise că totul e în regulă. Fusese ca o eliberare.

În sfârșit, gândise el de fiecare dată, uite că i-am găsit! *Noi* în loc de *tu* și *eu*.

– În regulă, zise el.

Henry zâmbi strălucitor și trecu prin ușa pe care tocmai o spărsese.

– Bun și acum ce căutăm?

– Nu sunt prea sigur, admise Gansey.

Fusese cucerit de aroma familiară a casei: toate locuințele acelea coloniale dărăpănate miroseau la fel: mucegai și lemn, lac vechi pentru podele... Tresări sub povara unei amintiri vagi, una care se referea la o epocă mai simplă a existenței sale.

– Ceva neobișnuit. Presupun. Cred că va fi evident.

– Ne despărțim? Sau jucăm într-un film horror?

– Țipă dacă te sfâșie cineva, zise Gansey, ușurat că Henry se oferise să-l lase singur.

Dorea să fie doar în compania gândurilor sale. Își stinse lanterna în același moment în care Henry o porni pe a lui. Celălalt lăsă impresia că vrea să-l întrebe de ce o făcuse, pentru ca apoi Gansey să fie obligat să spună *îmi amplifică instinctele*, dar se mulțumi doar să ridice din umeri, după care se despărțiră.

În liniștea casei aceleia imense, Gansey începu să cutreiere pe holurile întunecate, însoțit îndeaproape de fantomele lor. Aici fusese un bufet; acolo, un pian; în altă parte văzuse un grup de stagiari care păruseră extrem de pământeni. Ajunsese exact în centrul a ceea ce fusese sala de ceremonii. Un senzor de lumină aprinse un bec când Gansey trecu pe lângă el, iar băiatul tresări. Văzu un șemineu larg, a cărui vatră își căsca hidos gura cu cenușă. Pervazurile erau pline de muște moarte. Gansey se simțea de parcă ar fi fost ultimul om în viață.

Camera i se păruse enormă și data trecută. Dacă-și mijea ochii, putea încă vedea petrecerea. Fragmente din ea îi apăreau continuu în fața ochilor. Dacă ar fi fost în Cabeswater, probabil că ar fi putut relua întregul eveniment, proiectându-se în trecut. Gândul acesta se dovedi deopotrivă neplăcut și încărcat de dorință: fusese mai mic și mai liniștit pe vremea aceea, neîmpovărat de responsabilități sau înțelepciune. Parcursese un drum atât de lung însă în anii care trecuseră. Ideea de a-i retrăi, de a mai trece o dată prin lecțiile lor dure, de a se lupta încă o dată cu incertitudinea întâlnirii cu Ronan și Adam, cu Noah și cu Blue, era însă epuizantă, înnebunitoare.

Părăsi încăperea aceea și începu să bântuie pe holuri, aplecându-se pe sub brațe care nu mai erau acolo, scuzându-se că întrerupe conversații care încetaseră de mult. Era șampanie, era muzică, era mirosul acela atotstăpânitor de colonie. *Ce mai faci, Dick?* Era bine, excelent, super, singurele posibile răspunsuri la întrebarea aceea. Soarele strălucea în permanență deasupra lui.

Ajunse într-o verandă și privi întunecimea de noiembrie. Iarba netunsă se unduia gri, luminată de becul declanșat de mișcare; arborii goi păreau și ei negri; numai cerul afișa un violet stins din cauza luminilor îndepărtate din Washington D.C. Totul era mort.

Mai știa pe vreunul dintre copiii cu care se jucase la petrecerea aceea? De-a v-ați ascunselea: el se pitise atât de bine, încât murise. Și, chiar și după ce fusese resuscitat, ei nu-l mai găsiseră niciodată. Din greșeală, pornise pe un cu totul alt drum. Deschise ușa și păși pe iarba moartă și umedă a grădinii din spate. Petrecerea se întinsese și acolo, unde copiii mai mari încinseseră un meci frustrant de croquet, împiedicându-i cu porțile mici pe servitorii cu tăvile în mâini.

Becul pe care îl declanşase Gansey lumina întreaga curte din spate. Traversă peluza, îndreptându-se spre marginea pădurii. Lumina ajungea şi până acolo, penetrând întunericul mai departe decât ar fi fost de aşteptat. Nu părea atât de sălbatică precum şi-o amintea, deşi nu-şi dădea seama dacă senzaţia aceea se datora faptului că el mai crescuse şi bântuise deja printr-o mulţime de păduri sau fiindcă o vizita acum într-un anotimp mai liniştit. Nu lăsa impresia unui loc în care să te poţi ascunde.

În călătoria din Ţara Galilor, cea făcută în căutarea lui Glendower, stătuse la marginea multor asemenea câmpuri, locuri în care se desfăşuraseră tot felul de bătălii. Încercase să-şi imagineze cum ar fi fost să fie acolo în momentele acelea, cu sabia în mâini, călare printre oameni care sângerează şi transpiră. Cum ar fi fost să fie Owen Glendower, să ştii că toţi ostaşii luptă pentru că tu le-ai spus să o facă.

În timp ce Malory se mulţumise să rămână pe drum sau chiar să nu părăsească maşina, Gansey preferase să meargă în mijlocul câmpurilor, să se îndepărteze cât mai mult de orice element de modernitate. Îşi închisese ochii, alungase din minte zgomotul îndepărtat al avioanelor, încercând să asculte zvonul bătăliei din urmă cu şase sute de ani. Versiunea lui mai tânără păstra pe atunci speranţa că locul ar putea fi bântuit, că ar putea deschide ochii pentru a vedea cu totul altceva decât până atunci.

Nu avea însă niciun fel de înclinaţii pentru asemenea clarviziune, iar momentele care începeau cu el singur pe un câmp de bătălie se terminau cu el singur pe un câmp de bătălie. Stătea acum la marginea pădurii de mai bine de un minut şi nemişcarea începu să i se pară ciudată, de parcă picioarele i-ar fi tremurat. Păşi înăuntru.

Ramurile desfrunzite de deasupra scârțâiră în vânt, dar frunzele de sub picioarele sale erau umede și tăcute. Cu șapte ani în urmă, călcase într-un cuib de viespi. Cu șapte ani în urmă, murise. Cu șapte ani în urmă, renăscuse.

Îi fusese atât de frică!

De ce-l aduseseră înapoi?

Câteva rămurele uscate i se agățară de mânecile puloverului. Nu ajunsese încă exact în locul în care se întâmplase. Își spuse că viespile nu mai erau acolo, că trunchiul prăbușit lângă care căzuse putrezise deja, că era prea întuneric și nu avea să-și dea seama unde e.

Dar recunoscu locul.

Copacul nu putrezise. Era neschimbat, la fel de tare, înnegrit însă de umezeală și de noapte.

Aici simțise prima înțepătură. Gansey întinse brațul, examinându-și cu uimire dosul palmei. Făcu un pas împleticit. Aici le simțise pe ceafă, târându-se până la linia părului. Nu cedă senzației aceleia; nu servea niciodată la nimic să le arunci de pe tine. Degetele îi tremurau însă, abia stăpânite.

Mai făcu un pas nesigur. Era foarte aproape de trunchiul acela înnegrit. Gansey cel de-atunci căzuse în genunchi. Viespile i se târâseră pe față, peste pleoapele închise, trecându-i peste buzele tremurânde.

Nu fugise. Nu aveai cum să fugi de ele și, în orice caz, arma lor își îndeplinise menirea. Își aminti că avea să strice petrecerea dacă apărea acoperit de viespi.

Se ridicase în mâini, dar doar pentru un moment, și apoi se sprijinise pe coate. Otrava îi curgea prin vene. Căzuse pe o parte. Se ghemuise. Simțise frunzele umede pe obraz, în timp ce fiecare celulă a corpului său părea să se sufoce. Tremura și îi era frică, atât de frică.

*De ce? S*e întrebă el. *De ce eu? Ce scop a avut?* Deschise ochii.

Stătea cu pumnii strânși privind la locul unde se întâmplase. Fusese salvat ca să-l găsească pe Glendower, ca să ucidă demonul acela.

– Dick! Gansey! Dick! Gansey! se auzi vocea lui Henry de dincolo de peluză. Cred că o să vrei să vezi asta.

54

Sub casă se afla gura unei peşteri. Nu era mare, deasupra pământului, precum cea în care intraseră în Cabeswater. Nu semăna nici cu deschiderea adăpostită pe care o folosiseră ca să intre în caverna în care fusese îngropată Gwenllian. Aceasta părea mai degrabă o gaură largă, creată prin surpare, plină cu fragmente de beton şi sfărâmături de mobilă. Pământul se despicase şi o parte din beci se prăbuşise. Prospeţimea evidentă a deschiderii îl făcu pe Gansey să suspecteze că aceasta apăruse ca urmare a poruncii sale de la Fox Way 300.

Ceruse să-l vadă pe Regele Corb. I se arăta calea spre el, chiar dacă pământul trebuise să se surpe ca să se întâmple asta.

– Ăsta e un viciu ascuns al naibii de nasol, zise Henry, fiindcă cineva trebuia să o spună. Cred că vor trebui să renoveze la greu dacă vor să obţină un preţ bun. Să schimbe duşumelele, să pună alte clanţe, *să refacă fundaţia*.

Gansey i se alătură la marginea hăului şi privi înăuntru. Lanternele ambelor telefoane se îndreptară spre gaură. Spre deosebire de partea nouă de la suprafaţă, caverna de dedesubt părea veche, uscată şi prăfuită, de parcă ar fi existat dintotdeauna sub casă. Cererea lui inventase doar intrarea în ea.

Gansey privi prin fereastră la maşina parcată în faţă, încercând să-şi alinieze în minte autostrada, oraşul Henrietta şi meridianul energetic. Ştia, desigur, că proprietatea aceea se afla pe el. Doar se spusese încă de la început că atât învierea lui, cât şi moartea celuilalt fuseseră posibile fiindcă se petrecuseră pe meridianul energetic.

Se întrebă dacă existase vreodată vreo cale mai simplă de a ajunge în caverna aceea. Oare mai exista şi o altă deschidere, naturală, undeva pe meridianul energetic? Sau secretul acela aşteptase ca el să-i poruncească să iasă la iveală?

– Ei bine, zise Gansey într-un târziu, eu cobor.

Henry începu să râdă, dar realiză imediat că prietenul său vorbise serios.

– N-ar trebui să ai o cască şi un tovarăş pentru o asemenea expediţie?

– Probabil că da, dar nu cred că am timp să mă întorc în Henrietta ca să-mi iau echipamentul. Va trebui, pur şi simplu, să înaintez încet.

Nu-l rugă pe Henry să vină cu el, fiindcă nu-şi dorea să-l facă să se simtă prost când l-ar fi refuzat. Nu voia ca Henry să creadă că el se asteptase vreodată să-l însoţească într-o asemenea aventură, să intre într-o gaură în pământ, în condiţiile în care lucrul acesta îl înspăimânta cel mai mult pe lume.

Gansey îşi scoase ceasul şi îl puse în buzunar ca să nu-l agaţe de ceva în caz că ar fi trebuit să se caţere. Pe urmă îşi suflecă pantalonii şi mai privi o dată intrarea. Nu era prea mult până jos, dar dorea să se asigure că avea să poată să se caţăre înapoi dacă la întoarcere n-ar mai fi avut cine să-l ajute. Se încruntă şi luă unul dintre scaunele care nu fuseseră distruse în timpul prăbuşirii. Îl aruncă în beznă; avea să-l folosească

pentru a recupera câteva zeci de centimetri când urma să urce înapoi.

Henry îl privi o vreme în tăcere şi apoi zise:

– Stai, omule! Ai să-ţi strici haina asta mişto. Ia asta! încheie el, scoţându-şi puloverul de Aglionby şi întinzându-i-l.

– Deci îmi dai la propriu haina de pe tine, zâmbi Gansey, acceptându-i oferta.

Se simţea recunoscător. Privi în sus, spre Henry.

– Ne vedem de partea cealaltă. *Excelsior!*

55

Mergând în lungul tunelului, Gansey simți un amestec nebunesc de bucurie și tristețe care îl tulbură din ce în ce mai tare. Parcurgea un tunel simplu, de piatră, dar simțea cumva că face ceea ce trebuie. Își imaginase acest moment de atâtea ori încât acum, când îl trăia, nu mai putea face deosebirea între amintire și experiența concretă. Nu exista niciun fel de discrepanță între așteptări și realitate, așa cum se întâmplase până atunci. Își dorise cu adevărat să-l găsească pe Glendower și acum asta făcea.

Bucurie și tristețe, o senzație prea mare pentru a fi închisă în corpul său.

Simți din nou că timpul alunecă ciudat. Aici jos, senzația era palpabilă, ca o apă care curgea pe sub gândurile sale. Se gândi că poate nu doar timpul aluneca în jurul lui, ci și spațiul. Era posibil ca tunelul acela să se înfășoare în el însuși și să-l ducă într-o cu totul altă locație de pe meridianul energetic. Privea atent la indicațiile telefonului mobil: bateria se epuiza rapid atunci când folosea lanterna. De fiecare dată când privea ecranul vedea că ora se schimbase într-un fel imposibil: uneori timpul înainta de două ori mai repede, alteori

țâșnea înapoi, iar câteodată rămânea la același minut, deși Gansey făcea patru sute de pași. Din când în când, ecranul clipea și se stingea cu totul, împreună cu lanterna, lăsându-l o secundă în întuneric, două secunde, patru.

Nu era sigur ce avea să facă după ce se va fi terminat bateria. Aflase deja din celelalte expediții că e foarte ușor să cazi într-o groapă, chiar și atunci când aveai lanternă. Deși cavitatea aceea părea să fie mai degrabă un culoar decât o cavernă, n-aveai de unde ști când și cum se termină.

Nu se putea baza decât pe corbi și pe senzația că face lucrul potrivit. Toți pașii pe care-i făcuse vreodată îl conduseseră spre acest moment. Trebuia să fie încrezător că lumina nu se va opri înainte ca el să ajungă la destinație. Aceasta era noaptea, ora... În tot acest timp, nu-și dăduse seama că trebuie să fie singur.

Continuă deci să meargă, pe când telefonul pâlpâia din ce în ce mai stins.

În momentul în care indicatorul bateriei mai arăta doar o linie înfricoșător de roșie, începu să ezite. S-ar fi putut întoarce acum, cât mai avea ceva lumină. Restul drumului l-ar fi făcut pe întuneric, dar măcar știa cu siguranță că nu există gropi în care să cadă. Sau ar fi putut să continue în lungul coridorului, storcând fiecare fărâmă de energie, sperând să găsească în final ceea ce căuta. Sperând că nu va mai avea nevoie de lumină în locul în care avea să ajungă.

– Isuse! oftă Gansey cu voce tare.

Simțea că e o carte, că ajunsese la ultimele pagini, sfâșiat deopotrivă de dorința de a afla deznodământul și de cea ca povestea să nu se termine.

Continua să înainteze.

Lumina se stinse destul de curând. Telefonul murise. Se afla într-o beznă absolută.

Acum, când se oprise, constată că e și destul de frig. Simți o picătură rece de apă cum îi cade pe creștet, urmată imediat de o alta care-i pătrunse pe după guler. Putea simți umerii puloverului împrumutat de la Henry cum se umezesc. Bezna părea să fie materială, avea senzația că îl înghesuie.

Nu se putea hotărî ce să facă: să înainteze centimetru cu centimetru prin întuneric. Acum, aflânduse într-o benză absolută, își aminti senzația pe care o avusese când i se furase pământul de sub picioare în peștera corbilor. Acum nu mai avea nicio frânghie de siguranță, nici pe Adam, care să-l țină ca să nu alunece mai tare, nici pe Ronan, care să-l asigure că murmurul vine de la un stol de corbi, și nu de la un roi de viespi, nici pe Blue, ca să-i șoptească până când el își aduna curajul ca să se salveze.

Întunericul nu exista doar în tunel, ci și în el însuși.

– Nu vrei să te găsesc? șopti el. Ești aici?

Nu se auzi niciun zgomot, cu excepția plescăitului stins al apei care picura de pe tavan pe stânca de sub picioarele lui.

Frica începu să-i crească în suflet. Pentru Gansey, ea avea o formă foarte specifică și, spre deosebire de groapa de sub Casa Borden, temerile lui căpătau putere în asemenea locuri.

Își dădu seama că tunelul nu mai era cufundat în liniște. Undeva începuse să se formeze un sunet. Era îndepărtat, dar îi suna cunoscut.

Roi.

Asta nu era o singură insectă care înainta pe culoar. Nici Robo-Albina. Suna precum vaietul tremurat a sute de corpuri care se lovesc de pereți în timp ce se apropie.

Deşi era întuneric, Gansey putea simţi smoala îngrozitoare care se scursese din copacul acela din Cabeswater.

În mintea lui, vedea deja întreaga poveste: fusese salvat de la moartea provocată de înţepături cu şapte ani mai înainte, în vreme ce Noah murise, iar acum, când spiritul acestuia se descompunea, Gansey urma să moară din nou din cauza înţepăturilor. Poate că nu existase niciodată un alt scop al succesiunii de evenimente decât acela de restabilire a unui *statu-quo*.

Murmurul se apropie. Era punctat acum de pocnituri aproape imperceptibile, insecte care ricoşează din pereţi către el.

Îşi aduse aminte ce-i spusese Henry când îi aşezase insecta magică pe mână. Îl îndemnase să nu se gândească la ceva ce l-ar fi putut omorî, ci la un lucru care s-ar fi putut dovedi minunat.

Putea face asta. Aşa credea. *Ceva minunat*, îşi spuse el. *Ceva nobil*.

Bâzâitul punctat de pocnete se apropie şi mai mult. Se auzea hidos de tare.

Erau aici.

– Ceva ce n-o să mă rănească, zise el cu voce tare.

Văzu roşu şi apoi negru în faţa ochilor.

Roşu, apoi negru. Apoi doar negru.

– Frunze, se auzi vocea lui Ronan Lynch, plină de reproş.

– Praf, zise Adam Parrish.

– Vânt, completă Blue Sargent.

– Rahat! adăugă Henry Cheng.

Lumina ajunse până la Gansey şi apoi dispăru, roşu şi negru. O lanternă.

La prima licărire, lui Gansey i se păru că pereţii de piatră erau acoperiţi cu viespi, dar imediat după aceea îşi dădu seama

că erau doar frunze, praf și o briză ușoară care le făcea să foșnească. Și, în lumina aceea nouă, îi văzu și pe prietenii săi tremurând în tunel.

– Căcat idiot! zise Ronan.

Cămașa îi era foarte murdară, iar pe un obraz se vedea o pată de sânge închegat, dar nu putea să-și dea seama dacă fusese al lui.

Gansey nu reuși să-și găsească imediat cuvintele, iar apoi vorbi cu greutate.

– Am crezut că vreți să rămâneți.

– Daaa... Și eu la fel, zise Henry. Dar pe urmă m-am gândit că nu-l pot lăsa pe Gansey al III-lea să bântuie în groapa asta misterioasă de unul singur. Nu mai avem decât puține comori vechi; ar fi fost o nebunie din partea mea să-l las să le distrugă. Plus că trebuia să fie cineva care să-i aducă aici și pe restul curtenilor tăi.

– Dar de ce să vrei să mergi singur? îl întrebă Blue, înfășurându-și brațele în jurul său și lipindu-și corpul tremurând de al lui.

– Încercam să fiu erou, zise Gansey strângând-o în brațe.

Ea era adevărată. La fel și ceilalți. Veniseră cu toții după el, în mijlocul nopții. După șocul resimțit, își dădu seama că nu se așteptase la așa ceva.

– N-am mai vrut să-l rănesc pe niciunul dintre voi.

– Ești un căcat idiot! zise și Adam.

Începură să râdă eliberator, simțind nevoia să o facă. Gansey își puse obrazul pe creștetul lui Blue.

– Cum m-ați găsit?

– Ronan aproape că a murit visând o chestie care să-ți dea de urmă, îl lămuri Adam arătând cu degetul.

Ronan își deschise pumnul și îi arătă un licurici. Odată eliberat din colivia degetelor, zbură spre Gansey și i se lipi de pulover.

Băiatul îl luă ușor și îl adăposti în propria mână. Privi spre Ronan fără să-i spună *îmi pare rău*, fiindcă așa era, iar el o știa prea bine. În loc de asta, întrebă:

– Și acum ce facem?

– Îmi spui mie să o pun pe Robo-Albină să-ți găsească regele, răspunse Henry imediat.

Gansey era priceput doar la a porunci magiei, dar nu și la îndeletnicirea complicată de a comanda oamenilor. Nu era stilul lui să ceară cuiva să facă un lucru. Ruga și spera. Vorbea cu restul lumii și spera că oamenii îl vor asculta.

Veniseră acolo pentru el. Veniseră acolo pentru el.

Veniseră acolo pentru el.

– Te rog! zise Gansey. Te rog, ajută-mă!

– Credeam că n-o s-o mai faci, bombăni Henry, aruncând insecta în aer.

56

Gansey nu mai știa de câtă vreme mergea cu un cor în momentul în care o descoperi brusc. La capătul tunelului, văzu o ușă sculptată, peste care se târa o albină scoasă din vis. Drumul acela pornise dintr-o casă a copilăriei nemagice a lui Gansey, și nu dintr-o pădure a prezentului său extraordinar. Nu semăna deloc cu ceea ce visase el în toți anii aceia.

Dar simțea că e ceea ce trebuie.

Stătea în fața ușii sculptate, simțind timpul cum se scurge pe lângă el, nemișcat în marea agitată a clipelor.

– Simțiți și voi? îi întrebă pe ceilalți.

Sau sunt doar eu.

– Vino mai aproape cu lanterna! zise Blue.

Henry rămăsese mai în spate, fiind mai puțin experimentat în asemenea expediții și manifestându-se cu o rezervă politicoasă. Preferă să nu-i înghesuie și-i dădu ei lanterna. Blue o apropie de piatră, luminând detaliile fine ale sculpturii. Spre deosebire de mormântul precedent, unde era sculptată imaginea unui cavaler, acesta era plin de corbi. Ronan, care dăduse cu piciorul în mormântul precedent, îl atinse pe acesta cu multă grijă. Adam se mulțumi să îl privească

distant, ținându-și mâinile împreunate, de parcă i-ar fi fost frig. Gansey dădu să-și scoată telefonul ca să facă poza obișnuită menită să documenteze descoperirea, dar își aduse aminte că nu mai are baterie. Și apoi se întrebă dacă aventura aceea avea vreun sens, dacă se afla cu adevărat în fața mormântului lui Glendower.

Nu. Momentul acela era doar pentru el, nu pentru public. Își puse atent palma pe ușă, cu degetele răsfirate. Vibrația resimțită îi semnală că avea să se deschidă cu ușurință.

– Nu există nicio posibilitate ca tipul ăsta să fie malefic, nu-i așa? întrebă Henry. Zău că sunt mult, mult prea tânăr ca să mor. Serios, mult prea tânăr!

În ultimii șapte ani, Gansey avusese îndeajuns timp pentru a se gândi la toate opțiunile pe care le avea după ce trecea de ușa aceea. Citise îndeajuns despre viața lui Glendower ca să știe că acesta ar fi putut fi un erou sau un tâlhar, totul depinzând de unde îți începeai analiza. O scosese pe fiica lui Glendower din mormânt și constatase că secolele petrecute acolo o făcuseră să înnebunească. Citise legende care promiteau favoruri, dar și povești care prevesteau moartea. Într-unele dintre ele, Glendower era singur, în altele regele era înconjurat de zeci de cavaleri adormiți care aveau să se trezească odată cu el. Unele istorisirii – ca a lor – pomeneau și despre un demon.

– Poți să aștepți afară dacă ești îngrijorat, Cheng, zise Ronan, dar bravada sa se dovedi la fel de deșirată ca o pânză de păianjen și nu-l afectă deloc pe Henry.

– Nu pot să garantez nimic cu privire la ce se află dincolo de ușa asta, le zise Gansey. Suntem toți de acord că favorul va fi să-l ucidă pe demon, nu-i așa?

Așa era.

Gansey împinse cu mâinile piatra moartă și rece. Ea se roti cu ușurință, cedând forței lui, ajutată probabil și de vreun mecanism. Sau poate că nu, gândi Gansey. Poate că era și ea scoasă dintr-un vis, o creație minunată care nu trebuia să respecte legile fizicii.

Lanterna lumină interiorul mormântului. Gansey intră.

Pereții din cripta lui Gwenllian fuseseră decorați cu măreție: nenumărate păsări care zburau în urmărirea altor păsări, un șuvoi de roșu și de albastru ce nu fusese estompat de lumină. Camera aceea fusese decorată cu armuri și spade care așteptau să se trezească cel adormit. Sicriul se afla pe un piedestal, iar capacul era sculptat cu măiestrie, înfățișând efigia lui Glendower. Totul fusese făcut pentru a adăposti un rege.

Pe de altă parte, aici era doar o simplă cameră mortuară. Tavanul era jos, cioplit grosolan în piatră: Gansey trebui să se aplece puțin; Ronan, ceva mai mult. Pereții erau și ei doar stâncă goală. Razele lanternei căzură pe un bol întunecat, așezat pe podea. Pe fundul lui se vedea un cerc întunecat. Gansey știa îndeajuns de multe pentru a recunoaște un bol pentru scrutat. Blue mută lumina ceva mai departe. În mijlocul camerei se vedea o piatră dreptunghiulară; pe ea stătea un cavaler în armură, neacoperit, neîngropat. În mâna stângă ținea o spadă, iar în cea dreaptă, o cupă. Era Glendower.

Gansey mai văzuse momentul acela.

Timpul alunecă și mai mult pe lângă el, îl putea simți scurgându-i-se în jurul gleznelor, apăsându-i pe picioare. Nu se auzi niciun zgomot. Nu exista nimic care să scoată sunete, cu excepția celor cinci tineri din cameră.

Gansey nu se simțea foarte real.

– Hei! șopti Adam.

Camera înghiți însă exclamația băiatului. Lanterna lui Blue trecu de cavalerul în armură, în partea mai îndepărtată a camerei. Acolo era un alt cadavru. Se priviră uimiți între ei înainte să pornească încet în direcția aceea. Gansey percepea foarte acut scârțâitul sec al pașilor săi și, toți ca unul, se opriră ca să se uite înapoi spre ușa mormântului. Într-o lume normală, le-ar fi fost simplu să se convingă între ei și să-și alunge teama că ușa aceea avea să se închidă. Dar nu mai trăiseră într-o lume normală de multă vreme.

Blue continuă să lumineze corpul cu lanterna. Nu mai rămăseseră decât cizmele, oasele și un veșmânt nedefinit, de o culoare incertă, care aproape că se dezintegrase. Corpul era sprijinit de perete, craniul lăsând impresia că se uită la propriile picioare.

Ce fac? gândi Gansey.

– Oare au murit încercând să facă ceea ce facem noi? întrebă Adam.

– Numai dacă trezirea regilor e o chestie cu adânci rădăcini istorice, răspunse Henry, pentru că tipul ăsta pare că a respirat aerul Evului Mediu.

Gansey și Ronan îngenunchează lângă oase. Cel mort purta spadă. Bine, *purta* era un cuvânt nu foarte bine ales. Cutia toracică purta spada, fiindcă arma fusese înfiptă în ea, iar vârful rămăsese fixat într-un omoplat.

– Pare să fie din epoca lui Glendower, zise Gansey, mai ales ca să se convingă pe el însuși.

Se lăsă o tăcere grea. Toată lumea îl privea pe Gansey. Se simți obligat să le vorbească.

– Bine, zise el. Hai c-o fac!

– Repede! îl rugă Blue. Mă ia cu fiori.

Venise momentul. Gansey se apropie de corpul lui Glendower, cuprins încă în armură.

Așeză mâinile pe coiful regelui. Inima îi bătea atât de tare, încât nici nu mai putea respira.

Gansey închise ochii.

Sunt pregătit.

Desfăcu grijuliu cureaua de piele de sub bărbie și apoi scoase încet coiful.

Adam trase aer în piept.

Nu respira deloc. Rămăsese înghețat cu mâinile strânse pe coiful regelui său. Își porunci să inspire și reuși. Își porunci să expire și reuși. Dar nici nu se mișcă și nici nu vorbi. Glendower era mort.

57

Oase.

Praf.

– Așa... Ăăă, ăsta e felul în care ar fi trebuit să arate? întrebă Henry.

Gansey nu-i răspunse. Glendower n-ar fi trebuit în niciun caz să arate în felul acela, dar priveliștea i se părea potrivită, adevărată. Tot ceea ce se întâmplase în ziua aceea păruse că mai fusese trăit, visat, refăcut. De câte ori nu se temuse Gansey că avea să-l descopere pe Glendower, doar că regele avea să fie mort? Singurul lucru care îl tulburase era că l-ar fi putut descoperi doar puțin prea târziu. La câteva minute, zile, luni după moarte. Bărbatul acesta murise însă de secole. Coiful și craniul erau doar metal și os. Tunica de sub cămașa de zale se redusese la câteva fire și la praf.

– Suntem..., începu Adam să spună ceva, după care se opri nesigur.

Se sprijini de peretele mormântului.

Gansey își acoperi gura cu mâna. Simțea că până și cea mai mică răsuflare ar fi putut spulbera amintirea lui Glendower. Ceilalți rămaseseră la locul lor, șocați. Niciunul nu-și găsea

cuvintele. El căutase de mai multă vreme, dar și ei avuseseră speranțe.

– Trebuie să-i trezim oasele? întrebă Blue. Precum scheletele din peșteră?

– Asta voiam să întreb și eu, dar..., zise Adam, oprindu-se din nou.

Gansey știa de ce. Peștera oaselor fusese plină de schelete, dar simțiseră cu toții acolo o vitalitate inerentă. Magia și posibilitățile scânteiaseră acolo peste tot. Ideea de a trezi la viață scheletele acelea păruse incredibilă, dar nu imposibilă.

– Nu am cu mine amplificatorul de vise, zise Ronan.

– Oase! Treziți-vă! intonă Henry. Serios, nu vreau să par avocatul diavolului aici, fiindcă e limpede că voi vă pricepeți cu toții, dar...

Dar.

– Hai s-o facem! zise Ronan. Repede! Urăsc locul ăsta. Mi se pare că-mi mănâncă sufletul.

Vehemența băiatului îl ajută pe Gansey să-și limpezească gândurile încețoșate.

– Hai! Poate că peștera oaselor a fost doar un antrenament pentru ce-avem de făcut acum și acesta e motivul pentru care Cabeswater ne-a dus acolo.

Oasele nu rămăseseră însuflețite prea multă vreme în peștera aceea, dar el presupunea că asta nu conta foarte mult. Trebuia să-l trezească pe Glendower doar cât să le ofere favorul. Gansey își simți inima tresăltând la ideea că ar putea să încerce să obțină nu numai favorul, ci și o indicație despre scopul existenței sale, înainte ca Glendower să se transforme în praf. Era mai bun decât nimic.

Tinerii încercară să se adune așa cum o făcuseră în peștera oaselor; Henry rămase deoparte, curios sau îngrijorat.

Adam își răsfiră degetele pe peretele mormântului în căutarea energiei pe care să o proiecteze. Ocoli întreaga încăpere, nemulțumit, evident, de ceea ce găsea. Într-un târziu, se opri în locul în care pusese de la început palma pe perete.

– Aici e la fel de bine ca oriunde în altă parte, zise el, cu un glas care nu suna însă deloc plin de speranță.

Blue îl luă de mână. Ronan își încrucișă brațele. Gansey își puse palma pe pieptul lui Glendower.

I se părea că se strâmbă. Că e ridicol. Gansey încercă să se convingă că face ceea ce trebuie, dar nu reuși. Genunchii i se loveau unul de altul, dar nu de frică sau de furie, ci din cauza unui sentiment mult mai vast, unul pe care refuza să-l considere durere.

Jalea aceea însemna că renunțase deja.

– Trezește-te! zise el, apoi repetă ceva mai tare. Trezește-te!

Acestea erau însă doar cuvinte.

– Trezește-te! repetă Gansey.

Era doar o voce și nimic mai mult. *Vox et praeterea nihil.*

Primul moment al revelației aceleia lăsă locul celui de-al doilea și apoi unui al treilea, fiecare făcându-l pe Gansey să descopere alte fațete la care nu se gândise. Nu avea să-l trezească pe Glendower, deci nu-i va cere favorul. Nu-l vor ruga să-l însuflețească pe Noah, iar demonul nu va dispărea. Era posibil să nu fi existat niciodată ceva magic la Glendower; poate că trupul lui fusese, pur și simplu, adus în Lumea Nouă doar pentru a fi îngropat într-un loc ferit de englezi; se părea că Gansey trebuia, de asemenea, să anunțe comunitatea istoricilor de descoperirea sa, deși nu-și dădea seama acum ce le-ar fi putut spune despre felul în care găsise mormântul acela. Dacă Glendower fusese mort de atâta vreme, era imposibil ca el să-i fi salvat viața.

Și, dacă Glendower nu-l salvase pe Gansey, nu avea de unde ști cui să mulțumească, cine să fie sau cum să trăiască.

Rămaseră tăcuți cu toții.

Gansey atinse craniul, oasele obrazului, fața acelui rege promis și distrus. Totul era uscăciune cenușie.

S-a terminat.

Omul acela nu avea să însemne niciodată nimic pentru el.

– Gansey! zise Blue.

Minutele se scurgeau înlănțuite, iar timpul se cufunda în sufletul lui, din ce în ce mai adânc. *S-a terminat.*

58

Gansey uitase de câte ori i se spusese că destinul său avea să fie măreț.

Numai despre asta să fi fost vorba?

Ieșiră la lumina soarelui. Meridianul energetic le furase ore întregi, fără ca ei să simtă asta, iar acum se aflau în Casa Verde, la câteva sute de metri de locul în care murise Gansey. Băiatul stătea în sala de ceremonii, sprijinit de un perete, cuprins de un pătrat de lumină care pătrundea printr-o fereastră prăfuită. Își frecă fruntea cu palma, deși nu era obosit. De fapt, era atât de treaz, încât era convins că meridianul energetic îl afectase și în privința aceea.

Se terminase.

Glendower era mort. Era destinat măreției, așa îi spuseseră clarvăzătoarele. Una la Stuttgart. Una la Chicago. Una la Guadalajara. Două la Londra. Asta să fi fost? Poate că-și folosise toată rezerva de măreție. Sau poate că ea constase doar în abilitatea lui de a găsi artefacte istorice. Mai era posibil și ca măreția să fi constat doar în ceea ce putea el fi pentru alții.

– Hai să plecăm de-aici! zise Gansey.

Porniră spre Henrietta, cele două mașini mergând aproape una de alta.

Telefonului lui Gansey îi trebuiră doar câteva minute să revină la viață după ce fusese alimentat de la brichetă și apoi doar câteva secunde ca să primească un șuvoi de mesaje, toate cele care-i fuseseră transmise în timp ce ei se aflaseră sub pământ. Fiecare era însoțit de un bâzâit. Telefonul vibră multă vreme.

Rataseră ceremonia strângerii de fonduri. Meridianul energetic nu le furase câteva ore, ci o zi întreagă.

Gansey o rugă pe Blue să-i citească mesajele până când nu reuși să mai suporte. Începeau cu întrebări politicoase cu privire la cele câteva minute cu care avea să întârzie. Treceau apoi la îngrijorare cu privire la motivele pentru care nu răspunde la telefon. Degenerau pe urmă în întrebări iritate cu privire la ceea ce s-ar fi putut spune despre un elev care întârzia la o ceremonie școlară. Trecuseră apoi peste mânie și se opriseră la o supărare rănită.

Știu că ai o viață proprie, îi lăsase mama lui un mesaj vocal, *dar speram doar să fac parte din ea pentru câteva ore.*

Gansey simți sabia intrându-i printre coaste și ieșind pe partea cealaltă. Până atunci, rememorase iar și iar încercarea nereușită de a-l trezi pe Glendower. Acum nu-și putea scoate din cap imaginea familiei sale care îl aștepta la Aglionby. Maică-sa crezând că întârzie doar puțin. Taică-său gândindu-se că a pățit ceva. Helen... Helen fiind convinsă că el a preferat să se ocupe de un lucru care îl interesa doar pe el. Singurul ei mesaj venise doar târziu, în noapte: *Presupun că regele va avea întotdeauna câștig de cauză, nu-i așa?*

Ar fi trebuit să-i sune. Dar ce să le spună? Vinovăția îi crescu în piept, irupse prin gât și se ghemui în spatele ochilor.

– Știi ceva? zise Henry într-un târziu. Trage pe dreapta. Uite-acolo!

Gansey parcă silențios Fiskerul în locul indicat; BMW-ul se opri în spatele lor. Ocupaseră singurele două locuri din fața clădirii de cărămidă unde se aflau toaletele. Erau singurele mașini de acolo. Soarele se ascunsese în spatele norilor; părea că urmează să plouă.

– Acum dă-te jos! zise Henry.

– Pardon? îl privi Gansey uimit.

– Oprește-te din condus! zise el. Știu că ai nevoie de asta. Încă de când am plecat. Dă-te jos!

Gansey vru să protesteze, dar descoperi că nu e tocmai sigur de cuvintele sale. Genunchii îi tremurau precum o făcuseră în mormânt; pur și simplu, nu se mai puteau opri din legănat.

Coborî deci în tăcere. Fără să scoată vreun zgomot. Se gândi să meargă la toaletă, dar coti în ultimul moment către zona de picnic de lângă clădire. Dincolo de privirile lor. Foarte calm. Merse către o bancă, dar în loc să o folosească se așeză în fața ei, punându-și mâinile pe cap. Se chirci apoi îndeajuns pentru ca fruntea să atingă firele de iarbă.

Nu-și aducea aminte când plânsese ultima dată.

Nu-l jelea doar pe Glendower, ci și toate versiunile de Gansey din ultimii șapte ani: cel plin de optimism tineresc și de hotărâre, cel care îl urmase cu îngrijorare crescândă, dar mai ales cel care trebuia să moară. Pentru că toate acestea aveau un sens fatal. Era nevoie de o moarte pentru a-i salva pe Ronan și pe Adam. Sărutul lui Blue urma să fie ucigător pentru sufletul ei pereche. Sfârșitul său fusese deja prezis pentru anul acela. Era vorba despre el. Mereu fusese vorba

despre el. Glendower era mort. Așa fusese întotdeauna, iar Gansey și-ar fi dorit cumva să trăiască.

Într-un târziu, băiatul auzi frunzele cum foșnesc sub pașii cuiva. Și asta era îngrozitor. Nu-și dorea să se ridice și să le arate fața înlăcrimată, să le primească mila; ideea acestei bunătăți bine-intenționate era aproape de nesuportat, la fel și perspectiva implacabilă a morții. Pentru prima dată, Gansey îl înțelese perfect pe Adam Parrish.

Se ridică în picioare cu câtă demnitate reuși să mai mobilizeze în ființa sa. Era însă Blue, iar el își dădu seama că nu se poate simți umilit dacă ea îl vede la pământ. Fata se mulțumea să-l privească, în timp ce el își curăța acele de pin de pe pantaloni și apoi, după ce el se așeză pe masa de picnic, ea îi veni alături și așteptă până când ceilalți părăsiră și ei mașinile ca să vadă ce li s-a întâmplat.

Stăteau acum în semicerc, în jurul mesei aceleia care devenise tron.

– Despre sacrificiu, începu Gansey.

Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Nu știa dacă rostise cu voce tare cuvintele acelea.

– Am zis ceva? întrebă Gansey.

– Da, răspunse Blue. Dar n-am vrut să vorbim despre asta.

– Îmi cer iertare dacă adresez o întrebare rudimentară, interveni Henry, dar eu am ajuns mai târziu la oră. Bănuiesc însă că tatăl-copac nu ți-a dat niciun alt sfat cu privire la distrugerea demonului.

– Nu, doar sacrificiul, zise Blue, după care adăugă cu tristețe: cred... s-ar putea să fi știut despre Glendower. Poate nu de la început. E posibil să-și fi dat seama în timp ce a rătăcit pe-aici după ce a cunoscut-o pe mama. Sau poate mă înșel.

Cred însă că a fost unul din magicienii lui Glendower. La fel ca... tipul ăla.

Se referea la celălalt cadavru din mormânt. Nu era foarte greu să-ți dai seama de povestea pe care și-o imagina, una în care Artemus încercase să-l adoarmă pe Glendower, dar făcuse o greșeală.

– Ne rămâne deci sacrificiul, insistă Gansey. Doar dacă nu ne vine o altă idee. Adam?

Băiatul privea de o vreme spre pinii de la marginea zonei de picnic.

– Încerc să mă gândesc la orice altceva ar putea satisface magia meridianului energetic. Dar o moarte voluntară, ca preț pentru una nedorită, nu lasă loc de prea multe interpretări.

Gansey simți cum i se strânge stomacul de frică.

– Păi, atunci...

– Nu, zise Ronan.

Nu vorbise pe un ton de protest, supărat sau nervos. Făcuse, pur și simplu, o constatare. *Nu*.

– Ronan...

– Nu.

Constatare.

– N-am venit să te scot din gaura asta ca acum tu să mori intenționat.

Gansey încercă să-i răspundă pe același ton.

– Blue mi-a văzut spiritul pe Drumul Morților, deci știu deja că voi muri în acest an. Briciul lui Occam ne spune că explicația cea mai simplă este și cea potrivită. Am hotărât că a fost vorba despre mine.

– Ce-a făcut Blue? sări Ronan. Și mie când aveați de gând să-mi spuneți?

– Niciodată, răspunse fata.

Nu vorbise pe un ton de protest, supărat sau nervos. Făcuse, pur și simplu, o constatare: *niciodată*.

– Nu te uita așa la mine, zise Gansey. Nu-mi doresc să mor. De fapt, sunt îngrozit, dar nu văd altă posibilitate. În plus, știm că vreau să fac ceva important înainte să mor. Am crezut că îl voi găsi pe Glendower, e clar că nu mai este cazul. Ar fi bine deci să întreprind ceva folositor și... regesc.

Ultima parte fusese puțin melodramatică, dar așa era și situația, în general.

– Cred că faci o confuzie între regi și martiri, zise Henry.

– Ei bine, sunt deschis și la alte opțiuni, zise Gansey. De fapt, chiar le prefer.

– Noi suntem magicienii tăi, nu-i așa? zise Blue deodată.

Da, magicienii lui, curtenii. Iar el – un rege fără rost, care nu le putea oferi decât propriul puls. Cât de *corect* fusese fiecare moment în care se aflase în compania lor! Cât de siguri fuseseră că se îndreaptă spre ceva mai important chiar și decât momentul acela!

– Da, o aprobă el.

– Mă gândesc..., simt că ar trebui să existe ceva, un lucru pe care să-l facem împreună, ca în peștera oaselor, zise ea. N-am reușit în mormânt, fiindcă acolo nu era deloc viață. Sau ceva de genul ăsta. Nu exista nicio energie. Dar dacă am avea mai multe elemente..., nu-i așa?

– Nu înțeleg magia atât de bine, îi spuse Gansey.

– O înțelege Parrish, pufni Ronan.

– Nu! protestă Adam. Nu cred că e așa.

– Ești mai bun decât oricare dintre noi, zise Ronan. Dă-ne o idee!

Adam se încruntă. Își încleștase atât de tare mâinile, încât i se albiseră încheieturile degetelor.

– Poate, începu el, după care ezită, poate că ai putea muri și apoi să te întorci. Dacă am folosi pădurea Cabeswater ca să te ucidem într-un fel ce nu ți-ar distruge corpul, poate am putea să facem timpul să înghețe ca atunci, la 6.21. Un minut care să se repete la infinit, astfel încât să nu ai timp să ajungi, nu știu, prea departe de corpul tău. Prea mort. Și apoi...

Gansey își dădea seama că Adam inventează pe măsură ce vorbește, dezvoltând un basm pentru Ronan.

– Ar trebui să aibă loc în Cabeswater. Aș putea scruta în vis, în timp ce Blue ar amplifica totul, și într-una din buclele temporale i-am putea porunci sufletului tău să revină în corp, înainte ca tu să mori cu adevărat. În felul ăsta, ai împlini cerința profeției: sacrificiul. Nimeni nu spune că ar trebui să rămâi mort.

Urmă o pauză lungă.

– Da, zise Gansey.

Constatare.

– Pare corect. E destul de regește pentru tine, Ronan? Ăsta nu e martiriu, Henry?

Băieții nu păreau încântați, ci doar binevoitori. Și asta era tot ceea ce conta. Trebuiau doar să-și dorească să creadă, nu să o facă cu adevărat.

– Să mergem spre Cabeswater, zise Gansey.

Abia făcută doi pași spre mașini, când Adam îl atacă pe Ronan.

59

Lui Ronan îi trebui prea mult timp ca să-şi dea seama că Adam vrea să-l omoare. Mâinile acestuia se strânseseră în jurul gâtului său, degetele mari, albite de efort, i se înfipseseră în artere. Îşi dădu ochii peste cap, înfricoşător. Ronan începu să vadă explozii de lumină; corpul lui fusese privat de oxigen mai puţin de un minut, dar tânjea deja după el. Îşi putea simţi pulsul în ochi.

– *Adam?* întrebă Blue.

O parte din Ronan spera că totul e o greşeală. Reuşi să tragă aer în piept când se prăbuşiră şi se rostogoliră printre pinii de lângă zona de picnic. Ceilalţi îi încercuiră, dar Ronan nu reuşi să se concentreze asupra lor.

– Apără-te! mârâi Adam la Ronan, cu un glas subţire, disperat, ca al unui animal apucat de gât.

În acelaşi timp în care vocea lui protesta, corpul îl ridică pe Ronan şi-l izbi de trunchiul unui copac.

– Loveşte-mă! Doboară-mă!

Demonul. Pusese stăpânire pe mâinile lui.

Fiecare bătaie a inimii lui Ronan era precum vagonul unui tren care se prăbuşeşte în gol. Apucă încheieturile lui

Adam. Păreau fragile, ușor de rupt, reci. Avea de ales între propria moarte și a-l răni pe Adam, ceea ce nu era, de fapt, cu adevărat o alegere.

Adam îl eliberă deodată, căzu în genunchi, dar se ridică imediat. Henry se dădu înapoi ca să-l evite, fiindcă acum îl atacase pe el cu o furie ieșită din comun. Niciun om nu s-ar fi luptat așa, dar entitatea care pusese stăpânire pe mâinile și pe ochii băiatului n-avea niciun strop de umanitate.

– Opriți-mă! imploră Adam.

Gansey dădu să-l prindă de degete pe Adam, dar acesta se eliberă cu ușurință. Imediat, își înfipse unghiile în urechea lui Ronan, încercând s-o sfâșie, iar cu cealaltă mână îl prinse de obraz, trăgând în partea opusă. Ochii îi erau ațintiți spre stânga, așteptând intervenția cuiva.

– *Opriți-mă...*

Durerea era ca o foaie ruptă de hârtie. Ronan se gândi o clipă cât de mult îl durea, își permise apoi un grad de suferință și mai adâncă, dar se eliberă într-un final din strânsoarea lui Adam. În momentul acela, Blue profită de ocazie, țâșni înainte și-l prinse pe Adam de păr cu ambele mâini. Imediat, băiatul se întoarse spre ea și, cu un gest precis precum ascuțimea unui brici, îi deschise rana de la sprânceană.

Blue expiră șocată, în timp ce sângele începu să-i curgă din nou în ochi. Gansey o trase de acolo, înainte ca Adam să poată zgâria din nou.

– Loviți-mă! zise Adam pe un ton nefericit. Nu mă lăsați să fac asta!

Ar fi trebuit să fie simplu: ei erau patru, iar Adam, singur. Niciunul dintre ei nu-și dorea însă să-l lovească pe Parrish, indiferent cât de violent devenise acesta. Iar demonul care pusese stăpânire pe membrele lui Adam avea o superputere:

nu-i păsa de limitările corpului omenesc pe care-l cotropise. Era imun la durere. Nu se gândea la longevitate. De aceea, pumnii lui Adam trecură pe deasupra lui Ronan și se înfipseră în trunchiul unui pin fără cea mai mică ezitare, deși băiatul suspină de durere. Respirațiile tuturor se transformau în abur și păreau cu toții înconjurați de ceață.

– O să-i rupă nenorocitele alea de mâini, zise Ronan.

Blue îl apucă pe Adam de încheietura unei mâini. Băiatul se roti însă repede și îi luă briceagul din buzunarul jachetei. Lama țâșni afară.

Reușise să le atragă toată atenția.

Ochii săi, controlați de demon, se concentrară asupra lui Ronan. Dar Adam – cel adevărat – era și el atent. Își îndepărtă corpul de grup, lovindu-se intenționat de banca pentru picnic, de mai multe ori, încercând să blocheze brațul care ținea cuțitul. Reuși într-un târziu să-l prindă sub propria greutate, dar cealaltă mână i se transformă în gheară. Rapid, cu un gest de pisică, începu să-și zgârie propria față. Sângele țâșni imediat, iar degetele săpară mai adânc. Pedepseau.

– *Nu!* strigă Gansey.

Nu putea să mai îndure. Fugi către Adam. În timp ce îl apucă de mâna cu care se zgâria, Henry veni prin dreapta, astfel, în momentul în care Parrish ridică briceagul spre Gansey, el reuși să-l prindă pe Adam de cealaltă încheietură și să-i blocheze brațul, punându-și toată greutatea corpului împotriva lui. Ochii lui Adam fulgerară dintr-o parte în cealaltă, plănuindu-și următoarea mutare. Următorul atac al demonului.

Lui Adam nu-i mai păsa decât de propria autonomie.

Încercă să-și smulgă încheietura din priza lui Henry – „oprește-te, idiotule! o să ți-o rupi!" –, iar cu pumnul celălalt

se năpusti spre dinții lui Gansey – „e în regulă, Adam, știm că nu ești tu!" –, Ronan își înfășură brațele în jurul lui Adam, blocându-i orice mișcare.

Nu mai avea ce face.

– *Forsan et haec olim meminisse juvabit*[1], șopti Ronan în urechea prietenului său, iar corpul acestuia se lipi de al lui, gâfâind.

Mâinile i se mai zbăteau însă, dorindu-și violență.

– Tâmpitule! oftă el cu o voce tremurândă care arăta că e aproape de lacrimi.

– Hai să-ți legăm mâinile, în timp ce ne gândim la chestia asta, zise Blue.

– Ați putea... A, ești atât de deșteaptă, mulțumesc.

Spusese cuvintele acelea fiindcă Fata Orfană anticipase deja cum avea să se încheie lupta aceea și adusese – numai ea știa de unde – o panglică roșie. Blue o luă repede și apoi se băgă între Henry și Gansey.

– Făceți-mi loc... Apropiați încheieturile!

– Nu așa, doamnă președinte, zise Henry gâfâind. Încrucișează-le așa. Nu te uiți la filme polițiste?

Blue împleti degetele lui Adam, cu ceva efort, fiindcă ele aveau încă o voință proprie, și apoi îi legă încheieturile, care se mai zbăteau încă. Înfășură panglica cât era ea de lungă și apoi o legă. Umerii lui Adam continuau să se zbată, dar nu avea cum să-și mai desfacă degetele.

Într-un final se lăsă liniștea.

Oftând adânc, fata făcu doi pași în spate. Gansey îi atinse delicat fruntea însângerată și apoi privi spre pumnul lui Henry, care se julise rău în timpul luptei.

---

[1] *Eneida* de Publius Vergilius Maro (n. red.).

Mâinile lui Adam încetară să se mai zbată după ce demonul își dădu seama că îi deveniseră inutile. Adam își lăsase capul pe umărul lui Ronan. Tremura din toate încheieturile și reușea să stea în picioare doar fiindcă prietenul său nu-l lăsa să se prăbușească. Oroarea acestei noi amenințări începea să-i întunece mintea. Permanența ei, coruperea lui Adam Parrish, moartea lui Glendower.

Fata Orfană se apropie încet. Își desfăcu atent ceasul murdar de la mână și apoi i-l potrivi lui Adam, chiar în locul de unde începea legătura panglicii. Apoi îi sărută brațul.

– Mulțumesc, zise el, pierit, după care adăugă spre Gansey. Poate că *eu* trebuie să fiu cel sacrificat. Oricum sunt distrus.

– *Nu!* ziseră Blue, Gansey și Ronan deodată.

– Hai să nu ne ambalăm prea tare doar fiindcă ai încercat să ucizi pe cineva, clarifică lucrurile Henry, după care începu să-și lingă rănile de pe mână.

Într-un târziu, Adam ridică privirea.

– Ar fi mai bine să-mi acoperiți și ochii.

– Poftim? întrebă Gansey uimit.

– Fiindcă, altfel, o să vă trădeze, zise Adam cu amărăciune.

60

În funcție de momentul din care începi povestea, ea poate fi despre Seondeok.

Nu intenționase să fie negustor internațional de artă și un mic lider mafiot. Totul începuse ca o dorință pentru *ceva mai mult* și continuase cu înțelegerea treptată că nu va avea parte de așa ceva dacă și-ar fi continuat viața în felul în care o trăia atunci. Era măritată cu un bărbat deștept pe care îl cunoscuse la Hong Kong și avea copii strălucitori, care moșteniseră inteligența de la tatăl lor, cu excepția unuia singur, așa că viața ei ulterioară fusese simplu de prevăzut.

Iar apoi înnebunise.

Nu fusese o nebunie de durată. Doar un an de viziuni, în urma cărora fusese descoperită rătăcind pe străzi. Iar când ajunsese de partea cealaltă a acestei experiențe descoperise că are puteri mediumnice, talent de șaman și se hotărâse că toate acestea aveau să o ajute în cariera ei viitoare. Legenda începuse abia după ce-și luase numele de Seondeok.

În fiecare zi se ocupa de minunății.

Albina robot o ajutase să-și dea seama că ajunsese în sfârșit pe calea care-i fusese destinată dintotdeauna. Henry,

fiul ei mijlociu, strălucea puternic, dar nu păruse niciodată capabil să extragă lumina aceea și să o proiecteze în afara ființei sale. De aceea, atunci când Niall Lynch se oferise să îi găsească o jucărie magică, un simbol, o minune care să-l ajute, îl ascultase cu toată atenția. Fusese șocată la vederea albinei aceleia frumoase. Bineînțeles că el le-o arătase și lui Laumonier, Greenmantle, Valquez, Mackey și Xi, dar asta era de așteptat, fiindcă era un escroc și nu se putea abține. Când îl întâlnise însă pe Henry, îi dăduse lui Seondeok albina pe un preț de nimic, iar ea nu avea cum să uite acest lucru.

Bineînțeles, fusese un cadou, dar și un blestem, fiindcă mai târziu Laumonier îl răpise pe Henry din cauza asta.

Iar ea avea să se răzbune. Nu regreta. Nu reușise să se convingă să-i pară rău nici măcar când îi fuseseră amenințați copiii. Ăsta era destinul ei, simțea că face ceea ce trebuie, chiar dacă era greu.

Când se pomeni lângă Omul Cenușiu, fostul angajat al lui Greenmantle, într-o parcare a Academiei Aglionby din afara campusului, și descoperise că sângele de pe pantofii lui era al lui Laumonier devenise brusc interesată de ceea ce avea el să-i spună.

– E un fel curajos de a face afaceri, zise Omul Cenușiu cu glas scăzut, fiindcă parcarea începea să se umple cu un număr destul de mic, dar semnificativ de oameni pe care aveai sentimentul că nu e bine să-i privești. Nu păreau periculoși neapărat. Ci doar ciudați, în felul acela care sugerează că nu privesc lumea care-i înconjoară la fel ca alții. Constituiau un grup foarte diferit de acela care se reunise la școală cu o seară înainte. Tehnic vorbind, ambele adunări aveau de-a face cu politica.

– E un comportament etic. La ieşirea din magazinele de mobilă, de pildă, nu există paznici înarmaţi care să-i împiedice pe oameni să-i bată pe angajaţi şi să plece cu o canapea în spate. Astfel de afaceri mi-aş dori.

– N-o să-ţi fie prea uşor să ajungi acolo, îi zise Seondeok, de asemenea, pe un ton şoptit.

Îşi ţinea ochii aţintiţi asupra maşinilor care veneau, dar privea din când în când şi spre telefon. Ştia că Henry fusese prevenit să nu vină acolo şi era încrezătoare că băiatul avea să-şi ţină capul la cutie, în schimb nu avea deloc încredere în Laumonier. N-avea sens să-l provoace arătându-i că Henry – şi, în consecinţă, albina lui – era prin preajmă.

– Oamenii s-au obişnuit să fure canapele şi e greu să-i convingi să se oprească atâta vreme cât nu toată lumea e de acord că ăsta e un lucru rău.

– La început s-ar putea să avem nevoie de persuasiune, acceptă Omul Cenuşiu.

– Va dura ani întregi.

– Sunt hotărât, răspunse el. Atâta vreme cât pot convinge un număr decent de persoane să-mi împărtăşească viziunea, oameni care îmi plac...

Îi văzu în sfârşit şi pe Laumonier, unul dintre ei vorbind la telefon. Chipul lui sugera că încearcă să dea de al treilea, dar acesta era în imposibilitatea de a răspunde. Omul Cenuşiu îşi dorea să discute cu ei despre asta, dar după licitaţie. Într-un mod persuasiv, ajutat de nişte arme cu adevărat fantastice pe care le găsise la Ferma Lynch.

– Eu nu sunt unul dintre oamenii pe care îi placi, zise Seondeok.

– Faci parte însă dintre cei pe care îi respect, ceea ce e aproape acelaşi lucru.

Zâmbetul femeii spunea că ea e conştientă de linguşeala lui, dar o accepta.

– Posibil, domnule Gray. Asta e şi în interesul meu.

În momentul acela, sosi Piper Greenmantle. Ei bine, la început, nu ea în persoană, ci un sentiment de teroare. Frica îi lovi ca un val de greaţă, făcându-i să tremure din creştet până în tălpi, făcându-i să-şi ducă mâinile la gât sau să cadă în genunchi pe asfalt. Abia dacă trecuse prânzul, dar cerul păru deodată mai întunecat. Era primul semn că licitaţia aceea avea să fie ceva cu adevărat remarcabil.

Întâi frica, apoi Piper. Apăruse în zbor, ceea ce era un al doilea semn că lucrurile aveau să fie cumva neobişnuite. Când ateriză, deveni limpede că se deplasase pe un roi subţire de viespi negre, care dispărură imediat ce atinse pământul.

Femeia arăta bine.

Acest lucru era uimitor din mai multe motive: primul fiind zvonul că murise înainte ca soţul ei să fie ucis de viespi în apartamentul său, dar asta era în mod evident fals; în al doilea rând, fiindcă ţinea pe braţ o viespe neagră mai lungă de treizeci de centimetri, iar cei mai mulţi oameni nu sunt atât de liniştiţi şi senini ca ea atunci când sunt în prezenţa unei insecte înţepătoare, de orice mărime.

Se îndreptă spre Laumonier cu intenţia clară de a-i săruta pe obraz, dar cei doi dădură înapoi în faţa insectei. Acesta era cel de-al treilea semn că totul avea să fie cumva neobişnuit, fiindcă Laumonier îşi impuneau de obicei să lase impresia că nu-i alarmează nimic.

– Nu e bine, zise Omul Cenuşiu în barbă.

Îi era evident acum că valul de teroare era emanat fie de Piper, fie de viespe. Senzaţia aceea o asalta pe Seondeok din

toate părțile, amintindu-i de anul în care o luase razna. Îi trebui un moment să-și dea seama că amintirea aceea e *verbală*, o putea auzi exprimată în cuvinte direct în mintea ei. Cuvinte în coreeană.

– Vă mulțumesc tuturor că ați venit, zise Piper cu un gest larg.

Ridică bărbia și își miji ochii, ceea ce o făcu pe Seondeok să-și dea seama că și ei îi șoptește cineva în minte.

– Acum că nu mai sunt căsătorită, intenționez să activez independent pe piața obiectelor magice de lux și să mă ocup numai de cele mai extraordinare și mai uimitoare rahaturi din astea. Sper ca voi toți să mă creditați drept o sursă de mărfuri de calitate. Iar piesa noastră de început – lucrul pentru care ați bătut atâta drum – este asta.

Își ridică brațul, iar viespea făcu un pas mic spre palma femeii. Mulțimea suspină la unison; insecta avea ceva neobișnuit. Mărimea și greutatea unei asemenea ființe care ți se mișcă pe braț inspirau o frică teribilă.

– Acesta e un demon.

Da, Seondeok putea crede asta.

– Mi-a oferit niște favoruri, după cum vă puteți probabil da seama după felul fabulos în care îmi arată părul și pielea, dar sunt dispusă să mă despart de el pentru a mă dedica găsirii unei alte minuni. În fond, căutarea e tot ceea ce contează, nu-i așa? Așa e!

– Este..., începu unul dintre bărbații din grup.

Rodney. Seondeok presupunea că așa se numește. Nu părea să știe cum să-și încheie întrebarea.

– Și cum funcționează? întrebă Seondeok.

– În principiu, îi cer să facă lucruri, zise Piper, iar el mă ascultă. Eu, una, nu sunt religioasă, dar simt că un om

înclinat spre așa ceva ar putea obține lucruri cu adevărat extraordinare. Mi-a făcut o casă, dar și buclele astea. Ce-ar putea să facă pentru voi? Chestii. Începem licitația, tată?

Laumonier nu-și revenise încă prea bine. A fi în prezența demonului era un lucru ciudat: în loc să te obișnuiești cu el, deveneai din ce în ce mai agitat. Ca o rană care evoluează de la o simplă înțepătură la o tăietură urâtă. Șoaptele erau greu de suportat, fiindcă nu erau tocmai adevărate, ci gânduri care nu puteau fi oprite să nu se amestece în mințile lor, imposibil de prioritizat. Seondeok supraviețuise unui an de nebunie și putea suporta însă așa ceva. Ei nu-i era imposibil să spună care dintre gânduri îi aparțineau demonului: erau cele mai urâte, cele mai negre, cele care distrug. Câțiva dintre cei din spate începuseră să se retragă spre mașini, înainte ca lucrurile să devină urâte. Mai urâte. Cele mai urâte.

– Hei! zise Piper. Să nu îndrăzniți să plecați! Demonule!

Viespea tremură din antene, iar oamenii intrară imediat în ritmul acestora. Începură să se unduiască și să se legene cu ochii larg deschiși.

– Vedeți? zise Piper printre dinți, e destul de folositoare.

– Cred, zise Laumonier privind la cumpărătorii afectați și apoi la fețele celorlalți, că aceasta nu e cea mai bună modalitate de a expune marfa.

Voia să spună că demonul îi speria pe toți și că le era imposibil să-și scoată din cap ideea că ar fi putut muri oricând, ceea ce era nepotrivit pentru afaceri, atât în prezent, cât și în viitor.

– Să nu mai folosești chestiile astea pasiv-agresive cu mine, zise Piper. Am citit un articol și mi-am dat seama că

în felul ăsta mi-ai subminat toată viața personalitatea, iar acesta e un exemplu grăitor.

– Ba e un exemplu grăitor al faptului că ți-ai depășit îngrozitor limitele competenței, zise Laumonier. Ambiția îți umbrește întotdeauna educația. Nici măcar nu știi cum se transferă un demon.

– O să-mi doresc, nu-nțelegi? strigă Piper. Trebuie să-mi ofere favoruri. Trebuie să facă tot ce-i spun.

Seondeok nu era sigură că e același lucru.

– Crezi? întrebă Laumonier. Tu îl controlezi pe el? Sau el te controlează pe tine?

– Hai, *te rog*!, zise Piper. Demonule, eliberează-i pe oamenii ăia! Fă să fie însorit! Schimbă în alb culoarea hainelor mele. Fă ce-ți spun! Fă ce-ți spun!

Oamenii se dezmorțiră, cerul se făcu strălucitor într-o singură secundă, hainele i se albiră, iar demonul își luă zborul și începu să bâzâie în aer. Șoaptele din mintea lui Seondeok deveniseră fioroase.

Laumonier își împușcă fiica.

Se auzi un *umf* scurt din cauza amortizorului. Laumonier părea șocat. Rămaseră ambii tăcuți, privind la cadavrul ei și apoi la demonul care le poruncise să o omoare.

Toată lumea începu să plece. Dacă Laumonier își împușcase fiica, orice era posibil.

Demonul ateriză pe rana din gâtul lui Piper. Picioarele i se murdăriră de sânge, iar capul îi coborî spre gaură. Se transforma. La fel și ea. Totul era distrus, violent, pervers.

– Sună-mă! îi zise Seondeok Omului Cenușiu. Și pleacă de-aici.

Se auzi strigătul lui Piper. Seondeok fusese convinsă că murise.

Sângele din jurul gâtului era negru. *Ambiție, ură, lăcomie, violență, satisfacție, ambiție, ură, lăcomie, violență, satisfacție.*

Abia acum murise.

Demonul începu să se ridice.

Distrugător, distrugător, mă trezesc, mă trezesc, mă trezesc.

61

Adam nu se putea hotărî dacă acela era cel mai rău lucru care i se întâmplase vreodată sau dacă avea doar senzația fiindcă totul se petrecuse foarte recent, iar cu puțin timp înainte fusese incredibil de fericit, ceea ce influența oarecum comparația.

Se afla pe bancheta din spate a BMW-ului, cu mâinile încă legate, cu ochii încă acoperiți, surd de o ureche. Nu simțea că face parte din realitate. Era obosit, dar nu somnoros, epuizat din cauza efortului de a-și ignora simțurile. Din când în când, demonul mai încerca să-i desfacă panglica – cum îi cânta pielea de durere! –, făcându-l să-și dea ochii peste cap, fără voia lui. De o parte a sa stătea Blue, iar de cealaltă parte, Fata Orfană. Așa le rugase el. Nu știa dacă s-ar fi putut elibera de panglică, dar era convins că demonul avea s-o rănească pe Blue cu simplul scop de a ajunge la Ronan sau la Fata Orfană. Ar fi fost ca un semnal de alarmă că se întâmplă din nou.

Dumnezeule! Dumnezeule! Aproape că-l ucisese pe Ronan. L-ar fi omorât. Abia ce se sărutase cu el, dar mâinile lui l-ar fi ucis, în timp ce el ar fi fost condamnat să privească neputincios.

Cum avea să mai meargă la școală? Cum va mai putea face *orice*... Respirația îl trădă, fiindcă Blue se aplecă spre umărul lui.

– Să nu..., o preveni el.

Fata ridică fruntea, după care îi simți degetele prin părul lui, mângâindu-l cu blândețe și apoi atingându-i pielea de pe obraz, acolo unde se zgâriase singur. Nu zise nimic. El închise ochii în spatele legăturii, ascultând ritmul molcom al ploii pe parbriz și fâșâitul ștergătoarelor. Habar n-avea dacă e aproape de Cabeswater.

De ce nu putea găsi o alternativă la sacrificiu? Gansey se grăbea să o facă doar din cauza lui, fiindcă înțelegerea lui cu pădurea se transformase într-o urgență. Până la urmă, Adam oricum avea să-l omoare, exact ca în viziune. O versiune paralelă, dar vinovăția lui rămânea aceeași. În plus, era indiscutabil faptul că Adam era cel care provocase urgența aceea.

Simți ceva rău în interiorul sufletului său, dar nu reuși să-și dea seama dacă e vorba de vinovăție sau de un avertisment de la Cabeswater.

– Ce e aia? întrebă Gansey de pe scaunul de lângă șofer.

– Pe drum?

Blue se trase de lângă Adam; o auzi venind între cele două scaune din față. Părea nedumerită.

– Este... sânge?

– De la ce? întrebă Ronan.

– Poate de la nimic, zise Gansey.

– Dar e adevărat? întrebă Ronan. De ce nu e spălat de ploaie?

– Ar trebui... ar trebui să trecem prin el? gândi Gansey cu voce tare.

– Blue, cum arată fața lui Henry? Poți s-o vezi?

Adam simți corpul lui Blue frecându-se de el în timp ce fata se întoarcea ca să se uite la Fiskerul din spatele lor. Mâinile începură să i se zbată, infinit de flămânde. Demonul părea... aproape.

– Dă-mi telefonul. O s-o sun pe mama, zise Blue.

– Ce se întâmplă? dori să știe Adam.

– Drumul este inundat, răspunse Blue. Pare să fie sânge. Și plutește ceva pe el. Ce este, Gansey...? Petale? De crin?

În mașină se lăsă o tăcere grea.

– Simțiți și voi că lucrurile se învârt într-un cerc închis? întrebă Ronan cu glas scăzut. Simțiți...?

Nu-și termină propoziția. Mașina se cufundă din nou în liniște, nemișcată – se părea că Ronan nu se hotărâse dacă să treacă sau nu prin șuvoi. Ploaia răpăia. Ștergătoarele de parbriz se agitau.

– Cred că... Isuse! izbucni Gansey. Isuse, Ronan?

Cuvintele îi păreau înecate în teroare.

– *Ronan!*

Se auzi un plesnet metalic. Suspinul unui scaun. Foială. Mașina se mișcă sub ei din cauza lui Gansey care încerca să se echilibreze. Ronan tot nu răspundea. Se auzi un muget. Era motorul: Ronan accelera, dar BMW-ul era scos din viteză.

Presimțirea bolnavă din mintea lui Adam devenise o alarmă în toată regula. Motorul se opri brusc.

– O, nu! zise Blue. O, nu, și fata!

Plecă de lângă Adam; o auzi deschizând portiera din cealaltă parte a mașinii. În BMW intră un aer rece, umed. Se auziră și alte portiere. Vocea lui Henry veni de undeva de afară, îngroșată și serioasă, fără urmă de ton glumeț.

– Ce se întâmplă? întrebă Adam.

– Putem..., se auzi vocea lui Blue înecată în lacrimi, venind prin portiera deschisă în dreapta. Putem... să-l luăm de-acolo?

– Nu, icni Ronan. Nu atinge..., nu...

Scaunul şoferului se dădu în spate atât de tare, încât se lovi de genunchii lui Adam. Băiatul auzi un sunet pe care îl cunoştea dintr-o mie: Ronan inspirase şi acum ţinea aerul în plămâni.

– Oh, Isuse! zise Gansey din nou. Spune-mi ce pot să fac.

Scaunul se mişcă din nou. Mâinile lui Adam se încleştară pe spătarul banchetei, împotriva voinţei sale. Indiferent ce se întâmpla, ele doreau să ajute să se petreacă mai repede. Telefonul lui Ronan începu să sune de pe scaunul din faţă. Era un zgomot grav pe care Ronan îl programase asociindu-l cu numărul lui Declan.

Cel mai rău lucru era că Adam ştia exact ce înseamnă apelul acela: i se întâmpla ceva şi lui Matthew. Nu, cel mai rău era că Adam nu putea să facă nimic ca să împiedice asta.

– Ronan! Ronan! Nu-ţi închide ochii! strigă Blue, care plângea acum de-a binelea. O sun... o sun pe mama.

– Hoo! Dă-te în spate! strigă Gansey.

Întreaga maşină se zgudui.

– Şi ce-a fost asta? întrebă Henry.

– A adus-o din vis, zise Gansey. Când a leşinat. N-o să ne rănească.

– *Ce se întâmplă?* ceru să ştie Adam.

Gansey vorbi cu glas scăzut, trist, părând că e la capătul puterilor.

– Îl distruge.

62

Era greu de acceptat că Adam crezuse momentul anterior ca fiind cel mai rău. Acum era cel mai rău: legat la ochi și la mâini, pe bancheta din spate a unei mașini, știind că zgomotul acela gâlgâit era Ronan Lynch, care trăgea spasmodic aer în piept de fiecare dată când reușea să se târască din leșin. Ronan era mai ales bravadă, dar nu mai rămăsese nimic din aparența aceea, iar Adam devenise doar o armă care să-l ucidă mai repede. Se simțea ca odinioară, când făcuse înțelegerea cu Cabeswater. *O să fiu mâinile tale. O să fiu ochii tăi.* Cât de oripilat fusese Gansey, probabil pe bună dreptate. Fiindcă acum Adam nu mai avea nicio opțiune. Puterile îi fuseseră luate ușor, simplu.

Gândurile lui erau acum un câmp de bătălie, iar Adam se refugie în întunericul ochilor închiși cu forța. Să scrutezi când Cabeswater era într-un asemenea pericol, când toată lumea era prea ocupată ca să mai observe dacă nu cumva și el începuse să moară pe bancheta din spate, era un joc periculos. Dar era singurul fel în care putea îndura să se afle atât de aproape de icnetele îndurerate ale lui Ronan.

Porni repede și în depărtare, alungându-și subconștientul cât mai departe de gânduri, de realitatea din mașina aceea. O făcu pe cât reuși de repede. Mai rămăsese doar puțin din Cabeswater. În special întuneric. Poate că nu avea să-și mai găsească drumul înapoi, să se piardă precum Persephone.

Persephone.

Imediat ce se gândi la numele ei, realiză că ea se afla cu el. Nu putea spune de unde știe, fiindcă n-o putea vedea. Dar ochii lui erau oricum cufundați în beznă. Se simți foarte conștient de țesătura care îi acoperea pleoapele și de durerea surdă din degetele împletite și strivite unul de celălalt. Își simțea din nou prezența fizică; era încă o dată prizonier într-un corp nefolositor.

– Tu m-ai împins înapoi acolo, o acuză el.

Oarecum, răspunse ea. *Mai degrabă, te-ai lăsat împins.*

Nu știu ce să-i spună. Era dureros de încântat să-i simtă din nou prezența. Nu fiindcă Persephone, diafana Persephone, era o creatură menită să aducă alinare. Bunul ei simț, înțelepciunea și regulile ei îl făcuseră să se simtă foarte bine în momentele lui de haos interior și, deși nu-i spusese încă nimic, simpla amintire a ajutorului aceluia îi stârni o explozie de bucurie.

– Sunt distrus.

Mmm.

– E vina mea.

Mmm.

– Gansey a avut dreptate.

Mmm.

– Nu mai spune *mmm*.

Atunci și tu ar trebui să încetezi probabil să-mi mai spui lucruri de care te-ai săturat cu săptămâni în urmă.

– Dar mâinile, ochii mei.

Le simți când le rosti numele. Mâinile – ca niște gheare. Ochii – dați peste cap. Erau încântate de distrugerea lui Ronan. Ăsta era scopul lor. Cum își mai doreau să împlinească scopul acela sinistru.

Cu cine ai făcut înțelegerea aceea?

– Cabeswater.

Cine îți folosește mâinile?

– Demonul.

Cele două nu sunt același lucru.

Adam nu-i răspunse. Persephone îi dăduse din nou un sfat care părea bun, dar era imposibil de utilizat în lumea reală. Era înțelepciunea, nu o unealtă.

Ai făcut înțelegerea cu Cabeswater, nu cu un demon. Deși arată și par la fel, nu sunt același lucru.

– Dar îi simt așa.

Nu sunt același lucru. Demonul nu are niciun drept asupra ta. Ai ales Cabeswater, nu pe el.

– Nu știu ce să fac, zise Adam.

Ba da, știi. Trebuie să faci o alegere.

Cabeswater murea. Curând nu va mai putea fi o opțiune, ci doar o amintire. O imagine în mintea lui Adam. Nu zise asta cu voce tare. Nici nu conta. În locul acela, gândurile și cuvintele erau același lucru.

Asta nu te face pe tine demon. Vei deveni unul din zeii aceia fără puteri magice. Cum li se zice?

– Nu cred că există vreun cuvânt.

Regi. Probabil. O să plec acum.

– Persephone, te rog. Eu... Mi-e dor de tine.

Era singur; ea plecase. Ca întotdeauna, rămăsese cu un amestec de alinare și incertitudine. Cu sentimentul că știa

ce trebuie să facă și îndoiala că nu e capabil să ducă lucrurile la bun sfârșit. De data aceasta însă, ea venise de foarte departe ca să-i ofere lecția aceea. Nu-și dădea seama dacă-l mai putea vedea, dar nu dorea să o dezamăgească.

Iar adevărul era că, dacă se gândea la lucrurile din Cabeswater pe care le iubea, nu era deloc dificil să vadă diferența dintre pădurea magică și demon. Se hrăneau din același sol, dar nu erau nicidecum același lucru.

Ochii și mâinile sunt ale mele, gândi Adam.

Și deveniră. Nu avu nevoie de vreo dovadă. Deveni un fapt în momentul în care el o crezu.

Întoarse capul și se frecă de scaunul din spate, scoțându-și legătoarea de la ochi. Și atunci văzu sfârșitul lumii.

63

Demonul lucra încet la fibrele din care era alcătuit visătorul. Erau lucruri greu de distrus, fiindcă o asemenea creatură nu există neapărat într-un trup fizic. Multe dintre părţile sale complicate sunt răspândite printre stele sau încâlcite în rădăcinile copacilor bătrâni, se rostogolesc cu undele râurilor şi explodează în aer printre picăturile de ploaie.

Visătorul acela se lupta.

Demonul îşi dorea distrugere şi vid, în timp ce visătorii creau preaplinul. În mod particular, acesta era dus la extrem, un rege într-un regat abia inventat. Se lupta.

Demonul se străduia să-l adâncească în leşin, dar în izbucnirile acelea de întuneric visătorul se agăţa de lumină şi se trăgea înapoi spre conştiinţă, aducând visul în realitate. Alcătuia creaturi înaripate, stele legate de pământ, coroane înflăcărate, clopoţei de aur ce cântau de unii singuri, frunze de mentă răspândite pe asfaltul plin de sânge şi bucăţi de hârtie mânzălite cu un scris de mână:

Unguibus et rostro.

Însă murea.

64

Să vrei să trăiești, dar să accepți moartea ca să-i salvezi pe ceilalți: ăsta era curajul. Aceasta urma să fie măreția lui Gansey.

– Trebuie să se întâmple imediat, zise el. Sacrificiul...

Acum, că venise momentul, trebuia să admită că era cumva glorios. Nu dorea să moară, dar măcar avea să o facă pentru oamenii aceia, pentru proaspăta sa familie. Aveau să beneficieze de gestul său niște oameni despre care știa cu siguranță că vor *trăi*. Sacrificiul său avea un sens, nu avea să mai fie înțepat aiurea de vreo viespe. De data aceasta, avea să conteze.

Aici avea să moară: pe o pantă lină, plină de frunze moarte de stejar. Undeva mai sus pe deal, se vedeau niște vaci negre ce-și agitau cozile, în timp ce erau scăldate de rafale de ploaie. Iarba era uluitor de verde pentru luna octombrie, iar contrastul dintre culoarea ei și cea a frunzelor moarte făcea ca totul să pară o fotografie numai bună de folosit ca ilustrație într-un calendar. Nu se mai afla nimeni lângă ei, la distanță de kilometri întregi. Singurul lucru nelalocul lui era râul de sânge de pe drumul șerpuit, împestrițat cu petale, și tânărul care murea în mașina sa.

– Dar nu suntem lângă Cabeswater, protestă Blue.

Telefonul lui Ronan sună din nou: *Declan, Declan, Declan.*

Totul se descompunea.

Ronan își recăpătă scurt cunoștința, cu ochii scăldați în negru, cu o ploaie de pietricele ce i se scurgeau din mână și se rostogoleau pe asfaltul însângerat. Fata Orfană privea pierdută de pe bancheta din spate, în timp ce din ureche îi curgea un lichid întunecat. Când îl văzu pe Gansey că o privește, încercă să rostească *Kerah*, dar buzele i se mișcară fără să scoată vreun cuvânt.

– Suntem pe meridian?

Nu conta decât să se afle în locul potrivit pentru ca sacrificiul să conteze și să ucidă demonul.

– Da, dar nu și lângă *Cabeswater*. O să mori, pur și simplu.

Unul dintre lucrurile extraordinare la Blue Sargent era că nu-și pierdea niciodată speranța. Ar fi vrut să-i spună asta, dar știa că avea s-o supere.

– Nu mă pot uita la Ronan cum moare, Blue. La Adam... La Matthew..., la toate astea. Nu ne-a mai rămas nimic de făcut. Mi-ai văzut deja spiritul pe Drumul Morților. Știi deja ce vom alege.

Blue închise ochii, din care evadară două lacrimi. Nu plângea zgomotos sau în vreun fel care l-ar fi implorat pe el să facă altă alegere. Era o ființă plină de speranță, dar și una înțeleaptă.

– Dezleagă-mă! zise Adam din mașină. Dacă aveți de gând s-o faceți acum, pentru numele lui Dumnezeu, dezleagă-mă!

Își dăduse jos legătura de la ochi și-l privea pe Gansey cu ochii săi, și nu cu cei ai demonului. Pieptul îi urca și-i cobora repede. Dacă ar fi existat altă soluție, Gansey știa că Adam i-ar fi spus.

– Dar e sigur? întrebă Gansey.

– Sigur ca viața, răspunse Adam. *Dezleagă-mă!*

Henry așteptase să facă și el ceva – era limpede că nu știa cum să treacă prin toate astea fără să i se dea o sarcină –, așa încât se repezi să-l dezlege pe Adam. Scuturându-și mâinile înroșite și abia eliberate de panglică, băiatul atinse întâi creștetul Fetei Orfane, căreia îi șopti „o să fie bine". Pe urmă, coborî din mașină și ajunse în fața lui Gansey. Ce și-ar putea spune unul celuilalt? Cei doi își ciocniră ușor pumnii și dădură din cap. Era stupid. Nepotrivit.

Ronan reveni puțin la viață. Din mașină se revărsară flori cu nuanțe de albastru pe care Gansey nu le mai văzuse niciodată. Ronan rămase nemișcat, așa cum o făcea întotdeauna după un vis, iar dintr-o nară începu să-i curgă un lichid negru.

Gansey nu înțelesese niciodată pe deplin ce însemnase pentru Ronan să trăiască în apropierea coșmarurilor.

Acum pricepea însă. Nu mai era timp.

– Îți mulțumesc pentru toate, Henry, zise Gansey. Ești un prinț.

Fața celuilalt era însă goală de orice expresie.

– Urăsc asta, zise Blue.

Dar era ceea ce trebuie. Gansey simți din nou timpul cum alunecă – pentru ultima dată. Avea senzația că mai făcuse asta. Cu delicatețe, îi cuprinse obrajii în palme.

– O să fie bine, șopti el. Sunt pregătit. Blue, sărută-mă!

Ploaia se repezi asupra lor, ridicând stropi roșii de pe asfalt și îndoind petalele din jur. Printre gleznele lor, începură să cadă lucruri din vis pe care le scosese imaginația vindecată a lui Ronan. În ploaie, în munții aceia, toate lucrurile aveau mirosul lor: frunzele de stejar și pășunile, ozonul și praful stârnit de ploaie. Era frumos. Lui Gansey îi plăcea. Îi trebuise

ceva vreme, dar ajunsese exact acolo unde își dorea să fie. Blue îl sărută.

Visase asta destul de des, iar acum se întâmpla. Într-o altă lume, ar fi fost doar așa: buzele unei fete ating ușor buzele unui băiat. În lumea lui, Gansey simți imediat efectele. Blue, o oglindă amplificatoare, suflet pe jumătate copac, prin ale cărei vene curgea magia meridianului energetic. Gansey, înviat o dată de aceeași energie, pe care o purta încă în inimă, o altfel de oglindă. Iar, când se întoarseră una spre cealaltă, cea mai fragilă dintre ele se sparse.

Energia din inima lui Gansey fusese un dar, nu se născuse acolo. Se îndepărtă de fată. Vorbind clar, cu voce tare, fără a lăsa loc de îndoială, băiatul rosti:

– Să fie pentru uciderea demonului!

Imediat după ce vorbi, Blue își aruncă brațele în jurul gâtului lui. Își apăsă fața pe obrazul lui, îl simți ca pe un cuvânt strigat la nesfârșit. *Dragoste, dragoste, dragoste.*

Băiatul îi alunecă încetișor din brațe. Era un rege.

65

În funcție de momentul din care începi povestea, ea poate fi despre Noah Czerny.

Problema atunci când ești mort este că poveștile tale încetează să mai fie liniare, devenind circulare. Încep și se sfârșesc în același moment, acela al morții. Îi era greu să se concentreze la alte modalități de a spune povești și să-și amintească de interesul celor vii în ordinea evenimentelor. *Cronologie.* Ăsta era cuvântul. Noah era acum mai interesat de încărcătura spirituală a unui minut. Să fii omorât. Asta era o poveste. Nu putea să nu observe momentul acela. De fiecare dată când îl vedea, îl încetinea și-l contempla, amintindu-și cu precizie fiecare senzație fizică pe care o încercase în timpul crimei.

Crima.

Uneori, se încâlcea într-o buclă în care înțelegea că viața îi fusese luată și atunci se lăsa pradă furiei, izbind lucruri prin camera lui Ronan, lovind cu piciorul în ghiveciul cu mentă al lui Gansey sau dând cu pumnul într-un geam din holul apartamentului.

Uneori, rămânea însă blocat în alt moment. Moartea lui Gansey. Îl privea murind iar și iar, la nesfârșit. Se întreba dacă

ar fi fost la fel de curajos acolo în pădure în cazul în care Whelk i-ar fi cerut să aleagă să moară, în loc să-l forțeze s-o facă. Nu prea credea. Nu era sigur că fuseseră genul acela de prieteni. Uneori, când mergea să-l vadă pe Gansey-cel-în-viață, nu putea spune dacă acesta aflase deja că urmează să moară. Era ușor să știi totul când timpul se transforma în cerc, dar era greu să-ți amintești cum se folosește.

– Gansey! zise el. Asta e tot.

Noah fusese absorbit în spiritul lui Gansey, ceea ce era cu totul altceva. Se îndepărta. Nu din punctul de vedere al spațiului, ci al timpului. Semăna cumva cu jocul acela în care trebuie să sari peste o coardă rotită de doi prieteni – Noah nu-și amintea cu cine făcuse așa ceva, ci doar că o făcuse din moment ce ținea minte jocul –, trebuia să aștepți momentul potrivit ca să începi să sari pentru a nu fi lovit de coardă.

Nu-și aducea aminte întotdeauna de ce făcea asta, dar știa ce vrea să afle: era în căutarea momentul în care Gansey murise prima dată.

Nu-și aducea aminte când luase prima dată această hotărâre. Acum îi era greu să-și dea seama ce anume era amintire și ce anume se repeta. Nu era nici măcar sigur în care dintre realități există.

Știa doar că trebuie să continue până la momentul potrivit, să rămână material îndeajuns de mult timp încât să poată privi. Și iată: Gansey, atât de mic, zvârcolindu-se și murind printre frunze moarte într-o pădure exact în același moment în care Noah, la kilometri depărtare, se zvârcolise și murise între frunzele moarte ale altei păduri. Mereu era la fel. Imediat după ce Noah murea, spiritul său, încărcat cu puterea meridianului energetic, ajutat de Cabeswater, se întindea deasupra tuturor momentelor pe care le trăise vreodată și

cu care avea să se mai întâlnească în viitor. Era simplu să pari înțelept când timpul devenea un cerc. Noah se aplecă asupra trupului lui Gansey. Rosti pentru ultima dată:

– Vei trăi datorită lui Glendower. Altcineva de pe meridianul energetic moare, deși nu ar trebui, iar tu vei trăi, deși nu ar trebui.

Gansey muri.

– La revedere! zise Noah. Nu irosi darul ăsta.

Apoi, alunecă neauzit în afara timpului.

66

Blue Sargent uitase de câte ori i se spusese că-şi va ucide sufletul-pereche.

Familia ei se ocupa cu prezicerile, citeau în cărţi, ţineau şedinţe de spiritism şi întorceau ceştile de cafea pe farfuriuţă. Blue nu fusese niciodată parte a acestei îndeletniciri, cu excepţia unui singur aspect, foarte important: ea era persoana despre care se făcuse cea mai îndepărtată în timp dintre preziceri.

Dacă-ţi săruţi sufletul-pereche, o să moară.

Pe parcursul unei mari părţi din viaţa ei, încercase să se gândească la felul în care avea să se împlinească previziunea aceea. Fusese prevenită de tot felul de clarvăzătoare. Deşi nu avea nici măcar o umbră de abilitate paranormală, trăise în permanenţă scufundată într-o lume care exista în părţi egale în prezent şi în viitor, ştiind cu mai multă sau mai puţină claritate spre ce anume se îndreaptă.

Nu mai era cazul.

Privea acum la cadavrul lui Gansey, îmbrăcat în puloverul său cu anchior, ud de ploaie şi se gândea: *Habar n-am ce se va întâmpla acum*. Sângele începuse să se scurgă de pe asfalt

şi o mulţime de ciori aterizaseră acolo ca să bea din el. Toate semnele activităţii demonice dispăruseră instantaneu.

– Luaţi-l de acolo! strigă Ronan, care continuă cu mare greutate, pe un ton gutural: Luaţi-l de pe stradă! Nu-i un animal.

Îl traseră pe Gansey până pe iarba verde de lângă drum. Părea să fie încă în viaţă; murise doar de un minut sau două şi încă nu era mare diferenţă între moarte şi somn.

Ronan se ghemui lângă el, mânjit sub nas şi pe lângă urechi de materia aceea neagră şi vâscoasă.

Licuriciul pe care îl visase se oprise pe inima lui Gansey.

– Trezeşte-te, nenorocitule! strigă el. Băga-mi-aş... Nu pot să cred că ai...

Începu să plângă.

Lângă Blue şi Henry, Adam rămăsese şi el privind cu ochi pustii, dar Fata Orfană îl prinsese de braţ de parcă ar fi vrut să-i aline durerea. Ceasul lui parcurgea mereu acelaşi minut.

Blue se oprise din plâns. Îşi folosise dinainte toate lacrimile.

Auziră zvonurile oraşului Henrietta: o ambulanţă sau o maşină de pompieri se văita pe undeva. Motoarele erau ambalate. Pornise o boxă. Într-un copac din apropiere începuseră să ciripească nişte păsărele. Vacile porniseră să se apropie de ei, coborând şi privindu-i curioase, de parcă ar fi vrut să ştie motivul pentru care parcaseră ei acolo.

– Nu prea ştiu ce să fac, mărturisi Henry. Nu m-am gândit că o să se termine aşa. Mă aşteptam să plecăm cu toţii în Venezuela.

Devenise serios şi pragmatic, iar Blue îşi dădu seama că atitudinea aceea era singurul mod în care băiatul putea face faţă priveliştii pe care o oferea trupul lui Richard Gansey întins în iarbă.

– Eu nu mă pot gândi la așa ceva, zise Blue cu sinceritate.

De fapt, nu se putea gândi la nimic. Toate lucrurile din viața ei se sfârșiseră deodată. Fiecare parte a viitorului ei era acum nescrisă, pentru prima dată în viața fetei. Trebuiau să sune la 911? Trebuia să facă față unor considerente extrem de practice legate de moartea sufletului-pereche, dar nu se putea concentra la așa ceva.

– Nu pot..., serios..., nu mă pot gândi. E ca și cum aș avea un abajur pe cap. Tot aștept să..., nu știu.

Adam se așeză brusc la pământ. Nu spuse nimic, dar își acoperi fața cu mâinile.

Henry se chinuia să respire normal.

– Ar trebui să scoatem mașinile de pe drum, zise el. Acum, că lucrurile nu mai sângerează, traficul va..., se opri el în mijlocul frazei. Ceva nu e bine.

Blue dădu din cap.

– Nu-nțeleg, zise Henry. Am fost atât de sigur că asta va... schimba totul. N-am crezut că se poate termina în felul ăsta.

– Iar eu am știut întotdeauna că acesta va fi sfârșitul, zise fata. Dar tot e ceva nelalocul lui. Oare ne vom împăca vreodată cu ceea ce s-a-ntâmplat?

Henry își trecu greutatea de pe un picior pe altul, privind după alte mașini, fără a se apropia însă de automobilele lor, în pofida îngrijorării lui anterioare despre trafic. Își privi ceasul – la fel ca cel al lui Adam, nu reușea să treacă mai departe de câteva minute și se întorcea în timp – și repetă:

– Pur și simplu, nu înțeleg. La ce e bună magia, dacă nu pentru așa ceva?

– Pentru ce?

Henry întinse mâna arătând spre trupul lui Gansey.

– Pentru situația în care el a murit. Ați spus că sunteți magicienii lui Gansey. *Faceți ceva!*

– *Eu* nu sunt magician.

– Tu tocmai l-ai *ucis cu gura*! izbucni Henry, după care arătă spre Ronan. Ăla a visat grămada aia de rahat de lângă mașină. Celălalt și-a salvat viața la școală când i-a căzut acoperișul în cap.

Aceste cuvinte reușiră să atragă atenția lui Adam, care vorbi pe un ton tăios:

– E altceva.

– În ce fel? Oricum sunt încălcate niște reguli, niște legi.

– Una e să eviți legile fizicii cu ajutorul magiei, pufni Adam, și cu totul altceva este să aduci pe cineva din morți.

Henry era însă de nestăpânit.

– De ce? Doar s-a mai întors o dată.

Argumentul acela era incontestabil.

– Da, dar a fost nevoie de un sacrificiu. De moartea lui Noah, zise Blue.

– Să găsim deci un alt sacrificiu, insistă Henry.

– Te oferi *tu*? mârâi Adam.

Blue îi înțelese furia. Chiar și cea mai mică scânteie de speranță părea de nesuportat în situația lor.

Se lăsă liniștea. Henry privi din nou în lungul drumului și apoi spuse pe un ton mai liniștit:

– *Fiți magicieni!*

– Taci din gură! strigă Ronan deodată. Taci dracului din gură! Nu mai suport. Las-o așa!

Durerea din glasul băiatului îl făcu pe Henry să dea un pas înapoi. Tăcură din nou. Blue nu se putea opri să se uite la zbaterea timpului, așa cum o arăta ceasul lui Henry. Devenea din ce în ce mai puțin frenetică, pe măsură ce se îndepărtau de

momentul sărutului, făcând-o să se gândească îngrozită la clipa în care totul avea să intre în normal. Atunci, Gansey avea să fie cu adevărat mort.

Minutarul tremură. Apoi încă o dată.

Blue se săturase deja de linia temporală în care Gansey nu exista.

Adam îi privea din locul în care se lăsase să cadă în iarbă.

– Ce s-o fi întâmplat cu Cabeswater? întrebă el cu voce joasă.

– Ce să se întâmple? îi răspunse Ronan. Nu e îndeajuns de puternică pentru a mai face ceva.

– Știu, zise Adam. Dar, dacă tot a venit vorba... ar putea să moară pentru el.

67

În funcție de momentul din care începi povestea, ea poate fi despre Cabeswater.

Cabeswater nu era o pădure. Cabeswater era un lucru care se întâmpla să arate acum ca o pădure. Magia aceea ciudată era deopotrivă foarte tânără și foarte bătrână. Existase dintotdeauna, dar cu toate astea continua mereu să afle lucruri despre ea însăși. Era mereu vie, dar aștepta totodată, în permanență, să revină la viață.

Nu mai murise niciodată de bunăvoie. Dar nu i se ceruse asta niciodată.

Te rog, zise Greywaren. *Amabo te.*

Nu era posibil. Cel puțin, nu în felul în care se gândea el. O viață pentru o altă viață era un sacrificiu valabil, un fundament minunat pentru o magie fantastică și foarte particulară, dar Cabeswater nu era muritoare, spre deosebire de băiatul pe care voiau oamenii să-l salveze. Lucrurile nu erau atât de simple. Singura soluție era ca pădurea să își transforme o porțiune esențială din ea într-o formă umană, dar nici măcar Cabeswater nu era convinsă că lucrul acela este posibil.

Gândurile băiatului-magician bântuiau printre cele ale pădurii, încercând să înțeleagă ce anume este posibil, proiectând propriile imagini pentru a o ajuta să înțeleagă scopul învierii aceleia. Nu-și dădea seama că lucrul pe care și-l dorea se baza pe un concept mult mai greu de înțeles decât însăși pădurea; Cabeswater murea și învia perpetuu; când timpul era mereu același, învierea consta, pur și simplu, într-o mișcare conștientă de la un minut la altul. Pentru Cabeswater nu era greu să-și imagineze o viață infinită; reanimarea unui corp cu o viață finită era însă de neconceput.

Pădurea se străduia să-i explice această realitate, deși îi venea greu să apeleze la nuanțe atât de subtile acum, când meridianul energetic abia dacă mai pâlpâia. Reușeau să mai comunice doar fiindcă se afla acolo și fiica vrăjitoarei, la fel ca în multe alte ocazii, iar ea amplifica atât gândurile pădurii, cât și pe cele ale magicianului.

Cabeswater încerca să-i facă să înțeleagă că nu putea decât să creeze. Să facă. Să construiască. Nu se putea distruge pe ea însăși ca sacrificiu, fiindcă asta ar fi fost împotriva naturii ei. Nu avea cum să moară pentru a învia un om. Ar fi fost mai simplu să facă o copie a celui care tocmai a murit, dar ei nu-și doreau asta. Voiau cu disperare să-l capete înapoi pe cel pierdut. Dar era imposibil să-l aducă la viață neschimbat; corpul lui era ireversibil mort. Pădurea ar fi putut însă să-l schimbe în ceva nou. Trebuia doar să-și amintească de felul în care funcționau oamenii.

Câteva imagini zburară de la Cabeswater către magician, care i le șopti apoi fetei vrăjitoarei. Ea începu să-și îndrepte magia-oglindă către copacii care mai rămăseseră în Cabeswater, după care șoptise „vă rog", iar în momentul acela *tir e e'lintes* o recunoscură ca pe una de-a lor.

Apoi, Cabeswater începu să lucreze.

Oamenii erau lucruri atât de complicate!

În timp ce pădurea începu să țească viață în jurul visului, copacii rămași porniră să murmure și să cânte la unison. Odinioară, cântecele lor sunaseră diferit, dar de această dată intonau melodiile pe care le dăduse Greywaren. Era un sunet ca un vaiet, în care vibrau deopotrivă supărarea și fericirea. Iar, în timp ce Cabeswater continua să-și distileze magia, copacii începură să cadă unul câte unul. Tristețea fetei vrăjitoarei explodă în pădure, iar Cabeswater o acceptă senin, înglobând-o în noua viață pe care o construia.

Mai căzu un copac, apoi altul, iar Cabeswater continuă să se întoarcă mereu la oamenii care îi ceruseră să lucreze. Avea nevoie să-și aducă aminte cum simt ei, trebuia să-și potrivească ființa în cochilia lor minusculă.

În timp ce se micșora, pădurea simți disperarea și uimirea din mintea lui Greywaren. Copacii îi cântau acum a alinare, un cântec despre puterea și posibilitățile din vis, iar pădurea culese și sentimentele acelea ca să le înglobeze în viața pe care o construia.

În final, regretul amarnic al magicianului se învolbură printre copacii rămași. În lipsa lui, ce mai rămânea din el? Era doar un om, un om, un om. Cabeswater îl mângâie cu frunzele pe obraz și apoi luă și umanitatea aceea pentru viața pe care o crea.

Avea aproape forma unui om. Se potrivea destul de bine. Nimic nu era perfect.

Faceți loc pentru Regele Corb!

Căzu și ultimul copac, pădurea dispăru, iar totul rămase într-o liniște absolută. Blue atinse fața lui Gansey și șopti:

– Trezește-te!

EPILOG

Serile de iunie de la Singer's Falls erau minunate. Luxuriantă și întunecată, lumea părea pictată în nuanțe complicate de verde. Copaci: copaci peste tot. Adam conducea BMW-ul mic și care mirosea a Ronan pe drumul șerpuit care ducea spre Henrietta. Radioul revărsa muzica îngrozitoare a prietenului său, dar Adam nu-l opri. Lumea i se părea enormă.

Se întorcea în parcul de rulote. Venise timpul.

Drumul de la Fermă și până acolo dura treizeci de minute, deci avea destul timp să se răzgândească și să meargă la St. Agnes sau la Monmouth Manufacturing.

Trecu totuși prin Henrietta către parcul de rulote și intră apoi pe drumul lung și denivelat care ducea spre locul în care locuiau părinții săi, lăsându-și cauciucurile să stârnească un nor gros de praf în spatele său. Câinii se năpustiră să urmărească mașina, dar dispărură în momentul în care ajunse în fața fostei sale locuințe.

N-avea de ce să se întrebe dacă făcea chestia asta cu adevărat. Doar venise până acolo, nu-i așa?

Adam urcă scările scârțâitoare. Treptele acelea, odinioară vopsite și acum cojite și crăpate, punctate de găurile perfect

rotunde lăsate de cari, nu difereau prea mult de cele care duceau spre apartamentul său de la St. Agnes. Doar că aici erau mai puține. Ajuns în capătul lor, privi ușa, încercând să se hotărască dacă să ciocăne. Nu trecuseră prea multe luni din vremea în care locuise acolo, una în care venea și pleca fără să anunțe, dar lui i se părea că fuseseră ani întregi. Se simțea cumva mai înalt decât atunci când fusese acolo ultima dată, deși era evident că nu avusese cum să crească prea mult în răstimpul acela.

Aceea nu mai era casa lui, așa că preferă să ciocăne. Aşteptă, cu mâinile în buzunarele pantalonilor săi kaki, privindu-și pantofii curați și apoi din nou ridicând ochii spre ușă.

Aceasta se deschise, iar tânărul îl văzu pe tatăl său în prag, privindu-l în ochi. Adam se gândi cu înțelegere la versiunea sa mai mică, la băiatul care se temuse să-l stârnească pe omul acela. Fiindcă deși Robert și Adam Parrish nu păreau foarte asemănători la prima privire, exista ceva introvertit, introspectiv în privirea tatălui său care-i amintea băiatului de propria sa fire. Felul în care își ridicau sprâncenele era și el similar; locul rămas între ele avea forma exactă a diferenței continue dintre felul în care ar fi trebuit să fie viața și cel în care era ea cu adevărat. Adam nu era Robert, dar ar fi putut să fie, și-l iertă pe copilul de odinioară fiindcă-i fusese frică de posibilitatea aceea.

Robert Parrish își privi fiul. În spatele lui, în camera întunecată, Adam o văzu pe mama sa, care părea că se uită dincolo de el, spre BMW.

– Lasă-mă să intru! zise Adam.

Tatăl său șovăi, strâmbă din nas, dar se retrase în casă. Întinse o mână într-o invitație batjocoritoare, un gest adresat cuiva care se credea pe nedrept rege.

Adam intră. Uitase cât de strâmtă era viața acolo, că bucătăria era totuna cu sufrageria și cu dormitorul mare, iar că pe partea cealaltă se aflase camera lui minusculă. Nu-i învinovățea că revendicaseră pentru ei și camera aceea; nu exista niciun alt loc în care să poți să stai fără să te lovești cu privirea de celălalt. Uitase cum claustrofobia îl mânase odinioară afară, la fel de mult ca frica.

– Drăguț din partea ta că ai sunat! zise mama lui.

Uitase de felul în care obișnuia și ea să-l scoată din sărite. Cuvintele ei erau un atac insidios, care i se strecurase afară din amintire mai ușor decât loviturile tatălui său, pumnii pe care obișnuia să-i aplice între coaste atunci când nu era atent. Își aduse aminte că avusese un motiv pentru care învățase să se ascundă singur, și nu împreună cu ea.

– Ți-am simțit lipsa la ceremonia de absolvire de astăzi, răspunse Adam pe un ton egal.

– Nu m-am simțit bine-venită, răspunse ea.

– Dar te-am invitat.

– Într-un mod urât.

– Nu eu am urâțit lucrurile.

Femeia privi în altă parte, așa cum o făcea mereu la cel mai mic semn de conflict.

– Ce vrei, Adam? îl întrebă tatăl său, care continua să-i cerceteze îmbrăcămintea, de parcă ar fi crezut că ăsta era singurul lucru schimbat la el. Bănuiesc că nu vrei să ne rogi să te primim înapoi, acum că ai absolvit, ești elegant și conduci mașina aceea a prietenului tău.

– Am venit să văd dacă există posibilitatea de a avea o relație normală cu părinții mei înainte să plec la colegiu, răspunse Adam.

Văzu buzele tatălui său cum încep să se frământe. Era greu de zis dacă era uimit de ceea ce spusese Adam sau de faptul că fiul său îndrăznise să vorbească. Glasul lui nu se auzise prea des în camera aceea. Adam realiză brusc că multă vreme i se păruse că așa e firesc. Își aminti cum vecinii obișnuiau să-și întoarcă privirile ca să nu-i vadă fața tumefiată; obișnuise să creadă în mod stupid că ei nu spuneau nimic fiindcă-și închipuiau că el merită ceea ce i se întâmplă. Acum, se întreba însă câți alții se prăbușeau încă la podea în fața canapelei, se ascundeau în camerele lor sau plângeau pe veranda mică udați de o ploaie amarnică. Simți nevoia subită de a-i salva pe toți acești Adam ascunși în văzul lumii, deși nu era convins că ei aveau să-l asculte. Se gândi că acela era un impuls caracteristic mai degrabă pentru Gansey sau pentru Blue și, în timp ce-și contempla scânteia aceea de eroism, se lăsă convins că îi poate salva pe ceilalți doar fiindcă o făcuse deja cu el însuși.

– Tu ai făcut ca acest lucru să fie imposibil, zise tatăl său. E vina ta că a devenit urât, așa cum a zis mama ta.

Lui Adam i se părea demn de milă, deloc fioros. Toate semnele pe care le dădea limbajul corpului – umerii chirciți ca o ferigă, bărbia plecată – arătau că ar fi fost capabil să-și lovească mai degrabă șeful de la serviciu decât pe Adam. Ultima dată când ridicase mâna asupra fiului său trebuise să-și scoată un spin însângerat din ea, iar Adam putea desluși încă în atitudinea lui uluiala momentului acela. Băiatul se schimbase. Chiar și fără forța pădurii Cabeswater, putea simți un calm de gheață, o tărie care i se revărsa din ochi și nu făcea nimic pentru a o ascunde. Magician.

– A fost urât cu mult înainte de asta, tată, răspunse Adam. Știi că nu pot auzi cu urechea asta? Ai preferat să vorbești peste mine în sala de judecată atunci când am zis.

Bărbatul scoase un sunet dezgustat și dădu să spună ceva, dar Adam îl întrerupse.

– Gansey m-a dus la spital. Ar fi trebuit să fii tu, tată! De fapt, n-ar fi trebuit să se întâmple deloc, dar, dacă s-ar fi petrecut un accident, ei bine, tu erai cel care trebuia să mă ducă la urgențe.

În momentul în care rostea cuvintele acelea, nu-i venea să creadă că reușește totuși să le spună. Oare îl mai contrazisese vreodată pe tatăl său, încredințat că are dreptate? Susținându-i privirea în tot timpul conversației? Nu-i venea a crede că nu se mai teme: tatăl său era înspăimântător doar pentru cei cărora le era deja frică.

Robert Parrish pufni și-și băgă mâinile în buzunare.

– Sunt surd de-o ureche, tată, din cauza ta.

Bărbatul privea acum în jos, iar Adam își dădu seama că-l crede. Era posibil ca acceptarea aceea să fi fost singurul lucru de care avea nevoie Adam din întâlnirea aceea: ochii plecați ai tatălui său. Certitudinea faptului că știe ce-a făcut.

– Ce vrei de la noi? întrebă Robert Parrish.

Adam se gândise la întrebarea aceea în timp ce parcursese drumul de la Fermă și până acolo. Ce-și dorea cu-adevărat era să fie lăsat în pace. Nu de tatăl său, fiindcă el nu se mai putea implica prea mult în viața lui. Ci de ideea de tată, un gând cu mult mai puternic.

– De fiecare dată când nu reușesc să-mi dau seama cine mă strigă într-o cameră, când mă lovesc de pereții dușului și dau din greșeală să-mi pun căștile în ambele urechi, mă gândesc

la voi. Crezi că poate exista un viitor în care suferința să nu fie singurul lucru care îmi aduce aminte de voi?

Își dădu seama din privirile lor că răspunsul la această întrebare nu avea să fie „da" prea curând, dar nu-i păsa. Nu-și făcuse iluzii, așa că nu era deziluzionat.

– Adică..., nu știu, vorbi tatăl său într-un târziu. Te-ai transformat într-o persoană pe care n-o plac foarte mult și nu mi-e frică să zic asta.

– Corect! zise Adam.

Nici lui nu-i prea păsa de taică-său. Gansey ar fi adăugat „îți apreciez sinceritatea", iar Adam împrumută replica dintr-o amintire care îi vorbea despre puterea pe care o avea politețea.

– Îți apreciez sinceritatea.

Chipul tatălui său se schimbă, de parcă ar fi vrut să spună „iată și dovada".

– Eu aș vrea să mai suni. Să știu ce mai faci, spuse mama lui.

Femeia își ridică privirea, iar lumina care se scurgea prin fereastră desenă un pătrat perfect pe ochelarii ei. În momentul acela, gândurile lui Adam zburară înapoi în timp, logica urmând aceleași canale pe care le utiliza când vorbea cu Cabeswater. Se putea vedea pe el însuși bătând la ușă, în timp ce ea se afla de partea cealaltă, dar nu răspundea. Se putea vedea în fața ușii, în timp ce ea se ascundea în spatele rulotei, așteptând cu răsuflarea tăiată ca el să plece. Se putea chiar vedea sunând, în timp ce ea privește telefonul pe care îl ține în mâini, fără să răspundă. Dar o mai putea vedea și răsfoind broșura colegiului, decupând din ziar un articol în care apărea numele său, fixând pe frigider o fotografie a lui îmbrăcat într-un sacou elegant și niște pantaloni frumoși, în timp ce afișează un zâmbet degajat.

La un moment dat, se despărțise de el. Nu-l dorea înapoi. Era doar curioasă să știe ce avea să se întâmple.

Dar și asta era în regulă. Mai mult decât nimic. Putea să facă lucrul ăsta, s-o sune. De fapt, era singurul lucru pe care îl putea face.

Ciocăni cu cheile mașinii în bufetul din spatele său.

– Așa o să fac, zise el.

Așteptă un moment, oferindu-le ocazia de a umple golul, de a-i depăși așteptările.

Ei nu o făcură. Adam așezase știacheta exact la înălțimea dincolo de care ei nu puteau sări.

– Nu mă conduceți, zise el.

În partea cealaltă a orașului Henrietta, Gansey, Blue și Henry se dădeau jos din Porc. Coreeanul ieși ultimul, fiindcă se aflase pe bancheta din spate și trebui să se strecoare prin spatele scaunului din dreapta șoferului. Mișcarea se dovedi caraghioasă, de parcă s-ar fi născut a doua oară. Închise portiera și apoi se încruntă la ea.

– Trebuie s-o trânteșți, zise Gansey.

Henry o mai închise o dată.

– Trântește-o! repetă Gansey.

Henry îl ascultă.

– Câtă violență! zise el.

Ajunseseră în locul acela retras din cauza lui Ronan. Le dăduse câteva instrucțiuni vagi în după-amiaza aceea – aparent trebuiau să pornească în căutarea unui cadou de absolvire pentru Blue. Fata terminase școala de săptămâni bune, iar Ronan pomenise de un dar care așteaptă, dar refuzase să spună unde se află până când Gansey și Henry absolviseră și ei.

Trebuie să-l folosiți împreună, zisese el misterios.

Îl rugaseră și pe el să vină, atât la absolvire, cât și în căutarea aceea, dar el le spusese doar că ambele locații erau pline de amintiri urâte și că avea să-i aștepte acasă.

Mergeau acum în lungul unui drum de pământ, spre o pădure deasă în care nu se vedea nimic. Căldura era plăcută. Tricourile și gleznele tinerilor erau năpădite de insecte care se cuibăreau fericite. Gansey avea senzația că mai făcuse asta înainte, dar nu avea cum să fie sigur. Era conștient acum că senzația aceea de alunecare a timpului, cu care trăise atâta vreme, nu se datora primei sale morți, ci mai degrabă celei de-a doua. Era un produs secundar al lucrurilor din care Cabeswater îi dăduse viață din nou. Oamenii n-ar fi trebuit să perceapă mai multe timpuri deodată, dar Gansey trebuia să se obișnuiască să o facă.

Blue îl luă de mână și începură amândoi să-și legene fericiți nodul în care li se împletiseră degetele. Erau liberi, liberi, liberi. Școala se terminase și aveau o vară întreagă în fața lor. Gansey ceruse un an de pauză, un an sabatic, și-l căpătase; Henry era oricum hotărât să-și ofere un astfel de răgaz. Totul se potrivea. Blue își petrecuse luni întregi planificându-și o călătorie ieftină prin țară după absolvire, cu o singură destinație: viața. Era mai bine să ai companie. Mai bine în trei. Trei. Persephone spusese întotdeauna că e numărul cel mai puternic.

Pătrunseră în pădure și se treziră într-o vegetație luxuriantă, nu foarte neobișnuită pentru partea aceea din Virginia. Buruienile se ridicaseră deja deasupra covorului de iarbă, iar spinii îi pândeau din toate părțile.

– O, Ronan! zise Gansey, deși prietenul său nu-l putea auzi, când descoperi unde îi aduseseră indicațiile celuilalt.

În poiana din fața lor se vedeau numai mașini. Aproape identice. Deși fiecare dintre ele avea ciudățenia ei. În cele mai multe cazuri, erau Mitsubishi albe. Iarba care crescuse în jurul lor și polenul care le încețoșase parbrizele făceau ca peisajul să pară apocaliptic.

– N-am chef de călătoria asta prin America, zise Henry cu dezgust. Nu-mi pasă că e gratuită și magică.

– Subscriu, zise Gansey.

Blue părea însă că nu-i ascultă.

– A zis că vom ști imediat care dintre ele e a noastră.

– Știai că e o mașină? întrebă Gansey uimit, fiindcă el nu reușise să obțină nici cel mai mic amănunt de la Ronan.

– Doar n-aveam să plec unde mă trimite el chiar fără nicio informație! pufni Blue.

Își croiră drum prin iarbă, stârnind lăcustele. Blue și Henry căutau atent, comparând vehiculele. Gansey rătăcea fără țintă, savurând aerul de vară care-i umplea plămânii. Lipsa aceea de țintă îi scoase însă în cale darul de absolvire.

– Hai, că l-am găsit!

Era mai mult decât evident: un Camaro de un portocaliu furios, parcat într-o imensă adunare de Mitsubishi.

Fiindcă era atât de evident de identic cu Porcul, își dădură seama că Ronan îl visase.

– Crede că e așa de simpatic..., zise Gansey, în timp ce Blue și Henry se apropiară de el.

Băiatul își smulse o căpușă de pe braț și o aruncă în iarbă ca să aștepte acolo altă victimă.

– Vrea să conduceți mașini identice? Asta mi se pare de-a dreptul sentimental pentru un tip fără suflet.

– Mi-a zis că o să-mi placă foarte mult ceea ce o să găsesc sub capotă, zise Blue.

Ocoli vehiculul până în față și bâjbâi după locul de unde se deschidea capota. Privi și izbucni în râs. Băieții se uitară și ei, după care hohotiră. În locul în care ar fi trebuit să se afle motorul unui Camaro, nu era *nimic*. Nici chiulasă, nici angrenaje..., doar un spațiu gol prin care se vedea iarba dintre cauciucuri.

– Cea mai nepoluantă dintre mașini, zise Gansey, exact când Henry întrebă și el:

– Dar crezi că merge?

Blue sări de câteva ori, bătând din palme; Henry o poză repede, dar fata era prea bucuroasă ca să se strâmbe la el. Urcă repede în mașină. Abia dacă se vedea în spatele bordului. Zâmbetul îi era încă enorm. Lui Ronan avea să-i pară rău că ratase asta, dar Gansey îl înțelegea.

O secundă mai târziu, motorul se ambală. Sau, mai degrabă, mașina începu să scoată un sunet. Cine putea ști ce-l produce cu adevărat? Blue scoase un chiuit de-a dreptul încântător.

În fața lor se întindea un an întreg, magic, enorm, cu evenimente nescrise încă.

Era minunat.

– Crezi că se strică vreodată? urlă Gansey, încercând să acopere zgomotul nemotorului.

Henry începu să râdă.

– O să fie o călătorie pe cinste! zise el.

În funcție de momentul din care începi povestea, ea poate fi despre locul ăsta: lanțul muntos care adăpostește un segment extrem de puternic al meridianului energetic. Cu câteva luni în urmă, fusese Cabeswater, populat de vise, strălucind de magie. Acum se transformase într-o pădure obișnuită din

Virginia, cu tufe de spini, platani, stejari și pini care se chinuiau să-și afunde rădăcinile în piatră.

Lui Ronan i se părea că e destul de drăguț, dar nu ca în Cabeswater.

Pe malul unui pârâu, o fetiță cu copite se aruncă bucuroasă în iarbă, murmurând și clefăind dezgustător. Toate lucrurile din pădure i se păreau interesante și, de aceea, trebuia să le guste. Adam spunea că seamănă cu Ronan, iar acesta alesese să creadă că i se făcuse un compliment.

– Opal, pufni el, în timp ce fata scuipă ciupercile cu care-și umpluse gura. Încetează să te mai prostești!

Fata alergă să-l prindă, dar trecu dincolo de el. Prefera să organizeze un perimetru de activități frenetice în jurul lui. Orice altceva ar fi lăsat impresia de cuminţenie, iar ea era pregătită să facă multe ca să evite asta.

De undeva de sus, Drujbă strigă:

– *Kerah!*

Continuă să se învârtă în cerc până când ajunse deasupra lui Ronan. Găsise probabil ceva ciudat. Băiatul bâjbâi printre frunze. Era un artefact de metal, care părea vechi de secole, deși era roata unui Camaro din 1973. Părea aidoma celei pe care o găsiseră pe meridianul energetic cu câteva luni mai devreme. Pe vremea aceea, Ronan crezuse că ea e un semn al călătoriilor lor în trecut și în viitor, făcute în căutarea lui Glendower. Pe meridianul energetic, timpul era un cerc.

Se părea acum însă că nu ajunseseră acolo. Viitorul le pregătea multe alte aventuri.

Era o perspectivă înfiorătoare, dar și ofertantă.

– E o descoperire bună, îi zise el lui Drujbă. Hai să mergem acasă!

Ajuns la Fermă, Ronan se gândi la toate lucrurile pe care le plăcea sau nu în legătură cu Cabeswater, la ceea ce ar fi făcut diferit dacă ar fi creat-o din nou. Ce anume i-ar fi oferit mai multă protecție împotriva amenințărilor din viitor? Ce ar fi făcut-o mai capabilă să se conecteze cu alte locuri similare aflate pe meridianul energetic? Cum ar fi trebuit să o facă pentru ca ea să reprezinte mai bine ceea ce simțea el că este?

Cu toate acestea în minte, se urcă pe acoperiș și privi cerul.

Apoi închise ochii și începu să viseze.

MULȚUMIRI

Seria „Frăția Corbilor“ a fost scrisă în mai bine de zece ani, iar în această perioadă o mulțime de oameni m-au ajutat, într-un fel sau în altul. Această secțiune, din necesitate, va fi teribil de inadecvată.

În primul rând, trebuie să le mulțumesc cavalerilor: Tessa Gratton și Brenna Yovanoff, mereu dispuse să se lupte cu dragonii mei. Sarah Batista-Pereira, ai ucis dragoni înainte să-mi dau eu seama de asta. Court Stevens, mulțumesc pentru că mi-ai dat câte o sabie nouă la sfârșitul fiecărei zile.

Mulțumesc curții strălucitoare: Laura Rennert, agentul meu pasionat, și Barry Eisler, soțul ei. David Levithan, editorul meu, care mi-a dat cel mai bun dar pe care îl poate primi un scriitor: timp. Rachel Coun, Lizette Serrano, Tracy van Straaten, un trio de clarvăzătoare. Becky Amsel, pentru cacao.

Mulțumesc familiei: în special, părinților mei, care mi-au construit un castel de cărți, și lui Erin, care mi-a arătat cum se face o armură.

Sufletului meu pereche, lui Ed. Îmi pare rău că totul e mereu o bătălie. Într-un fel. Nu chiar rău. Uite ce e, ai știut în ce te bagi când ai scos spada aceea din stâncă. Voi fi întotdeauna recunoscătoare să te am lângă mine.

NEMIRA ONLINE

Urmărește-ne ca să fii la curent cu ultimele:

promoții pe site:
nemira.ro »

concursuri pe Facebook
facebook.com/ed.nemira »

articole pe blog:
blog.nemira.ro »

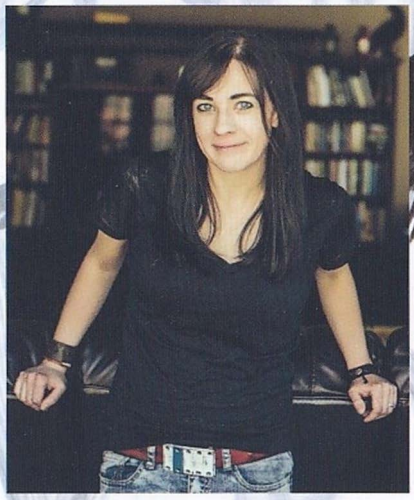

MAGGIE STIEFVATER
este prezentă pe lista de bestselleruri *New York Times* cu romanele *Shiver*, *Linger*, *Forever* și *Sinner*. Este de asemenea autoarea romanului *Scorpio Races*, premiat de American Library Association. *Frăția Corbilor*, primul roman din seria omonimă, a fost Cea mai bună carte a anului pentru *Publishers Weekly*, iar următoarele trei au fost la rândul lor remarcate. Romanul *All the Crooked Saints* (2017) este în pregătire la Editura Nemira. Maggie Stiefvater, care este și muzician, locuiește în Virginia, împreună cu soțul și cei doi copii. O puteți vizita online la www.maggiestiefvater.com.

Jacket art © 2016 by Adam S. Doyle
Jacket design by Christopher Stengel

REGELE CORB

E toamnă.

Începe din nou școala, după o vară cel puțin stranie. Blue, Gansey, Adam, Ronan, Noah și Henry au în față schimbări majore, de neocolit. A merge la facultate sau nu; a iubi, cu toate consecințele; a practica magia și a plăti prețul.

Gansey se simte ca un rege. Dar toți știu că acesta e anul în care moare, deși niciunul nu are idee cum.

Destinul întârzie să se împlinească de câte ori cei cinci se confruntă cu pericole dintre cele mai neașteptate, de la albine-roboți, la demoni incredibil de puternici și spirite ale copacilor.

„Forța imaginativă și ludică a lui Stiefvater face magia să se întâmple din nou, iar cititorii vor încheia această saga fără regrete sau dezamăgiri – ba chiar plini de speranță."
Publishers Weekly

NEMIRA

e-BOOK DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0895-5